DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

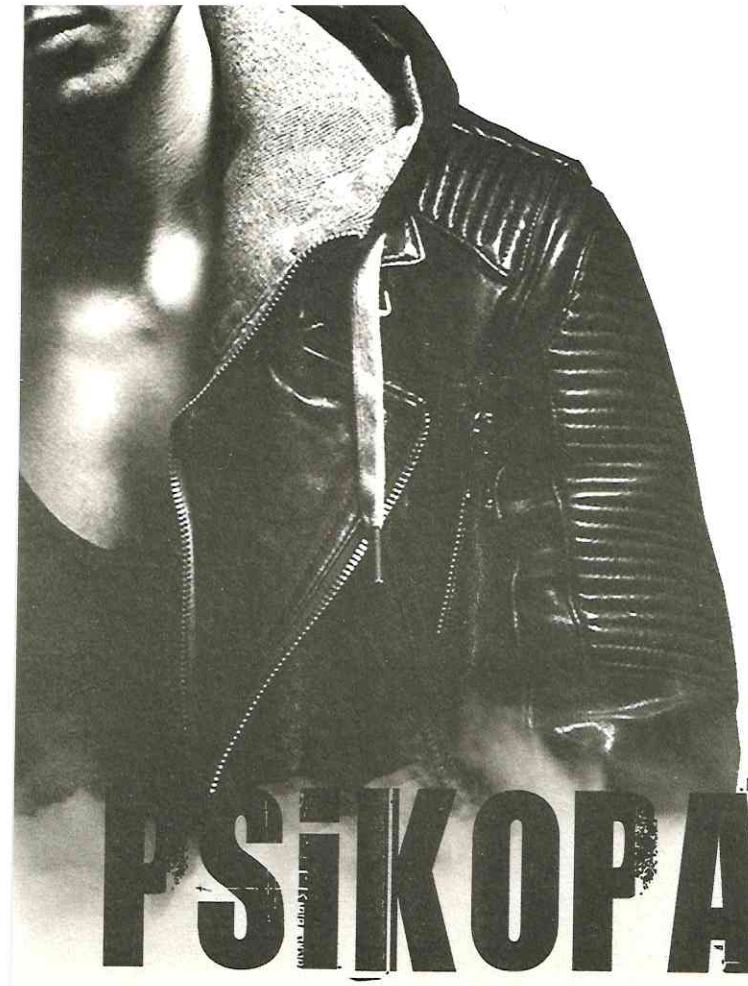
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

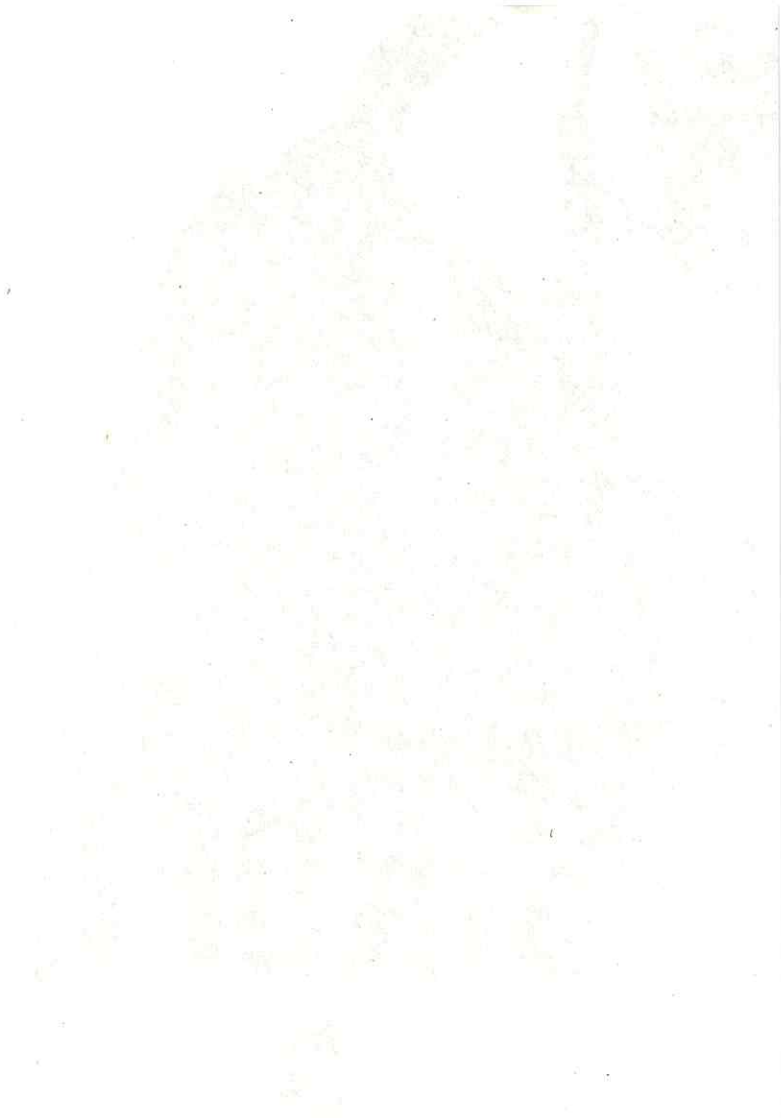
PSİKOPAT

3

MİHRİ MAVİ

MARTI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu kitabı heyecanla bekleyen Psikopat şekerlerim için.
İyi ki varsınız, iyi ki benimlesiniz.
Sizi seviyorum!
Milyon kalp ve öpücük!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

İyi olacak!

Zaman her şeyin ilacı mıdır?

Söylendiği gibi dakikalar yavaş yavaş yerini saatlere bıraktıkça, saatler yerini günlere terk ettikçe, günler aylara, aylar yıllara dönüştükçe çekilen acılar azalır mı, yaşanan devasa pişmanlıklar yok olur mu, hissedilen suçluluk duygusu geçer mi?

Böyle olmasını umut ediyorum.

Bunun gerçekleşmesi için dua ediyor ve çaresizce bekliyorum.

İçime işleyen acı, pişmanlık, suçluluk geçsin diye saniyeleri, dakikaları, saatleri sayıyorum. Akıp giden gözyaşlarımla birlikte kederle yoğunlaşan hislerim, acıyla bütünleşen duygularım azalsın diye umutsuzca bekliyorum. Ama her geçen zaman hayatım kararmış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum, o kadar üzgünüm ki göğsüm pişmanlıkla sıkışıyor. Ciğerlerime çektiğim her nefes ıstırabımı damarlarımda dolaşan keskin bir acıya dönüştürerek canımı yakıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hiç ummadığım bir anda, hayatımdaki her şey yolunda giderken öyle kötü bir tecrübe yaşadım ki, bütün her şey bir anda altüst oldu. Ben daha ne olduğunu anlayamadan yaşamım şiddetli bir fırtınanın ardında bıraktığı yıkık dökük büyük bir enkaza dönüştü.

Sadece benim hayatım değil, benimle birlikte aynı kaderi paylaşan Kağan ve Timuçin'in de hayatı mahvoldu. Kağan hapishaneye girdi Timuçin ise hastaneye kaldırıldı.

Bense...

Katlanılmaz derecede ağır bir suçluluğun altında eziliyorum. Çünkü tek suçlu benim, biliyorum ve buna katlanamıyorum. Başkalarının hayatının paramparça olmasına sebep olduğum için kahroluyorum. İçin için pişmanlıktan ölüyorum. Keşke elimden gelseydi de tüm olanları hiç yaşanmamış kılabilseydim, bütün her şeyi geri alabilseydim. Keşke o tetiği çekmeden önce Kağan'ı durdurabilseydim.

Kağan'ın geçmişinden gelen ciddi sorunları vardı ve bazı zamanlar mantıklı düşünemiyordu. Aniden sinirleniyor, öfke nöbetleri geçirerek kontrolsüz bir hiddetin hâkimiyetine girip şiddete meyilli davranışlarda bulunuyordu. Çoğunlukla öfkesi o kadar yakıcı bir hale geliyordu ki kendisiyle birlikte etrafındakilere de zarar vermekten çekinmiyordu.

Şimdi olduğu gibi...

Timuçin yalnızca bana yardım etmek için oradaydı. Beni, Kağan'ın yapacaklarından uzaklaştırmak ve tehditlerinden korumak için... Oysa benim yüzünden başına neler geldi. Timuçin'e engel olmayı çok isterdim, hatta onu bu işe hiç

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bulaştırmamış olmayı dilerdim ancak hiçbir şey istediğim gibi gelişmedi ne yazık ki.

Düşüncelerimin sürekli olay anına kaymasını önleyemiyordum. Yanşanan her bir ayrıntı yeni baştan zihnimde canlanırken acı tekrar tekrar içime üzüntü ve pişmanlık serpiştiriyor, hüsranımı artırıyordu. Keşke olaylar büyümeden Kağan ve Timuçin'in kavgasına mâni olabilseydim demekten kendimi alamıyorum. Ama artık hayıflanmak için çok geçti. Timuçin çoktan vurulmuştu ve şu an ameliyat masasında yaşam mücadelesi verirken çaresizce hayata tutunmaya çalışıyordu.

Cansu derin bir iç çekişle elimi tutup sıktı. "Buket iyi misin, her an bayılacakmış gibi solgun görünüyorsun."

Hastanenin bembeyaz duvarlarına boş boş bakarken başımı halsizce iki yana salladım. Suçluluk hissim çok fazlaydı ve bana hiç acımadan eziyet ediyordu. Boğazıma çöken çığlık içimde sessiz yakarışlara dönüşmüştü. Avazım çıktığı kadar bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. İçimdeki dehşet yüklü panikten kurtulmak istiyordum ama nafileydi. Benliğim hüsran doluyken uyuşmuş gibiydim. Ne kadar haykırmak istesem de sessizliğe mahkûmdum.

Cansu tekrar konuştu. "Buket?"

Gözlerimi sımsıkı kapatarak derin bir nefes aldım ve içimdeki sıkıntının silinip yok olmasını diledim. "Korkuyorum," diye mırıldandım. Gözyaşlarım gözlerimi yaktığında başımı Cansu'ya çevirdim. "Timuçin ölürse..."

"Hayır!" diyerek sertçe sözümü kesti. "Sakın böyle bir şey söyleme, bunu duymak istemiyorum. O kurtulacak tamam mı!"

"Ama ben..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Aması yok Buket," derken sesi yine sert çıkmıştı. "Timuçin iyi olacak! Başka bir seçeneği düşünme sakın!"

Yüzüm asıldı. "Hepsi benim suçum, ben olmasaydım Timuçin şimdi bu halde olmayacaktı. Ona bir şey olmasından çok korkuyorum. Kendimi affedemiyorum."

Gözyaşlarım usulca yanaklarımdan süzülmeye başlayınca Cansu'nun yüz ifadesi yumuşadı.

"Buket, hiçbir şeyin sebebi sen değilsin. Kendini suçlamayı bırak, Timuçin kurtulacak, ben inanıyorum. Ne olur sen de buna inan. Böyle vazgeçersen olmaz, onun bize ihtiyacı varken neden kötü şeyler düşünüp kendini karamsarlığa itiyorsun, topla kendini ne olur."

Üzüntüyle iç çektim. Başımı olumlu anlamda sallayarak tekrar önüme dönüp iyi düşünmeye gayret ettim ve Timuçin'in iyi olup bugünü atlatması için dua ettim.

Bir süre sonra bakışlarım Timuçin'in ailesinin beklediği yere kayınca ciğerlerimin sıkıştığını hissettim. Babasının omuzları düşmüş yüzü bembeyaz kesilmişti. Göz altları torba torba olmuş, gözleri ise ağlamaktan kızarmıştı. Hiç durmadan ağlayan annesi ve ablasının da babasından pek bir farkları yoktu. Hıçkıra hıçkıra ağlayıp çaresizce doktorlardan gelecek olumlu bir haber bekliyorlardı. Ablasının vücudu hıçkırıklarla sarsılırken yaşananların gerçek olmadığına kendini inandırmak istercesine başını sağa sola sallıyordu. Annesi ise bir sandalyeye çökmüştü, gözyaşları yanaklarından oluk oluk akarken devamlı oğlunun sağ kurtulması için sessizce dua ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Öyle perişan görünüyorlardı ki bu acıya benim sebep olduğumu bana yeniden hatırlatıyorlardı adeta. Suçluluk bedenimi bir kez daha sardığında içim buz kesti, nefessiz kalır gibi olunca bakışlarımı onlardan çekip başka bir yere bakmaya zorladım kendimi.

Bu sefer de delici bakışlara sahip yemyeşil gözlerle kesişti gözlerim.

Bahadır…

Kağan'ı polisler götürdüğünde, arabanın ardından ağlayarak koşup sonunda ona yetişemeyeceğimi anlayarak umutsuz bir halde yolun ortasına yığılmıştım. Bana saatler gibi gelen bir süre boyunca kendimi kaybederek içli içli ağlamıştım. Ta ki yanıma Bahadır ve Cansu gelene kadar. Ben daha olanların şokunu atlatamamışken Bahadır bana destek olurcasına her saniye benimle ilgilenmiş ve yanımdan hiç ayrılmamıştı. Şimdi olduğu gibi… Bizi hastaneye getirdiği halde gitmeyerek benimle kalmakta ısrar etmişti.

Sebepsizce…

Bahadır'la tanışmamız benim açımdan ne kadar korku dolu ve tehlikeli olsa da aramızda yaşananların çok farklı yerlere doğru gittiğini inkâr edemezdim. Son zamanlarda bana karşı ilgili ve sahiplenici davranışları oldukça tuhaftı doğrusu, hele de telefonunda bulduğum bana ait olan onlarca fotoğrafı düşündükçe içimin ürpermesine engel olamıyordum. Neden böyle bir şey yapmıştı aklım almıyordu hâlâ. Yani kim, neden birinin habersizce fotoğraflarını çekip telefonunda saklardı ki?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ameliyathanenin kapısı açılınca Timuçin'in ailesi hızla oturdukları yerden kalkıp iyi bir haber duymak için umutla doktorun etrafını çevirdiler. Cansu ile biz de yanlarına gidip doktorun ağzından dökülecek sözcüklere odaklandık.

"Ameliyat beklediğimizden de iyi geçti, hayati tehlikeyi atlattı hastamız. Her şey yolunda, merak etmeyin."

Timuçin'in annesi rahatlayarak uzunca soluğunu bıraktı. "Şükürler olsun," dediğinde babası söze karışarak, "Şimdi durumu nasıl doktor bey, ne zaman uyanır?" diye sordu.

"Durumu gayet iyi, fakat kurşunlardan biri sinirlere geldiği için bizi biraz uğraştırdı. Zedelenen sinirlerden dolayı Timuçin bir süre yürümekte zorlanabilir. Buna hazırlıklı olun."

Timuçin'in annesi telaşla nefesini tuttu. Dengesini kaybeder gibi olunca, yanında duran kızına yaslanıp sıkıca kolunu tutarak ağlamaya başladı. "Sakat mı kaldı oğlum, bir daha yürüyemeyecek mi?"

Doktor konuşmaya devam etti. "Hayır, merak etmeyin bu geçici bir süreç, kalıcı bir durum değil. Yalnız yoğun bir fizik tedavi görmesi gerekecek, bu noktada desteğinize ihtiyacı olacak. Sabırlı ve metanetli olmanız gerekiyor."

Timuçin'in babası, "Ne kadar sürecek bu tedavi?" diye sordu kederli bir sesle.

"Timuçin'in durumu için kesin bir şey söylemem mümkün değil ancak onun tedaviye vereceği cevap süreyi belirleyecektir. Bu gibi hastalarda aylarca sürebilir, şu an kesin konuşmak için çok erken. Dediğim gibi sabırlı olmak gerekiyor. Hastamızın morali için de anlayış ve destek şart."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annesi hıçkırıklarının arasından, "Oğlumu ne zaman görebilirim, lütfen izin verin göreyim oğlumu," diye yalvardı.

"Birazdan görebilirsiniz. Fakat sadece aile yakınları lütfen, hastamız henüz yoğun bakımda. Birkaç gün sonra ziyaretlere başlayabilirsiniz."

"Teşekkürler doktor bey."

"Geçmiş olsun."

Doktor yanımızdan ayrıldığında Timuçin'in ailesi de yoğun bakım odasına gitmek üzere hemşirelerden birini takip ederek bekleme odasından çıktılar.

Yalnız kaldığımızda hızla Cansu'ya döndüm. "Öyle rahatladım ki, kurtuldu. Yaşayacak." İçim ılık bir rahatlıkla doldu. "İyi olacak."

Cansu gülümsedi. "Sana demiştim, benim arkadaşım inatçıdır, güçlüdür. Kurtulacağını söylemiştim." Gözleri buğulanmıştı.

Tebessüm ettim. Bakışlarım bizimle bekleyen birkaç hocamız ve sınıf arkadaşlarımıza takıldı. Haberi alan herkes rahatlamış, gerginliğini üzerinden atmıştı. Üzgün yüzler artık gülümsüyordu, Timuçin kurtulduğu için mutluydular. Tanıdık kalabalığın yavaş yavaş gitmek üzere dağıldığını görünce Cansu'ya döndüm.

"Sen daha kalacak mısın?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Eve gideyim diyorum. Yarın sabah tekrar uğrarım. Timuçin'i göremesem de ailesiyle kalırım biraz. Eğer ziyaretler başlarsa sana haber veririm."

Başımı usulca öne doğru salladım. "Evet, tabii," dedim dalgınca.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cansu'nun gözleri bir anlığına Bahadır'a kaydı, sonra tekrar bana baktı. "Sen ne yapacaksın?"

Çekinerek, "Kağan'ı görmeye gideceğim, sen de benimle gelir misin?" diye sordum.

Cansu'nun yüz ifadesi anında sertleşti. "Hayır!" dedi kızgın bir tavırla. "Timuçin'e olanlardan sonra nasıl Kağan'ı görmek isteyebilirsin hâlâ?"

Suçluluk göğsümü ezerken omuzlarımı düşürdüm. "Timuçin için üzülüyorum ama... Kağan'ın yanında olmama ihtiyacı var, onu yalnız bırakamam. Onun için kaygılanıyorum."

Kaşlarını çattı. "Sana inanamıyorum. O çocuk az daha Timuçin'i öldürüyordu, neredeyse sana bile zarar verecekti."

"Kağan kendinde değildi, isteyerek yapmadı. Onun problemleri var, öfkesine yenik düşerek kendini kaybetti." Yüzünü esir alan acıyı hatırladım. "Böyle olsun istemezdi, biliyorum. Eminim şimdi çok pişmandır."

Cansu hayretle kaşlarını kaldırdı. "Açıklaman bu mu yani, Kağan kendinde değildi?" diye sorduğunda siniri öyle yoğundu ki bu kendimi çok daha fazla suçlu hissetmeme sebep oldu. "Kağan'ı savunmayı bırak. Söylediğin sözlerin hiçbiri onun yaptığı kötülüğü hafifletemez. O hatalı Buket, senin yakınlığını hak etmiyor, uyan artık. Kağan çok tehlikeli biri, sana da başkasına da zarar dışında bir şey getirmez."

Güçlükle yutkundum. Cansu haklıydı ama her ne olursa olsun Kağan'ı yalnız bırakamazdım, en savunmasız ve yardıma muhtaç olduğu anda sevdiğim adamı yalnızlığa itemezdim.

"Anlamıyorsun," diye mırıldandım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İç çekti. "Seni çok iyi anlıyorum, bazen birinin iyi veya kötü olmasını umursamadan o kişiyi sevmeye devam edersin ama şu da var ki eğer bu aşk sana yıkım getiriyorsa vazgeçmesini de bilmen gerekir."

Başımı iki yana sallarken gözlerim doldu. Kalbimdeki sızı katlanarak artıyordu. "Vazgeçemem, yapamam. Kağan'ı çok seviyorum," derken ses tonum titredi.

Cansu derin bir nefes alırken benim için üzüldüğünü ela gözlerine yerleşen yumuşak bakıştan anlayabiliyordum. "Her ne karar verirsen ver, senin yanında olacağım. Ama Kağan konusuna gelince onu hemen affetmemi bekleme benden, ona çok öfkeliyim. Düşüncesizce davranarak hem senin hem de Timuçin'in hayatını tehlikeye attı. İkinizi de incitti."

Cansu oturduğu yerden kalkıp çantasını koluna takarken ben de ayağa kalktım. "Nasıl Timuçin'e destek olacaksak, Kağan'ın da desteğimize ihtiyacı var Cansu."

Yüzü hüzünle gölgelendi. "Elbette," dedi yumuşak bir sesle. "Ama bazen yapıcı olmaktansa tamamen vazgeçmek daha yararlı olur."

Büyük bir umutsuzluk kapladı içimi. "Kağan'dan ayrılmamı mı söylüyorsun?" diye sordum hayretle. "Onu en zor zamanında yalnız başına bırakıp, terk mi etmeliyim?"

Bakışları duygulu bir ifadeyle ağırlaştı. "Sadece, hem kendin hem de Kağan için iyi olanı seçmelisin diyorum." Elini koluma koyup nazikçe sıktı. "Herkes için iyi olan neyse onu seç. Çok geç olmadan kararını ver, ama bu kararı alırken Kağan'ın yaptıklarıyla seni ne hale getirdiğini iyi düşün."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerim yaşlarla doldu. Cevap vermeye gücüm olmadığından sessiz kalarak başımı olumlu anlamda sallamakla yetindim.

"Yarın ararım seni." Hızlıca bana sarılıp geri çekildi. "İyi ol tamam mı?"

Yutkundum. "Tamam, sen de."

Hastane koridorunda Bahadır'la yalnız kaldığımı fark edince az önceki konuşmamıza şahit olduğunu bilmek beni utandırmıştı. Yerimde rahatsızca kıpırdanarak ona kaçamak bir bakış atıp eşyalarımı toplamaya başladım. Belki bu sayede onunla ilgilenmediğimi görürse benden uzaklaşırdı. Zira yakınlığı beni huzursuz ediyordu.

Bahadır yanıma yanaştı. "Gidiyor musun?"

"Evet," diye mırıldandım. "Kağan'ı görmeye gideceğim." Açıkçası Bahadır'ın neden hâlâ burada kaldığını anlayamıyordum.

Bir an için sessizleşti. "İstersen seni ben götürebilirim," dediğinde çantamla uğraşmayı bırakıp şaşkınlıkla başımı ona doğru çevirdim.

Şüpheli bakışlarım yemyeşil gözlerine kilitlendi. "Neden böyle bir şey yapasın ki?" diye sordum kendimi tutamayarak. "Kağan'dan nefret ettiğini biliyorum."

Umursamazca omuz silkti. "Nefret ettiğim doğru," dedi ağır ağır. "Ama ben şu an sana yardım teklifinde bulunuyorum, bu işin Kağan'la bir ilgisi yok."

Kaşlarımı çattım, gözlerim cama doğru kayınca havanın kararmakta olduğunu gördüm, oldukça geç bir vakit olmuştu.

"Hayırı cevap olarak kabul etmiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İç çekerek tekrar Bahadır'a döndüm. Tek kaşını kaldırmış ısrarla yüzüme bakıyordu. "Tamam," dedim usulca. "İyi olur. Teşekkürler."

Hiç vakit kaybetmeden birlikte hastaneden çıkıp arabasını park ettiği yere doğru yürümeye başladık. Aramızda yoğun bir sessizlik vardı ve Bahadır'ın konuşmaya çalışmaması beni rahatlatmıştı. Çünkü berbat geçen günün sonrasında öyle yorgundum ki sessizliğe ihtiyacım vardı. Kafam öyle fazla düşünceyle doluydu ki başka bir ses daha çekebilecek, hatta kafamı yorup sohbet edecek havada değildim. Hem bedenen hem de ruhen çökmüş gibiydim, kendimi feci halde perişan ve bitkin hissediyordum.

Emniyet Müdürlüğü'ne vardığımızda hızlıca Bahadır'a teşekkür edip arabadan indim. Karşılık vermesini beklemeden kapıyı ardımdan kapatıp doğruca kendimi karakoldan içeri attım.

Girişte gördüğüm polis memurunun yanına giderek, "Affedersiniz, bugün buraya getirilen Kağan Öztürk hakkında bilgi almak istiyorum," dedim.

Polis memuru kaşlarını çattı. "Silahlı yaralamadan getirilen çocuktan mı bahsediyorsunuz?"

Nefesim boğazıma takıldı, güçlükle başımı salladım. "Evet. Kendisini görmem mümkün mü acaba?"

"Gözaltına alındı, görmeniz imkânsız."

"Lütfen, uzaktan da olsa görmeye razıyım. Hiçbir şey yapamaz mısınız?" diye yalvardım.

"Üzgünüm. Yapabileceğim bir şey yok, uzun bir süre avukatı dışında kimseyi görmesine müsaade edeceklerini san-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mıyorum. Kavga ettiği çocuk kötü yaralanmış, cezası ağır olacaktır."

Endişe damarlarımda dolaşırken ayakta durmakta zorlandığımı hissettim. Kağan'ın yıllarca hapishanede kalacağını düşündükçe mideme ardı ardına kramplar giriyor delicesine bir dehşet tüm vücudumu sarıyordu.

Polis memuru kolumu tutarak bana destek oldu. "İyi misiniz?"

Başım dönüyordu. "Hayır," diyebildim zoraki çıkan bir sesle. "Lütfen Kağan'ı görmeme izin verin, ne olursunuz yalvarırım. Onu görmem lazım."

Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Dediğim gibi şu an imkânsız, gözaltında tutuluyor." Beni sandalyelerin olduğu yere doğru yöneltti. "Biraz oturun isterseniz, kötü görünüyorsunuz."

Sandalyeye oturup başımı geriye yaslayarak gözlerimi sımsıkı kapattım. Kendimi berbat hissediyordum, üzerime çöken hüsran beni boğuyordu, telaşım gitgide artıyor Kağan için katlanılmaz bir üzüntü yaşıyordum.

"Su getirmemi ister misiniz?"

Gözlerimi yavaşça araladım. "Hayır, teşekkürler." Derin bir nefes alarak güçlü görünmeye çalıştım. "Birazdan düzelirim, merak etmeyin."

Polis memuru yanımdan ayrıldıktan sonra omuzlarımı düşürüp usulca ağlamaya başladım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken etrafımdaki her şey benim için silinmişti, ne kendimi ne de çevremi umursuyordum. Düşündüm tek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şey Kağan ve polisler onu götürürken bana bakan mavi gözlerine yerleşen hüzünlü bakıştı. Yüzüne yansıyan çaresizlik, adımlarındaki vazgeçmişlik zihnimi sürekli meşgul ediyordu. Söylediği bütün sözler tekrar tekrar kulaklarımda çınlarken kalbimi de azap dolu bir acıyla sızlatıyordu.

"Sen!"

Duyduğum öfke dolu sesle başımı sesin geldiği yöne doğru çevirdim. Kağan'ın abisi Onur, kızgınlıkla üzerime yürüyordu, yanıma vardığında kolumdan sıkıca tutarak beni hızla ayağa kaldırdı.

"Senin ne işin var burada!"

Şaşkınlıkla karışık bir korkuyla öfkeli bakışlarına ürkekçe karşılık verdim. "Kağan için geldim..."

Sertçe sözümü kesti. "Olanlardan sonra hangi hakla buraya gelebileceğini sanıyorsun!" diye bağırdı.

"Ben... üzgünüm... Kağan'ı görmem gerekiyordu..."

Kolumu öyle bir sıktı ki dudaklarımdan acı dolu bir haykırış döküldü. "Canımı acıtıyorsun," derken kolumu çekiştirerek elinden kurtulmaya çalıştım.

Çenesindeki kaslar seğirdi. "Sana Kağan'la bir daha hiçbir şekilde işin olmayacağını söylemiştim, anlama güçlüğü mü çekiyorsun?" dedi korkutucu bir kızgınlıkla.

Yutkundum. "Onu merak ediyorum," dedim titreyen bir sesle. "Onunla konuşmam lazım."

"Kes!" dedi sertçe. "Kağan'ın burada olmasının tek nedeni sensin. Kardeşimin hayatını mahvediyorsun! Sen onun için lanet olasıca bir felaketsin!" Öfkeyle kararan mavi göz-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lerini kıstı. "Bu sefer affın olmayacak, tüm yaptıklarının bedelini ödeteceğim sana. Sebep olduğun her şeyin hesabını bir bir vereceksin."

Onur'un sözlerindeki tehdit, sesindeki intikam isteği ödümü koparırken gözlerim panikle büyüdü. Üzerime çöken korku nefesimi kestiğinde kalbim duracak gibi olmuştu.

"Şimdi git, seni bir daha burada görmek istemiyorum. Sabrımı sakın zorlama, hele ki şu an içinde bulunduğumuz durumda! Anladın mı beni!"

Kolumu sertçe itip beni bıraktığında geriye doğru bir-iki adım tökezledim. Korkum öyle yoğundu ki kaskatı kesilmişçesine olduğum yerde durup kontrolsüzce ağlamaya başladım.

Onur kaşlarını çatıp, "Git dedim sana!" diye bağırınca dehşete düşerek irkildim. "Defol."

Tereddüt etmeksizin sandalyenin üzerinde duran çantamı aldım, hızla çıkışa doğru yöneldim. Öyle şiddetli ağlıyordum ki bedenim titriyordu, içime yerleşen çaresizlik göğsümü ezerken bir yandan da beni kahrediyordu. Perişan bir halde dışarı çıktığımda nereye gittiğimi bilmeden ağlayarak yürümeye başladım. Onur'un öfkesinin yoğunluğunu hâlâ üzerimde hissedebiliyordum ve bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum.

Bahadır aniden karşıma çıkınca bir an irkilerek duraksadım.

Endişeli bir şekilde kaşlarını çattı. "İyi misin?" diye sordu ilgili bir tavırla.

Yavaşça gözlerimi kırpıştırdım. "Sen gitmedin mi?" dedim şaşkın bir sesle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır," derken ses tonu aksi çıkmıştı. "Seni beklemek istedim." Gözlerimin içine ısrarla baktı. "İçeride neler oldu, Kağan'ı görebildin mi?"

"Hayır. Yanına gidemedim, onu görmeme izin vermediler. Çok istedim, ısrar ettim ama şimdilik imkânsız olduğunu söylediler. Kağan'la konuşamadım," dedim hıçkırıklarımın arasından ve sonra Onur'un bana öfkesini kustuğu anı hatırlayınca bakışlarımı Bahadır'dan kaçırarak yüzümü önüme eğip ağlamaya devam ettim.

Bahadır derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı ve beni kollarına doğru hızla çekerek sıkıca sarıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Ailemi seçiyorum!

Eve gittiğimde öyle yorgun ve berbat hissediyordum ki kapıdan içeri girer girmez çantamı bir kenara fırlatıp kendimi doğruca banyoya attım. Sıcak suyun rahatlatıcı etkisine çok ihtiyacım vardı, belki bu sayede günün yorgunluğunu üzerimden atabilirdim. Ağır hareketlerle küveti hazırlarken hüzün dolu bir iç çekişle aynadaki yansımama kaydı gözlerim. Siyah düz saçlarım cansız, yüzüm oldukça soluktu, bütün kan yanaklarımdan çekilmişçesine bitkin görünüyordum, kahverengi gözlerim üzüntümü yansıtırcasına donuk bakıyordu. Sanki bir gün içinde dünya başıma yıkılmış gibi kederle boğulmaktan alamıyordum kendimi.

Yorgunluğumla birlikte pişmanlığımı ve suçluluk hissimi de üzerimden atmak için saatlerce banyoda kalıp sıcak, köpüklü banyonun huzurlu kollarına bıraktım kendimi. Fakat ne kadar kafamı boşaltmaya çalışsam da hem Kağan hem de Bahadır zihnimi meşgul etmeyi sürdürüyordu. Özellikle de Bahadır'ın ne yapmaya çalıştığını bir türlü anlayamıyordum ve benimle ilgili ne düşündüğünü çözemiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bugün yine beni şaşırtmayı başarmıştı. Önce beni Emniyet Müdürlüğü'ne götürmeyi teklif etmişti sonra da sırf yalnız bırakmamak için sabırla oradan çıkmamı beklemişti, tüm bunlar oldukça garipken bir de ağladığımı görünce bana sarılarak teselli etmesi çok daha tuhaftı doğrusu. Geçmiş tecrübelerimi göz önünde bulundurunca Bahadır'ın tehlikeli ve acımasız biri olduğu ortadaydı fakat benimle birlikteyken farklı birine dönüşüyordu adeta, davranışlarının altında yatan anlayış ve ilgili tavırları beni hem şaşırtıyor hem de şüpheye düşürüyordu. Yanımdayken bazen garip, anlamlandıramadığım bir his sarıyordu içimi ama derinlerde bir yerlerde huzursuzluk hissettiğim de bir gerçekti. Zihnimde beni ona karşı uyaran bir ses fısıldayıp duruyordu ve ben, gittikçe büyük bir çıkmaza düşüyor, bu konu hakkında ne yapacağımı hiç kestiremiyordum.

Banyodan çıkıp odama geçtiğimde saatin epeyce geç vakit olduğunu fark ettim. Annemin hâlâ eve gelmemiş olması beni meraklandırırken hızlıca eşofmanlarımı giyinip saçlarımı kuruttum ve salona geçip telefonumu alarak annemi aradım.

Çaldı, çaldı, çaldı... Annem açmadı.

Tekrar aradım.

Çaldı, çaldı, çaldı... Annem yine açmadı.

Tedirginlikle altdudağımı dişlerken bir kez daha aradım. Bu sefer üçüncü çalışta telefon açılınca rahat bir nefes almıştım ki telefonun diğer ucunda duyduğum sesle kaskatı kesildim. Çünkü duyduğum ses, hiç beklemediğim bir adama, Onur'a aitti!

"Buket merhaba."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçimde filizlenen endişeyle, "Annemin telefonunun sende ne işi var?" diye sordum yavaşça.

Bu akşam Emniyet Müdürlüğü'nde karşılaştığımızda Onur'un nefretle sertleşen yüzünü ve bana olanca hiddetiyle kinini kustuğu anı hatırlayınca annem için devasa bir korku yerleşti göğsüme. Yoksa benden intikam almak için anneme bir şey mi yapmıştı?

Kalbim hızla atmaya başladı. Lütfen, anneme zarar vermiş olmasın, lütfen.

"Annen ufak bir trafik kazası geçirdi Buketçiğim, ama merak etme durumu oldukça iyi. Neyse ki ben yakınlardaydım da annenle ilgileniyorum."

Annemin arkadan gelen sesini işittim. Hafif bir gülüşle, "Onur lütfen Buket'i endişelendirme, ben gayet iyiyim sadece küçük bir ezilme o kadar," dedi.

Onur anneme cevap verdi. "Tabii ki öyle Sedacığım, ama Buket kocaman bir kız, onu neden kandıralım ki, gerçeği bilmeyi hak ediyor."

Baştan aşağı ürperdim. Sedacığım mı dedi o?

Bütün kanın yüzümden çekildiğini hissettim. "Hemen annemle konuşmak istiyorum, telefonu ona ver." Sesimin titremesine engel olamamıştım.

"Annen şu an müsait değil Buket, tedavisi sürüyor. Daha sonra konuşursunuz."

Onur'un rahat ve iğneleyici tavırları beni öfkelendirirken, "Telefonu anneme ver dedim sana! Annemle konuşacağım!" dedim sözlerimi tekrar ederek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Soğuk, umursamaz bir şekilde güldü. "Birazdan evde olacağız zaten, o zaman uzun uzun konuşursun annenle Buket."

Öfkeyle dişlerimi sıktım. "Ben şimdi konuşmak istiyorum!"

Kayıtsız bir sesle, "Üzgünüm ama bu olanaksız," dedi.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun..." diye hiddetle bağırmıştım ki Onur eğlenen bir sesle sözlerimi yarıda kesti.

"Evde görüşürüz," deyip telefonu yüzüme kapattı.

Telefonu kulağımdan çekip hayretle büyüyen gözlerimle boş boş ekrana baktım. Geri zekâlı herif! Bir sinirle annemin numarasını tekrar aradım, fakat duyduğum tek cevap, "Aradığınız numaraya şu an ulaşılamıyor..." oldu.

Ah Onur! Bu kez telefonu tamamen kapatmıştı.

Bir süre ne yapacağımı bilemeyerek öylece dikildim salonun ortasında sonra da babamı aramaya karar vererek numarasını tuşladım. Niyetim bir an önce Ankara'ya gelmesi için onunla konuşmaktı, hatta gerekirse duygu sömürüsüyle baskı yapmaktı çünkü onsuz burada işler hiç de iyi gitmiyordu ve ben tüm bu olanlarla tek başıma baş edemiyordum, artık her günümün kontrolüm dışında olaylarla geçmesine tahammül edemiyordum. Annemin hiçbir şeyden haberi olmadan Onur'la yakınlaşmasına dayanamıyordum ve bunu durduracak gücümün olmayışı beni mahvediyordu. Babamın hemen eve dönmesi gerekliydi, tekrar birbirimize bağlı bir aile olabilmemiz için tek şart buydu.

Fakat annem gibi, babamın da telefonu kapalı olunca onunla konuşma planlarımı ertelemek zorunda kaldım. Son zamanlarda bu çok fazla oluyordu. Ne zaman babamı ara-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mak istesem telefonu hep kapalıydı ve artık bu durum beni rahatsız etmeye başlamıştı.

Neden babama ulaşamıyordum bir türlü?

Tedirginlik ve bir o kadar da öfkeli bir bekleyişten sonra çalan zili duyunca hızla kapıya doğru koşturdum.

Kapıyı açmamla beynimden vurulmuşa dönerken elim kapıda öylece kalıverdim. Annemin sol ayağının bilekten aşağısı sargılarla kaplanmıştı ve dik durmakta zorlanıyordu. Onur ise annemin belinden tutmuş ayakta durabilmesi için bedeniyle anneme destek oluyordu.

"Anne?" diyerek endişeyle içeri girmelerini izledim. "Ne oldu sana?" diye sordum.

"Küçük bir kaza geçirdim tatlım, önemli bir şeyim yok merak etme."

"Nasıl önemli bir şey yok anne, ayağın sargıda." Gözlerim sargıya takıldı. "Kırıldı mı yoksa?"

"Hayır güzelim, parmaklarım ezildi sadece. Endişelenme, doktor birkaç güne geçeceğini söyledi. Ciddi bir durum yok."

Bakışlarım Onur'a doğru kaydı. Düşmanlık akan gözlerle beni izliyordu. Bakışlarından rahatsız olarak tekrar anneme döndüm. "Bu kaza nasıl oldu peki?"

"Hiç anlamadım ben de, karşıya geçmek için ışıklarda bekliyordum. Bir araba hızla üzerime doğru sürdü, geriye doğru kaçtım ama kurtulamadım. Tekerlekler ayağımın üzerinden geçti." Annem acıyla yüzünü buruşturdu. "Feci kötüydü, ağrı kesici almama rağmen hâlâ ağrım var biraz."

"Ne?" diye fısıldadım korkuyla. "Sana çarpabilirdi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annem yüzümdeki korkuyu görünce hafifçe tebessüm etti. "Ama çarpmadı. Şimdi daha iyiyim, sen düşünme bunu. Hem Onur'un yakınlarda olması çok iyi oldu, beni hemen hastaneye yetiştirdi, anında müdahale ettiler," diye güvence verdi.

Onur delici mavi gözlerini kısarak dik dik bana baktı. "Basit bir ezikle kurtulduğun için çok şanslısın Sedacığım," dedi sanki bana mesaj verircesine.

Annem güldü. "Evet, gerçekten de öyle değil mi?"

Onur, sahte bir yakınlıkla gülümsedi. Onu tanımasam ben bile yüzündeki iyi niyete aldanabilirdim. "Yatak odan nerede, seni yatağına götürelim. Doktor, dinlenmen gerektiğini söyledi biliyorsun," dedi ilgili bir tavırla.

Hemen araya girerek mesafeli bir şekilde Onur'a baktım. "Ben götürürüm annemi odasına, siz de gitseniz iyi olur. Bundan sonrasını ben halledebilirim."

Annem şaşkın bir sesle, "Kızım, ne diyorsun," dediğinde bakışlarımı anneme çevirdim.

Aldırmaz bir tavırla cevap verdim. "Seni eve getirdi, şimdi gidebilir. Ben ilgilenirim seninle. Hem ne işi var ki zaten evimizde."

Annem gözlerini hafifçe büyüterek, "Buket," dedi uyarırcasına. Huysuz tavrıma şaşırmıştı.

Sabırsızca, "Ne?" dedim aksi bir sesle. "Gitsin artık. Daha fazla kalmasına lüzum yok ki."

Annem kaşlarını çattı. "Haddini aşıyorsun, derhal özür dile misafirimizden."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Ben özür dileyecek bir şey demedim," diye direttim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annem şaşkınlık ve kızgınlık arasında gidip gelirken kaşlarını daha da çattı. "Onur Bey'in onca yardımından sonra, böyle konuşman doğru mu sence kızım, hiç yakışıyor mu sana. Ben seni böyle mi yetiştirdim?" dedi inanamaz bir tonla.

"Ne varmış davranışlarımda?" dedim çenemi hafifçe kaldırırken. "Geç vakitte evimizde tanımadığımız bir adamın bulunmasından rahatsız oluyorum."

"Buket! Beni kızdırıyorsun ama yeter artık! Ben Onur Bey'i gayet iyi tanıyorum." Annem utanmış bir halde Onur'a baktı. "Kusura bakma ne olur, aslında hiç böyle kaba değildir, neden böyle davranıyor anlamıyorum."

Onur annemin üzgün bakışlarına anlayışla karşılık verirken yumuşak bir sesle, "Hiç önemli değil Seda, Buket'e kızmana gerek yok, seni böyle görünce çok korkmuş olmalı, senin için endişelendiğinden kimseye güvenemiyor diye düşünüyorum. Malum babası da burada, yanınızda olamadığı için kendini savunmasız hissediyordur. Eminim normalde çok kibar olan güzel kızının şu an kafası biraz karışık, davranışlarını mazur görelim," dedikten sonra delici bakışlarını bana çevirdi. "Şimdilik."

Annem sıkıntıyla nefesini bıraktı. "Ben Buket adına özür dilerim, Onur. Gerçekten çok üzgünüm."

Onur'un gülüşü genişleyip yüzüne yayıldı. "Dediğim gibi hiç önemli değil, özür dilemek zorunda değilsin," dedi yumuşak bir sesle.

Annem mahcup bir tavırla Onur'un gülüşüne karşılık verdi. "Çok incesin, teşekkürler."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onur, "Hadi seni odana götürelim artık," dediğinde annem sağlam ayağıyla öne doğru bir adım atıp, "Odam şu tarafta," diyerek Onur'u yönlendirdi.

Pişmanlıkla ileri atıldım. "Anne beni dinle," dedim ve diğer kolundan tutmak için hamle yaptım fakat bana öyle kötü bir bakış attı ki dudaklarımı sıkıca kapatıp olduğum yerde hareketsizce durmak zorunda kaldım.

"Seninle sabah konuşacağız!" dedi sertçe.

"Anne," dedim sessiz bir yakarışla.

"Sus, tek kelime dahi duymak istemiyorum."

Annem bana feci kızgındı, yanımdan geçip giderken gözyaşlarıma direndim ve koridor boyunca Onur'la annemin odaya doğru ilerleyişlerini izlerken ağlamamak için kendimi zor tuttum. Ardından ikisi yatak odasına girip gözden kaybolduklarında içim öfkeyle kavrulurken bir hışımla salona doğru yönelip kendimi koltuklardan birine attım. İçimde fırtınalar kopuyordu, öfkem ve üzüntüm birbiriyle yarışıyordu adeta ve ben artık çıldırmak üzereydim.

Salonun girişinde Onur'u gördüğümde kaşlarımı çatarak onu izledim. Yavaşça içeri girip kapıyı ardından kapatınca hızla oturduğum yerden ayağa kalktım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye çıkıştım sinirle. "Aç kapıyı hemen!"

Ciddi bir şekilde, "Seninle biraz sohbet edeceğiz," dedi koltuğu işaret ederek. "Geç şuraya."

"Hayır," diye itiraz ettiğimde beni umursamadı ve kayıtsız bir tavırla geniş koltuğa geçip oturdu. Sert bakışlarını acımasızca üzerime dikti. "Bir kez daha tekrar etmeyeceğim Buket, otur," dedi alçak sesle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mecbur kalarak isteksizce karşısına geçip oturdum. "Ne konuşacaksan çabuk ol, sonra da evimden git."

Hafifçe tebessüm etti. "Bugün biraz fazla mı cesur davranıyorsun?" diye sordu yavaşça. "Sana kim olduğumu hatırlatmam mı gerekiyor Buket?"

Kaşlarımı çattım. "Gerek yok! Kim olduğunu gayet iyi biliyorum. Yalanlarınla annemi kandırıp evime kadar giren kötü birisin sen. Annem sana güveniyor olabilir ama ben senden nefret ediyorum, en kısa zamanda annem de senin gerçek yüzünü öğrenecek. O günü sabırsızlıkla bekliyorum."

Gülüşü genişleyip eğlenen bir hal aldı. "Sana daha önce de söylemiştim, annenle ilişkim seni ilgilendirmez küçük kız."

Anında lafı yapıştırdım. "Kağan'la benim ilişkim seni neden ilgilendiriyor o halde?"

Mavi gözlerinden tekinsiz bir parıltı geçti. "Tam da konuşmak istediğim konuya geldik nihayetinde."

Kızgınlıkla kaşlarımı çattım. "Yine Kağan'dan uzak durmamı söyleyeceksen eğer hiç zahmet etme, çünkü ondan ayrılmayacağım."

Gülüşü yavaşça yüzünden silindi, yerini ciddi bir ifadeye bıraktı. "Evet, ayrılacaksın," dedi sakince.

"Hayır, asla! Hele ki olanlardan sonra onu yalnız bırakamam, onu seviyorum… o da beni seviyor!"

"Kes!" diye aniden gürlediğinde korkuyla irkildim. Oturduğu yerde hafifçe öne eğilirken bana nefret kusarak dik dik baktı. "Kağan'dan vazgeçeceksin, artık onunla hiçbir ilişkin olmayacak. Anladın mı beni!" Bana aşağılayan bir bakış fırlattı. "Seni

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tanıdığı günden beri her şey ters gidiyor, sen ona iyi gelmiyorsun! Onu azar azar bitiren tehlikeli bir zehir gibisin!"

"Hayır, hayır..." Sözleri kalbimi sıkıştırıyordu.

Öfkesi arttı. "Kağan senin yüzünden az daha birini öldürüyordu, başına gelenlerin tek sorumlusu sensin!"

Kendimi kötü hissederken göğsüm suçlulukla ezildi. "Ben... Ben böyle olsun istemezdim. Üzgün değil miyim sanıyorsun? Çok üzgünüm..."

Tekrar arkasına yaslanırken sıkılmışçasına nefesini bıraktı. "Senin ne hissettiğinle ilgilenmiyorum," deyip sözümü kestiğinde kendimi daha da kötü hissettim.

"Bu konuda beni suçlaman hiç adil değil. Elimde olsaydı Kağan'a engel olurdum, ama yapamadım, kavgayı durdurmaya gücüm yetmedi."

Sözlerime aldırmadı. Bir süre sessiz kalıp sert gözlerle beni süzdükten sonra, "Sence annen neden bugün aniden bir kaza geçirdi, hiç düşündün mü?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. Başımdan aşağı kaynar su dökülmüşçesine nabzım panikle hızlandı. "Sen yaptın," diye fısıldadım usulca. "Kazaya sen neden oldun."

Dudağının bir kenarı hafifçe kıvrıldı. "Evet, ben yaptım. Planım daha ciddi bir zarar vermekti ama annen o kadar şanslı ki ufak bir ezikle kurtuldu. Şimdi sırada kim var biliyor musun, baban." Gülüşü hesaplı bir hal aldı.

Nefesim kesilirken korku bir kramp gibi şiddetle mideme saplandı. "Hayır," dedim titreyen bir sesle. "Hayır."

"Ben oyun oynamıyorum Buket. Eğer söylediklerimi yapmazsan, babanın başına gelenler çok daha kötü olacak ve bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kez ne planladıysam bunun gerçekleşmesini sağlayacağımdan emin olabilirsin. Baban, annen gibi şanslı olmayacak."

Gözlerim doldu. "Lütfen aileme zarar verme," diye yalvardım usulca.

Sakince omuz silkti. "Bu senin elinde, kararı sen vereceksin. Ya aileni seçeceksin ya da Kağan'ı."

"Lütfen benden seçim yapmamı isteme, Kağan da ailem kadar önemli benim için. Ona âşığım, seviyorum onu. Kağan da beni seviyor, bana ihtiyacı var. Neden kabullenemiyorsun bizi?"

Yüzünü iğrenmişçesine buruşturdu. "Sizin aptal gençlik aşkınız umurumda değil. Şimdi, hemen kararını vereceksin, ben de ona göre hareket edeceğim."

"Seçim yapmak istemiyorum. Ne olur bunu bana yapma, bu kadar kötü biri olma. Bizi ayırma."

Usanmışçasına nefesini bırakırken ayağa kalktı, ceketini düzeltip bana küçümsercesine tepeden baktı. "Yazık olacak sana, aileni seçmediğin için pişman olduğunda sakın karşıma gelme, çünkü her şey için geç kalmış olacaksın." Kapıya doğru yöneldiğinde hızla oturduğum yerden kalkıp önüne geçerek gitmesine engel oldum.

"Lütfen yapma, yalvarırım."

Hiç istifini bozmadı. "Çekil yolumdan."

"Lütfen..."

Sıkılmış bir sesle, "Yalvarmaların beni hiç etkilemiyor," deyip yanımdan geçerek kapıya uzandı. "Babanla vedalaş," diyerek son sözlerini söyleyip salondan hole çıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hızla peşinden koşturup tekrar önüne geçtim. "Dur! Beni dinle." Telaşa kapılmıştım.

Onur'un mesafeli soğuk gözleri üzerimde dolaştı. "Ne var?"

Nefretle gözlerinin içine baktım, ne kadar istemesem de mecbur kalarak, "Tamam," dedim yavaşça. "Ailemi seçiyorum."

Zafer kazanmış bir kibirle tek kaşını kaldırdı. "Devam et," dedi benimle acımasızca oynarken.

Güçlükle yutkundum. "Kağan'dan ayrılacağım," dedim zoraki çıkan, üzgün bir sesle. "Onu bir daha görmeyeceğim."

Memnun olmuş bir ifadeyle gülümsedi. "Zekice bir seçim oldu. Verdiğin karara sadık kal, aksi halde hem sana hem de ailene karşı acımasız olurum. Anladın mı beni?"

Öfkeden kudururken kötü bir laf etmemek için dişlerimi sıkıp başımı salladım. "Anladım."

"Güzel," dedi kendinden emin bir sesle. "Yarın öğlen Emniyet Müdürlüğü'ne gideceksin, Kağan'la bir görüşme ayarlayacağım, ona her şeyin bittiğini söyleyip tüm ilişkini keseceksin."

Midemin bulandığını hissettim. "Kağan zaten şu an çok kötü durumda, bir de ben her şeyin bittiğini söylersem yıkılır. Bunu bile bile nasıl yapmamı isteyebilirsin?" diye sordum çaresizce.

Kayıtsız bir tavırla omuz silkti. "Muhtemelen üzülecektir evet," dedi ağır ağır. "Ama sonra toparlanacaktır, sensiz çok daha iyi olacağını anlayacak. Endişelenmen gereksiz. Bundan sonra Kağan seni ilgilendirmiyor, kendi işine bakacaksın."

Gözlerimi kinle kıstım. "Senden nefret ediyorum," dedim dişlerimin arasından konuşarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eğlenmişçesine kısa bir kahkaha attı. "Yarın sakın geç kalma," dedikten sonra yanımdan geçip kapıya yöneldi. Tam evden çıkacakken durdu, omzunun üzerinden bana kibirli bir bakışla baktı. "Annene gittiğimi söylersin değil mi, yoksa ben mi iyi akşamlar vedası etmeliyim?"

Kızgınlıkla tepem atarken, "Defol git," dedim artık sabrımın sonuna gelerek.

Başını iki yana sallarken bir kahkaha daha patlattı. "Sana böyle kaba davranmak yakışmıyor ama Buketçiğim," dedi yalandan bir kınamayla. "Hiç annene benzemiyorsun, oysaki annen çok nazik ve tatlı."

İyice hiddetlenerek, "Git evimden!" dediğimde sinirden titrediğimi fark ettim. "Seni görmek istemiyorum!"

Yüzünde küstah bir ifade belirdi. "Benden asla kurtulamayacaksın, hele ki böyle canımı sıkmaya devam ettiğin sürece, bir kâbus gibi hep peşinde olacağım. Bundan sonra adımlarını dikkatli at, beni sakın kızdırmaya devam etme yoksa sonu senin için iyi olmayacak. Zira her seferinde zararlı çıkan sen olacaksın. Bugün olduğu gibi," deyip kapıdan çıktı.

Ensemden korku dolu bir ürperti geçerken holde bir başıma hareketsizce dikildim. İçimde biriken devasa öfke ve üzüntüyle gözyaşlarım usul usul yanaklarımı ıslatmaya başladı. Hissettiğim çaresizlik öyle yoğundu ki bir asit gibi damarlarımda dolanıp tüm hücrelerimi yakıyordu. Kağan'dan ayrılacak olma fikrini kabullenemiyordum, Onur'un benden istediği şey içimde fırtınalar kopmasına sebep olurken boğazımda düğümler oluşturuyor, beni sonsuz bir acıya doğru sürüklüyordu. Ama ne yazık ki bu konu hakkında ne itiraz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

edecek cesaretim ne de içinde bulunduğum durumdan kurtulacak direncim vardı. Çünkü aşkım için savaşmaya kalkıştığım an ailemi kaybedecektim.

Sadece iki seçeneğim vardı: Ya ailem ya Kağan.

Ortada olan bu acımasız hakikat de beni tek bir sonuca götürüyor ve acı gerçek, şiddetli bir tokat gibi yüzüme çarpıyordu.

Onur ne derse yapmak zorundaydım, çünkü o çok güçlüydü. Ben değildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

Gitme, gidersen yaşayamam!

Onur gittikten sonra kendimi acıya teslim ederek dakikalarca ağladım, sonunda öyle bitap bir hale geldim ki güçlükle odama geçip yatağıma uzandım ve gözyaşlarımı ne kadar durdurmaya çalışsam da yarın olacakları düşündükçe içim titreye titreye ağlamaya devam ettim. Hayatımdaki her şey ters gidiyordu ve eski mutlu günlerimin yerini her geçen gün varlığını daha fazla hissettiren yoğun bir keder duygusu alıyordu.

Bir yandan Kağan'ı öbür taraftan da ailemi düşündükçe kalbim ve aklım birbiriyle çatışıyordu adeta. Ailem benim her şeyimdi ama Kağan'ı da terk etmek istemiyordum, ondan ayrılacak olma düşüncesi kalbimi bin parçaya ayırıyordu.

Kağan'ı henüz ziyaret bile edememiştim. Bana, beni sevdiğini söylediğinden beri onunla konuşamamıştım. Ona, onu ne kadar sevdiğimi söyleyememiştim, şu an ne halde olduğunu deli gibi merak ederken şimdi bir de Onur yüzünden onun hayatından çıkmaya zorlanıyordum. En acısı da benim yüzümden tutuklanması yetmiyormuş gibi suçsuzluğu ispatlanıp oradan çıkmayı başarsa bile artık onu asla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

göremeyecek olmamdı, onunla eskisi gibi bir daha zaman geçiremeyecektim, yüzünü göremeyecek, sesini dahi duyamayacaktım. Onur hayatta olduğu sürece Kağan'dan uzak durmak zorundaydım. Ne yazık ki hem aileme hem de sevdiğim adama aynı anda sahip olamıyordum.

Her seçimin bir götürüsü var derlermiş, benim seçimim de ailemden yanaydı, bedeli ise öyle büyüktü ki hayatım altüst olmuş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum çünkü benden, sevdiğim adamın sonsuza dek ellerimden kayıp gitmesine izin vermem bekleniyordu.

Bu gece hayatımdaki en kötü geceydi ve bugün verdiğim kararın ağırlığı bir taş misali göğsümü ezerken son kez Kağan'ı düşünüp onsuzluğu kabullendim, yatağıma kıvrılarak sabaha kadar hıçkırıklarla ağlarken sevgilimden vazgeçtim ve biten aşkım için yas tuttum.

Öğlene doğru beni yatağımdan çıkmaya zorlayan telefonumun ısrarla çalışıydı. Oysaki bütün günümü kendime acıyarak zavallı bir kız gibi yatakta geçirmeyi planlamıştım. İsteksizce telefonumu elime aldığımda ekranda Onur'un adını gördüm ve inat ederek cevap vermedim. Bu adam artık feci derecede sabrımı taşırıyordu!

Dur durak bilmeyen aramaların arasından bir de mesaj sesi duyunca bıkkınlıkla nefesimi vererek gelen mesajı açtım.

"Anlaşmamızı unutma. Senin için Kağan'la bir görüşme ayarladım, bir saat içinde Emniyet Müdürlüğü'nde ol."

Kaşlarımı çattım. "Aptal herif!" diye kendi kendime mırıldandığım sırada bir mesaj daha geldi.

"Sakın kararından vazgeçebileceğini düşünme."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sıkıntıyla iç çekerek Onur'un istediğini yapmak için mecburen hazırlanmaya başladım. Üzerime bir kazak geçirip pantolon giyerek, saçlarımı dağınık bir topuzla hızlıca topladım. Evden çıkmadan önce annemin odasına gidip onu kontrol ettim, hâlâ uyuduğunu görünce de hiç ses çıkarmadan usulca evden ayrıldım. Bugün her şeyi bitirecektim, istemesem de Kağan'dan ayrılacaktım. Çünkü benim isteklerimin bir önemi yoktu, sadece Onur'un ne istediği önemliydi.

Emniyet Müdürlüğü'ne vardığımda kapıda duran görevliye Kağan'ın ismini vererek görüşeceğimizi söyledim. Beni hemen, hiç soru sormadan nezarethanenin bulunduğu yere doğru götürdü. Ardından da Kağan'ın bulunduğu hücreyi gösterip beni bir başıma bırakıp gitti. Sanırım Onur'un varlığı buraya kadar uzanmıştı. Bu da her yerde hissedilen ve tehlikeli derecede etkin olan gücünün büyüklüğünü gösteriyordu.

Boğazıma yerleşen yumru her saniye biraz daha büyürken ağır adımlarla demir parmaklıkların önüne yürüdüm. Derin bir nefes alarak içeriye göz gezdirirken bakışlarım anında Kağan'ı buldu.

Üzerinde sadece ince bir örtü olan daracık demir yatakta otururken oldukça yorgun ve yılmış görünüyordu. Hafifçe öne eğilmiş dirseklerini dizlerine yaslayıp düşünceli bir halde bakışlarını yere sabitlemişti. Omuzları gerginlikten kaskatıydı. Bakışlarında dalgın bir donukluk vardı, siyah saçları ise sanki defalarca ellerini arasından geçirmiş gibi darmadağındı ve ne kadar sıkıntılı olduğunu apaçık belgeliyordu.

Alçak sesle, "Kağan?" diyerek ürkek bakışlarımı yüzüne sabitledim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sesimi duyduğu an doğrulup başını çevirdi ve beni görünce oturduğu yerden hızla kalkıp demir parmaklıkların önüne geldi. Ben de bizi ayıran demir parmaklıklara iyice yanaşarak aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalıştım. Kağan'ı öyle çok özlemiştim ki, onu gördüğüm an zihnim dağıldı ve kendime engel olamayarak bir süreliğine de olsa her şeyi bir kenara atıp özlemle gözlerimizi buluşturdum, sanki biraz sonra onu ardımda bırakıp gitmeyecekmişim gibi aşkla baktım mavi gözlerinin içine.

Kağan'ın yüz hatlarına umut yerleşirken bakışları yavaşça üzerimde gezindi. Sanki beni gördüğüne inanamıyor gibiydi ama yüz ifadesinden beni gördüğüne memnun olduğunu anlayabiliyordum. Omuzlarındaki gerginliği atıp rahatlamıştı adeta.

"Geldin," dedi yumuşak bir sesle.

"Geldim." Hafifçe tebessüm ettim. "Nasılsın?" diye sordum onu merak ederek. "Senin için çok kaygılandım."

İç çekti. "Kötüydüm," dedi usulca. "Ama şimdi seni görünce, artık kendimi daha iyi hissediyorum." Sertçe yutkundu. "Hep gelmeni bekledim, sen gelmeyince de benden vazgeçtiğini sandım... Hiç gelmeyeceksin zannettim."

Hızlıca sözünü kestim. "Ben dün de geldim, seni görmek için çabaladım fakat seninle konuşmama izin vermediler, itiraz etsem de elimden bir şey gelmedi. Üzgünüm."

Omuzları gerildi. "Seni çok merak ettim. Hep olanları düşündüm. Seni korkuttuğumu bilmek, üzülmene sebep olmak, her saat beni kahretti. Bilemezsin, bu düşünceyle mahvoldum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başımı hızla iki yana salladım. "Böyle düşünme ne olursun, ben iyiyim." Bir an durakladım. "Sadece... biraz sarsıldım o kadar, senden korkmuyorum."

Bakışları duygu yüklüydü. "Seni asla incitmem Buket, ne olursa olsun, sana hiçbir şekilde zarar vermem. Biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum Kağan," dedim yatıştırıcı bir sesle. "Bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum. Yaşananlar bir hataydı."

Yüzü gölgelendi. "Her şeyi batırdım değil mi?" diye sorarken ses tonu suçlulukla ağırlaştı. Gözleri öyle üzgün bakıyordu ki kalbimi titretmişti.

"Kendini suçlama," dedim şefkatle. "Geçti artık, şimdi bunları düşünme olur mu?"

Dişlerini sıkarak başını yan tarafa doğru çevirdi. "Timuçin nasıl, bir haber aldın mı ondan?" Çenesindeki kaslar seğiriyordu.

Detayları şimdilik kendime saklamaya karar verdim. "Hayati tehlikesi yok, başarılı bir ameliyat geçirdi, iyileşecek," diyerek Kağan'ın suçluluk duygusunu az da olsa gidermeye çalıştım.

Mavi gözleri sertleşirken bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi. "Ben çok pişmanım Buket, o an bana ne oldu anlamadım, bir anda öfkelenerek kendimi kaybettim. Kontrolümü yitirdim. Böyle olmasını hiç istemezdim." Sesine yansıyan çaresizlikle sözlerine devam etti. "Bana inanıyorsun değil mi?"

Anlayışla, "Tabii ki sana inanıyorum," dedim. "İsteyerek yapmadığını biliyorum, her şey yoluna girecek, Timuçin iyi olacak, sen de çıkacaksın buradan. Endişelenme tamam mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Belli belirsiz başını salladı. Bana bakmayı sürdürürken, "En çok neyden korktum biliyor musun?" diye sordu garip bir durgunlukla.

"Neyden?" diye karşılık verdim.

"Senin beni asla affetmemenden, tüm yaptıklarımdan sonra beni terk etmenden. Benden ayrılmandan korktum."

Kağan'a cevap veremedim, sözlerine itiraz edemedim. Katlanılmaz bir üzüntü içimi yakıp kavururken gözlerimin dolmasına engel olamadım ve sessiz kalarak usul usul ağlamaya başladım.

Kuşkuyla gözlerini kıstı. "Niye ağlıyorsun?"

Konuşamadım, ağzımı açıp tek bir söz söyleyecek gücüm yoktu. Sadece, sessizce ağlamayı sürdürdüm.

Göğsü sıkıntılı bir nefesle yükseldi. "Buket?" dedi gitgide daha fazla şüphelenerek. "Neyin var, neden ağlıyorsun?" Ses tonunda hafif bir panik vardı.

"Kağan... Ben..." derken üzgünce gözlerinin içine baktım. Üzüntümü saklamaya çalışıyordum ama başarılı olamıyordum.

Kaşlarını çattı. "Neden bana öyle bakıyorsun," dedi alçak bir sesle. "Neler oluyor?" Sanki ne düşündüğümü anlamış gibi tereddütlüydü.

Derince iç çektim, boğuluyor gibiydim. "Kağan, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama..."

Aniden sözümü kesti. "Benden ayrılıyorsun değil mi," diye sordu kaygıyla. "Bunu söylemek için beni görmeye geldin."

Ağlamam şiddetlendi. "Ben, ben... çok üzgünüm."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Doğru yani, benden ayrılıyorsun öyle mi?"

"Yapmamız gereken bu Kağan. Verdiğim kararı sana şimdi, sen içerideyken söylememeliydim ama... Üzgünüm. Bitirmemiz gerekiyor..." Hiç dilim varmasa da o nefret ettiğim sözcük dudaklarımdan döküldü. "Ayrılmalıyız."

Sıkıntıyla solurken iki elini birden saçlarından geçirdi. "Ayrılmalıyız ha?" Oldukça sinirlenmişti fakat kendini tutmaya çalışıyordu. "Demek ayrılmalıyız!"

"Mecburuz Kağan."

Kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Neden!" dedi sertçe. "Niye mecburmuşuz, söyleyecek misin nedenini bana da?"

"Açık değil mi?" diye fısıldadım hüzünle. "Bizim aşkımız sana zarar veriyor, seni incitiyorum. Ben senin yaşamını mahvediyorum, yaptığım her şey yalnızca hayatını batırmaya yarıyor. Senin iyi olman için gitmem lazım, aramızdaki her şeyi bitirmemiz gerek."

Çenesinde bir kas seğirdi. "Yanılıyorsun," dedi ısrarla karşı çıkarak. "Bana zarar veren tek şey senin sözlerin. Beni sakın sensiz bırakma. Ben sensiz iyi olamam..."

Yavaşça derin bir nefes aldım, Kağan'ı ikna etmek zor olacaktı ama buna mecburdum. "Kağan gitmeme izin vermelisin, bizim sonumuz yok. Anla artık bunu, gerçekleri gör," diyerek yalvardım.

"Asla," diye karşılık verdi sesini yükselterek. "Asla böyle bir şey olmayacak."

"Yapamıyoruz Kağan, biz birbirimize iyi gelmiyoruz." Elimi kaldırıp onu işaret ettim. "Bak bir kendine, beni tanı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

masaydın şu an burada olmazdın. Hepsi benim suçum. Seni dibe çekiyorum, zifirî karanlığa doğru, görmüyor musun?" derken boğazım acıyla düğümlendi.

"Yanlış düşünüyorsun..." Demir parmaklıkları tutup iyice bana yaklaştı ve gözlerimin içine derin bir şekilde baktı. "Sen beni dibe çekmiyorsun aksine beni karanlıktan kurtarıyorsun."

Sözleriyle birlikte içimdeki üzüntü yakıcı bir acıya dönüştü. Gözlerim gözyaşlarımın etkisiyle nasıl yanıyorsa kalbim de bir o kadar şiddetle yanıyordu.

Kağan elini bana doğru uzatıp şefkatli bir dokunuşla yanağımı kavradı, başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. "Ben sana âşık oldum. Her anlamda zapt ettin beni. Senden başka bir şey düşünemiyorum. Her sabah gözlerimi seninle açıyorum, her gece gözlerimi seninle kapatıyorum. Benim için yalnızca sen varsın, hep de öyle kalacaksın. İlk, son ve daima tek," diye sözlerine devam etti içtenlikle.

Geriye doğru adım atarak Kağan'ın dokunuşundan kendimi çektim, aksi halde her an dağılıp bütün her şeyi itiraf edebilirdim. Gözlerimi sımsıkı yumarak derin bir nefes aldım. Yüreğim ne kadar parçalara ayrılsa da güçlü durmaya gayret ederek buraya ne için geldiysem bunu bitirmem gerektiğini kendime hatırlattım.

Gözlerimi tekrar açtığımda kayıtsız görünmeye çalıştım. "Üzgünüm Kağan, ben daha fazla devam edemeyeceğim."

Yüz hatlarına yerleşen yoğun bir kederle bana baktı. "Hayır! Sus!"

Hissettiğim acı göğsümü delip geçse de, "Hoşça kal," dedim zar zor çıkan bir sesle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaskatı kesildi. "Hayır, olmaz, gidemezsin," dedi başını iki yana sallayarak.

Özlem dolu bir ifadeyle son kez güzel, mavi gözlerine baktım. "Üzgünüm," diye fısıldadım. "Her şey için çok üzgünüm."

Demir parmaklıklar arasından bana doğru uzanarak elimi tuttu. "Buket," dedi ilk defa ondan duyduğum yalvaran bir ses tonuyla. "Gitme. Gidersen yaşayamam."

Ciğerlerimdeki tüm hava hızla çekildi. Kalbim deli gibi atmaya başlarken kulaklarım uğulduyordu. Kendimi zorlayarak elimi yavaşça avucundan kurtardım ve ellerimizi birbirinden ayırdım.

Kağan gözlerini gözlerimden ayırmadan ümitsiz bir şekilde yüzüme baktı. "Sen benim yaşama sebebim oldun. Hayatıma girdiğin günden beri yalnızca sen varsın," dedi duygu yoğunluğuyla ağırlaşan bir sesle. "Seni, benden alma. Bu kötülüğü bana yapma."

Gözyaşlarım usul usul yanaklarımdan süzülürken bakışlarımı kaçırdım. "Artık gitmeliyim," diye mırıldandım acemi bir şekilde. "Lütfen ayrılığımızı kabullen." Kalan son gücümle arkamı dönüp çıkışa doğru yöneldim.

"BUKET!" diye bağırdı ardımdan.

Durmadım, yürümeye devam ettim.

Tekrar bağırırken sesi boğuktu. "Seni seviyorum."

Ruhuma kadar işleyen o iki sözcüğü duymamla olduğum yerde öylece kalıverdim, midem düğümlenirken başım dönmeye başlamıştı. Dünya ayağımın altından kayıyormuş gibi hissettiğimde yüreğim aniden sıkıştı. Aramızdaki duygusallık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

fazlasıyla canımı acıtıyordu. Kağan'a cevap verememenin hissettirdiği çaresizlik hissi nefes almamı imkânsız kılarken ruhumun hüzünle kararmasına neden oluyordu.

Kağan, "Sen gitsen de bu hiç değişmeyecek. Her gün seni sevmeye devam edeceğim," dedi yemin edercesine.

Ciğerlerime kaçamak bir soluk çekerek az da olsa kendimi toplamayı başardım ve omuzlarımı dikleştirerek bacaklarımı adım atmaya zorladım. Buradan bir an önce gitmem gerekiyordu, kendimi hemen dışarı atmalıydım, artık daha fazla dayanacak gücüm yoktu, hem bedenim hem zihnim isyan ediyordu.

Kağan, "Bu iş burada bitmedi!" diye bağırdı. Bu kez sesi feci halde öfkeli çıkmıştı. "Nereye gidersen git, seni bulacağım. İstediğin kadar benden kaçabilirsin, her zaman peşinde olacağım," diye bağırmaya devam etti öfkesi artarken. "Beni duydun mu, seni asla bırakmam! Asla!"

Kağan'ın dudaklarından dökülen sözler omurgamdan aşağı buz gibi bir korkunun inmesine sebep olsa da onu duymazdan geldim ve hızlıca çıkış kapısını açıp ardımdan kapattım. Bitmişti artık, her şey sona ermişti. Bu düşünce içimi sonsuz bir ateşle doldurunca ciğerlerimin daraldığını hissettim, gözlerim kararırken güç dilenircesine kapının kolunu sıkıca kavradım, nerede olduğumu umursamayarak sırtımı duvara yaslayıp gözlerimi sımsıkı yumdum ve kendimi kaybetmemek için büyük bir savaş verdim.

O an vücudum iflas etti. Üzüntü bir kâbus misali dört bir yandan kuşattı ruhumu, çektiğim ıstırap bedenimi işgal edip

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kalbimi acımasızca yakarak katlanılmaz bir acıyla kavurdu içimi. Kendimi ölüyormuş gibi hissediyordum. Bitmiş, tükenmiş gibiydim. Öyle berbat bir haldeydim ki uzun süre boyunca da bu durumda olacağıma dair şüphem yoktu.

Ben artık acıydım, acının ta kendisiydim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

Daha yeni başladık!

Eve gittiğimde bomboştum, zihnim tamamen uyuşmuştu, etrafımda yaşanan hiçbir şeyi umursamıyordum. Artık dünya benim için dönmeyi bırakmıştı, güneş sabahlarıma hiç doğmayacaktı, hep geceyi yaşacakmışım gibi buyur etmiştim katran karası siyahı hayatıma. Bundan böyle renkler yoktu çevremde, hayat ışığım sönmüştü ve kederim beni karanlık bir hissizliğe itmişti insafsızca.

Odama geçerken annem yatak odasından çıkıp karşıma dikildi. Hâlâ ayağı ağrıyor olacak ki güçlükle dengesini bulup kapının kenarına tutunarak ağırlığını sağlam bacağına verdi. "Nereden geliyorsun Buket?" diye sordu meraklı bir bakışla. "Bana haber vermeden nereye gittin?"

Umursamazca omuz silktim. "İşim vardı," diyerek kestirip attım.

Kaşlarını çattı. Bu tavrımın hoşuna gitmediği belliydi. "Ne işi o, hem de habersizce gidecek kadar önemli bir iş öyle mi?"

"Öyle," dedim sertçe. "Kurcalama işte."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Bu nasıl bir konuşma şekli Buket! Karşında annen olduğunun farkında mısın sen?"

Usanmış bir halde nefesimi bıraktım. "Sen de beni sıkmaktan vazgeç," dedim kızgınlıkla. "O zaman bu şekilde cevap almazsın."

Öfkeyle kaşlarını çattı. "Kızımın nerede olduğunu merak etmem suç mu, ben senin annenim! Seni merak etmem kadar doğal bir şey yok!"

Neşesiz bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. "Yeni mi aklına geldi annem olduğun?" diye sordum acımasızca.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Gayet açık değil mi?" İğrenmişçesine yüzümü buruşturdum. "Dünkü halin neydi öyle, doğru düzgün tanımadığımız bir adam için beni azarladın, bana bağırdın. Sonra da beni suçlayıp ondan özür dilememi istedin."

Annem otoriter bir tavırla, "Çünkü yapman gereken özür dilemekti Buket, misafirimize çok kaba davrandın, hem de bana o kadar yardım etmesinden sonra, yaptığın şey çok ayıptı. Hoş olmayan davranışlarını görmezden gelecek değilim," dedi.

İçimde fırtınalar koparken kızgınlıkla dik dik anneme baktım. "Onur'la neden bu kadar fazla görüşüyorsun, o adam neden sürekli evimize geliyor, neden sana yakın davranıyor?"

Kendimi o kadar berbat hissediyordum ki, bugün yaşadığım her şeyin sorumlusu olan Onur'a karşı içimdeki bütün kini hedef değiştirerek anneme kusuyordum.

Annemin şaşkınlıkla dudakları aralandı. "Neler söylüyorsun sen böyle?" diye sordu alınmış bir sesle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sabırsızca ofladım. "İnkâr mı edeceksin anne? Ya da tüm olanları benim yanlış anladığımı mı söyleyeceksin, hangisi?"

Annem öfkeyle gözlerini kıstı. "Terbiyesizlik etme! Kes artık beni suçlamayı!"

"Seni suçluyorum öyle mi?" diye sordum inanmazlıkla. "Peki, sen söyle o zaman, kim o adam, senin için ne ifade ediyor ki sen etrafındayken bu kadar rahat davranıyor, sana Sedacığım diyebiliyor mesela?"

Sıkıntıyla soludu. "Seninle bu konu hakkında tartışmayacağım, Onur Bey babanın çalıştığı şirketin sahibi, bu kadarını bilmen yeterli, onu gördüğünde saygılı davranacaksın Buket. Dün zaten yeterince utandırdın beni. Hatanı bir kez daha tekrarlamayacaksın."

Sabır dilercesine derin bir nefes aldım. "Onur'dan nefret ediyorum, bu asla değişmeyecek! Ona saygılı davranmayı bırak, onu bir daha bu evde görürsem hiç düşünmeden kovarım anne."

"Yeter artık Buket, derhal son veriyorsun bu asi tavırlarına!" Gözlerini kısıp kuşkulu bir ifadeyle beni süzdü. "Sana ne oldu böyle, son günlerde neden sürekli agresif davranıyorsun?"

Bakışlarımı kaçırdım. "Agresif davranmıyorum, sadece o adamdan hoşlanmıyorum hepsi bu."

"Neden?" Ses tonu gerçekten bu sorunun cevabını merak ediyor gibi şaşkın çıkmıştı.

Tekrar annemin yüzüne baktım. "Çünkü o bir yabancı ve sen evli bir kadınsın. Aranızda mesafe olması gerekirken sen sürekli onunla görüşmeye devam ediyorsun anne!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kızgınlıkla işaretparmağını bana doğru salladı. "Benimle doğru konuş Buket, sinirleniyorum ama!"

Meydan okuyan bir tavırla, "Babamın haberi var mı Onur'la bu kadar sık görüştüğünden?" diye sordum.

"Kes artık!" diye bağırdı öfkeyle. "Sen ne ima ediyorsun bana, iyice haddini aşmaya başladın, bu ne cüret!" Gözleri incinmişlikle buğulandı.

Kendimi aniden suçlu hissettim. Kahretsin ki annemi ağlatmak üzereydim. Of!

"Bir şey ima etmiyorum." Dediklerim için pişman olduğumu belli edercesine ses tonumu yumuşattım. "Öyle demek istemedim," diye mırıldandım üzgünce. "Özür dilerim."

Dargın bir bakışla başını iki yana salladı. "Seni artık tanıyamıyorum, benim kızım böyle biri olamaz, bana bağırıp çağıran, kötü sözler söyleyen bu kızı tanımıyorum ben. Ne hale geldin sen böyle?"

Güçlükle yutkundum. "Üzgünüm," dedim büyük bir pişmanlıkla. "Çok üzgünüm."

"Beni bu şekilde suçlamana çok kırıldım." Yüzünden hüzünlü bir gölge geçerken duruşunu bozdu. "Daha fazla seninle tartışmak istemiyorum, biraz uzanacağım," dedi kırgın bir sesle ve odasına girdi.

Ardından bakarken bezgince omuzlarımı düşürdüm, huzursuzca bir elimi alnıma koyup saçlarımı geriye ittim, her şey öylesine ters gidiyordu ki dayanma gücüm tükeniyordu. Duvarlar üzerime üzerime geliyor, çaresizlik hissi göğsüme çörekleniyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annemin peşinden giderek odasına girdiğimde çoktan yatağına oturduğunu gördüm. "Anne," dedim yalvarırcasına, beni anlamasını umarak. "Gerçekten üzgünüm, seni suçlamak değildi amacım."

İstifini hiç bozmadı, komodinin üzerinde duran kitabını eline alıp beni görmezden gelerek okumaya başladı.

"Anne," dedim tekrar ısrarla. "Seni kırdığım için çok özür dilerim. Seni çok seviyorum ve senin için endişeleniyorum. Kötü bir niyetim yoktu."

Derince iç çekti. Elindeki kitabı kapatıp kenara koyarak başını bana çevirdi. "Gel buraya," deyip yatağın kenarına vurdu. "Otur."

Üzerimdeki gerginliği atarak yanına geçip oturdum. "Sana öyle sözler söylemek istemezdim, affet beni anne. Ben… ben bu ara kötü günler geçiriyorum, moralim çok bozuk, istemeden sana patladım."

Gözleri şefkatle yüzümde gezinirken saçlarımı okşadı. "Anlatmak ister misin neler olduğunu?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Seni her zaman dinlerim, biliyorsun."

Bakışlarımı kaçırdım. Anneme yaşadıklarımı anlatamazdım ama yine de bir kısmından bahsetmeye karar verdim. Belki biraz olsun içimdeki acıyı söküp atabilirdim böylelikle.

"Okulda bir kavga oldu, arkadaşlarımızdan biri vuruldu," dedim çekingen bir sesle. "Benim de çok yakından tanıdığım bir arkadaşımdı ve… her şey gözlerimin önünde gerçekleşti."

Annem nefesini tutarken bir elimi avuçlarının arasına alıp nazikçe sıktı. "Ah canım benim, bu korkunç bir şey. Neden daha önce anlatmadın bana?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüzümü düşürdüm. "Daha yeni oldu, zaten anlatacaktım."

Başını salladı. "Peki, çocuğun durumu nasıl, iyi mi?"

"Şu an hastanede yatıyor, doktor iyi olacağını söyledi. Korkulacak bir durumu yok."

Annem rahatlayarak nefesini bıraktı. "Bu iyi bir haber."

"Evet," dedim onu onaylayarak. "Çok daha iyi olacak."

Annem anlayışla gözlerimin içine baktı. "Bu olay seni fazlasıyla etkilemiş, demek bu aralar bundan dolayı çok hassassın, arkadaşın için hissettiğin üzüntü ani duygu değişimleri yaşamana sebep oluyor."

"Sanırım," diye mırıldandım. Timuçin için çok üzülmüştüm suçluluk hissim hâlâ tazeydi ama beni fazlasıyla etkileyen Kağan'la aramda yaşananlardı, ancak gerçeği kendime saklamam gerektiği için susmayı tercih ettim.

Saçlarımı nazikçe okşayarak, "Profesyonel yardım almak ister misin canım?" diye sordu yumuşak bir sesle. "İstersen psikoloğa gidebiliriz, bu hafta sonu için randevu alabilirim."

Başımı önüme eğdim. "Hayır, gerek yok," diye fısıldadım.

Hafif bir dokunuşla avucunu yanağıma koyup tekrar kendine bakmamı sağladı. "Ama böyle olmaz Buketçiğim, hiç iyi görünmüyorsun. Yardıma ihtiyacın olduğu açık."

Burukça tebessüm ettim. "Düzeleceğim anne söz veriyorum. Atlatacağım bugünleri," dedim annemi ikna etme çabasıyla. "Toparlanacağım inan bana. Sadece biraz zaman gerekiyor."

Bir süre sessiz kalarak dikkatli bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Peki," dedi iç çekerek. "Ama kendini kötü hissettiğin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

an benimle konuşacaksın, konu her ne olursa olsun bana geleceksin, tamam mı güzel kızım?"

Minnettar olarak başımı salladım. "Geleceğim anne, endişe etme."

Sıcacık bir gülümsemeyle beni kendine doğru çekip başımın üstüne şefkatli bir öpücük kondurdu. "Seni çok seviyorum," dedi geri çekilirken. "Seni her şeyden çok seviyorum."

Gülüşüne içtenlikle karşılık verdim. "Ben de seni seviyorum anneciğim."

Bu sırada çalan telefonumun sesi odayı doldurunca cebime uzanıp kimin aradığına baktım, Cansu'nun aramasını bekliyordum fakat ekranda Onur'un adını görünce anında yüzümün düşmesine engel olamadım.

Rahatsızlığımı saklamak için zoraki bir şekilde gülümseyip bakışlarımı anneme çevirdim. "Telefona cevap vermeliyim, sen de biraz dinlen olur mu?" diyerek çabucak yanağından öpüp yataktan kalktım.

Annem, "Tamam tatlım," diye karşılık verdi sevecen bir tavırla.

Odadan çıkıp kapıyı ardımdan sıkıca kapatırken hızla kendi odama geçtim. "Ne var?" diye sinirli bir şekilde açtım telefonu.

"Buket," dedi sahte bir kınamayla. "Telefona böyle mi cevap verilir?"

"Eğer arayan sensen, evet!" dedim aynı sinirle.

Eğlenerek şen şakrak güldü.

Dişlerini sıktım. "Ne istiyorsun?" diye sordum. Bir an önce telefonu kapatmak umut ettiğim tek şeydi.

Ciddileşti. "Kağan'la konuştun mu?"

Boğazım acıyla yanmaya başladı. "İstediğin oldu, Kağan'dan ayrıldım. Aramızdaki her şeyi bitirdim," dedim üzgünce.

Sesine yansıyan memnuniyetle, "Güzel," dedi kısaca.

Güçlükle yutkundum. "Artık benden de ailemden de uzak dur. Annemi sakın bir daha arama, evimize asla gelme. Çık hayatımdan!"

Sakin bir tavırla karşılık verdi. "Bırak da ona ben karar vereyim."

"Ne istediysen yaptım! Yetmedi mi benimle uğraştığın?"

"Daha yeni başladık Buketçiğim, hayatından çıkmaya hiç niyetim yok." Tehlikeli bir sesle güldü. "Annenle çok iyi anlaşıyoruz, arkadaşlığından hoşlanıyorum. Onun da benden hoşlandığı gibi..."

İçime dolan yakıcı öfkeyle elim acıyana kadar telefonu sıktım. "Sen rezil bir adamsın!" diye hiddetle bağırdım. "Senden nefret ediyorum!"

Ne söyleyeceğini umursamayarak kızgınlıkla telefonu yüzüne kapattım.

5

Kimsenin ardından yas tutmana ihtiyacın yok!

Bir hafta kendimi eve kapatmamın ardından artık hayattan daha fazla kaçamayacağımı anlayınca annemin ısrarlarıyla sonunda okula gitmek zorunda kaldım. Hiç istemesem de şu an okulun bahçesinde yürüyordum ve üzerime dikilen meraklı bakışları görmezden gelmeye çalışıyordum. Geç değil, yakın bir zaman önce okulumuzda talihsiz bir olay gerçekleşmişti ve bu olayın başkahramanlarından biri de bendim ne yazık ki...

Eskiden olsa insanların bakışları beni tedirgin ederdi ya da hakkımda çıkan asılsız laflar beni üzerdi, ama şu an bunların hiçbirini umursamıyordum. Bana meraklı gözlerle bakabilir, arkamdan istedikleri kadar dedikodumu yapabilirlerdi benim için bir anlamı yoktu. Çünkü kimsenin ne düşündüğüne aldırış etmiyordum, etrafımdaki insanları önemsemiyordum.

Dersin başlamasına daha vakit varken kendime sıcak bir kahve almak için kantine indim, içerisinin fazla kalabalık olmaması iyi oldu, diye kendi kendime mırıldanarak kahvemi alıp boş masalardan birine geçip oturdum. Kantin alt

katta olduğundan biraz soğuktu ama aldırmadım, bu aralar sıkça yaptığım gibi boş verdim. Sonra aklıma Kağan düştü ve bana söylediği sözcükler zihnimin derinliklerinde acı verircesine ardı ardına yankılandı.

Sen benim yaşama sebebim oldun. Hayatıma girdiğin günden beri yalnızca sen varsın.

Boğazıma çöken yumru canımı acıtırken güçlükle yutkundum.

Seni, benden alma. Bu kötülüğü bana yapma.

Katlanılmaz bir acı hissettim.

Gitme!

Of!

Seni seviyorum!

Ah! Delirmek üzereyim.

Gitsen de bu hiç değişmeyecek. Her gün seni sevmeye devam edeceğim.

Gözlerim yanmaya başladı. Kağan'ı öyle çok özlemiştim ki, bu tarifi imkânsız bir ihtiyaçtı ve ne zaman varlığı usulca zihnime süzülse içimde yığınla karmaşık duygular oluşmasına sebep oluyordu: üzüntü, pişmanlık, suçluluk, özlem, umutsuzluk... Fakat aralarında en ağır basan beni karamsarlığıyla boğan yoğun bir üzüntüydü.

O an, "Kağan şimdi ne yapıyordur," diye düşünmekten alamadım kendimi. Şu an nerede kalıyordu acaba, üşüyor muydu o da benim gibi ya da benim kadar üzgün müydü, onu özlediğim gibi o da beni özlüyor muydu, onu terk ettiğim için bana çok kızgın mıydı?

Suçlulukla yüzümü buruşturdum. Bana, "Gitme!" derken o kederli hali gözümde canlanınca derince iç çektim ve başımı ellerimin arasına alıp dirseklerimi masaya dayadım. Midem hüsranla düğümlenirken gözlerimi sıkıca yumdum, hissettiğim sıkıntı öyle fazlaydı ki içimi daraltıyordu adeta. Ve en kötüsü de bu yoklukla baş etmekten başka çaremin olmayışı beni içten içe tüketiyordu acımasızca.

Çekilen bir sandalyenin sesi kulaklarıma dolduğunda dalıp gittiğim düşüncelerden çekip çıkarıldım. Gözlerimi açıp doğruldum ve karşımda oturan kişiye baktım.

Bahadır kollarını göğsünde kavuşturmuş rahatça sandalyesinde otururken ifadesiz bir yüzle beni izliyordu. Her zamanki gibi kendinden emindi, üzerinde kusursuz bir zarafet vardı. Kahve-sarı karışımı saçları kısacık kesilmişti. Yüz hatları sert ve oldukça erkeksiydi. Çenesinde hafifçe çıkmış kirli sakalları onu yaşından daha olgun gösteriyordu. Gizemli bakan yemyeşil gözleri ise tehlikeli olduğunu vurgularcasına tehditkâr bir ifadeyle parlıyordu, duruşu da fazlasıyla kibirliydi, daima sergilediği gibi...

"Günaydın," dedi düz bir sesle.

Onu gördüğüme şaşırsam da belli etmedim. "Sana da günaydın."

"Nasılsın?"

"İyiyim," dedim kısaca.

Yeşil gözlerini kısıp ısrarla bana bakmayı sürdürdü. Sanki aklımdan neler geçtiğini anlamaya çabalıyordu.

Bakışlarından huzursuz olarak gözlerimi kaçırdım ve kahve bardağıma uzanıp bir yudum alarak kahvenin içimi

biraz olsun ısıtmasını umdum. Aramızda rahatsız edici bir sessizlik oluşunca başımı tekrar Bahadır'a çevirdim.

Acaba gitmesini istesem kabalaşmış olur muydum?

Az önceki sorusunu yineledi. Sözcüğün üzerine basa basa, "Nasılsın?" dedi.

"İyiyim dedim ya, niye soruyorsun tekrar?" diye tersledim.

Yüzümü dikkatle inceledi. "İyi görünmüyorsun."

Usanmış bir sesle, "Sana öyle gelmiş. Gayet iyiyim ben," dedim üsteleyerek.

Tek kaşını kaldırdı. Gözlerini, gözlerime kilitledi. "Kağan'la görüşebildin mi?" diye sordu ukala bir tavırla.

Başımı olumlu anlamda salladım. "Evet, onu görmeye gittim, yeni haber, bu kez konuşmamıza izin verdiler."

Ah, vermeselerdi keşke!

Dudağının bir kenarı usulca kıvrıldı. "İşler pek istediğin gibi gitmemiş anlaşılan." Ses tonunun altında yatan alay çok barizdi.

Kaşlarımı çattım. "Bu ne demek şimdi?"

Sakin bir halde hafifçe çenesini kaldırıp beni işaret etti. "Üzgün görünüyorsun," derken sesinin bu kez yumuşak çıkması beni şaşırttı.

Derin bir nefes aldım. Neden bilmiyorum ama o an Bahadır'a olanlardan bahsetmeye karar verdim. "Yanılmadın," dedim onu onaylayarak. "Konuşmamız hiç iyi gitmedi. Kağan'dan ayrıldım. Aramızdaki her şey bitti."

Gözleri küstah bir parıltıyla aydınlandı. "Olması gerekeni yapmışsın," dedi kendinden emin bir sesle. "Üzülmen gereksiz."

Rahatlığı canımı sıkmaya yetmişti. "Beni anlamanı beklemiyorum zaten," dedim azarlarcasına.

Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Seni anladığım için üzülmeni saçma buluyorum yavru kuş."

Ona ters bir bakış fırlattım. "Sen böyle söyledikçe kolaylaşıyor sanki."

Büyük bir umursamazlıkla omuz silkti. "Siktir et."

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. "Pardon?"

Genişçe sırıttı. Hiç utanması da yoktu, pes!

Yüzümü ekşittim. "Gerçekten çok kabasın."

Kısa bir kahkaha attı, gözlerinin içi gülüyordu. "Açık sözlüyüm diyelim."

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Böyle davranmak zorunda mısın?"

"Çoğunlukla," dedi gülmeye devam ederken. "Kendine gelmen gerekiyor, ben sadece sana açık açık doğru yolu gösteriyorum."

"Beni bu kadar önemsemen gözlerimi yaşarttı doğrusu," dedim iğneleyici bir sesle.

"Yapma yavru kuş," dedi sıkılmış bir tavırla. "Kimsenin ardından yas tutmana ihtiyacın yok."

"Yas tutmuyorum." Somurttum.

Bir kaşını kaldırarak bana inanmayan bir bakış attı. "Hadi canım, tutmuyor musun?" Sesi fazlasıyla alaycı çıkmıştı.

Alayını görmezden geldim. "Belki biraz." İç çekerek omuzlarımı düşürdüm.

Yeşil gözleri sertleşerek koyulaştı. "Kağan yok artık," dedi acımasızca vurgu yaparak. "Kendine bir iyilik yap, hafızana kazı bu gerçeği."

Hem tavırlarındaki küstahlık hem de ses tonunda yatan sertlik beni tedirgin ederken oturduğum yerde kıpırdandım. Bahadır ısrarla bana bakmayı sürdürdükçe huzursuzluğum her saniye artıyordu ve bakışlarına yerleşen tekinsiz ifade de bana hiç yardımcı olmuyordu doğrusu!

Ders zili çalınca, bu harika zamanlama için içten içe memnun oldum. Bahadır'a karşılık vermekten kurtulmuştum şükürler olsun ki. Ayrıca daha fazla onunla muhatap olmak istemiyordum, bu çocukta feci derece rahatsız edici bir şeyler vardı ve bazen bu beni acayip ürkütüyordu.

Hızla ayağa kalktım. "Derse geç kalmayalım," dedim yalandan bir ilgiyle.

Dudakları gizemli bir ifadeyle kıvrıldı. "Tabii," dedi o da oturduğu yerden kalkarak. "İlk dersi kaçırmak istemeyiz."

Zoraki gülümsemeye çalıştım. "Sonra görüşürüz o halde."

Gülüşü genişledi. "Görüşeceğiz yavru kuş."

Kesin bir dille görüşeceğiz demesini tuhaf bulsam da Bahadır'ı çözmekle uğraşmayı reddederek hemen yanından ayrıldım ve hızlı adımlarla kantinden çıktım. Sınıfımızın olduğu kata yönelirken bakışlarım çıkışa doğru kaydı. Emre'nin elleri cebinde dalgın bir ifadeyle bahçeye doğru yürüdüğünü görünce derse girmekten vazgeçip ben de bahçeye çıktım. Uzun zamandır Emre ile konuşmamıştım ve ona Kağan'ı sormak istiyordum.

Arkasından seslendim. "Emre, bekle!" Olduğu yerde durup bana döndü. Beni gördüğü anda hoşnutsuzlukla kaşlarını çattığını fark etsem de bu haline aldırmadım.

"Naber?" dedim yanına vardığımda.

Kaşları daha da çatıldı. Sanki mümkünmüş gibi!

"Emre?" dedim çekingen bir sesle. "Bana kızgın mısın?"

Bir süre cevap vermedi, dik dik yüzüme bakmayı sürdürdü. "Sence?"

Tamam, feci öfkeliydi anlaşılan.

Yanaklarım yandı. "Neden peki?" diye sordum utançla. Gerçi nedeni çok açıktı ama neyse.

İnanmazlıkla başını iki yana salladı. "Bunu gerçekten soruyor musun?" Ses tonu öfkesini vurgularcasına sert çıkmıştı.

Başımı öne eğerken kirpiklerimin altından üzgünce yüzüne baktım. "Kağan yüzünden mi?"

Çenesi seğirdi. "Evet onun yüzünden!" dedi hiddetlenerek. "Kağan'ın tam da sana ihtiyacı olduğu anda onu terk etmek de neyin nesi! Zaten şu an berbat bir durumda ve sen ondan ayrılarak her şeyi daha da kötü bir hale soktun."

Kalbim suçlulukla ezilirken yüzüm iyice asıldı. "Ben çok üzgünüm, onu yalnız bırakmak istemezdim," diye mırıldandım.

Emre bana kızgın bir bakış fırlattı. "Şu aptal ayrılma kararını verirken Kağan'a ne olacak diye düşündün mü hiç? Yoksa önceliğin sadece kendini mi düşünmek oldu?"

İncinerek gözlerimi kırpıştırdım. "Suçlu olduğu için mi ondan ayrıldığımı sanıyorsun, belki de kendimi temize çıkarmak istemişimdir, buna mı inanıyorsun gerçekten?"

Sabırsızca soludu. "Evet," dedi sertçe. "Aklımdan geçenler tam da bunlar!"

Emre'yi daha önce bu denli öfkeli görmediğim için hayretle ona baktım. "Başka seçeneğim yoktu," diye itiraf ettim.

Bana aldırmadı. "Her zaman başka seçenekler vardır, sen kolayı seçmişsin."

Derince iç çektim ve gerçekleri anlattım. "Onur beni tehdit etti Emre, hem de açık açık aileme zarar vereceğini söyledi. Kağan'ı terk etmem için beni zorladı."

Afallayan bir ifadeyle bana baktı. Onur'u hiç hesaba katmamıştı anlaşılan.

Konuşmaya devam ettim. "Başta itiraz ettim ama Onur'u tanıyorsun, ne kadar korkunç biri olduğunu biliyorsun. Annem ufak bir trafik kazası geçirdi, bil bakalım kazanın arkasında kim var, Onur. Bu da yetmezmiş gibi evime kadar geldi, tehditlerine direnemedim, sonunda da isteklerine boyun eğmek zorunda kaldım. Çaresizdim."

"Lanet olsun!" dedi kızgınlıkla. "Neden bana bundan daha önce bahsetmedin?"

"Söylesem ne olacaktı ki, Onur'u vazgeçirmek imkânsız Emre. Benden öyle çok nefret ediyor ki, beni kardeşinin etrafında görmeye dayanamıyor, güya onun hayatını mahvediyormuşum."

Emre yüzünü buruşturdu. "Zırva!"

"Gerçi haksız da değil, sürekli Kağan'ın başına bela açıyorum. Timuçin'le benim yüzümden kavga etti. İkisinin de geleceği bir anda karardı, tek suçlu benim."

Yüz hatları yumuşadı. "Hayır, kendini suçlama Buket," dedi teselli edercesine. "Timuçin'in vurulması talihsiz bir olaydı, keşke olmasaydı demekten başka elimden bir şey gelmiyor ama Kağan konusuna gelince, ben arkadaşımı tanıyorum, sen Kağan'ın hayatına girdiğinden beri o çok daha

iyi birine dönüştü. Sen de biliyorsun, geçmişte zor günler yaşadı bu da fazlasıyla bugününe yansıdı. Bazen kendine hâkim olamıyor, hem kontrolsüz öfke nöbetleri hem de zaman zaman karışık ruh hali onu tehlikeli bir adama dönüştürüyor ama senin varlığınla gittikçe daha iyiye gidiyordu. Bana güven, sen ona iyi geliyorsun."

Gözlerim yanmaya başladı. "Kağan'ı çok seviyorum Emre," diye itiraf ettim çatlayan bir sesle. "Ama artık bunların bir önemi yok, onunla birlikte olamam, bir araya gelmemiz imkânsız. Onur'dan çok korkuyorum, aileme bir şey yaparsa kahrolurum. O adi herifi durdurmamın tek yolu buydu."

Anlayışlı bir bakışla hafifçe başını salladı. "Keşke yapabileceğim bir şeyler olsa, hiç düşünmeden yaparım," dedi içtenlikle. "Kağan da çok kötü durumda, senden sonra resmen enkaza dönüştü. Her yönden dağıldı. Bitik halde."

Çekinerek aklımda dönüp duran soruyu sordum. "Sence ne kadar kalır hapishanede?"

"Hiçbir fikrim yok. Henüz davası görülmediği için hüküm giymedi."

Altdudağımı dişledim. "Ne zaman belli olur peki?"

"Önümüzdeki günlerde davası görülür." Bir an duraksadı. "Eğer Timuçin şikâyetçi olursa ağır bir ceza alabilir, yıllarca hapishanede kalabilir. Umalım da şikâyetçi olmasın."

Kaşlarımı çattım. "Şikâyetçi olmadı mı henüz?"

Omuz silkti. "Bildiğim kadarıyla şikâyet edilmemiş, ama bu olmayacağı anlamına gelmiyor. Belki ailesi iyileşmesini bekliyordur, ama Onur bu işin peşini bırakmaz. Kağan'ın

hapishanede kalmasına asla göz yummaz, gerekirse şikâyetçi olmalarını engeller."

Güçlükle yutkundum, Onur'un beni tehdit ettiği gibi Timuçin'i ve ailesini de tehdit edebileceğini düşündükçe mideme huzursuz ağrılar giriyordu.

"Ben Timuçin'le konuşacağım bu konuyu," diyerek Emre'yi bilgilendirdim. "Onur gibi kötü biriyle muhatap olmasına izin veremeyiz. Hele ki şu an iyileşme sürecindeyken."

Olumlu anlamda başını salladı. "Tamam, haberleşiriz."

Buruk bir tavırla üzgünce Emre'nin gözlerinin içine baktım. "Beni anlıyorsun değil mi Emre, Kağan'dan ayrılmak zorundaydım, gerçekten başka seçeneğim yoktu, içim ne kadar acısa da onu unutmam lazım, onun da beni tamamıyla unutması gerek. Bitti artık, bundan böyle bizim için her şey bitti."

Emre kederli bir şekilde iç çekti. "Anlıyorum," dedi usulca, kırgın bir sesle. "Seni benden daha iyi kimse anlayamaz, ne hissettiğini öyle iyi biliyorum ki..." Gözlerine yoğun bir ümitsizlik yerleşince bakışlarını benden çekip dalgınca uzaklara baktı. "Bazen birini ne kadar seviyor olsan da hislerini derinlere gömüp susmaya mecbur kalırsın, onsuzluk kalbini acıyla bin bir parçaya ayırır ama senin katlanmaktan başka çaren olmaz." Yüzünde kasvetli, yürek burkan bir ifade belirdi.

Emre için üzülürken benimle aynı kaderi paylaştığını hatırladım. O da umutsuzca âşıktı, Cansu'yu deli gibi seviyordu, ayrıca Cansu'nun da Emre'ye feci halde âşık olduğu bir gerçekti ama bilmediğim bazı nedenlerden dolayı Emre aşkını doya doya yaşamak yerine ısrarla ondan uzak durmayı

tercih ediyordu. Tabii bir de Emre'nin geçmişini lekeleyen acımasız bir sır vardı ortada ve içine düştüğü hata bir kâbus gibi peşini bırakmıyordu belli ki, çünkü Emre geçmişin sırlarının açığa çıkmasından fazlasıyla korkuyordu.

Kim bilir, belki de bir sır aralandığında sakladığı diğer sırların da arkasından bir bir dökülecceğinden endişe ediyordu.

6

Aşk acısı ne yazık ki kolay kolay geçmiyor!

Emre dalgın dalgın uzaklara bakıp kafasında her ne yaşıyorsa, kendisini içine çeken derin düşüncelerde kaybolmuşa benziyordu. Aslında bir tahminim vardı, çaresizce Cansu'yu düşünüyordu muhtemelen. Onu rahatsız etmemek için suskun kaldım, bazen konuşmak yerine sessiz kalmak daha yerinde bir cevap oluyordu karşı taraf için. Emre'nin toparlanmak için biraz zamana ihtiyacı varsa ona bu kadarını verebilirdim elbette. Fakat ben ne kadar aramızdaki sessizliği bozmak istemesem de hızla bize doğru gelen Cansu bunu yapmaktan hiç çekinmedi.

Onu görünce gülümsedim. "Selam," dedim sevecen bir sesle.

"Selam kanka." Nefes nefese kalmıştı. "İlk derse geç kaldım, diğerini de kaçırmamak için koşarcasına geldim, resmen ölüyorum şu an." Emre'ye, ondan iğrenirmişçesine soğuk bir bakış fırlattı. "Sen de mi buradaydın."

Emre de aynı soğuklukla karşılık verdi. "Ne yazık ki."

Cansu beni yok sayarak gözlerini nefretle kısıp Emre'ye kötü kötü bakmaya başladığında huzursuzca kıpırdandım, sanki bakışlarında yer eden kinle onu öldürmeye çalışıyor gibi görünüyordu.

Emre tek kaşını kaldırdı. Mesafeli bir şekilde, "Ne var?" diye sordu. "Ne bakıyorsun?"

Cansu, "Gitsene sen, niye duruyorsun hâlâ yanımızda, illa ki seni kovmamız mı gerekiyor?" dedi ters ters. "Buket'le konuşacaklarım var rahatsız etme bizi."

Emre sıkılarak nefesini bıraktı. "Sonradan gelen sensin farkındasın değil mi? Yani rahatsız eden sen, rahatsız olan taraf da biz oluyoruz bu durumda."

Cansu gözlerini devirdi. "Çok da umurumdaydı ya senin ne düşündüğün." Hızla bana döndü. "Rahatsız mı ettim seni Buket?"

"Şey..." İhtiyatlı davranarak bir Emre'ye bir Cansu'ya baktım. "Tabii ki hayır."

Cansu hoşnut bir halde gülümseyerek Emre'ye döndü. "Bak, gördün mü, kimseyi rahatsız ettiğim yok, oh iyi ki de gelmişim işte."

Emre gözlerini kıstı. "Benim dışımda demek istedin herhalde," diye homurdandı memnuniyetsizce.

Cansu yüzünü buruşturdu. "Ee git o zaman, biz seni tutmayalım. Hadi yolun açık olsun." Ses tonu küçümseme doluydu.

"Merak etme kalmaya niyetim yok, o kadar çekilmezsin ki burada durup senin boş konuşmalarını dinleyerek kendime işkence edecek değilim."

Cansu öfkeyle nefesini tuttu. "Giderayak güzel bir dayak yemek istiyorsun galiba sen?"

Emre'nin yüz hatları kibirle aydınlanırken, "Bu durumda ne yapmam gerekiyor, korkmalı mıyım?" diye sordu alay edercesine.

Cansu hiddetlenerek çantasını sinirle yere fırlattı. "Seni fena benzeteceğim oğlum!" dedi kızgınlıkla.

Emre'nin dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılırken ellerini iki yana açıp meydan okudu. "Hiç durma, dene hadi."

Eyvah! İşler çığırından çıkıyordu ve acilen müdahale etmem şarttı!

"Hey, durun, ne yapıyorsunuz?" diyerek aralarına girdim. "Sakin olun ikiniz de."

Cansu öyle öfkeliydi ki yumruklarını sıkmış, her an Emre'nin çenesine indirmek için fırsat kolluyor gibiydi. Elimi koluna koyup, "Cansu lütfen, yapma, sakinleş biraz," dedim.

Kızgınlıkla parlayan gözlerini Emre'den ayırmadan, dik dik ona bakmayı sürdürdü. "Beni kışkırtan o! Sen de gördün, fazlasıyla bela arıyor sevgili adi arkadaşın!"

Emre istifini hiç bozmadan kayıtsız bir biçimde bakışlarını bana çevirdi. "Adi ha?" dedi soru sorarcasına.

Özür dileyen bir mahcuplukla yüzümü ekşittim. "Emre ne olur uzatmayın."

İkisinin arasında kalmak beni sıkıntıya sokarken usanmışçasına soluğumu bıraktım. "Emre seninle sonra konuşuruz olur mu?" dedim nazikçe gitmesini isteyerek.

Emre başını salladı. "Tamam, sonra görüşürüz. Zaten ben de gitmek üzereydim." Cansu'ya doğru buz gibi bir bakış fırlattı. "Hem de koşa koşa."

Cansu oflayıp pufladı. "Yürü git o zaman, hadi ikile," diye karşılık verdi sertçe.

Emre, Cansu'ya hitaben, "Sırf sana daha fazla katlanmamak için gidiyorum, bilesin," dedi onun sert sesini taklit ederek.

Cansu yalandan surat asıp, "Ah ne üzüldüm, ne üzüldüm, neyse sonra ağlarım," dedi iğneleyici bir tavırla.

Emre'nin gözlerinde alaycı bir ışık parladı. "Dikkat et de gerçekten ağlayacak duruma düşme."

"Saçma uyarılarını kendine sakla. Yeter be! Tepemin tasını attırma benim."

Emre oldukça rahat bir tavırla omuz silkti. "Ben uyarı yapmıyorum, bu şekilde davranmaya devam edersen olacakları söylüyorum."

Cansu bir-iki adım atıp Emre'nin tam önünde durdu, korkusuzca gözlerinin içine baktı. "Sen beni üstü kapalı tehdit mi ediyorsun?"

Ah, hayır olamaz! Resmen kavgaya davetiye çıkarıyorlardı!

Hemen araya girdim, Cansu'nun kolunu tutup yanıma doğru çekiştirdim. "Cansu, ortada tehdit falan yok, onu da nereden çıkarıyorsun."

Emre konuşarak sözlerimi boşa çıkardı. Keskin bakışlarını bir an olsun Cansu'dan ayırmadan, "Ne anlamak istiyorsan o, adına tehdit mi diyorsun, öyle olsun," derken işleri iyice içinden çıkılmaz bir hale sokmak üzereydi.

Cansu, beni yavaşça kenara iterek tekrar Emre'nin önüne geçti. "Sabrımın sonundayım Emre." Elini kaldırıp başparmağı ile işaretparmağını birleştirip küçük bir aralık bıraktı.

"Şu kadar kaldı, biraz daha beni kışkırtmaya devam edersen suratının ortasına yumruğumu geçireceğim."

Emre'nin yüzünde alaycı bir gülüş belirdi. "Yani beni dövmeye hazırsın ha, görelim bakalım nelerin varmış."

Bunalarak aniden patladım. "İkiniz de kesin artık şu saçmalığı!" Emre'ye döndüm. "Lütfen Emre gider misin, kavga etmenizi izlemek istemiyorum. Seni daha sonra ararım, konuşuruz."

Cansu sözümü kesti. "Evet, hepimize bir iyilik yap da defol git artık."

Sabır dilercesine derin bir nefes aldım. "Cansu," dedim uyarırcasına. "Sen de abarttın ama iyice, sakin olmayı dene biraz, bırak bu anlamsız düşmanlığı."

Cansu bozularak bakışlarını üzerimden çekti, Emre ise Cansu'ya bakarken çenesinin gerildiğini görebiliyordum. Sanırım kötü bir laf etmemek için kendini zor tutuyordu. Eh, ne diyebilirdim ki bugün Cansu'nun cadılığı fena halde üzerindeydi. Ama neyse ki Emre öfkesini kendine sakladı ve sessiz kalarak yanımızdan ayrıldı.

Cansu, Emre'nin arkasından gözden kaybolunca kadar bakarken omuzlarını düşürdü, her geçen saniye siniri ve nefreti azalarak kayboldu ve yüzünde incinmiş bir ifade belirdi. Ela gözlerinin derinliklerinde ise hafif bir özlem dolanıyordu sanki. Orada öylece dururken az önceki kızgınlığına nazaran artık daha sakindi ve kaşlarını çatışından, gözlerinin hafif bir buğuyla parlamasından anladığım kadarıyla şu an hissettiği tek duygu üzüntüydü, yoğun bir ümitsizlikle birlikte harmanlanan saf üzüntü.

"Beni hiç sevmeyecek, asla birlikte olabileceğimiz bir zaman gelmeyecek..." diye fısıldadı ıstırapla titreyen bir sesle.

Boğazım düğümlendi. Yavaşça elimi koluna koyup anlayışla sıktım. Temasımla birlikte yüzünü bana çevirdi ve yorgun, vazgeçmiş bir halde başını önüne eğdi. Onun için kalbim acırken kollarımı beline dolayıp sıkıca sarıldım, Cansu da bana sarılarak karşılık verdi.

"Kendimden nefret ediyorum," diye mırıldandığında geri çekilip merakla yüzüne baktım. "Neden?"

Bakışlarını benden kaçırdı. "Çünkü o kadar aptalım ki, tüm olanlardan sonra hâlâ Emre'yi sevebiliyorum. Her seferinde onu hayatımdan tamamen çıkardığımı söylüyorum, hatta kendime söz veriyorum ama yapamıyorum, onu kalbimden silmeye gücüm yetmiyor."

Başımı yana eğdim."Ah Cansu," dedim üzüntüsünü paylaşarak. "Bu seni aptal değil, sadece âşık yapar arkadaşım. Aşk da ne yazık ki kolay kolay geçmiyor."

Cansu surat astı. "Hastalık gibi lanet olasıca!"

Güldüm. "Evet," dedim aşk hastalığına kapılan biri olarak. "Aynen hastalık gibi."

Cansu da burukça güldü. "Neyse daha fazla benden konuşmayalım. Sen ne yaptın? Birkaç gündür sana ulaşamıyorum, merak ettim seni. Telefonun hep kapalıydı."

İç çektim. "Bu aralar pek iyi hissetmiyorum kendimi, Kağan'dan ayrıldım." Ona Onur'un ısrarla kardeşinden ayrılmamı istemesinden başlayarak tüm olanları anlattım.

Yüzünde benim için hissettiği endişenin çizgileri oluştu. "Çok üzüldüm," dedi sesine de yansıyan üzüntüyle. "Seni böyle bir şeye mecbur bırakması korkunç."

Kaşlarımı çattım. "O böyle biri işte! Ondan nefret ediyorum!"

"İkiyle çarp. Şu andan itibaren ben de o kaçık heriften nefret ediyorum."

Minnettar bir tebessüm dudaklarıma yayıldı. "Zor günler geçiriyoruz Cansu. İkimiz için de işler pek yolunda gitmiyor ha?"

Beni onaylayarak başını usulca salladı. "Öyle," dedi bitkin bir sesle. "Ne diyelim? Bir an önce bugünlerin son bulmasını dileyelim."

"Ah umarım!"

7

Hasta ziyareti!

Okul çıkışı Cansu'yla birlikte Timuçin'i ziyaret etmek üzere hastaneye gitmeye karar verdik. Cansu, ilk teneffüste Ceyda Teyze'yi aradı ve sonunda ziyaret günlerinin başladığını öğrendiğimiz anda derslerin bitişini beklemeden erkenden okuldan ayrıldık. Timuçin'i sağlıklı bir şekilde karşımızda görmek ve bir an önce onunla konuşmak için sabırsızlanıyorduk fakat yoldayken hastaneye yaklaştığımız her dakikada bu isteğimin azalmasına mâni olamadım. Kalbim rahatsız bir hisle sıkıştı, içimi durduramadığım bir sıkıntı sardı ve iyi ruh halim birden bulanmaya başladı.

Cansu'ya belli etmeden birkaç kez derin derin nefes aldım. Alıp verdiğim her nefeste hücrelerime kadar işleyen sıkıntının geçmesini umut ettim ama kahretsin ki bu karamsarlık dolu his asla geçmeyecekmiş gibi üzerime yapışmıştı sanki. Çünkü hâlâ Timuçin için çok üzülüyor ve kendimi inanılmaz suçlu hissediyordum. Nihayetinde başına gelen her şeyi ona ben yapmıştım. Hayatının kopma noktasına gelmesinde benim adım vardı, sebep olduğum durumun ne

derece vahim olduğunu vurgularcasına büyük, kalın harflerle yazılı olan adım.

Cansu yanımda, benim aksime gayet rahat ve mutlu bir halde yürürken altdudağımı dişleyip çekinerek sordum.

"Timuçin nasılmış?"

"İyi olduğunu söyledi, merak etme. Ziyarete gelmek istediğimizi duyunca da çok sevindi. Bizi bekliyor."

İçimdeki rahatsızlık hissi büyürken boğazıma bir yumru oturdu. Timuçin'in benden nefret etmesi gerekirken o hâlâ bana yakın olmak istiyor, hiç hak etmediğim şekilde bana değer veriyordu. Her zaman olduğu gibi çok iyi niyetli davranıyordu.

Cansu kafamdan geçenleri anlamış olacak ki konuştuğunda ses tonu anlayış yüklüydü. "Timuçin seni suçlamıyor. Sen de kendini suçlamaktan vazgeç," dediğinden zihnimi karıştıran düşüncelerden sıyrılıp bakışlarımı ona doğru çevirdim.

Üzgün bir şekilde, "Onun sevgisini hak etmiyorum ben," diye mırıldandım.

Sıkılarak iç çekti. "Buket... Daha ne kadar suçlayacaksın kendini?"

Kaşlarımı çattım. "Benim yüzümden şu an yürüyemiyor, Cansu. Sakat kalma ihtimali var."

Neden hissettiklerimi anlayamıyordu?

Yüz ifadesi duygusallaştı. "Doktor yürüyebileceğini söyledi," dedi yumuşak bir sesle. "Karamsar olma. Olumsuz şeyler düşünmeyi bırak. Fizik tedavi ile bacak kaslarını güçlendirecekler ve zamanla her şey yoluna girecek."

Göğsümdeki sızı katlanarak artsa da Cansu'ya hak verdim, artık suçluluk hissetmek yerine bundan sonra iyi şeyler olması için çaba harcamam gerekiyordu. Acilen kendimi toparlamam şarttı. Belki zor olacaktı ama yaşananları geride bırakmamın zamanı gelmişti sanırım.

Başımı usulca salladım. "Haklısın, tamam," dedim.

Cansu abartılı bir şekilde gözlerini büyüttü. "Sonunda bana hak verdin, şükürler olsun, aklını başına topladın nihayet," diye karşılık verdi bana sataşarak.

Bir gülümseme dudaklarıma yayılırken gözlerimi devirdim. "Çokbilmiş sen de," diye homurdandım.

Cansu da kıkır kıkır gülerken koluma girdi ve yürüyüşünü hızlandırdı. "Hadi hızlan, geç kalmadan gidelim."

Hastanenin yakınlarında aklıma gelen soruyla Cansu'yu durdurdum. "Sence Timuçin için bir şeyler alsak mı, elimiz boş gitmeyelim."

Cansu başını salladı. "Doğru söylüyorsun, annem hep hasta ziyaretlerine gittiğinde içecek ya da yiyecek bir şeyler götürür."

"Ne alsak ki?"

Cansu düşünceli bir ifadeyle etrafına bakınırken birden gözleri parladı. "Buldum!" Az ilerdeki kafeyi gösterdi. "Pasta alalım, hem Timuçin'in iyileşmesini kutlamış oluruz, çok mutlu olur."

Kocaman gülümsedim. "Harika fikir."

Birlikte koşturarak kafeye girip büyükçe çikolatalı bir pastayı gözümüze kestirerek paketlettik, ardından Timuçin'in sevdiğini bildiğimiz muzlu kapuçinodan üçer tane alıp çıktık.

Hastane odasına girdiğimizde bizi Timuçin'in annesi, Ceyda Teyze karşıladı, onu en son gördüğümden oldukça farklı görünüyordu. Üzerinde güzel bir elbise vardı, saçları ise özenle toplanmıştı. Eski perişan hali gitmiş yerini rahatlama ve sevinç alırken asık yüzü de artık daha neşeli bakıyordu. Oğlu iyileştiği için fazlasıyla mutlu ve huzurlu görünüyordu. Onu böyle görmek beni sevindirmişti.

Yüzündeki sıcacık gülümsemeyle, "Merhaba çocuklar, hoş geldiniz," diyerek bizi içeri buyur etti.

Çekingen adımlarla içeri adım attığım an ürkek bakışlarım Timuçin'e kaydı. Arkasına yastıklar konmuş yatakta, hafif oturuş pozisyonunda uzanıyordu. Kıvırcık saçları alnına dökülmüş, çekik kahverengi gözlerine yansıyan sevecenlikle bize bakıyordu. Bir bacağının dizinden yukarısı sargılıydı, bunun dışında görünürde herhangi bir yara bere yoktu, oldukça iyi görünüyordu. Şükürler olsun ki toparlanmıştı. Sanki biraz solgun gibiydi ama dudaklarındaki mutlu gülüş bunu gizlemeyi başarıyordu.

Onu incelemeyi bitirince gözlerimiz buluştu. İçimde yer eden suçluluk kıpırdanıp bir dalga misali hızla bedenime çarpınca yavaşça yutkundum. Kendimi çok kötü hissettim ve yüzümün kaygıyla asılmasına engel olamadım. Olduğum yerde donmuş kalmış vaziyetteyken zihnim geçmişe doğru kaydı usulca. Tüm kavga anı acımasızca gözümde tekrar canlandı. Kağan'ın silahını çıkarışını, Timuçin'e doğrultmasını, iki el ateş ederek her şeye son vermesini, acı dolu itiraz çığlıklarının kulaklarıma doluşunu, akan kanın hızla asfaltı boyayışını,

Timuçin'in yerde kıpırtısız kalışını... her şeyi bir kez daha yaşadım.

Cansu nazikçe koluma dokundu. "Buket, iyi misin?"

Kendimi gülümsemeye zorladım. "İyiyim."

Cansu başını sallarken söylediklerime inanmadığını hissettim ama uzatmadı. Timuçin'e dönüp şen şakrak bir halde yanına giderken ben de hemen arkasındaydım.

"Sürpriiiiiz!" Elindeki pastayı kaldırıp göstererek, "Bugün iyileşmenin şerefine küçük bir parti yapmaya karar verdik. Hatta kapuçinomuz bile var," dedi. Ceyda Teyze'ye döndü. "Tabii siz izin verirseniz ve Timuçin'e bir zararı olmayacaksa."

Ceyda Teyze gülümsedi. "Tabii ki, keyfinize bakın. Eminim Timuçin'in de hoşuna gidecektir, siz gelmeden önce bu odaya hapsolduğundan şikâyet ediyordu. Gelmeniz çok iyi oldu." Bakışlarına yansıyan şakacı bir ifadeyle Timuçin'e baktı. "Oğlum, sizin gibi düşünceli ve tatlı arkadaşları olduğu için çok şanslı."

Cansu kıkırdadı. "O zaman partimiz başlasın." Kenarda duran masaya doğru yönelerek pastayı kutusundan çıkarmaya koyuldu.

Ceyda Teyze, "Şurada plastik tabaklar olacaktı," deyip ona yardım etmek için yanına gitti.

Timuçin'in bakışları üzerimdeyken ne yapacağımı bilemeyerek hafifçe tebessüm ettim. Feci halde huzursuzluk hissediyordum ve ne söylemem gerektiğini kestiremiyordum. Konuşmaya nasıl başlasam diye düşünüp duruyordum. Bana yardım ettiği için teşekkür mü etmeliydim yoksa yaralanmasına sebep olduğum için özür mü dilemeliydim?

Bir an duraksadıktan sonra yatağına doğru yanaştım. "Nasılsın?" diye sordum sıradan bir başlangıç yapmaya karar vererek.

Her zamanki samimi sesiyle cevap verdi. "İyiyim, gelmeniz beni çok mutlu etti. Seni görmek çok güzel."

Timuçin'in iyi niyeti suçluluğumu daha da artırarak bir kor gibi içime çöktü. "Benden nefret etmen lazım," dedim acı acı.

"Neden?" Ses tonundaki şaşkınlık çok barizdi.

"Sebep olduğum bunca şeyden sonra, şu an beni gördüğüne sevinmek yerine bana, 'Git,' demeliydin."

"Gitmeni istemiyorum." İçtenlikle bana bakıyordu.

Üzerimdeki gerginlik biraz azalınca rahatça gülümsemeyi başardım. "Senin için çok korktum." Cansu'ya ve Ceyda Teyze'ye doğru kaçamak bir bakış atarak sesimi biraz daha alçalttım. "Biliyorum, yaşananların hiçbir şekilde telafisi olmaz ama senden özür dilemek istiyorum. Kağan'ı durduramadım. Hepsi benim yüzümden oldu, gerçekten çok üzgünüm."

Dudaklarındaki sevecen gülüş yerini buruk bir tebessüme bıraktı. "Özür dilemen gerekmiyor Buket, kendini suçlama. Hiçbir şeyin sebebi sen değilsin, eğer tekrar yardıma ihtiyacın olursa yine yaparım. Asla tereddüt etmem. Ne Kağan'ın ne bir başkasının sana zarar vermesine göz yumamam."

Ruhumu sıcacık bir his esir aldı, Timuçin öyle iyi bir arkadaştı ki. "Sana minnettarım ama benim için hayatını tehlikeye atmamalıydın, çok daha ciddi şekilde yaralanabilirdin."

Kesin bir dille konuştu. "Araya girdiğim için pişman değilim."

"Olmalısın," dedim hafif bir kızgınlıkla ona takılarak. "Bir daha kendini bu şekilde tehlikeye atmayacaksın tamam mı, söz ver bana."

"Söz veremem, dediğim gibi başın derde girerse yine müdahale etmekten asla çekinmem."

İç çektim, belli ki onu vazgeçiremeyecektim. "Endişelenme," diyerek onu temin ettim. "Başım derde girmeyecek, bütün tehlikelerden uzak duracağıma dair bana güvenebilirsin, artık daha dikkatli olacağım."

Kaşlarını hafifçe çatıldı. "Kağan etrafında olduğu sürece, gerçekten beladan uzak durabileceğine emin misin? O çocuk tehlikenin ta kendisi." Bir an tereddüt etse de sözlerine kesin bir kararlılıkla devam etti. "Seni önceden de uyarmıştım, şimdi de uyarıyorum Kağan iyi biri değil, seni hak etmiyor."

Rahatsız olarak bakışlarımı kaçırdım. "Onunla aramızdaki her şey bitti, artık benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Bir daha karşılaşacağımızı da sanmıyorum, net bir şekilde konuşarak beni anlamasını sağladım." Kalbim acıyla tekler-ken bakışlarımı tekrar Timuçin'e çevirdim. "Bundan sonra hayatımda Kağan'a yer yok."

Kahverengi gözleri yumuşadı, bir süre sessizce bana baktıktan sonra, "Doğru bir karar vermişsin," demekle yetindi.

Cansu elinde tuttuğu pasta tabağıyla yanımızda bitiverince Timuçin'e cevap vermek zorunda kalmadığım için rahatladım, konunun kapanmış olmasına memnundum çünkü daha fazla Kağan'la ilgili konuşmak istemiyordum. Zaten onu unutmaya çalışmak yeterince zordu, ayrıca kalbimde kapan-

mayan bir aşk yarası olması yetmiyormuş gibi bir de çaresizce iyileşmesini beklerken gittikçe derinleşmesi berbat bir histi!

Cansu, "Pastamız da geldi," diyerek büyükçe bir dilimin olduğu tabağı Timuçin'e uzattı. "Buket, şu küçük masayı ortaya çeksene biz de kanepeye oturalım," dediğinde ayağa kalkıp masayı yatakla kanepenin ortasına yerleştirdim.

Cansu bizim pastalarımızı da getirip koltuğa yerleşince ben de kapuçinolarımızı dağıttım ve Cansu'nun yanına geçip oturdum.

Ceyda Teyze gözlerini üzerimizde gezdirip mutlulukla gülümsedi. "Çocuklar sizi birkaç saatlik yalnız bıraksam sorun olur mu?" Paltosu ile çantasını eline aldı. "Bugün Onur Bey'le buluşmam gerekiyordu, madem siz buradasınız çabucak gidip geleyim."

Onur'un ismini duyunca hafif bir tedirginlik hissetsem de bunun basit bir isim benzerliği olduğunu düşünerek endişemi bir kenara ittim. İçimden kendi kendime, "Rahat ol, endişen yersiz, sadece berbat bir tesadüf, takılma bu isme, doktorlardan biri olmalı," derken Timuçin'in memnuniyetsizce homurdandığını duyduğum anda ne kadar yanıldığımı anlayarak anında kaskatı kesildim.

Of hayır! Ceyda Teyze kesinlikle Onur Öztürk'ten bahsediyordu!

Gözlerim panikle büyürken bakışlarım hızla Cansu'ya kaydı, Cansu'nun da benden aşağı kalır yanı yoktu, o da şaşırmış ve rahatsız olmuştu.

Nasıl da büyük bir yanılgıya düşmüştüm. Güya Timuçin'i ve ailesini Onur'a karşı uyarmayı planlamıştım, hatta Onur'un

Timuçin'den uzak durmasını ümit etmiştim. Kahretsin! Her zaman kontrolün onun elinde olduğunu hesaba katmamıştım ne yazık ki. Adam öyle güçlü biriydi ki yapamayacağı şey, giremeyeceği yer, erişemeyeceği insan yoktu belli ki.

Ah, bu berbat bir şeydi!

Cansu, benim konuşamayacak durumda olduğumu fark ederek Ceyda Teyze'ye ikimiz adına yanıt verdi. "Tabii, gidebilirsiniz biz Timuçin'le ilgileniriz. İçiniz rahat olsun."

"Teşekkürler kızlar," deyip el sallayarak çıktı.

Kapı kapanıp odada yalnız kaldığımızda Timuçin derince iç çekti. "Kağan'ın abisiyle buluşmaya gidiyor."

Cansu ile göz göze geldik ama Onur'u tanıdığımızı belli etmedik. "Niye?" diye sordum merakla.

Timuçin yüzünü ekşitti. "Onur, Kağan'ın beni vurduğu günden beri ailemle iletişim halinde. Kağan'ın işlediği suçtan dolayı şikâyetçi olmamamız için yapmadığı şey kalmadı. Başta kesinlikle şikâyetçi olmayı düşünüyorduk, Kağan'ın yeri mutlaka hapishane olmalıydı ama ailem şikâyetçi olmaktan vazgeçti, ben de onlara uymak zorunda kaldım."

Cansu kaşlarını çattı. "Neden vazgeçtiler?"

İkisine de belli etmiyordum ama içten içe rahat bir nefes almıştım, Kağan'ın ağır bir cezaya çarptırılması, yıllar boyunca demir parmaklıklar ardına hapsedilmesi beni öldürürdü. Bunun düşüncesi bile korkunçtu!

Timuçin sıkıntıyla soludu. "Onur sorgusuz sualsiz tüm hastane masraflarımız ödemiş. Ameliyattan sonra da Türkiye'nin en iyi doktorlarını buraya getirtti, bir de onlar beni muayene ettiler. Bacağımın gücünü tekrar geri kazanabile-

yim diye her gün itinayla tedavim sürdürülüyor, doktorların benimle ayrı bir özenle ilgilenmelerini sağlıyor. Sırf benimle ilgilenen hemşirem var, eve çıkınca da bana eşlik edecek ayrıca bir de özel şoförle fizik tedaviye gidip geleceğim. Her şey ayarlandı. Babam işinden fazla para kazanamadığından tüm bu masrafların altından kalkamazdı, söz konusu benim sağlığım olunca da mecbur kalarak Onur'un yardımlarını kabul ettiler." Timuçin'in gözleri Cansu ile benim aramda gidip geldi. "Kağan'ın çocukken ailesini kaybettiğini biliyor muydunuz, hem de öldürülmüşler?"

Bakışlarımı pasta tabağıma indirdim. "Biliyordum," diye mırıldandım. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum.

"Bizimkiler en çok bu yüzden yumuşadılar aslında. Onun için üzüldüler." Kahvesinden ufak bir yudum alırken dalgındı. "Aslında Kağan, kimsenin sempatisini hak etmese de sanırım onun sorunları olduğunu düşünerek olayın fazla büyümesini istemediler." Kahvesinden bir yudum daha alarak bardağını kenara bırakıp pasta tabağını eline aldı. "Her neyse bundan sonra ne olur emin değilim ama şikâyetçi olmayacağımız kesin."

Cansu bana kısa bir bakış atıp zoraki bir neşeyle hemen araya girdi. "Aman boş verin şimdi Kağan'ı da abisini de. İçimizi daraltmaya ne gerek var, biz güzel konulardan bahsedelim." Patasından büyükçe bir parçayı çatalıyla koparıp ağzına attı. "Pasta da çok güzelmiş, mmm." Gözlerini benim tabağıma çevirdi. "Buket sen de yesene, bu şahane tattan geri kalman beni kahrediyor kanka."

Kıkırdadım. "Deli." Çatalıma küçük bir parça alıp pastamı yemeye başladım. "Gerçekten çok güzelmiş."

Sesine yansıyan büyüklenmeyle, "Ben her zaman en iyisini seçerim kanka," diyen Cansu pastasını hapur hupur yerken, "Eee, ne zaman çıkıyorsun hastaneden?" diye sordu Timuçin'e. "Çok kalmayacaksın değil mi?"

"Daha buradayım, tedavim ne zaman biter henüz detaylı bir şekilde konuşmadık ama doktorum iyiye gittiğimi söyledi. Tahminen en geç bir haftaya kadar eve çıkarım herhalde. Evden gidip gelerek fizik tedavisine ve spora devam edeceğim."

Anlayışla gülümsedim. "Bir şeye ihtiyacın olursa bize söylemekten çekinme, elimizden geldiğince yardımcı oluruz sana."

Cansu da başını salladı. "Tabii, hatta eğer istersen seninle hastaneye gelebiliriz, arkadaşlık ederiz, hem sıkılmamış olursun yalnız başına."

Timuçin mutlulukla gülümserken beyaz dişlerini ortaya serdi. "İyi olur, teşekkürler. Hastane ortamı çoğu zaman bunaltıcı olabiliyor."

Cansu pastasını yemeye devam ederken bir yandan da konuştu. "Aslında bize neyin iyi geleceğini biliyorum kankalar, keşke şu okulun düzenlediği Antalya tatiline gidebilsek üçümüz de. Daha önce hiç şehir dışına çıkmadığım için öyle çok istiyordum ki bu tatili, hazırlık yapmaya bile başlamıştım." Üzgünce Timuçin'e baktı. "Biliyorum zor bir süreçtesin şu an ama hiç gelme şansın yok mu, senin için gereken tüm ayarlamaları yaparız, hem sana da bize de çok iyi gelir bu tatil."

Timuçin hafif bir utangaçlıkla bana yandan bir bakış atıp, "Çok isterim ama... bilmem ki zor olur mu benim için?" diye sordu. Sonra hemen aklına gelen ikinci soruyu ekledi. "Ne zamandı bu yolculuk?"

Cansu, Timuçin'in kararsızlığından cesaret alarak hevesle başını salladı. "Daha iki hafta var. Eminim o zamana kadar biraz daha toparlanırsın. Ayrıca Antalya'da hep birlikte olacağız. Biz sana her daim destek oluruz hiç endişen olmasın." Cansu, kendisini onaylamamı istercesine başını bana çevirdi. "Değil mi Buket?"

Bir an tereddüt ettim, şu an Antalya tatiline çıkmak düşündüğüm son şeydi hele ki Kağan hapishanedeyken onu bu şehirde yalnız bırakıp gitmeyi kesinlikle istemiyordum. Evet, biz artık birlikte değildik, onu terk etmiştim, ondan ayrılmaya zorlanmıştım ama bu yalnızca ağzımdan çıkan acı sözlerin ayrılığıydı, benim kararım değildi.

Kalbim hâlâ Kağan'a aitti ve hep de öyle kalacaktı. Dün, bugün, yarın... Daima olduğu gibi.

Bütün benliğim onun varlığıyla, ruhum aşkıyla dolup taşmışken nasıl onu geride bırakıp hiçbir şey olmamış gibi tatile çıkıp bir de üstüne eğlenebilirdim ki?

"Ben..." Özür dilercesine yüzümü buruşturdum. "Geziye katılacağımı pek sanmıyorum," dedim isteksizce. "Üzgünüm size eşlik edemeyeceğim."

Cansu'nun anında suratı asıldı. "Neden ama ya?"

Timuçin de bozulmuştu, dudaklarındaki gülümseme titredi ama bir şey demedi.

Omuz silktim. "Bu ara pek gezip tozma havasında değilim, siz benim yerime de bol bol eğlenin olur mu," dedim zoraki bir gülümseme eşliğinde.

Cansu gözlerini kıstı. "Günlerdir resmen bunalımdasın, daha ne kadar sürecek bu halin?"

Bir an şaşırdım, Timuçin'in yanında ruh halimle ilgili böyle açık açık konuşmasını beklemiyordum. "Lütfen benim için endişelenme," diye geveledim âciz bir şekilde.

Kaşlarını inanmazlıkla yukarı kaldırdı. "Endişeleniyorum ama."

Başımı önüme eğip gözlerimi pasta tabağıma diktim. Yine kendimi kötü hissetmeye başlamıştım.

"Hâlâ üzgün duruyorsun ve ben seni böyle görmek istemiyorum. Sürekli aynı konuşmayı yapmaktan sıkıldım artık, hani bana hak vermiştin, hani artık düzelecektin?"

Boğazım yanarken sessiz kaldım. Kimse gerçekte ne hissettiğimi, derinlerde ne yaşadığımı bilemezdi.

Cansu sıkıntıyla ofladığında bakışlarımı tabaktan kaldırıp tekrar ona çevirdim. Konuşmaya gücüm yoktu.

"Tamam, sen de Timuçin de zor günler geçirdiniz, ben o felaket günün sabahı yanınızda değildim belki, ne kadar etkilendiğinizi tahmin bile edemem ama biliyorum ki korkunç bir olay atlattınız, fakat her şey geride kaldı, bunu artık anlaman gerek." Yardım istercesine Timuçin'e döndü. "Haklı değil miyim Timuçin, söylesene."

Bakışlarımı Timuçin'e çevirdiğimde bana anlayışla bakıyordu. "Elbette, sürekli üzülmeye devam edemezsin Buket."

Yutkundum. "Elimde değil," diye fısıldadım.

Cansu'nun yüzünde sempati dolu bir ifade oluştu. "Kanka," dedi nazikçe. "Anlıyorum seni, ama kendine işkence etmeyi bırakmanın zamanı geldi de geçiyor bile."

"Cansu ben..."

Başını bana doğru eğdi. "Ne olur beni dinle. Bu tatil de güzel bir başlangıç olacak, güven bana, bir süreliğine Ankara'dan uzaklaşmak ikinize de iyi gelecek."

Kararsızlıkla yüzümü ekşittim. "Bilemiyorum..." Hâlâ gitmeyi istemiyordum ama Cansu'nun da haklı olduğu taraflar yok değildi. Bunu kabul edecek olgunluktaydım.

"Hem geleceğine dair bana söz vermiştin." Ses tonunda fazlasıyla gücenme vardı. "Birlikte gideceğiz diye o kadar heveslenmiştim, şimdi vazgeçme. Beni yarı yolda bırakma."

Pişmanlıkla Cansu'nun kolunu sıvazladım. "Gerçekten çok üzgünüm, affet beni fakat bensiz de gidebilirsiniz..."

Sözümü kesti. "Hayır, sen olmadan tatile falan gitmem."

Sıkıntıyla iç çektim. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bir yanda arkadaşıma verdiğim bir söz diğer bir yanda da geride bırakmak zorunda kaldığım Kağan vardı. Ha bir de Timuçin vardı, gözlerine yerleşmiş heyecanlı bir bekleyişle beni izliyordu, en az Cansu kadar o da Antalya da onlarla birlikte olmam için istekle "evet" dememi istiyordu.

Cansu yalvarırcasına gözlerimin içine baktı. "Lütfen Buket, Timuçin ve benim için gel, sensiz asla olmaz. Hiç gitmem daha iyi." Elini kaldırıp havaya doğru şöyle bir salladı. "Kankam olmadan asla."

Cansu eğer üzerimde baskı kurmaya çalışıyorsa fena halde başarıyordu.

Gözlerini art arda kırptı. "Ne olur ya, kırma beni."

Timuçin tebessüm etti. "Kesinlikle Cansu'ya katılıyorum, sensiz olmaz."

Kararsızca bir Timuçin'e bir Cansu'ya bakarken göğsümde artan bir mecburiyet duygusu hissettim. İkisinin de yüzünde aynı hevesli ifadeyi görünce dudaklarımın küçük bir gülüşle kıvrılmasına engel olamadım ve damarlarım ılık bir hisle dolarken günlerdir beni boğan suçluluk duygum yumuşamaya başladı, ardından da ruhumda biriktirdiğim üzüntümün hafiflediğini hissettim. Nitekim arkadaşlarımın üzerime kilitlediği sevgiyle parlayan gözleri içime işleyip direncimi kırmaya yetti ve daha fazla reddetmeye gücüm kalmadı.

Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktım. "Pekâlâ," dedim pes ederek. "Ben de sizinle Antalya'ya geliyorum."

8

Antalya tatili!

2 HAFTA SONRA

Derler ki insan hayatında bir kez âşık olurmuş, kimileri böyle olduğuna kesinlikle inanıyor kimileri ise bunu reddederek, olur mu öyle şey deyip, gülüp geçiyor. Ben bu söze sonuna kadar inanan taraftayım. Aşk tektir, aşk sonsuzdur, bir kere kaybettin mi sonrası yoktur. Belki zamanla unutursun, belki yaraların kapanır, belki kalp acın geçtiğinde de başka biri girer hayatına ama hiç kimse ilk aşkın yerini tutamaz asla, sen aksini iddia etsen de hep yüreğinin derinliklerinde kabuk bağlamış küçük bir kesik gibi seninle yaşar daima.

Aynen benim hissettiğim gibi...

İki hafta öncesinde bana nasıl olduğumu sorsaydınız, tek kelimeyle, "Felaket," cevabını verirdim. Tam olarak benzetmem gerekirse şiddetli bir kaza sonucu ortaya çıkan, geniş çaplı bir enkaz gibiydim. Umutsuzca Kağan'ı düşünmekten vazgeçemiyordum ve kalbim de aşk acısı çekmeye son sürat devam ediyordu.

Ama şimdi... Farklıyım.

Vazgeçmeyi öğrendim, aşkımı sadece kalbimde yaşama gücü buldum ve ne kadar istesem de bazı şeylerin olmayacağını kabullendim. Artık üzülüp saatlerce gözyaşı dökmüyorum, sızlanmayı bıraktım ve kötü günlerin üstesinden gelmeyi başardım. Çünkü hayatıma devam etmek istiyorsam eğer yapmam gereken şey buydu. Evet, kaybım çok büyüktü, içimdeki boşluk çok derindi ama alışmaktan başka çarem yoktu, alışmaya mecburdum.

Kağan'ın geçen hafta mahkemesi görülmüştü ve aynı gün içinde de hapishaneden tahliye olduğunu öğrenmiştim. Artık özgürdü, o bilmese de onun için çok mutluydum, ağır bir ceza almadığı için şükrediyordum.

Bu bir hafta benim için cehennem gibi geçmişti, her an diken üstündeydim. Kağan'ı görmeyi deli gibi istesem de karşıma çıkmaması için dua ediyordum. Ya da beni aramaması için... Nitekim Kağan ne beni görmeye geldi ne de beni aradı. Umduğum tepki bu olsa da içten içe garip bir hüznün beni esir almasına engel olamıyordum, canım derinden acıyordu, göğsümdeki sızı katlanarak artıyordu, sanırım benden bu kadar çabuk vazgeçmesini istemiyordum. Yani tam da benim yaptığım gibi davranmasını beklemiyordum. Belki de gizliden gizliye benim aksime "bizim" için savaşmasını umut ediyordum.

Ayrılık kararını benim verdiğim düşünüldüğünde Kağan'ın hâlâ beni sevmesini beklemem acınası bir umuttu. Hatta saçmalık ötesi bir durumdu! Bütün olanlardan sonra ona sev beni diyemem, hele ki en zor anında, tam da bana ihtiyacı olduğunda ve onca itirazına rağmen onu dinlemeyip terk et-

tiğim gerçeği varken. Ama bu beni sevmeye devam etmesini istemediğim anlamına da gelmiyordu tabii. Belki bu konuda bencilim tekiyim ya da değilim, bildiğim tek bir şey var ki sadece âşığım.

Pekâlâ, kabul ediyorum, kesinlikle ikiyüzlü davranıyorum! Ama hak verirsiniz ki benim karşımda Onur gibi tehlikeli ve korkunç biri var, ailemi tehdit ettiği sürece onunla baş etmem imkânsızdı. Ne derse dinlemek, ne isterse yapmak zorundaydım. Sonuç olarak bu yolda ailem için hayatımı feda etmemi istemişti ve Kağan'ın yokluğu ağır gelse de hiç düşünmeden kendimi feda etmiştim.

Fakat Kağan'a olan aşkım öylesine fazlaydı ki tüm bunlar onu gizli gizli sevmeme, geçmişimizi tamamıyla unutmak yerine varlığını yalnızca kalbimde hissetmeme engel değildi. Onu hâlâ seviyor ve çok özlüyordum, hep de sevip özlemeye devam edecektim.

Nefes aldığım her gün boyunca...

Antalya'ya gidecek olan otobüs okulun önünden kalkacağı için Cansu sabah erkenden bize gelmiş, güzel bir kahvaltı yaptıktan sonra bavullarımızı kaptığımız gibi soluğu okulda almıştık. Bizi okula annem bırakmıştı, işe gitmeden evvel benimle biraz daha vakit geçirmek istediğini söylemişti. Annem halen benim için endişelense de hem bu tatil planını sonuna kadar destekliyordu hem de artık surat asmadığımı gördüğü için gerginliği azalmış, gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. Bana belli etmemeye çalıyordu ama ben anlıyordum, benim için benden daha fazla üzülüyordu.

Başta Antalya'ya gitme fikrine pek sıcak bakmamıştım ama şimdi olumsuz düşüncelerim yavaş yavaş değişiyordu. Özellikle de Cansu'yu deli gibi mutlu ve hevesli gördükçe bu tatilin ikimize de iyi geleceğine inancım artıyordu, en büyük tesellim de bir süreliğine her şeyi geride bırakma olanağımın olmasıydı.

Cansu daha önce hiç şehir dışına çıkmadığından dolayı acayip heyecanlıydı, öyle ki hiç yerinde duramıyor, nefes almadan sürekli konuşup coşkusunu benimle paylaşmaktan geri durmuyordu. Bu şirin halleri beni kıkır kıkır güldürürken fazlasıyla eğlendiriyordu da. Onun bu capcanlı hallerini gördükçe aklım geçmişe doğru süzüldü ve onunla ilk tanıştığımız an zihnimde canlandı.

Ankara'ya taşındığımızda ilk günler yeni hayatıma ayak uydurmakta biraz zorlanmıştım, her daim surat asıp duruyordum, İzmir'deki hayatımı, çevremi, tüm arkadaşlarımı özlerken kendimi oldukça kötü hissediyordum, bilinmezlikler içinde kaybolmuş gibiydim. Okulun ilk günlerinde de işler pek yolunda gitmemişti benim için, kimse pek arkadaş canlısı değildi, aksine ya dik dik yüzüme bakıyorlar ya da arkamdan konuşuyorlardı. Nitekim sınıfa adım attığım an Ceren'in bana kaba davranmasına engel olamamıştım. Ve işte o an bir kurtarıcı edasıyla Cansu çıkmıştı karşıma. Hem beni savunmuş hem de uzun sürecek olan dostluğumuzun ilk temellerini atmıştı. İyi ki de yapmış, diyorum şimdi samimiyetle, çünkü onun gibi iyi kalpli, düşünceli, vefakâr bir arkadaşa sahip olduğum için kendimi acayip şanslı hissediyordum.

"Sen beni dinlemiyorsun ama kanka, saatlerdir boşuna mı konuşuyorum ben, yuh."

Cansu'nun gücenmiş sesini duyunca anılarımdan çıkıp şimdiye döndüm. "Ah, affedersin." Özür dileyen bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Dalmışım."

"Ne düşünüyordun öyle, derin derin?" Yalandan kaşlarını çattı. "Hem de ben sana tatil planlarımızı anlattığım sırada?" Başını onaylamaz bir tavırla iki yana salladı. "Bunu nasıl affedeceğimi bilemiyorum, yaptığın çok büyük bir ayıp."

Gülerek koluna girdim. "Seni düşünüyordum," dedim tatlı tatlı. "Tanıştığımız günü hatırladım da, iyi ki senin gibi bir arkadaşa sahibim diye geçirdim aklımdan."

Genişçe sırıttı. Duyduklarına sevinmişti. "Ayy manyak ötesi şımardım şu an."

Keyifli bir kahkaha koyuverdim.

Sırıtışının arasından konuşmaya devam etti. "Bak kayıtlara geçsin seni hep güldürüyorum, bu beni ayrıca eğlenceli bir arkadaş da yapar değil mi?"

"Yapar tabii ki."

Yalandan dudaklarını büzdü. "O zaman fazladan kıymetimi bil kızım."

Alınmış gibi yaparken hafiften omzuna vurdum. "Bilmiyor muyum zaten şaşkın?"

"Ah," dedi kolunu sıvazlarken. "Bu şekilde canımı acıtmaya çalıştığın sürece hayır."

İkimiz de keyifle gülüşürken otobüsün yakınına varmıştık, okulun bahçesi hayli kalabalık olunca boş bulduğumuz bir

köşeye geçip beklemeye koyulduk. Pembe bavulumu çekip yanıma koyarken doğrularak içtenlikle Cansu'ya baktım.

"Ciddiyim Cansu, sen benim gerçek dostumsun. Ankara'ya taşındığımızda bu şehre hiç alışamayacağımı sanmıştım, günlerim eski hayatımı özleyerek geçiyordu hep ve hiç arkadaşım olmayacakmış gibi hissediyordum, fakat seni tanıdıkça burası iyi bir yer olmaya başladı. Bana her konuda destek oldun, sen olmasaydın yeni hayatıma alışmak kolay olmazdı. Gerçekten iyi ki varsın."

Yanakları hafifçe kızardı, ela gözleri candan bakarken yüzü neşeyle aydınlandı. "Sen de benim için öylesin kanka. Yıllarca Gül'ün bencillik dolu arkadaşlığından sonra seni tanıdığıma çok seviniyorum, daha önce senin gibi bana değer veren bir dostum hiç olmamıştı, sen de iyi ki varsın."

Sevecen bir ifadeyle gülümsedim. "Dostluğumuzu ömür boyu sürdürelim olur mu, aramızı hiçbir şeyin bozmasına izin vermeyelim."

Kocaman sırıttı. "Hiç şüphen olmasın. Hayatın boyunca benden katiyen kurtulamayacaksın."

Neşeyle sırıttım. "Sen de!"

Otobüsün etrafı öğrencilerle dolarken Antalya'da bizimle ilgilenecek olan öğretmenlerimiz de bizleri küçük gruplara ayırarak ellerindeki listelerle yoklama almaya başlamışlardı. Sıraya giren öğrencileri izledikçe Timuçin'i düşündüm. Aramızda olmaması beni hüzünlendirirken burukça tebessüm ettim. Tatil için oldukça istekliydi ve bizim de bu tatilde bulunmamıza o vesile olmuştu. Hiç tatil havasında olmadığım halde Cansu ile işbirliği yaparak isteksizliğimi geçirip

beni Antalya'ya gitmeye ikna etmişlerdi. Gezi boyunca birlikte vakit geçireceğimiz için oldukça mutluydu fakat son anda doktorunun itirazıyla Timuçin'in tatil planını bozmak zorunda kalması büyük haksızlıktı. Doktoru şimdilik uzun bir tatilin onun için uygun olmayacağına karar vererek, planını ertelemesi konusunda ısrar edince mecburen o da bizimle gelmekten vazgeçmişti.

Timuçin, uzun süren fizik tedavinin ardından yavaş yavaş eski sağlığına kavuşuyordu, artık yürüyüşü daha düzgündü, tek bir koltuk değneğinden destek alıyordu fakat gittikçe iyiye gittiği aşikârdı. Doktorun dediğine göre en fazla üç aya kadar kendi başına yürüyebilecek güce kavuşacaktı ve spor yapmaya devam ettiği sürece de bacağının eski kuvvetini tekrar kazanacaktı.

Timuçin ile aramız hiç bozulmamıştı. Azıcık da olsa bana dargın ya da kırgın değildi. Onun yakınında olmak, kahverengi gözlerinin sevgiyle bana baktığını görmek hâlâ biraz içimi sızlatıyordu. Ona karşı hep dikkatli ve özenle yaklaşıyordum ama Timuçin benim aksime hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu, aynen eskiden olduğu gibi samimi tavırları ve yakınlığıyla yanımda olmayı sürdürüyordu. Onun bu iyi, tatlı halleri kalbimi sıcak bir hisle titretirken beni daha da mahcup hissettiriyordu. Bu yüzden de bugüne kadar elimden geldiğince yanında olmaya çalışmıştım, hastaneden taburcu olana kadar her gün ziyaretine gitmiş, fizik tedavisi boyunca da ona arkadaşlık ederek destek olmuştum.

Cansu usulca yanıma sokulduğunda düşüncelerim bölündü. "Şuna bak neredeyse okulun hepsi gelmiş, amma da

kalabalık olacağız." Dikkatle etrafına bakındı. "Emre'yi göremiyorum, sen görüyor musun?"

Böyle söyleyince ben de etrafıma bakındım. "Hayır, görünürlerde de yok gibi, belki de gelmez."

"Gelmesi lazım, yoksa kıskandırma planlarımı uygulayamam. Onu delirtmek için fena fikirler buldum. Ona pislik gibi davranacağım, hak ettiği gibi."

İç geçirirken onaylamaz bir bakış fırlattım ona doğru. "Bir an önce Emre saplantısından kurtulsan iyi olacak."

Ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Hey, tamam, sakin ol." Derince iç çekti. "Aslında ne yaptığımın ben de farkında değilim bir yandan Emre de geziye gelsin istiyorum, bir yandan da kendimi 'ne olur gelmesin' diye dua ederken buluyorum." Yüzünü buruşturdu. "Ne manyak bir kızım değil mi?"

Yorumu beni güldürdü. "Şu gelmesini isteyen tarafının hevesini kırmak istemem ama Emre'nin yolculuğa katılacağını sanmıyorum," diyerek fikrimi belirttim.

"Niye öyle diyorsun ki?"

Omuz silktim. "Gelseydi şimdiye kadar çoktan burada olmaz mıydı, otobüs kalkmak üzere."

"Doğru söylüyorsun." Gözlerini benden çekip etrafı bir kez daha dikkatle taradı. "Hem onların gruptan da kimse görünürde yok. Böyle eğlenceli etkinliklere bayılan o haysiyetsiz Mert bile kayıp. Dünyanın sonu geldi de bizim mi haberimiz yok acaba?"

"O zaman gelmeyecekleri kesinleşti. Seni bilmem ama Mert'in gelmeyecek olması beni rahatlattı."

"Al benden de o kadar, çocuk resmen piçlik yapmak için fırsat kolluyor, mal mıdır nedir."

"Zevzek işte, abarttıkça abartıyor."

"Çoğu kez çenesini kırasım geliyor, hatta bazen bir güzel dövmek istiyorum onu. Bir gün iyice tepem attığında Emre'yi döverken Mert'i de aradan çıkarsam mı ne dersin?"

Kahkahalarla gülmeye başladım. "Yaparsın sen, beklerim doğrusu."

Arsızca sırıttı. "Fırsatını yakaladığım anda bir kâbus gibi çökeceğim üstlerine."

Kahkahalarımın arasından ekledim. "Belki bir mucize gerçekleşir. Mert âşık olur, aklı başına gelir. Biz de kurtuluruz ondan."

"Onun âşık olacağı kıza acırım vallahi. Dünyanın en şanssız kızıdır bence o."

"Merhaba." Kulağıma dolan kibirli bir kız sesiyle gülmeyi bırakıp arkamı döndüm ve burada olmasını hiç ummadığım birini gördüm.

Ah, hayır, olamaz!

Karşımda duran kızı tanıdığım an dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken gözlerim hayretle açılıverdi. Bedenimdeki tüm kaslar gerginlikle kasıldı. Cansu'nun da benden aşağı kalır yanı yoktu, ikimiz de bu beklenmedik durum karşısında ağzımız bir karış açık vaziyette donmuş kalmıştık adeta.

Cansu ilk tepkiyi vererek şaşkınca fısıldadı. "Gül?"

Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Bu gerçekten kötüye işaretti!

Gül, büyükçe camları olan güneş gözlüğünü çıkarıp umursamaz bir tavırla başının üzerine doğru kaydırdı. "Nasılsınız kızlar?" diye sorarken bakışlarında kendini beğenmişlik, dudaklarında ise sinsi bir gülüş vardı. "Yüz ifadenizden anladığım kadarıyla beni görmek sizi hayli şaşırttı."

Açıkçası Gül'ün şu an önümde dikildiğine inanamıyordum. Onu en son gördüğüm zamandan bu yana oldukça değişmiş olduğunu fark ettim. Uzun, düz sarı saçları gitmiş yerine omuzlarında kesilmiş hafif dalgalı sarı saçlar gelmişti. Dudaklarını kıpkırmızı bir rujla boyamış, gözlerini siyah kalemle belirginleştirmişti. Üzerinde ip askılı, siyah, dar bir tişört ve bacaklarını upuzun gösteren kısacık kot şort vardı. Duruşu öyle kendinden emindi ki, omuzları dik, çenesi hafifçe kalkıktı. Acayip havalıydı. Yeşil gözlerinin derinliklerinde ise cayır cayır yanan bir ateş kıvılcımı vardı ve bize olan nefretinin beslediği intikam ateşiyle parlıyor gibiydi.

Cansu sert bir sesle, "Senin ne işin var burada?" diye çıkıştı.

Sakince omuz silkti. "Ben de okuldaki diğer öğrenciler gibi Antalya gezisine katılmak için geldim."

Bakışlarım bir anlığına elindeki bavula kaydı, ardından tekrar yüzüne çevirdim. "Okulu bıraktığını sanıyordum," dedim kuşkuyla.

Aylar önce Gül bana korkunç bir iftira atınca, bütün okul sorgusuz sualsiz onun söylediklerine inanmayı tercih etmişti ve hızla etrafta asılsız, iğrenç dedikodular dolanmaya başlamıştı. Zamanla dedikodular çirkinleşip gittikçe büyüdüğünde bir türlü önüne geçememiştim, herkes acımasızca arkamdan konuşmayı sürdürüyor, aşağılayarak bakan gözlerini

üzerimden çekmiyordu. Artık dayanacak gücümün kalmadığı bir anda Kağan bana yardım etmişti, Gül'ü kamera karşısında konuşturup ortaya attığı yalanları itiraf etmesini sağlamıştı, o video kaydından sonra da Gül ortalıktan kaybolmuştu. Resmen sırra kadem basmıştı. Kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu ve çoğumuz okulu bıraktığını düşünmüştük.

"Çok isterdin değil mi?" Sinsi gülüşü dolgun, kırmızı dudaklarına iyice yayıldı. "Hayallerini yıkmak istemem ama, geri döndüm şekerim."

İçimdeki huzursuz his kabarırken Cansu ile göz göze geldik. İkimizin de yüzünden okunan memnuniyetsizlik elle tutulurcasına yoğundu.

Kayıtsız görünmeye çalıştım. "Geri dönmen hiçbir şeyi değiştirmez, seni umursamıyorum ve ne yaptığınla ilgilenmiyorum. Sadece benden uzak dur yeter, bu kadarını yapabilirsin umarım."

Cansu araya girip ekledi. "Ve sana bir de dipnot vereyim güzelim, yine bizimle uğraşırsan biz de seninle uğraşırız."

Gül sahte bir sevecenlikle bana baktı. "Seninle kapanmamış bir hesabımız var. Kağan'ın yardımıyla beni alt ettiğini sanabilirsin ama ben asla yenilgiyi kabul etmem, amacıma ulaşana kadar olanca gücümle mücadeleye devam ederim." Bakışlarını Cansu'ya çevirdi. "Bunu en iyi sen bilirsin Cansu." Tekrar bana baktığında yeşil gözleri nefretle kısıldı. "Senin yüzünden her şeyimi kaybettim. Şimdi kaybetme sırası sende. Elimden aldıklarının bedelini teker teker ödeteceğim sana."

Ah hadi ama! Gözlerimi devirme isteğime karşın güçlükle direndim. Bu kız gerçekten pes etmek nedir bilmiyordu anlaşılan!

Ama biri onu uyarsa iyi ederdi, çünkü beni korkutacağını sanıyorsa, kesinlikle yanılıyordu!

9

Dostum ve ben!

Gül'ün aniden ortaya çıkması yetmiyormuş gibi bir de karşıma geçip ciddi ciddi beni tehdit etmesi tam bir saçmalıktı. Bu kız kesinlikle iyi değildi, onun ağır ruh hastası olduğunu düşünmeye başlamıştım. Yani yaptıklarının başka bir açıklaması olamazdı, kim bu derece saplantılı bir şekilde davranıp her fırsatta intikam yeminleri ederdi ki?

Sanırım aleyhime kötü kötü planlar yapmayı yaşam biçimi haline getirmişti, benimle uğraşmaktan asla vazgeçmeyecekti, sanki ben onun en büyük rakibiydim de hayattaki yegâne amacı beni mahvetmekti. Benim acı çekmemden mutlu oluyor, üzüntümle seviniyordu resmen. Sonunda hedefine ulaştığında da kendi kendine büyük bir kötü kadın gülüşü partisi verirdi artık!

Üşütük!

Gül içinde biriktirdiği nefreti bir güzel kustuktan sonra konuşmamıza izin vermeden sözlerine devam etti. "Neyse sonra görüşürüz kızlar, bir sonraki karşılaşmamızı sabırsızlıkla bekliyorum, ne de olsa bundan böyle sıklıkla görüşeceğiz." Yap-

macık bir şekilde gülümseyip hem bana hem de Cansu'ya kibirli gibi bir bakış fırlatmayı ihmal etmeyerek yanımızdan ayrıldı.

Gül'ün ardından bakıp havalı yürüyüşünü izlerken memnuniyetsizce yüzümü ekşittim. "Bu kız ne sanıyor kendini böyle?"

Cansu kaşlarını çattı. "Sanırım hayatını seni mahvetmeye adamış," dedi ağır ağır.

Bıkkınlıkla gözlerimi devirdim. "Aman ne büyük bir amaç!"

"Çocukluğumdan beri tanıyorum Gül'ü ama hiçbir konuda bu kadar azimli olduğunu görmemiştim. Gerçekten pes."

"Elinden geleni ardına koymasın, beni korkutmuyor."

Cansu iç çekerken bakışlarını Gül'den çekip başını bana çevirdi. "Aynen öyle, hiç takma onu, her zamanki Gül işte, boş boş konuşuyor."

Omuz silktim. "Takmıyorum zaten, ama bu dikkatli olmayacağım anlamına gelmiyor, geçmişte ne kadar ileri gidebileceğini gördük, bu kızın kötülükte bir sınırı olduğunu sanmıyorum."

Cansu başını öne doğru salladı. "Doğru söylüyorsun ama hesaba katmadığı bir şey var." Dudaklarına samimi bir gülüş yayılırken elimi tutup sıktı. "Biz birbirimize sahibiz, her ne yaparsa yapsın ikimiz birlikte her şeyin üstesinden geliriz. O ise yalnız biri, hayatı boyunca da yalnız kalmaya mahkûm, asla bizimkisi gibi bir arkadaşlığa sahip olamayacak. Asla onunla birlikle sevinip onunla birlikte üzülecek bir dostu olmayacak."

Cansu'nun varlığının hissettirdiği sıcalıkla kocaman gülümsedim, içten sözleri yüreğime kadar işlemişti. O gerçekten çok iyi bir dosttu ve ben ona sahip olduğum için çok mutluydum. O an kendimi tutamadım ve hızla kollarımı boynuna dolayıp sıkıca sarıldım.

"Seni sevdiğimi daha önce söylemiş miydim?" dedim neşeli bir sesle. "Bir tanecik, tatlı arkadaşım benim."

Yüksek sesli bir kahkaha patlatırken o da ellerini belime dolayıp sarılışıma aynı içtenlikle karşılık verdi. "İstediğin kadar söyleyip beni şımartabilirsin kanka. Sınır yok."

Otobüsümüzün hareket vakti gelince bavullarımızı muavine teslim ettik ve koşa koşa otobüse geçip kendimize güzel bir yer bularak Cansu ile yan yana oturduk.

Cam kenarına rahatça yerleşip küçük el çantamı yanıma aldım ve okumak üzere bir kitap çıkarırken Cansu'nun çantasından kulaklığını hırsla çekiştirdiğini gördüm. Yüzünü iyice buruşturmuş kendi çapında küçük bir savaş veriyordu.

"Of, dolanmış yine ya!" Somurttu. "Eğer koparsa kendimi bir güzel tekmeleyeceğim. Yanımda yedeği de yok!"

Tekrar çantama uzandım ve içinden düzenli bir şekilde sarılmış kulaklığımı çıkardım. "Al benimkini kullan, sonra çözmeye çalışırsın seninkini." Zira kulaklık feci halde birbirine dolanmış gözüküyordu, Cansu'nun işi zordu.

Rahatlayarak nefesini bıraktı. "Sağ ol kanka, imdadıma yetiştin."

"Hiç önemli değil."

Kulaklığı müzik çalarına takıp neşeyle gülümsedi. "Ben niye senin gibi değilim ya?" Oturduğu koltuğa iyice yaslanıp

rahatça yerleşti. "Ben de senin gibi düzenli olsam ne iyi olurdu. Çantamın içine girsen kaybolursun vallahi."

Güldüm. "Sen böyle de harikasın canım benim. Hiç gerek yok değişmene."

Bir müzik açmış olacak ki gözlerini kaparken başını koltuğun arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Ağzı kulaklarındaydı. "Hımm, biliyorum, şakaydı zaten. Yaşasın dağınıklık!"

Gülüşüm genişleyerek kahkahaya dönüştü. "Pasaklı seni," dedim ona takılarak.

"Her zaman yanımda olup arkamı toplaman gerekecek kanka."

"Yaparım, şikâyetim yok."

Bacak bacak üstüne atıp kitabımı tekrar elime aldım. En son kaldığım yeri açarak okumaya başladım. Hikâye, fantastik bir dünyada geçiyordu. Henüz kitabın yarısında sayılırdım ama okuduğum yere kadar çok beğenmiştim sürükleyici bir kitaptı, yolculuk boyunca beni oyalayacağı için mutluydum.

Birkaç saat sonra iyice kitaba kendimi kaptırdığım sırada otobüsün içinde bir hareketlilik fark ettim. Bazı öğrenciler meraklı gözlerle camlara yapışmış dikkatle dışarıyı izleyip fısıldaşıyorlardı. Başımı kaldırıp etrafa şöyle bir baktım. Neler olduğunu çözmeye çalıştım fakat pek bir şey anlamayınca aldırmamaya karar vererek yine kitabıma döndüm. Ancak ben ne kadar ilgisiz kalsam da otobüsteki hareketlilik gittikçe artıyor aynı oranda sesler de yükseliyordu. Kaşlarımı kuşkuyla çatarak konuşulanları dinledim, artık benim de merakım artmaya başlamıştı.

"Ah şuna bakın!"

"Bu da ne!"

"İnanamıyorum!"

"Bizi mi takip ediyorlar?"

"Kesinlikle, otobüsle birlikte ilerliyorlar."

"Vay canına!"

Cansu oflayıp pufladı. "Ne oluyor be!" Kulaklığını hışımla kulaklarından çekip oturduğu yerde doğruldu. "Bu karmaşa da neyin nesi?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey anlamadım."

Cansu ayağa kalkıp, "Dur şimdi anlarız," diyerek önümüzdeki öğrencilerin işaret edip mırıl mırıl konuştuğu şey her ne ise görmeye çalıştı.

Kitabımı kapatıp bir kenara bıraktım. "Eee, ne varmış yolda?"

Cansu her ne gördüyse kaskatı kesildi. "Hadi be! Şaka mı lan bu!"

Otobüsteki yoğun hareketliliğin ve Cansu'nun verdiği tepkinin nedeni merakımı zirveye taşıdı. "Ne oldu?" diye sordum. "Niye herkes birden ayaklanmış, gürültünün sebebi ne?"

Cansu başını cama doğru salladı. "Bunu görmen lazım kanka." Yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı.

Hiçbir şey anlamayarak şaşkınlıkla kaşlarımı yukarı kaldırdım, cama doğru döndüm ve başımı uzatıp dışarıyı görmeye çalıştım.

Otobüsün hemen yanı başında ilerleyen siyah renk, son model spor bir Audi vardı. Bu da kim, diye düşündüğüm sırada şüphelerim gittikçe arttı ve bakışlarım şoför koltuğuna

kaydığında beynimden vurulmuşa döndüm. Panikle nefesimi tutarken etrafımı saran hava ağırlaşıp üzerime çöktü, boğuluyormuşum gibi hissetmeme neden oldu. Çünkü arabayı kullanan Kağan'dan başkası değildi.

Güçlükle konuşabildim. "Lütfen bana hayal gördüğümü söyle Cansu," diye fısıldadım usulca.

"Ne yazık ki gördüklerimiz gerçek."

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Hayır, bu olamaz, burada olması imkânsız." Beynim itiraz edercesine Kağan'ın varlığını kavramakta zorlanıyordu.

Bu kâbus olmalıydı. En kötüsünden kocaman bir kâbus hem de!

Cansu bana acıyarak baktı. "Açıkçası görülüyor ki olmuş kanka, sen ne kadar inkâr etsen de Kağan burada, otobüsümüzün tam yanında hareket eden bir arabanın içinde."

Cansu'ya buz gibi bir bakış fırlattım. "Sağ ol ya, beni aydınlattığın iyi oldu, hiç eksik olma," dedim ters ters.

Özür dileyen gözlerle bana baktı. "Üzgünüm," dedi. "Ama gerçek ortada işte Kağan senin için peşimizden Antalya'ya geliyor."

Göğsüme bir sızı yerleşirken nefesim boğazıma takılıp kaldı. Zorlukla nefes almaya çalışarak tekrar cama doğru dönüp dışarıya baktım.

Uzun zamandan sonra hiç beklemediğim bir anda Kağan'ı görmek beni altüst etmeye yetmişti. Haftalar öncesinde içime gömdüğüm tüm duygular yeniden yüzeye çıktı, göğsümü yakan keskin acı geri döndü. Damarlarımda dolaşan üzüntü, keder, suçluluk ve devasa özlem tüm bedenime şid-

detle yayıldı, insafsızca kalbime ulaşıp acımasızca canımı acıttı. Her kalp atışımla birlikte içimde büyüyen özlem o kadar derin bir hal aldı ki sonunda diğer bütün duygularımı silip hepsinin üzerine ağırlığını koymayı başardı.

Ne kadar aşkımdan vazgeçtim, deyip kendimi kandırsam da Kağan'ı görünce anladım. Onu felaket özlemiştim ve bu his öyle yoğundu ki dünyadaki hiçbir duyguyla kıyaslanamazdı.

Kağan bir eli direksiyondayken hızını otobüsünkiyle aynı olacak şekilde sabitledi ve başını yana çevirdi, yüzünü hafifçe kaldırıp karanlık bakan mavi gözlerini gözlerime kilitledi. Bakışlarımız buluştuğu an kalbim deli gibi çarpmaya başladı, öyle ki üzerimdeki etkisi anında kendini gösterdi. Kanım damarlarımda hızla dolaşıyor, kulaklarım uğulduyordu. Fakat Kağan bana bakmayı sürdürdükçe omurgamdan aşağı bir ürpertinin indiğini hissettim ve içine düştüğüm farkındalıkla o an dağıldım. Çünkü Kağan'ın bana bakan gözlerinde aşk diye bir şey yoktu, yalnızca buz gibi ürkütücü bir soğukluk vardı.

Merhametsizce intikam ister gibi...

Derken Kağan kaşlarını çattı, bakışları zalimce karardı. Yüz ifadesi sertleşirken gözlerini gözlerimden çekip başını önüne çevirdi. Vitesi değiştirip gaza yüklendi, gürültülü bir motor sesiyle araba hızlandı ve otobüsü geçip son sürat ilerledi. Arkasından gelen motorlu sürücü de hızını artırdı ve o da otobüsü geçip Kağan'ın peşinden hızlanarak onu takip etti.

Cansu camın önünden çekilip yerine oturduğunda dalgınca konuşmaya başladı. "Emre ve Mert de arabadaydı gördün mü?" diye sordu, ancak onu dinlemiyordum bile. Tek odakla-

nabildiğim Kağan'dı, düşündüğüm tek şey oydu, varlığı saldırganca zihnimi esir almıştı. "Şu arkalarından giden siyahlara bürünmüş, dev motorlu da Hakan olsa gerek. Vay anasını! Onlar da Antalya'ya geliyorlar." Kısık sesli bir küfür mırıldandı. "İşler fena karışacak."

Kağan'ın arabası gözden kaybolana kadar umutsuz ve kalbi kırık bir vaziyette camdan bakmaya devam ettim, sonra da üzgünce omuzlarımı düşürüp perişan bir halde koltuğuma yığıldım. Derin bir nefes çektim içime, zar zor ciğerlerimi havayla doldurmaya çalıştım ama faydasızdı, zira yüreğimde devasa bir ağırlık peyda olmuştu. İçimde iki farklı düşünce ruhumu boğarcasına büyük bir savaşa tutuşmuştu adeta. Bir yanım Kağan'ı gördüğüne deli gibi sevinirken diğer yanım hiç ama hiç mutlu değildi.

"Haklısın," diye mırıldandım Cansu'yu onaylayarak. "Bu hiç iyi olmadı!"

Başım cidden beladaydı!

10

Teklifim hâlâ geçerli!

Bitmek bilmeyen saatler sonrasında akşam otobüsümüz nihayet Antalya'ya ulaşmıştı. Yolculuğumuz öyle uzun sürmüştü ki -muhtemelen bana öyle geldi- üstünden bir ömür geçmiş gibi hissediyordum. Düşüncelerim darmadağındı, hiçbir şeye odaklanamıyordum, Cansu arada sırada bir şeyler söylüyordu fakat kafam fazlasıyla dağınık olduğundan pek dikkatimi verip onunla ilgilenemiyordum. Kağan'ı görmek tüm benliğimi mahvetmişti, zihnimi allak bullak edip beni yıkık dökük virane bir halde perişan edip basıp gitmişti.

Otelimizin önüne geldiğimizde otobüsten indik ve küçük gruplar halinde bizimle ilgilenecek hocaların yanında toplandık. Bizimle Esma Hocamız ilgilenecekti. Yüzündeki kocaman içten gülüşle karşımızda dururken onun grubunda olduğum için memnun oldum. Üzerinde mavi renk tişört, beyaz renk keten pantolon vardı, altına da mavi spor ayakkabı giymişti. Ensesinde topladığı kızıl, kısa saçlarıyla çok tatlı ve yaşından oldukça genç görünüyordu. Önemli gördüğü bazı kuralları sayarak genel uyarılarını yaptıktan sonra

elindeki isim listesiyle herkesi ikişerli olarak ayırdı ve teker teker oda anahtarlarını verip bizi otele doğru yönlendirdi.

Odamız gayet büyüktü, fazlasıyla ferah ve deniz manzarasıyla çok güzel görünüyordu. Duvarlar krem rengi duvar kâğıdıyla döşenmişti. Tek kişilik iki yatak yan yana yerleştirilmiş arasına da küçük bir komodin konulmuştu, yataklardan birinin yanında üstünde varaklı bir aynası olan konsol vardı. Konsolun üzerinde taze çiçeklerle dolu bir vazo bırakılmış, güzellikleriyle odaya renk katmıştı. Konsolun yan tarafındaki duvarda kocaman bir plazma televizyon asılıydı. Yatakların hemen karşısında ise şahane bir manzara odanın içine göz kırpıyordu. Boydan boya geniş pencereler küçük bir balkona açılıyordu. Balkonun bir tarafı denize diğer tarafı da rengârenk çiçeklerin olduğu, fenerlerle aydınlatılmış nefis bir bahçeye bakıyordu.

Açık balkon kapısından içeri hafif hafif ılık bir esinti dolarken ciğerlerime derin bir nefes çekip bu güzel, temiz havanın içime dolmasına izin verdim. Karamsar ve karışık olan ruh halimin az da olsa dağılmaya başlaması beni mutlu etmeye yetmişti.

Cansu valizini bir kenara fırlattığı gibi heyecanla camın önüne doğru koşturdu. "Yaa şuna bak, deniz muhteşem görünüyor." Ağzı kulaklarına varıyordu, başını bana doğru çevirdi. "Manzara süper ötesi, iyi ki bu oda bize verilmiş." Tekrar cama dönüp, "Hayran kaldım!" diye ekledi.

Neşeli tavırları karşısında keyifle gülümsedim. "Ben de bayıldım, gerçekten çok güzel."

Camın önünden çekilip odayı incelemeye koyuldu. "Tek kötü yanı, Gül ile Melis'in yan odada kalıyor olması, kesinlikle boktan bir durum olacak bizim için."

Sıkıntıyla solurken başımı öne doğru sallayıp sözlerini onayladım. "Kâbus gibi!"

"Uff iddiaya girerim ki iki şeytan kafa kafaya verip hain planlar yapacaklar, zaten Melis'e de ayrı bir gıcık oluyorum ki sorma, yok böyle salak bir kız."

"Neyse, onları düşünerek canımızı sıkmayalım."

Cansu hızlıca üzerini değiştirip rahat bir şeyler giydikten sonra kendini sırtüstü yatağa attı, hafif bir iç çekişle ellerini ensesinde birleştirerek yatağa yayıldı. "Aşırı yorgun hissediyorum kendimi, üzerimden tır geçmiş gibiyim resmen. Hiç böyle olacağını düşünmemiştim" Genişçe esnedi. "Uzun otobüs yolcukları bana göre değilmiş, kesinleşti."

Bavulumu yatağımın üstüne koyup fermuarını açtım. "Senin ilk yolculuğun olduğu için biraz fazla etkilendin, merak etme alışırsın. Şahsen ben çok seviyorum otobüs yolculuklarını, hiç yorgun hissetmiyorum kendimi." Yüzümü buruşturdum. "Gerçi Kağan'ı görmeseydim her şey çok daha iyi olabilirdi."

"Hakikaten ya, neydi o öyle?" Hayretle gözlerini büyüttü. "Peşimize takılıp buraya kadar geldiklerine inanamıyorum."

"Al benden de o kadar." Aklıma gelen bir fikirle gözlerimi kıstım. "Acaba geri Ankara'ya mı dönsem, burada rahat olmayacağım açık."

Kaşlarını çattı. "Saçmalama."

"Kağan beni rahat bırakır mı sanıyorsun?" Başımı iki yana salladım. "Bana zarar vermez bundan eminim ama ne yapacağını da kestiremiyorum. Korkmuyorum dersem yalan söylemiş olurum."

İç geçirdi. "Aslında ben de biraz tedirginim ama onun yüzünden tatilimizi mahvedecek değiliz, Kağan karşına çıkarsa ayrılma kararında ne kadar ciddi olduğunu anlamasını sağlarsın olur biter. Bir daha da rahatsız etmez seni."

Bir kaşımı yukarı kaldırıp Cansu'ya "ciddi misin" dercesine bir bakış fırlattım. "Bu söylediğine gerçekten inanıyor musun sen?"

Yüzünü ekşitti. "Haklısın, berbat bir fikirdi. Unut gitsin. Kağan'ın, 'Tamam, peki öyle olsun,' deyip gideceğini sanmak aptallık olur."

Ofladım. "Ne yapacağımı hiç bilmiyorum."

Katlı kıyafetlerimi teker teker bavulumdan çıkardım ve yatağımın üzerine koydum, ardından bir bir askıya asarak odadaki küçük dolaba yerleştirmeye başladım.

"En iyisi olayları akışına bırakman, ne olacaksa olsun bitsin. Sürekli endişeli bir bekleyişle yaşayamazsın, ya da her daim korkarak. Bence onu hiç umursamadığını göster, hiç takmadığını anlasın, belki vazgeçer."

Pek emin olamasam da, "Denerim," diye mırıldandım isteksizce.

"Benim yanımdan ayrılmak yok, eğer birlikteyken karşımıza çıkarsa..." Yumruğunu kaldırıp havada salladı. "Yumruğumu sertçe karnına geçiririm vallahi, neye uğradığını şaşırır.

Tabii sonra o da benim bir güzel canıma okur ama senin için katlanırım kanka, ne olacak."

Güldüm. "Teşekkürler, kendimi gerçekten güvende hissettim."

Valizimi tamamen boşalttıktan sonra yatağın altına ittim ve bu kez küçük makyaj çantamı elime alarak aynanın önüne, getirdiğim malzemeleri yerleştirmeye başladım.

Cansu bir süre beni izledikten sonra, "Amma da düzenlisin, çok sıkıcı," deyip esneyerek gözlerini yumdu. "Benim uykum geldi."

"Uyuma sakın, daha yapacak çok şey var."

Gözlerini azıcık araladı, hoşnutsuzlukla bana bakarken, "Ne yapacağız ki?" diye sordu.

Kapının yanına bıraktığı bavulunu işaret ettim. "İşe bavulunu boşaltmakla başlayabilirsin aksi halde tüm kıyafetlerin kırış kırış olacak, acil el atman şart. Sonra da bir duş al, böylece üstündeki yorgunluktan kurtulabilirsin."

Bezgin bir şekilde inledi. "Gerçekten sıkıcısın."

Güldüm. "Sadece derli toplu ve tertipli bir kızım."

Yalandan gözlerini büyüttü. "Beni ürkütüyorsun."

Gözlerimi devirerek tepki verdim. "Ha ha, çok komik. Hadi çok konuşma da dediklerimi yap."

"Hiç halim yok, çok bitkinim."

"Hadi ama kalk, işin bitince bol bol uyursun."

Masumca bana baktı, gözlerini kırpıştırıp, "Benim kıyafetlerimi de sen yerleştirsen keşke," dedi tatlı tatlı. "Ben senin gibi hamarat değilim malum."

Eğlenen bir ifadeyle kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Bak sen..."

"Lütfen, senin yardımın olmadan ben bir hiçim. Sana ihtiyacım var, ey melek insan."

Gözlerimi devirdim. "Cansu... Acayip yağcısın."

Sızlandı. "Biliyorsun ama sen de beni. Düzen konusunda berbatım, ben senin gibi detaylı yapamam."

Teslim olurcasına ellerimi kaldırdım. "Pekâlâ, ben hepsini hallederim, senin bavulunu da boşaltırım. Hem bir şeylerle uğraştıkça Kağan'ı düşünmemiş olurum."

Arsızca sırıttı. "O halde hemen işe koyul kanka."

Yalandan bir kınamayla gözlerimi kıstım. "Yüzsüz pislik şey."

Uzaktan bana öpücük gönderdi. "Canımsın sen, canım. Dünyanın en iyi arkadaşı."

Ben de öpücüğüne, öpücükle karşılık verdim. "Hadi sen uyu bir an önce, dinlen. İşimi bitireyim ben de yatarım, saat geç oldu zaten, yarına dinç ve enerjik başlamak istiyorsak uyusak iyi olacak."

Cansu yastığına sarılarak gözlerini yumdu. "Harika fikir, hemen uyuyalım."

Kıkırdadım. "Tatlı rüyalar."

"Hıı hımmm," diye mırıldanırken çoktan uykunun kollarında kaybolmak üzere olduğunu anlamıştım.

Ertesi gün erkenden uyandım, zaten gece boyu doğru düzgün uyuyamamıştım, bir türlü uyku tutmamıştı. Kağan sü-

rekli zihnimi meşgul ederken sıkıntıyla boğuşup bir o yana bir bu yana dönüp durmuştum. Güneşin ilk ışıkları odamızı aydınlattığında kendimi fazlasıyla yorgun hissediyordum. Tekrar uyumaya çalışmaktansa bundan vazgeçip üzerimdeki örtüleri bir kenara attım. Cansu hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Yatağımdan usulca kalkıp kahvaltıdan önce deniz kenarında biraz yürüyüş yapmanın bana iyi geleceğini düşünerek sessizce hazırlandım. Belki bu şekilde zihnimi Kağan'ın işgalinden kurtarabilirdim.

Hava çok güzeldi, masmavi gökyüzünün içinde yeni doğan güneşin sıcaklığı ılık ılık tenimi sararken denizin tuzlu kokusu burnuma doldu, derin derin soluyarak bir süre ağır adımlarla yürüdüm. Müzik çalarımdan Kağan'ın en sevdiği gruplardan biri olan Linkin Park'ı bulup sesi sonuna kadar yükselttim. Derken ne yaptığımı fark edince içimden bir küfür homurdandım.

Kahretsin! Derdim neydi benim, her durumda aklımın ona kayması hiç iyi değildi!

Kendime kızarak yürüyüşümü hızlandırdım, ardından öfkeli bir şekilde bacaklarım acıyana kadar koşmaya başladım ve yine tehlikeli bir hastalık gibi aklıma doğru süzülen Kağan'ı düşünmemeye çalıştım.

Ne kadar koştum bilmiyorum ama sonunda yorulduğumu anlayınca denize karşı durup uzun uzun dalgaların neşeyle oynaşmasını izledim, bana huzur veren tatlı ve hırçın seslerin kulağıma dolmasına izin verdim. Gözlerimi kapatıp bu anın keyfini çıkardım. Yaşadığım huzurla beraber tüm zihnim boşalmış gibi rahatladığımı hissettim, dudaklarıma

hafif bir tebessüm yayıldığında derin bir nefes çektim içime. Nasıl da ihtiyacım vardı huzura, sakinliğe ve mutlu olmaya...

Birden kulaklığımın kulağımdan hızla çekilmesiyle gözlerimi açıp şaşkınlıkla ne olduğunu anlamaya çalıştım.

"Günaydın yavru kuş."

Hayretle dudaklarım aralanırken sersem bir halde geriledim. "Bahadır?" dedim şaşkın şaşkın.

Gülümsedi. "N'aber?" Gözleri spor kıyafetlerimde ağır ağır dolandı. "Sabah koşusu ha?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Senin ne işin var burada?" Hâlâ hayretten ağzım bir karış açık vaziyetteydi.

Gülümsemesi arttı. "Tatil için geldim." Başını yana eğince yemyeşil gözleri keyifle parladı. "Ve bu arada seni de görmek çok güzel."

Toparlandım. "Seni okul otobüslerinde görmemiştim."

Hangi ara gelmişti ki bu şimdi?

Tembelce ellerini ceplerine koyup omuz silkti. "Toplu yolculukları pek sevmem, bana göre değil."

Küstahlığı karşısında gözlerimi devirme isteğine güçlükle direndim.

Konuşmaya devam etti. "Hem son anda gelmeye karar verdim."

Dudaklarımdan alaycı bir kıkırtı döküldü. "Son anda kararını ne değiştirdi de seni yollara düşürdü, cidden merak ettim."

Gülümsemesi kayboldu. "Sen," dedi aniden.

Kaşlarımı yukarı kaldırdım, şaşırmıştım. "Ben mi?" diye sordum sessizce. "Neden ben?"

Gözlerini kısarak bakışlarını yüzümde gezdirdi, bir anlık dudaklarıma baktıktan sonra gözlerini, gözlerime kilitledi. "Kağan'ın da Antalya'da olduğunu duydum, belki yardıma ihtiyacın olur diye düşündüm," dedi ciddi bir sesle.

Kalp atışlarım hızlandı. "Kağan'a karşı bana yardım etmek mi?" Kesinlikle beklemediğim bir cevaptı.

Gözlerinden nefret kadar güçlü bir duygu geçti. "Eğer seni rahatsız edecek olursa bana haber vermen yeterli, biliyorsun ben senin için ilgilenirim."

Bilmez miyim!

İçimi bir endişe kaplarken kaşlarımı çattım. Bahadır'ın sırf benim yüzümden Kağan'la karşı karşıya gelmesi hatta kavga etme olasılığı beni tedirgin etmişti. İkisinin yüz yüze geldiği bir ortamda tutacağım taraf çok açıktı, tabii ki de Kağan'dan yana olurdum. Her ne olursa olsun Bahadır'ı kesinlikle bu işe bulaştırmamalıydım.

"Hiç gerek yok ama yine de ilgin için teşekkür ederim."

Tek kaşını kibirli bir tavırla kaldırdı. "Ne demek, her zaman."

Karşılık olarak yalandan gülümsedim. "Sağ ol."

"Biliyorsun, teklifim hâlâ geçerli."

"Hangi teklif?" dedim garipseyerek.

Gözlerini kısıp bir süre sessizce bana baktı. Bakışları öyle derindi ki üzerimde yarattığı baskıdan kaçınmak çok güçtü. "Kağan'ın seni tamamıyla rahat bırakmasını istiyorsan eğer, eskiden önerdiğim gibi sevgilimmişsin gibi rol yapabiliriz. Bu onu uzak tutmaya yeter."

Şaşkınlığım gittikçe artıyordu. "Sırf beni düşündüğün için soluğu burada aldın ve şimdi de bana yardım edebile-

ceğini söylüyorsun, hatta beni bir şekilde koruyabileceğini ima ediyorsun, doğru mu anladım?"

Evet, gerçekten süper! Kafamı karıştıran Bahadır tekrar sahalarda!

Omuz silkti. "Aynen öyle."

"Beni gerçekten şaşırtıyorsun, hiç anlamıyorum seni."

Tembelce sırıttı. "Açıkçası tüm bunların yanında, bir de halen sende çözmem gereken şüpheli durumların olduğu gerçeği var. Seni sürekli gözaltında tutabileceğim uzun süreli tatil fırsatını kaçıramazdım."

Ah, işte şimdi her şey anlaşıldı!

Gözlerimi devirdim. "Neredeyse yardımsever biri olduğunu düşünecektim," diye mırıldandım iğneleyici bir şekilde.

Bir kahkaha koyuverdi. "O da var tabii," dedi alaycı bir sesle.

Usanmış bir halde nefesimi bıraktım. "Sana söyledim Bahadır, benim hakkımda yanılıyorsun. Düşündüğün gibi bir şeylerin peşinde değilim, ben yalnızca kendi halinde takılan sıradan bir genç kızım."

Ah, umarım bana inanır da beni rahat bırakırdı artık!

Yüz ifadesi anında sertleşti. "Gerçekten öyle misin, masum musun?"

Yutkundum, sert yüz ifadesinden hafiften ürkmeye başlamıştım. "Evet öyleyim, hiç şüphen olmasın," diye karşılık verdim bana inanmasını umarak.

Üzerime doğru bir adım atınca irkilerek geriledim. Mesafeli, soğuk bir sesle, "Umarım doğru söylüyorsundur yavru

kuş," dedi yavaşça. Ardından dudaklarında tehlikeli bir tebessüm belirdi. "Kendi iyiliğin için."

Yoğun bir korku içimde oluşurken midem ardı ardına kasıldı, kanımın buz kestiğini hissettim. Bahadır, beni açık açık tehdit ediyordu.

Huzursuzca yerimde kıpırdandım. "Şey... Pekâlâ... Oldu o zaman." Acemi bir şekilde koşu yolunu işaret ettim. "Ben yürüyüşüme devam edeyim." Bakışlarımı kaçırdım. "Sonra görüşürüz." Hızla arkamı dönüp koşar adımlarla yürümeye başladım.

Of ya! Bir yandan görmekten köşe bucak kaçtığım Kağan diğer yandan benden şüphe eden Bahadır! Bu nedir ya, ülkeyi terk edeyim de kurtulayım en iyisi, kesin çözüm olurdu belki!

Bahadır hemen yanımda bitti, adımlarıma ayak uydurarak benimle yürümeye başladı. Tedirgin olarak ona yandan kısa bir bakış attım.

Ne yapıyordu bu çocuk böyle!

Dudaklarında çarpık bir sırıtış oluştu. "Sana eşlik edeyim."

Tereddüt ederek, "Niye?" diye sordum. Hiç gerek yoktu yani!

"Ben de sabah sporu yapmak istiyorum, olamaz mı?"

"Olabilir, neden olmasın," diye mırıldandım. Oysa içten içe fazlasıyla gönülsüzdüm.

"Rahatsız mı ediyorum yoksa seni?" Ses tonunda alaycılık vardı.

Tedirginliğimi anlamaması için zoraki gülümsedim "Hayır, gayet rahatım."

Yeşil gözleri gizemli bir ifadeyle parladı. "Güzel," dedi memnun olmuş bir sesle. "O halde belki ara sıra yürüyüşlerimizi tekrarlarız."

Hiç sanmıyorum.

"Evet, tabii." Göz temasımızı keserek başımı önüme çevirdim.

Kendime not, bir daha asla sabah sporu yapmak yok!

"Sen önceden İzmir'de yaşıyormuşsun öyle mi, yeni taşınmışsınız Ankara'ya?" diye sordu.

İhtiyatlı bir sesle, "Evet," diye cevap verdim.

Bu soru da nereden aklına gelmişti şimdi?

"Seninle ilgili biraz araştırma yaptım," derken gözucuyla bana bakıp tepkimi ölçmeye çalıştı.

Feci rahatsız olmuştum. "Neden böyle bir şey yaptın ki," dedim gücenmiş bir tavırla. "Merak ettiklerini bana sorabilirdin, ben sana anlatırdım?"

Acaba araştırması ne kadar kapsamlıydı.

"Peki o halde, anlat," dedi ciddi bir sesle. "Kimsin sen?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Ne demek istiyorsun, beni tanıyorsun zaten?"

Rahatsızlığım gitgide artıyordu. Bahadır kesinlikle bir şeylerin peşindeydi. Kahretsin!

"Senden duymak istiyorum, bana kendini anlat." Ses tonu öyle ciddiydi ki bir an gerçekten beni tanımak istediğini düşündüm.

Kendime engel olamadım ve aklımdan geçenleri hafif alaycı bir sesle dile getirdim. "Ne o, aniden beni yakından tanımaya mı karar verdin?"

"Evet," dedi net bir şekilde.

Afalladım, başımı ona çevirdiğimde yeşil gözlerinin beklentiyle beni izlediğini gördüm.

"Peki..." dedim yavaşça ve sanki yeni tanışıyormuşuz gibi kısaca kendimden bahsetmeye başladım. Fazla detay vermeden üstü kapalı bir biçimde bilgi verdim ve fark ettim ki Bahadır dikkatle beni dinliyor, benimle ilgili her ayrıntıya önem veriyordu. Sanki, her bilgi onun için önemliydi ve ayırt etmeden hepsini zihnine kaydediyordu.

Cidden ilginçti!

Yürüyüş yapmayı bitirdiğimizde Bahadır'ın artık beni yalnız bırakacağını düşünmüştüm fakat bir türlü yanımdan ayrılmamıştı ve benimle otele kadar gelme konusunda gereksiz yere ısrar etmişti. Ben de mecbur kalarak sahte bir kibarlıkla teklifini kabul etmek zorunda kalmıştım. Görünüşe göre rol yapmak hiç bana göre değildi; çünkü Bahadır her dakika benden daha fazla şüpheleniyordu. Bunu, bana devamlı sorular sorarak beni konuşturmaya çalışmasından, gözlerindeki delici bakışlardan, tavırlarının altında yatan gizli tehditten anlayabiliyordum. Son zamanlarda her ne olduysa geçmişteki kuşkuları artmışa benziyordu ve böyle giderse peşimden ayrılmayacağı ortadaydı.

Kesinleşmişti artık, ben bitmiştim!

11

Konuşmamız gerek!

Bahadır'la vedalaşıp sonunda ondan kurtulmayı başardığımdan dolayı rahat bir nefes alarak odamın yolunu tuttum. Kapıyı usulca açarken Cansu'nun henüz uyanmamış olabileceğini düşünerek onu rahatsız etmemek için yavaşça içeri geçip aynı yavaşlıkla kapıyı ardımdan kapattım.

"Neredeydin sen!"

Cansu'nun yüksek sesini duymamla bir an boş bulunup yerimde sıçradım. "Ay, beni korkuttun." Elimi göğsüme koydum.

Yatağında doğrulurken haylazca güldü. "Affedersin, seni göremeyince nerede olduğunu merak ettim."

Yatağıma geçip oturdum. "Uyku tutmadı, ben de biraz yürüyüş yapmak istedim. Sen yeni mi uyandın?"

Esnedi. "Sayılır."

Başımı öne doğru salladım. "Ben bir duş alayım da kahvaltıya öyle inelim olur mu?"

"Elbette." Bakışları yüzümde gezindi. "Sen iyi misin, biraz durgun görünüyorsun." Korkutucu bir düşünce aklından

geçermişçesine gözleri büyüdü. "Kağan'la karşılaşmadın değil mi, bana onu görmediğini söyle." Birden telaşa kapıldı. "Neden yalnız çıktın ki zaten, beni de uyandırsaydın keşke, birlikte gidebilirdik..."

Ellerimi kaldırıp itiraz ederek hızla iki yana salladım. "Hayır, hayır." Onu yatıştırmaya çalıştım. "Kağan'ı görmedim ama ne yazık ki Bahadır'la karşılaştım."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Bahadır mı, o da mı gelmiş Antalya'ya?" Yüzünü buruşturdu.

Ona Bahadır'la aramızda geçen konuşmadan kısaca bahsettim. "Amacı ne, hiç anlayamıyorum."

Cansu kaşlarını çattı. "Gerçekten tuhaf bir çocuk, aklından neler geçiyor acaba, çözebilmek imkânsız gibi. Dikkatli ol, Bahadır da Kağan kadar tehlikeli biri ve Kağan sana âşıkken Bahadır'ı, sana zarar vermekten alıkoyacak hiçbir şey yok."

İnleyerek omuzlarımı düşürdüm. "Ödümü kopardığın için sağ ol," dedim iğneleyici bir şekilde.

Eğlenerek kıkırdadı. "Dost acı söyler kanka. Ben uyarımı yapayım da. Ayrıca senin de hayatın amma da renkli ha, ciddiyim, hızına yetişmek çok zor."

"Bir de bana sor." İç geçirdim. "Sakin sessiz bir yaşam isterdim oysaki." Banyoya doğru yöneldim. "Neyse duşa gireceğim, sonra konuşuruz. Sen de çabucak hazırlan da çıkalım."

"Tamamdır."

Kahvaltıya indiğimizde çoktan herkes odasından çıkmış restoranı doldurmuştu. Etrafta yankılanan çatal bıçak seslerine sohbet sesleri karışıyor, herkes mutlulukla kahvaltısını

yapıyordu. Cansu'yla birlikte Esma Hoca'ya selam verip ardından tabaklarımıza yiyeceklerimizi doldurup boş bir masa bularak oturduk.

Cansu her şeyden bolca doldurduğu tabağını gözlerindeki coşkuyla inceledi. "Acayip açım, hepsi çok leziz görünüyor." Hızla çatalını kaptığı gibi neşeyle yemeğini yemeye başladı. "Tatil bize iyi gelir umarım, şöyle her şeyi unutsak falan, yeni insanlarla tanışsak, ne süper olur."

Anlayışla gülümsedim. "Neden olmasın, yeter ki biz kendimiz için bir şeyler yapmak isteyelim. Hayatımızda yepyeni sayfalar açmak bizim elimizde."

"İstiyorum da..." Sustu.

Kuşkuyla kaşlarımı çattım. "Eee?"

İç çekerken iştahı kaçmışçasına yüzünü asıp çatalını masaya bıraktı. "Pratiğe dökemiyorum, sanırım risk almaktan korkuyorum, hem hayatımın böyle sıradan gitmesinden, tekdüze yaşamaktan ve sürekli kaybetmekten şikâyet ediyorum hem de bunu değiştirecek cesareti kendimde bulamıyorum ya da değişiklikten korkuyorum." Sıkıntıyla ofladı. "Gerçekten ne hissettiğimi dahi bilemiyorum, aklım çok karışık."

Şefkatli bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Cansu için içimde hafif bir burukluk hissettim, onun için üzülüyordum. Mutlu olmaya, değer görmeye o kadar çok ihtiyacı vardı ki, Emre'den daha iyisini, çok daha fazlasını hak ediyordu.

O sırada duyduğumuz sesle masamızın yanı başında duran kişiye döndük.

"Cansu, Buket... Merhaba."

"Murat?" dedi Cansu, sesine yansıyan şaşkınlıkla.

Arkadaşımla aynı şaşkınlığı ben de yaşıyordum. Zira Murat'ı burada görmek çılgıncaydı.

Murat yüzüne yansıyan samimi bir ifadeyle gülümsedi. "Sizi görmek ne güzel, harika bir tesadüf oldu. Nasılsınız?"

Bir ağızdan, "İyiyiz," diye cevap verdik. Cansu, "Sen nasılsın?" diye ekledi.

Murat çapkınca göz kırptı. "İyidir... ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, biraz klişe olsa da seni görünce çok daha iyi oldum." Kahverengi gözlerinin içi gülüyordu adeta.

Cansu'nun yanakları kızarırken bakışlarını kaçırdı, oldum olası böyle flörtlerden pek hoşlanmaz, hemen utanır ve karşılık veremezdi.

Murat bir süre önce Ankara'da tanıştığımız müzisyen bir çocuktu. Timuçin'in arkadaşıydı ve bir akşam hep birlikte dışarı çıkıp eğlenmiştik. Hatta Cansu ile Murat sahneye çıkıp beraber şarkı söylemişlerdi, sonra da Murat, Cansu'ya müzik gruplarında solist olması için teklifte bulunmuştu. Cansu bu güzel teklifi geçiştirmişti ama ben tekrar gündeme gelmesini deli gibi istiyordum, belki de Cansu için yeni bir başlangıcın ilk sayfaları olurdu.

Yüzüme keyifli bir sırıtış yerleşti. "Otursana Murat." Yanımızdaki sandalyeyi işaret ettim. "Bizimle kahvaltı et."

Üzgünce surat astı. "Affedin beni, çok isterdim ama ne yazık ki kalamam. Yetişmem gereken bir prova var. Bu akşam bir barda çalmaya başlıyoruz, birkaç gece için teklif aldık."

Cansu, hâlâ biraz çekingen davrandığından ben cevap verdim. "Hiç önemli değil, başka zaman diyelim o halde."

"Tabii ki, en kısa zamanda. Nasılsa birkaç gün Antalya'dayım, istediğiniz zaman görüşebiliriz." Bakışları Cansu'nun üstünde oyalandı, ardından bana döndü. "Aslında neden bu akşam çaldığımız bara gelmiyorsunuz, sizi misafirim olarak ağırlamak isterim."

Neşeyle güldüm. "Kulağa çok hoş geliyor." Gözlerimi Cansu'ya çevirdim. "Gideriz değil mi Cansu, biraz eğlenmek güzel olurdu."

Yanaklarındaki kızarıklık arttı. Murat'a kaçamak bir bakış atıp, "Tabii olur, gidebiliriz," dedi.

Murat genişçe sırıttı. "Süper." Cebinden bir kart çıkarıp masaya bıraktı. "Adres burada yazılı, akşam görüşürüz."

"Görüşürüz," deyip Murat'la vedalaştık ve yemeğimize geri döndük.

Bir süre tuhaf bir sessizlik masamızda asılı kaldı ve konuşmadan yemeğimizi yedik. Çayımı yudumlarken dikkatle Cansu'yu süzdüm. Düşünceli bir ifadeyle ağır ağır lokmasını çiğniyordu.

Aramızdaki sessizliği ilk bozan ben oldum. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Zoraki bir şekilde gülümsedi. "Hiçbir şey."

Onu konuşturmak için başka bir yol denemeye karar verdim. "Murat'la karşılaşmak çok iyi oldu değil mi?"

Kayıtsız bir biçimde, "Evet, tanıdık başka birilerini görmek güzel," dedi kısaca.

Bir an söylemek istediğim sözlerden emin olamayarak altdudağımı dişledim, sonra da kendimi bırakarak içimden

geçenleri dile getirdim. "Bence Murat seninle ilgileniyor, sana bakışları senden hoşlandığını ele verir gibiydi."

Gözlerini kırpıştırdı. Sanırım böyle bir laf etmemi beklemiyordu. "Bu da nereden çıktı?"

Omuz silktim. "Hal ve tavırlarından tabii ki, hem ben bu konularda asla yanılmam."

Bir an söylediklerimi kafasından ölçüp biçer gibi kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

Başımı öne doğru salladım. "Evet, eğer sürekli gözlerini kaçırmasaydın sen de fark edebilirdin..." Çatalımı ona doğru salladım. "Bu çocuğun senden hoşlandığı çok açık."

Gözlerini devirdi ama duydukları hoşuna gitmişti. "Abartıyorsun."

"Hayır, sadece gerçeği söylüyorum. Beni dinle, bence artık başkasına şans vermen lazım, Murat harika bir aday. Hem aranızdaki çekim açıkça ortada."

Hafifçe gülümsedi. "Sen ciddisin."

"Evet. Ayrıca az önce hayatımızda yenilik yapmaktan bahsetmedik mi, bak işte, istediğin yenilik tam karşında duruyor. Bu fırsatı kaçırma."

Çekinerek, "Ama Emre..." diye söze girmişti ki usanmış bir halde lafını böldüm.

"Of! Geçmişe takılı kalmaya bir son ver artık. Emre'yi arkadaş olarak çok seviyorum ama senin için doğru kişi o değil, kabul et. Etrafında seni sevmeye hazır, sana değer veren insanlar var, gör artık onları. Bu kadar kör olma ne olursun."

Bakışlarını benden çekip uzaklara doğru dalgın dalgın bakmaya başladı. Gözlerinde umutsuzluk dolanıyordu.

"Emre'nin peşinden sürüklendiğin yeter. Böyle yaşamayı hak etmiyorsun."

Cevap vermedi.

İç geçirerek ben de sessiz kaldım, daha fazla üstüne gitmeyip onu kendi haline bırakmaya karar verdim. Şimdilik bu konuyu ertelesem iyi olacak gibi görünüyordu.

Yemekten sonra okul arkadaşlarımızla toplanıp hocalarımızın eşliğinde Perge Antik Kenti'ni gezmeye gittik, herkesin görmesi gereken, buram buram tarih kokan müthiş bir yerdi. Birçok uygarlığın izlerini taşıyan kalıntılar tek kelimeyle etkileyiciydi. Kendimi tarihin gizeminde kaybederken hayranlıkla etrafı inceleyip bol bol fotoğraf çektim ve bende ilgi uyandıran, geçmişe dair derin düşüncelere iten tarihe bir kez daha âşık oldum.

Tarih, kelimelere dökemeyeceğim yoğunlukta beni son derece büyülüyordu, hatta başka bir dünyaya doğru çekiliyordum adeta. Benzersiz tarihî eserlerin arasında kaybolurken merak etmeden duramıyordum. Kim bilir neler gizliydi buralarda, kimlerin sırları gömülmüştü toprağın altına, ne gibi hatıralar kazınmıştı taşlara, hangi anılar saklıydı yıkıntılar arasında?

Çevreyi öylesine hevesli ve istekli geziyordum ki günlerce burada kalıp hiç bıkmadan, usanmadan etrafı incelemeye devam edebilirdim.

Saat altıya doğru gezimiz bitmiş, sürekli yürümenin verdiği yorgunlukla bitkin bir halde otele dönebilmiştik. Cansu ile hiç vakit kaybetmeden hızlıca akşam yemeğimizi yiyip

erkenden odamıza çıktık ve Murat'ın daveti üzerine bara gitmek için hazırlanmaya başladık.

Cansu aceleyle duş aldıktan sonra aynanın karşısına geçip birbirine karışmış saçlarını zapt etmeye çalışırken ben de kıyafetimin üzerimde nasıl durduğunu inceliyordum. Kolları kısa, derin yakalı, belinde geniş siyah bir kemer olan lacivert elbisemi giymiştim. Bol kesimli etek boyu dizlerimin bir karış üstündeydi, aynı renk sandaletlerimle oldukça tatlı görünüyordum. Kıyafetimin bana yakıştığına karar verdikten sonran saçlarımı düzleştirip açık bıraktım ve hafif bir makyaj yaparak hazırlanmayı bitirdim.

Cansu da ince askılı bordo renk kısa bir tulum giymişti, saçlarını ensesinde dağınık bir örgüyle örüp birkaç tutamın şakaklarına düşmesine izin vermişti. Aynanın karşısında son rötuşlarını yaparken acayip güzel görünüyordu.

Çantamı elime aldığımda, "Hazır mısın, çıkalım mı?" diye sordum.

Telaşla masanın üzerinden bir şey aldı. "Hayır, dur. Kolyemi takmayı unutmuşum. Banyoya girince çıkarmıştım, birazdan tamamen hazır olurum."

Boynundan hiç çıkarmadığı kolyeyi taktığını görünce merak ederek sordum. "Bu kolyenin senin için özel bir anlamı var mı, her zaman takıyorsun."

Kolye özel tasarımdı ve oldukça değerli bir şeye benziyordu.

Yüzünde mutlu bir gülümseme oluştu, elini boynuna götürerek kalp şeklindeki kolyesine dokundu. "İçinde annemle benim fotoğrafımız var, ben doğduğum gün babam çekmiş.

Sonra da bu kolyeyi alıp fotoğrafımızı içine yerleştirerek anneme hediye etmiş." Bakışlarını bana çevirdiğinde gözleri özlemle buğulandı. "Babamdan kalan tek hatıra bu kolye." Bir an duraksayarak içini çekti. "Hiç çıkarmadan sürekli takıyorum... çünkü... babamın bir zamanlar gerçekten bizimle olduğunu, beni gerçekten sevdiğini hissettiriyor bana."

"Ah Cansu..." Onun için kalbim burkulurken yanına gittim ve sıkıca sarıldım. "Umarım bir gün babanı tanıma fırsatın olur."

"Umarım," dedi yutkunarak. "Hayatta daha çok istediğim bir şey yok."

Duygusal geçen kısa bir andan sonra Cansu hazır olunca siyah sandaletlerini hızlıca ayaklarına geçirip siyah çantasını koluna taktı ve bara gitmek üzere odamızdan çıktık.

Geldiğimiz bar, henüz saatin erken olmasından dolayı çok fazla kalabalık değildi, gecenin ilerleyen saatlerine doğru kalabalığın artacağını düşünüyordum çünkü çok güzel, havalı bir mekândı. Tam gençlere göre bir yer olduğu belli oluyordu. İçerisi oldukça geniş bir alana sahipti. Duvar kenarlarında uzun bar masaları aralıklarla dizilmiş, ortam loş ışıkla yumuşak bir şekilde aydınlatılmıştı. Orta kısım ise dans için boş bırakılmış, hemen karşı duvarın önüne de büyükçe bir sahne yerleştirilmişti.

Sahneye en yakın olan boş masalardan birine geçtik, Cansu etrafına bakınırken çantasını masanın üzerine bıraktı. Ben de mekânın içine bakınırken Murat'ı görmeyi umdum ama ortalıkta görünmüyordu, sahnede müzik aletleri durdu-

ğuna göre birazdan grupla beraber ortaya çıkar diye düşünerek Cansu'ya döndüm.

"Beklerken içecek bir şeyler alalım mı, susadım ben."

Başını öne doğru salladı. "Olur, ben alır gelirim. Ne içersin?"

Kararsızca, "Fark etmez, alkolsüz bir şeyler olsun."

"Tamamdır kanka, birazdan gelirim," deyip yanımdan ayrıldı ve bara doğru yöneldi. Geri döndüğünde elinde renkli içeceklerle doldurulmuş iki bardak vardı. Birini bana uzatırken kendininkini de masaya bıraktı.

İçtenlikle gülümsedim. "Teşekkürler." İçeceğimden küçük bir yudum alıp tadına baktım ve öyle çok hoşuma gitti ki upuzun bir yudum daha almadan duramadım. Tadı nefisti, ayrıca buz gibi olması ferah bir his bırakmıştı üzerimde. Bardağımı masaya koyup tekrar sahneye doğru baktığım sırada gözüm kapının önünde dikilmiş birine takıldı, içim hafiften ürperirken tüm dikkatimi o noktaya verdim ve göz göze geldiğim kişiyi tanımamla kalbim teklemeye başladı.

"Kağan?" diye fısıldadım.

Cansu şaşkınlıkla başını bana çevirdi. "Ne dedin, anlamadım?"

Güçlükle yutkundum. "Kağan burada," dedim korku dolu bir sesle.

Cansu kaşlarını çattı. "Nerede?" diye sorarken hızla etrafını taradı. "Göremiyorum."

Transa girmiş gibi bakışlarım Kağan'a kilitlenirken gözlerimi kırpmaya dahi çekiniyordum. "Ben görüyorum," dedim sessizce.

Bu anın er ya da geç geleceğini biliyordum, ama yine de feci halde hazırlıksız yakalandığım bir gerçekti. İçimi panik kaplarken korkum öyle keskindi ki kelimelere dökmem yetersiz kalırdı.

Yüzü her zamanki gibi kusursuzdu, fazlasıyla yakışıklı ve bir o kadar etkileyiciydi. Gür, gece kadar siyah saçları biraz kısalmıştı fakat eskisi gibi dağınıklığını koruyordu. Mavi gözleri ifadesiz görünse de derinlerde yatan öfkesi hafif hafif kıpırdanıyor gibiydi. Üzerinde koyu renk kot, kaslı bedenini saran siyah bir tişört vardı. Omuzları ve bedeni dimdikti. Duruşu öyle kendinden emin ve güç barındırıyordu ki etrafına tehlike yüklü, belalı bir hava yayıyordu.

Kağan onu fark ettiğimi anlayınca öfkeyle gözlerini kıstı. Bu çok tedirgin edici bir durumdu ve taş gibi kaskatı kesildiğim için kıpırdayamıyordum bile. Ardından duruşunu değiştirip masamıza doğru yavaş adımlarla yürümeye başladığında altdudağımı dişleyerek korkuyla inledim. Kanımın yüzümden çekildiğini hissedebiliyordum, bembeyaz kesildiğime hiç şüphe yoktu.

Hayır, hayır, hayır... Şimdi olmaz, bu karşılaşmaya henüz hazır değilim.

Kağan delici bakışlarını, gözlerimden çekmeden tam karşımda durdu. Sessizce bana bakarken başını hafifçe yana eğdi. Yüzüne acımasız bir sertlik yerleşirken kızgınlığının tek hedefi bendim, bunu biliyordum. Kağan, ona yaptıklarım için bana hesap sormaya buraya kadar gelmişti. Artık köşe bucak kaçtığım gerçeklerle yüzleşme zamanıydı.

Aramızdaki rahatsız edici sessizliği ilk bozan Kağan oldu. "Konuşmamız gerek," dedi kuru bir sesle.

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Hayır, seninle konuşmak istemiyorum. Ben..." Yutkundum. "Ziyaretine geldiğim gün her şeyi söylemiştim zaten. Bundan fazlası yok..."

Sözümü kesti. "Sen beni anlamıyorsun galiba," dedi ölümcül bir sakinlikle. "Konuşacağız."

Cansu korkumu hissetmiş olacak ki iyice bana doğru yanaştı. "Seninle konuşmak istemiyor işte, neden zorluyorsun ki?" dedi güçlü görünmeye çalışarak, fakat ses tonu cılız çıkmıştı.

Kağan mesafeli, agresif bakışlarını Cansu'ya çevirdi. "Bizi yalnız bırak," dedi kısaca.

Cansu tedirgin olsa da bunu saklamayı başardı, kararlı bir ifadeyle yanımda dikilmeyi sürdürdü.

Kağan tekrar bana baktı. Gözleri gözlerimi delip geçerken duygusuz bakışları içimin buz kesmesine neden olacak bir soğuklukla karardı. Hiç değişmemişti, her zamanki gibiydi: karanlık, tehlikeli, ürkütücü ve aşırı derecede sahiplenici...

Midem endişeyle düğümlendi. O anda ne olursa olsun Kağan'ın benden asla vazgeçmeyeceğini fark ettim.

Nabzım kulaklarımda atmaya başlarken hiç düşünmeden aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Arkamı ona döndüm ve dans pistini geçerek bütün gücümle bacaklarımı koşmaya zorladım.

Ve Kağan'dan kaçtım.

12

Sen olmazsan yaşayamam, sen olmazsan ben de olmam!

Barın kapısından kendimi dışarı atarak nereye gittiğimi bilmeden karanlık ve ıssız sokakta elimden geldiğince hızla koşmaya başladım. Nefes alış verişim korku doluyken kalp atışlarım panikle bütünleşmişti adeta. Öyle süratli koşuyordum ki arkama dahi bakmaya korkuyordum çünkü Kağan'ın peşimden geldiğini biliyordum. Buna adım gibi emindim, bu yüzden elimden geldiğince hızlı koşmam gerekiyordu. Ne olursa olsun duramazdım. Kağan'dan uzaklaşmalıydım.

Karanlık sokağın sonuna vardığımda bir yol ayrımına geldim. Nefes nefese durdum ve önümde uzanan iki farklı yola baktım. Hangi yolu seçmeliydim, ne tarafa gitmeliydim?

Seçim yapamıyordum. Hiçbir şey düşünecek halde değildim, etrafımı doğru düzgün algılayamıyor, ne yapacağıma karar veremiyordum. Zihnim adrenalinin verdiği yorgunlukla karmakarışıktı. Bedenimin de zihnimden aşağı kalır yanı yoktu, başım hafiften dönüyor, kulaklarım uğulduyordu. Kalbim göğüskafesimi zorlarcasına atıyor, nefesim boğazımda

takılıp beni soluksuz bırakıyordu. Öyle ki boğazım düğüm düğüm olmuş endişenin verdiği hisle kurumuştu adeta.

Başımı geriye doğru çevirip geldiğim yolun devamını görmeye çalıştım. İki yanı aralıklı bir şekilde ağaçlarla kaplı geniş bir sokaktı. Ağaçların yaprakları sokak lambalarının loş sarı ışığıyla hafifçe aydınlanmıştı. Tek katlı bahçeli evler terk edilmiş gibi karanlığa hapsolmuştu. Şükürler olsun ki Kağan ortalarda görünmüyordu. Sokak boydan boya ıssızdı. Benden başka hiç kimsenin olmadığı aşikârdı.

Az önce barda karşıma çıkan Kağan şimdi neredeydi, bir anda nereye kaybolmuştu, yoksa ondan kurtulmuş muydum, onu atlatmayı başarmış mıydım?

Kaşlarımı umutsuzca çattım. Ama o Kağan'dı. Asla peşimi bırakmazdı.

Yine de Kağan'ı görmemenin verdiği rahatlıkla kendime biraz dinlenmek için izin verdim, sırtımı bir evin bahçe duvarına yaslayıp iç çektim ve etrafımı incelemeye başladım. Acaba burası neresiydi, otele nasıl dönebilirdim ya da Cansu'ya nasıl ulaşabilirdim?

Bundan sonra neler olacağını bilmediğim için korkum katlanarak arttı. İyice karamsarlığa kapılırken yan tarafta bir hareketlilik görünce panikle irkilerek geriye çekildim.

Kağan tam karşımda duruyordu. Yüz hatlarının her bir noktasına yayılan öfkeyle kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

Gözlerim panikle büyürken birkaç adım geriledim. "Kağan..." diye fısıldadım usulca.

Başını hafifçe yana eğip, "Benden kaçabileceğini mi sandın?" dedi alçak bir sesle.

Tedirginlikle yutkundum. Konuşamıyordum, ağzımı açıp tek bir kelime söyleyecek gücüm yoktu. Hareket etmeye dahi cesaret edemiyordum.

"Sana konuşmamız gerek dedim, bunun hangi kısmını anlamadın?" diye sordu bu kez yavaşça.

"Ben... Seninle konuşmak istemiyorum. Antalya'ya gelmemeliydin," diye cevap verdim.

Omuz silkti. "Ne düşündüğünü umursamıyorum," dedi oldukça sakin bir tavırla. "Şimdi, sen ve ben biraz konuşacağız bebeğim. Kaçmaktan vazgeçip beni dinleyeceksin."

"Hayır," diyerek karşı çıktım. "Benim seninle konuşacak bir şeyim yok. Beni buna zorlayamazsın," dedim gitmesini dileyerek.

Soğuk bir ifadeyle gözlerini kıstı. "Aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranmayı bırak Buket."

"Ne yaşadıysak geçmişte kaldı. Ben her şeyi geride bıraktım. Sende öyle yap." Yalvarırcasına gözlerinin içine baktım. "Bütün yaşananları unutalım, ne olursun."

Keyifsizce homurdandı. "Gerçekten seni unutabileceğime inanıyor musun?" Ses tonu bana inanamıyormuş gibi hayret dolu çıkmıştı. "Bu saçma sapan düşünceleri aklından sil, seni asla unutmam. Unutamam," dedi bıçak kadar keskin bir sesle.

Çaresizce iç çektim. "Neden yapıyorsun bunu?" diye sordum acı dolu bir fısıltıyla. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

Kaşlarını çatarken derin bir soluk aldı. "Sana söylemiştim," dedi derinden gelen bir sesle. "Nereye gidersen git, seni bulurum. Her zaman peşinden gelirim."

"Kağan anla artık, bitti," dedim güçlükle.

"Bitmedi Buket," dedi rahat bir tavırla. "Ben bitti demeden bitmez." Sözleri tüylerimi diken diken etmişti.

Usanmış bir şekilde nefesimi bıraktım. "Kağan neden işleri daha da zorlaştırıyorsun, sana daha önce de demiştim, bizim sonumuz yok."

Bakışları ağırlaştı, yüzü öfkeyle karardı. "Seni seviyorum," diye cevap verdi her bir sözün üzerine basa basa. "Hislerimi hiçbir güç değiştiremez, hiç kimse seni sevmeme engel olamaz. Kimse seni benden alamaz!"

Kağan'ın ciddi duruşu karşısında ensemde bir ürperti gezindi. "Hayır... Hayır..." diye mırıldandım başımı iki yana sallayarak. "Bunu istemiyorum."

Kızgınlıkla gözlerimin içine bakarken mavi gözleri beni yerime çiviledi adeta. "Sana ne istediğini sormadım," dedi agresif bir sesle.

Üzerime doğru gelmeye başladığında gidecek yerim kalmayıncaya dek geriledim. Sırtım duvara çarpınca duyduğum dehşet şiddetle bedenimi işgal etti, nefesim kesilirken korkudan ciğerlerimdeki havanın boşaldığını hissettim. Ürkerek başımı kaldırıp Kağan'ın karanlık gözlerine korkuyla bakarak karşılık verdim. Bir kolunu sağ tarafıma uzatıp duvara yaslayarak hafifçe üzerime eğildi. Yüzünü yüzüme iyice yaklaştırdı, ta ki dudaklarımızın arasında çok kısa bir mesafe kalana dek.

Yumuşak bir sesle, "Benden kaçamazsın Buket," diyerek elinin tersiyle yanağımı usulca okşadı. "Bunu çoktan anlamış olman lazımdı, senin gitmene asla izin vermem." Doku-

nuşu içimi ürpertiyordu. "Sen beni kendine âşık ettin, şimdi hiçbir şey olmamış gibi beni terk etmene müsaade etmem."

"Kağan lütfen..." dedim yalvararak. "Aramızdakiler değişti. İkimiz de kendi yolumuza gidelim. Birbirimize zarar vermeye hakkımız yok. Bir ilişki böyle yürümez." Bütün üzüntüm ses tonuma yansımıştı.

Sıkıntıyla iç geçirdi. "Yapma. Beni kendinden uzaklaştırma," dedi uyarı dolu bir sesle. "Sen ve ben, Buket. Biz, birbirimize bağlandık, ayrılamayız. Geri dönüşümüz yok. Kabullen bu gerçeği."

Boğazım acıyla düğümlendi. Gözlerimin yandığını hissedince sımsıkı kapayıp çaresiz bir fısıltıyla, "Hayır, Kağan, böyle söyleme, olmaz. Bizim geleceğimiz yok. Benden vazgeçmelisin," dedim sessizce.

Yanağımı okşamaya devam ettiğinde gözlerimi tekrar açtım. Bakışları öyle duygu yüklü ve yoğundu ki gözlerine bakmayı sürdürmek canımı acıttı. Gözyaşlarım akmayı beklerken, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Katlanılmaz bir üzüntü içimi yakıp kavuruyordu.

"Benim hayatım yalnızca senden ibaret Buket. Seninleyken yaşadığımı hissediyorum, seninle her şey güzelleşiyor." Umut dolu bir ifadeyle gözlerimi araştırdı, onu anlamam için yalvarıyordu. "Anlamıyor musun, sen benim yaşama sebebimsin, hayatım seninle başladı, seninle bitsin istiyorum."

Tuhaf bir sıcaklık beni ele geçirip tüm bedenime yayıldı. Kağan'ın dudaklarından dökülen sevgi, aşk, tutku dolu her sözcükle beraber korkum azalmaya, çevremizi saran hava ağırlaşmaya, etrafımda dönen dünya yavaşlamaya başladı.

Endişelerim bir anda silinip yok oldu, aramızdaki çekim gittikçe arttığında yalnızca Kağan kaldı benim için geriye.

Haklıydı ona ihtiyacım vardı, onunla konuşmaya, ona dokunmaya, onu öpmeye...

En önemlisi de onu sevmeye...

Elimi sıkıca tuttu. Bu hareketi karşısında bir an afallasam da bakışlarımı birleşen ellerimize çevirdim. Sahiplenici dokunuşuyla içime dolan heyecan vücudumu titretmeyi başarmıştı. Dizlerimin bağı çözülecekmiş gibi hissettiğim bir anda Kağan sımsıkı tuttuğu elimi kaldırıp kalbinin üzerine yerleştirdi.

Kalp atışları elimin altında hızlı hızlı atıyordu. Şaşkınlıkla tekrar gözlerinin içine baktım. Bana öyle içten öyle âşık bakıyordu ki... Koyu mavi gözlerinde yoğun bir arzu kıpırdanırken beni esir almıştı adeta.

"Sen benim kalp atışımsın," dedi usulca. "Sen olmazsan yaşayamam, sen olmazsan ben de olmam."

Dudaklarım aralanırken yaralı yüreğim güçlü duygularla sarmalandı. Tüm benliğimin Kağan'a doğru çekilmesine engel olamadım ve aşkım için nefes almak kadar büyük bir ihtiyaçla dolup taştığını hissettim.

Ben Kağan'a deli gibi âşıktım ve her ne kadar ailemin iyiliği için ondan ayrılmış olsam da şu an aşkımı göz ardı edebilmek oldukça zordu.

Ama...

Ne yazık ki aşkımı doya doya yaşamam imkânsızdı. Böyle bir şey asla olmayacaktı.

Çünkü tepemde durup beni ölesiye boğan, hareketlerimi kısıtlayan, beni kontrol eden bir Onur Öztürk vardı hayatımda. Acımasızca ailemi tehdit ederek özgürlüğümü, tüm irademi elimden alan kötü ve tehlikeli bir adam... Üzerimde kurduğu baskıya karşı çıkmam olanaksız, isteklerine itiraz etmem imkânsızdı. Ben bir kuklaydım ve iplerim onun elindeydi, tek yaptığı merhametsizce benimle oyun oynamaktı.

Ve her seferinde oyunun kazananı o oluyordu, çaresizce kaybeden taraf ise bendim.

Şimdi olması gerektiği gibi. Yine özgürlüğümden vazgeçmeye, yine kaybetmeye mecburdum.

Derin bir nefes alarak yeniden canlanan aşkımı kalbimin derinlerine gömmeye çalıştım. Canım çok acıyordu, göğsüm acıyla eziliyordu ama görmezden gelmeyi başardım. Gözlerimi sımsıkı yumup güçlü durmaya gayret ederek omuzlarımı dikleştirdim, gözlerimi tekrar açtım ve yüzümü ifadesiz tutarken kararlı görünmek için büyük çaba harcadım.

"Ben sana karşı bir şey hissetmiyorum Kağan, üzgünüm ama hislerin tek taraflı, ben seni sevmiyorum."

Yüzü acıyla çarpıldı, kaşlarını öfkeyle çatarak benden hafifçe uzaklaştı.

Aynı acıyı göğsümde hissederken bakışlarımı kaçırdım. "Gerçek bu, bundan sonra lütfen karşıma çıkma."

"Hayır!" diye gürledi sinirle.

Başımı tekrar ona çevirmek zorunda kaldım. "Kararım kesin. Bitti." Hızla atan kalbimi sakinleştirmek için kaçamak bir nefes çektim ciğerlerime.

"Boş laf!" dedi hiddetle. "Bunu asla kabul etmem!"

"Benim hissettiklerim bunlar Kağan. Zorla seni sevmemi sağlayamazsın." Ciddi görünmek için sesimi yükselttim. "Seni istemiyorum, anla."

Başını hayır dercesine iki yana salladı. Beni vazgeçirmek istercesine yanıma yanaşıp nazik bir dokunuşla elimi tuttu. "Sana inanmıyorum, benden bir şeyler saklıyorsun." Bakışları yumuşadı. "Konuş benimle bebeğim, bana gerçeği anlat, neler oluyor?"

Elimi çekerek ondan kurtuldum. "Bir şey sakladığım falan yok, kabul et artık seni sevmiyorum, bu kadar basit."

Geri çekilirken kaşlarını daha da çattı, yüz hatlarının her bir noktası kızgınlıkla sertleşti. "Berbat bir yalancısın, bana yalan söylediğin apaçık ortada!"

"Yalan söylemiyorum!" diye direttim onun öfkesini taklit ederek.

"Kes zırvalamayı! Sözlerinin hiçbir anlamı yok benim için."

Ofladım. "Ne yapacaksın peki?" Biraz daha sert olmaya karar vererek acımasız bir yol denedim. "Tekrar sevgili olmamız için beni tehdit mi edeceksin. Belki de Timuçin'i yaraladığın gibi bana da zarar verirsin, ne de olsa yapmadığın şey değil."

Omuzları gerildi. Yüzü hüzünle asıldı. "Gerçekten sana zarar verebileceğimi mi düşünüyorsun?"

Ses tonundaki ıstırap göğsümü parçalasa da kayıtsız görünmeye çabaladım. "Konu sensen eğer emin olamıyorum."

"Sana önceden de söylemiştim o bir hataydı, ne kadar pişman olduğumu biliyorsun. Değiştim ben artık."

İç çektim. Daha fazla ileri gidip Kağan'ın kalbini kırmaya gücüm yoktu. "Pişmanlığının samimiyetine inanıyorum elbette, fakat yaptıklarından pişmanlık duymuş olman seni farklı biri yapmaz."

Bakışlarında buruk bir ifade belirdi. "Belki, ama elimden geldiğince kötü biri olmamak için çabalamaya devam ediyorum."

Midem düğüm düğüm oldu. "Senin için seviniyorum ancak buna dahil olamam. Hayatının bir parçası olmak istemiyorum."

Bakışları yırtıcı bir hal aldı. "Senden asla vazgeçmem," dedi sinirli bir sesle. "Asla."

Üzgünce iç geçirdim ve Kağan için hissettiğim suçluluğu zalimce ezip son kozumu oynamak için yüzümdeki sert maskeyi korudum. "Hayatımda başka biri var," dedim kesin, itiraza izin vermeyen net bir şekilde. "Bir başkasını seviyorum."

Bedeni gerilirken dişlerini sıktı, çenesinde bir kas seğiriyordu. "Hâlâ yalan söylemeye devam ediyorsun," dedi sıkılı dişlerinin arasından. "Kes şunu. Beni sinirlendiriyorsun!"

"Yalan söylemiyorum, inan ya da inanma artık yoruldum. Tek istediğim şey benden uzak durman. Beni unut."

Son sözlerimi de söyledikten sonra Kağan'ın cevap vermesine fırsat bırakmadan arkamı ona döndüm ve hızlı adımlarla yürümeye başladım. Bir yandan da peşimden gelmemesi için deli gibi dua ediyordum.

Kağan peşimden gelmekte gecikmedi. Kolumu yakalayarak beni durdurdu. "Buket, dur. Gidemezsin."

Çığlık attım. "Bırak beni! Dokunma bana!" Kolumu hızla çekerek elinden kurtuldum.

İnanamayan gözlerle yüzüme baktı, fazlasıyla öfkeliydi ama geri adım attı ve derince iç çekerek birkaç adım geriledi.

Önüme döndüm ve kalbim deli gibi sızlarken hızlı adımlarla yürümeye devam ettim.

Daha öncesinde, Kağan'dan ayrıldığım gün, ölüm günüm gibi gelmişti bana. Kederim öyle büyüktü ki bir hastalık gibi beni içten içe sararak kahretmişti. Halbuki ne büyük bir yanılgıya düşmüşüm âcizce. Nitekim şimdi hissettiğim keder çok daha fazlaydı, acım iliklerime kadar işliyor, karanlık bir gölge misali tüm bedenimi kaplıyordu.

Kendimi garip hissediyordum, uyuşmuş gibiydim. Gözlerim gözyaşlarımın etkisiyle cayır cayır yanıyor ama gözyaşlarım bir türlü akmıyordu. Boğazım sessiz çığlıklarla düğümlenmişti ama itiraz yüklü haykırışlarım bir türlü dudaklarımdan dökülmüyordu.

İçim bomboştu, yalnızca acı vardı.

13

İzmir'den gelen arkadaş!

Bara geri döndüğümde Cansu'yu girişin önünde, telaşlı vaziyette ne yapacağını bilmez bir halde etrafına bakınırken buldum. Beni görünce hızla koşup boynuma sarıldı.

"Ah, öyle çok korktum ki senin için." Geri çekilip endişeyle yüzümü inceledi. "Kağan sana bir şey yaptı mı, sana zarar verdi mi?"

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Sadece konuştuk."

Kaşlarını yukarı kaldırdı, sözlerime katiyen inanmıyordu. "Doğru mu duydum, gerçekten sadece konuştunuz mu yani?" dedi benim dediklerimi yavaşça tekrarlayarak.

"Gerçeği söylüyorum, yalnızca konuştuk ve ayrılık kararımda ne kadar ciddi olduğumu gösterdim ona."

Kuşkuyla gözlerini kıstı. "Ve Kağan da seni anladı, kararına hiç itiraz etmedi öyle mi?"

İç çektim. "Elbette itiraz etti, ama biliyorsun beni geri döndürecek hiçbir güç yok, onunla tekrar birlikte olmam imkânsız. Ben de yapmam gerekeni yaptım, onu bu akşam çok kırdım

biliyorum fakat tekrar karşıma çıkarsa yine yapmam gerekeni yapacağım. Aramızdaki her şey bitti, anlaması lazım."

Cansu başını öne doğru salladı, benim için ne kadar üzüldüğü gözlerindeki hüzünlü bakıştan belli oluyordu. "Sen kararlı durdukça er ya da geç anlayacaktır. Bir gün vazgeçmekten başka çaresi olmadığını görecektir."

"Evet," dedim dalgın dalgın.

Üzgünce yüzünü astı. "Sen nasılsın, iyi misin peki?"

"Değilim," diye cevap verdim titrek bir sesle. "Ama iyi olacağım, sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Anlayışla kolumu ovuşturdu. "Olacaksın, geçecek tüm bunlar."

Bakışlarımı kaçırdım. Tüm benliğim duygusal bir çöküntü yaşıyordu. Boğuluyormuş gibi derin bir nefes çektim içime, ama ne kadar derin derin solusam da içimdeki sıkıntı azalmanın aksine artıyordu sanki.

"Otele dönelim mi, kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Uyumak istiyorum."

"Tabii ki," diye karşılık verdi hoşgörüyle. "Gidelim."

Odamıza döndüğümüzde ruhsuz gibiydim, hislerim körelmiş, duygularım sonsuza dek beni terk etmişti. Nefes alıp veriyor olsam da ruhum ölmüştü. Cansu ara sıra bir şeyler söylüyordu ama onu duymuyordum, dudaklarından dökülen endişe dolu her kelime uzaktan gelen fısıltılara benziyordu. Umursamıyordum, kendimi hem zihnen hem bedenen yorgun hissettiğim için son enerjimi de kıyafetlerimi çıkarmak için kullandım, üzerimi sarsak hareketlerle değiştirip yata-

ğıma girdim ve uykunun beni kollarına çekip, hiç yaşamak istemediğim bugünü bana unutturmasını diledim. Tamamıyla silip atmasını…

Sabah yeni bir güne uyandığımda eskiden yaptığım gibi kendime daha iyi olacağımı hatırlattım, her şeyi geride bırakmam gerektiğini ve hayatıma devam etmek zorunda olduğumu içimden tekrar edip durdum. Çünkü alışmaktan başka çarem yoktu, ne kadar yaralı olsam da öyle ya da böyle yoluma devam etmeye mecburdum.

Cansu'yla kahvaltıya inerken pek neşem yoktu ama öyle eğlenceli şeyler anlatıyor, öyle komik taklitler yapıyordu ki sonunda beni güldürmeyi başarmıştı.

"Hah, şöyle gül bakalım, gülmek sana çok yakışıyor." Son sözlerini melodili bir şekilde söylediğinde tekrar güldüm.

"Sen yanımda oldukça surat asmak ne mümkün," dedim ona sataşarak.

Çenesini yalancı bir kibirle kaldırdı. "Ah biliyorum, ben olmasam sen ne yaparsın falan filan…" Komik bir şekilde yüzünü astı. "Bak hep böyle asık surat gezersin."

"Gerçekten öyle. Ayrıca anlatacak bu kadar komik şeyi nereden buluyorsun hiç anlamıyorum."

Şeytani bir tavırla sırıttı. "Oradan buradan işte." Elini şöyle bir sallamıştı. "Sırf sen gül diye saçmalamayı sürdürebilirim."

Gülüşüm daha da artarken ona yandan minnettarlık dolu bir bakış attım. Cansu da gülüşüme eşlik edip sırıtmaya devam etti.

"Eee bugün ne yapmak istersin?"

Tam Cansu'ya cevap vermek üzereydim ki bu sırada hızla bana doğru koşan birini görmemle olduğum yerde şaşkınca kalıverdim, sonra iki uzun kol özlemle boynuma dolandı ve biri bana sıkıca sarıldı.

"Canım benim! Canım benim!" diye şakıdığında aniden gelen mutlulukla içim heyecanla dolarken ben de kollarımı onun beline dolayıp sarılışına karşılık verdim.

"İnanamıyorum!" dedim hayretle karışık bir neşeyle.

Uzun bir süre böyle sarmaş dolaş kaldıktan sonra geri çekildiğinde yeşil gözleri heyecanla parlıyordu. "Sürpriiiiiiz!"

Neşeyle kıkırdadım. "Gazel?" dedim büyük bir mutlulukla. "Senin ne işin var burada?"

Dudaklarını büzdü. "Gökten düştüm senin için. Bir melek misali," diyerek bana takıldı.

Eğlenerek güldüm. Gazel böyle biriydi işte, aşırı neşeli, şakacı, tatlı mı tatlı, çok şirin bir kızdı. Gözlerim hızla üzerinde gezinirken hiç değişmediğini gördüm. İzmir'de en son bıraktığım gibiydi. Ateş gibi kızıl renk saçları uzun ve dalgalıydı. Gözleri oldukça iri ve yeşildi. Yüz hatları yumuşak, teni bebek gibi pürüzsüz ve beyazdı. Ufacık bir burna ve dolgun dudaklara sahipti. Her zaman olduğu gibi yine büyüleyici görünüyordu, nefes kesici bir güzelliği vardı.

Gazel'i gördüğüm için öyle mutluydum ki içim içime sığmıyordu, ağzım kulaklarımdayken eski dostumu feci özlediğimi fark ettim. Gözlerim Cansu'ya kaydığında yüzüne yansıyan şaşkınlıkla kaşlarını yukarı kaldırıp, "Bu da kim?" dercesine ısrarla bana baktığını gördüm.

Gülümsemeye devam ettim, elimle Gazel'i işaret ederek, "İzmir'den arkadaşım," diye açıkladım Cansu'ya.

Gazel iyice yanıma yanaşarak koluma girdi. "En yakın arkadaşı," diyerek beni düzeltti ve başını omzuma koydu. "Ayy nasıl da özlemişim seni ya!"

Şımarıkça kıkırdadım. "Ben de seni özledim şirine," diye karşılık verdim ona içtenlikle. Ardından merak ederek, "Nasıl öğrendin Antalya'da olduğumu?" diye sordum.

Haylazca sırıttı. "Annenle konuştum, burada olacağını söyleyince hemen bizimkilere tatile gitmek istiyorum diye baskı yaptım, birkaç haftalığına yazlığa geldik biz de."

Gazel'in vefalı olup beni unutmaması ve gerçek dostluğu içimi ısıtırken sıcacık gülümsedim. "Gelmene o kadar çok sevindim ki, seni gerçekten özlemişim, seni görmek çok güzel," deyip tekrar boynuna sarıldım.

Kıkırdadı. "Hep aklım sendeydi zaten, bizimkiler tatil fikrini kabul etmeseydi eğer kaçar yine de gelirdim senin için." Geri çekilip gülerek bana baktı. "Hem bu fırsat çok şahane oldu, yine birlikteyiz! Bu tatil bizim olsun, kız kıza eski günlerdeki gibi! Sadece ikimiz."

Hevesle başımı salladım. "Bu fikre bayıldım!"

Bakışlarım bir kez daha Cansu'ya kayarken yüzümdeki gülümseme soldu. Cansu ela gözlerine yerleşen içerlemiş bakışlarla bizi izliyordu. Kaşlarını hafifçe çatmış ve huzursuz olmuş bir duruşu vardı fakat umursamıyormuş gibi görünerek bunu gizlemeye çalışıyordu ama ben arkadaşımı tanıyordum, ne hissettiğini anlayabiliyordum.

Kahretsin, onu dışladığımızı sanmıştı!

Tatlı bir tebessümle Cansu'ya yanaştım ve elimi sırtına koyup yanıma çektim. Gazel'e dönerek, "Seni Cansu ile tanıştırayım, Ankara'daki en yakın arkadaşım."

Cansu hafifçe gülümsedi, üzerindeki gerginliğin yavaş yavaş azaldığını hissettiğim için ben de rahatladım.

Cansu elini uzatıp, "Merhaba," dedi samimi bir sesle.

Gazel güldü ama bu, gözlerine yansıyan neşeli bir gülüş değildi. "Benden sonra demek istedin sanırım Buketçiğim. İzmir ya da Ankara hiç fark etmez çünkü," diye hatırlatma yaptı. Ardından bakışlarını Cansu'ya çevirip onu baştan aşağı süzerek isteksizce inceledi, yapmacık bir tavırla elini uzattı. "Merhaba, görüyorum ki yokluğumu aratmamışsın, umarım ben İzmir'deyken en yakın arkadaşıma çok iyi bakmışsındır." En yakın kısmına özellikle vurgu yapmıştı. "Her neyse tanıştığımıza memnun oldum."

Cansu'nun gülümsemesi yüzünden silindi, dudakları düz bir çizgi halini aldı. "Ben de," deyip kestirip attı.

Gazel, Cansu'ya hiç aldırmadan koluma girdi. "Hadi bizim yazlığa gidelim, annem ve babamı da görmüş olursun." Başını bana çevirip gözlerini hevesle büyüttü. "Hatta bugün bizde kalmalısın, acayip eğleniriz, sabaha kadar eski günleri konuşup özlem gideririz. Ay harika olur!"

"Tamam, ama otel dışında bir yerde kalabiliyor muyuz hiç bilmiyorum, bu konuyu Esma Hoca ile konuşmamız gerekir."

"Konuşalım o halde." Etrafına göz gezdirdi. "Nerede bulabiliriz hocanızı. Şimdi gidip soralım hemen."

Ben de etrafıma bakındım. "Nerededir bilmiyorum, belki kahvaltıya inmiştir ama bugünlük sadece vakit geçirsek

olmaz mı Gazel. Çünkü Esma Hoca nasıl bir tutum sergiler tahmin edemiyorum, biz uygun bir zaman bulup konuşalım, izin verirse daha sonra bol bol kalmaya geliriz."

Gazel şaşkınlıkla sözlerimi tekrar etti. "Geliriz derken?"

Başımı Cansu'ya çevirip gülümsedim. "Kalmaya birlikte gideriz değil mi Cansu, eminim Gazel ile iyi anlaşacaksınız." Neşeyle Gazel'e döndüm. "Çok iyi arkadaş olacağınıza eminim."

Gazel zoraki bir tebessümle, "Tabii canım, sen öyle diyorsan," diye karşılık verdi.

Cansu ise oldukça isteksiz bir tavırla, "Oluruz herhalde," diye geveledi.

İkisine de aldırmadım. "Süper! İkinizi de öyle çok seviyorum ki." Ağzım kulaklarımdayken hem Gazel'in hem de Cansu'nun koluna girip tek tek suratlarına baktım. "Hadi o zaman Gazel, size gidiyoruz. Bize yolu göster."

Gazellerin yazlığı yürüme mesafesinde oldukça yakın bir yerde olduğudan kısa zaman sonra eve varabilmiştik. Duvarları beyaz tuğlalarla döşenmiş, üç katlı lüks bir villaydı. Kocaman bir verandası vardı, bahçesinde ise rengârenk çiçekler ve palmiye ağaçları göz alıcıydı. Bahçe her haliyle profesyonel bir bahçıvanın elinden çıkmış gibiydi. Bahçenin biraz ilerisinde kocaman bir yüzme havuzu vardı ve güneş ışınlarının etkisiyle ışıl ışıl parlıyordu. Havuzun etrafına da şezlonglar yerleştirilmişti. Daha önce Gazel'in ara sıra ailesiyle tatil yapmak için buraya geldiğini biliyordum, beni de birçok kez davet etmişti ama yazlıklarını ilk kez görme fırsatım oluyordu ve gerçekten bayılmıştım.

Eve girdiğimizde etraf sessizdi, içeride bizden başka kimsenin olmadığı belli oluyordu. Koray Amca ve Berna Teyze evde değildi anlaşılan. Gazel, bizi geniş bir odaya yönlendirdi. Odada çok rahat görünen iri yapılı U şeklinde yerleştirilmiş koyu kahve koltuklar vardı. Hemen karşısındaki duvar boydan boya beyaz raflarla donatılmış ortasına ise dev ekran bir televizyon koyulmuştu.

Gazel, "Annemler benden sonra dışarı çıkmış olmalı," diye açıklama yaptı. Ardından kendini koltuklardan birine atarak gülümsedi. "Ee ne yapalım Buket, tüm gün bizim." Oturduğu yerde doğrulup ellerini çırptı. "Ayy istersen bahçeye geçelim. Havuzda yüzer, hem de güneşleniriz."

Somurtarak inledim. "Harika olurdu ama mayolarımız yok ki yanımızda. Hazırlıklı değiliz."

Bu arada Gazel'in Cansu'yu görmezden gelmesi dikkatimden kaçmamıştı. Bunu bilerek mi yapıyordu acaba?

Gazel de somurttu. "Doğru düşünemedim, pekâlâ, film izlemeye ne dersin?" Gözlerini heyecanla büyüttü. "Mutfakta bir sürü atıştırmalığımız da var, dolap ağzına kadar dolu! Oh neler var neler: pastalar, börekler, kurabiyeler, dondurmalar, şekerlemeler!"

Yumuşacık görünen koltuklardan birine geçip oturdum. "Olur, sevdim bu fikri, film izleyelim. En son ne zaman sinemaya gittim hatırlamıyorum bile." Cansu'ya baktım. "Sen ne diyorsun Cansu, başka bir önerin varsa söyleyebilirsin?"

Omuz silkti. "Benim için fark etmez. Siz seçim yapın, ben her şeye uyarım."

Gözlerimi Gazel'e çevirdim. "Tamamdır, karar verilmiştir. Film izliyoruz o halde."

Gazel ayağa kalktı. "Ben bir şeyler hazırlayayım o zaman."

"Yardım etmemi ister misin?" diye sordum.

"Hayır, tatlışım ben hallederim." Beyaz rafları işaret etti. "Sen bize güzel bir film seç." Kaşlarını yukarı aşağı oynattı. "Bir sürü yakışıklı çocuğun olduğu romantik, aşk filmlerinden birini seç."

Kıkırdadım. "Tabii mesaj alınmıştır, Cansu ile seçeriz şimdi."

Gazel hafiften iç çekti. "Ben birazdan dönerim." Kapıdan çıkarken Cansu'ya attığı buz gibi bakışı yakaladım.

Arkasından gidişini izlerken düşünceli bir şekilde kaşlarımı çattım. Gazel çok garip ve mantıksız davranıyordu. Onu daha önce hiç bu şekilde davranırken görmemiştim, özellikle Cansu'nun adı geçtiğinde neden mesafeli ve gıcık tavırlar sergiliyordu kesinlikle anlamış değildim ama ikisinin arasında tuhaf, kötümser bir enerji olduğu aşikârdı.

Derhal bir şeyler yapmak zorundaydım, elimden geldiğince ortamı yumuşatmam gerektiği gün gibi ortadaydı. Gazel ve Cansu'nun arasında bir köprü olmalı ve bir an önce arkadaşlık kurmalarını sağlamam şarttı. Aksi halde iki yakın dostumun arasında kalmam kaçınılmaz gözüküyordu ve bu duruma düşmekten deli gibi korkuyordum.

Yaklaşık on dakika sonra filmimiz başlarken önümüzdeki sehpa da nefis yiyeceklerle dolup taşmıştı: pastalar, börekler, kurabiyeler, cipsler, kuruyemişler, şekerlemeler, içecekler... Gazel bütün mutfağı önümüze sermişti resmen.

Bakışlarımı sehpada gezdirirken gözlerim neşeyle parladı. "Gazel ne yaptın sen böyle, bu kadarına gerek yoktu, senin yüzünden kilo alacağız."

Masum masum gözlerini kırptı. "Ama değmez mi?"

Güldüm. "Sanırım haklısın, cidden bu güzellikler kilo almaya değer, hepsi nefis görünüyor."

"Aynen öyle, ayrıca bir güncük bir şey olmaz. Bugün bir nevi kutlama yapıyoruz. Her şey serbest!"

"Peki, öyle olsun. Zaten kendimi tutabileceğimi sanmıyorum, bu aralar aşırı doz tatlıya ihtiyacım var. Azıcık kilo alsam sorun olmaz."

Gazel'in gözleri üzerimde dolaştı. "Aşkım senin dikkat etmene hiç gerek yok ki, vücudun gayet güzel..." Yandan Cansu'ya kısa bir bakış attı. "Bırak başkaları kilo almaktan korksun."

Cansu alınarak gözlerini kırpıştırdı. "Sen bana kilolu mu demek istiyorsun?" Bakışlarını bedenine indirip kendine baktı. "Benim nerem kilolu?"

Gazel gözlerini kaçırdı, kayıtsız bir sesle cevap verdi. "Ben sana kilolusun demedim ki."

Cansu sorgularcasına kaşlarını çattı. "Ama bana bakarak söyledin, resmen laf attın."

Gazel dudaklarını büzerek Cansu'yu inceledi. "Yani biraz toplu gibisin sanki. Kusura bakma, seni incitmek istemem ama gerçek acıtır derler. Belki de tedbir almaya başlamalısın, göbeğin yanlardan taşmış," dedi acımasız bir eleştiri yaparak.

Cansu kızgınlıkla nefesini tuttu. "Sen ne diyorsun ya!"

Gazel masum masum bakarken omuz silkti. "Sadece küçük bir uyarı benimkisi," dedi şeker bir sesle. "Sonra beğendiğin hiçbir kıyafetin içine giremezsin, bu korkunç olur. Üzülürsün."

Gazel'in rahat tavırları karşısında Cansu'nun kızgınlığı artıyordu. "Kilom sana mı dert oldu kızım! Uyarını kendine sakla."

Aralarına girme zorunluluğu hissederek konuşmaya başladım. "Hakikaten Gazel, neden böyle bir şey attın ki ortaya? Cansu hiç de kilolu değil, vücudu fazlasıyla iyi, görmüyor musun?" Cansu'ya bakıp içtenlikle gülümsedim. "Beğendiği her kıyafeti giyebilir ve ne giyse yakışır."

Cansu gülüşüme aynı içtenlikle karşılık verdi. "Teşekkürler."

Ona destek olduğumu gördüğünde kızgınlığı azaldığı için rahat bir nefes aldım. Fakat ben de yavaş yavaş geriliyordum. Çünkü Gazel'in bile bile Cansu'yu gıcık etmeye çalışması beni de rahatsız etmeye başlamıştı.

Acilen konuyu başka bir tarafa çekme çabasıyla sehpaya uzandım, tabaktan bir kurabiye alıp yerken, "Sen kesinlikle muhteşem bir ev sahibisin," diyerek Gazel'i övdüm. "Aynen eskiden olduğu gibi aşırı ilgilisin, hiç değişmemişsin. Zaten, oldum olası sizde kalmayı çok severdim." Cansu'ya dönüp onu da sohbete katma amacıyla, "Ne zaman moralimiz bozuk olsa Gazel'le abur cubur partisi verirdik. Bir oturuşta koca bir pastayı yediğimiz olurdu. Kocaman çikolatalı bir pastanın unutturamayacağı dert yoktur." Güldüm. "Seninle de yaptığımız gibi."

Gazel'in yüzü sevinçle aydınlanırken sözümü keserek araya girdi. "Hiç ayrılmazdık değil mi, ne güzel günlerdi. Her hafta sonu birbirimizde kalmayı âdet haline getirmiştik, ya sizde ya da bizde. O günleri çok özlüyorum."

Eskiyi hatırlarken özlemle iç çektim. "Ben de özlüyorum."

Gazel keyifle sehpaya eğildi. "Bak burada ne var, en sevdiğin şey! Cheesecake! Sırf seviyorsun diye, senin için aldım."

"Sen şahane bir arkadaşsın! Bayılıyorum sana!"

Cheesecake'in olduğu tepsiyi önüne doğru çekip dilimlerken onu izledim, koca bir dilimi tabağa koyup yüzüne yansıyan sevecenlikle bana uzattı.

"Afiyet olsun bebeğim."

Neşeyle kıkırdarken, "Teşekkürler tatlım," dedim.

Ardından bir dilim daha kesip başka tabağa koydu ve bıçağı kenara bırakıp dilimleme işine son vererek geri çekildi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıp hayretle Gazel'e baktım, neden bir dilim de Cansu için kesmemişti?

Kendimi toplayarak, "Cansu'ya neden vermedin Gazel?" diye hatırlatma yaptım.

Sahte bir şaşırmayla, "Aaa, affedersiniz, unuttum bir an," dedi.

İhtiyatlı bakışlarımı Cansu'ya kaydırdım. Yüzü hafifçe asılmıştı, rahatsız olmuş bir ifadeyle içerlemişçesine Gazel'e bakıyordu. Sanki dışlanmış ve istenmeyen bir misafirmiş gibi zoraki bir şekilde koltukta oturuyordu. Bu evden bir an önce gitmek istediğine dair hiç şüphem yoktu.

Gerçi, haksız da değildi hani.

Hemen işleri düzeltmek adına kendi tabağımı Cansu'ya verdim. "Al canım sen bunu ye, Gazel bana bir dilim daha keser şimdi. Değil mi Gazelciğim?" Gazel'e dik dik bakıp, "Ne yapıyorsun sen?" dercesine gözlerimi büyüttüm.

Gazel masum yeşil gözlerle bana bakarken şirince tebessüm etti. "Tabii ki, tatlışım, hemen servis yapıyorum." Tekrar bıçağı aldı, bir dilim keserek tabağa koyup hiçbir şey olmamışçasına dolu tabağı bana uzattı. "Afiyet bal olsun canımın içi!"

Gazel bana böyle tatlı tatlı yaklaşırken ona kızgın kalmak çok güçtü. Tabağımı elime aldıktan sonra koltuğuma rahatça yerleşip sehpadaki nefis yiyeceklerin bazılarından tabağımın kenarına aldım. Rengârenk şekerlemelerin tadına bakmak için sabırsızlanırken kendimi tutamadım ve birini kaptığım gibi ağzıma attım. "Imm bu çok güzelmiş."

Tatlı yemeye bayılan Cansu istekli gözlerle bana baktığında, "Cansu bunu mutlaka denemelisin," dedim ve sehpada duran şekerleme tabağını alıp ona uzattım. "Bayılacaksın."

Az önceki faciadan sonra bir anlık tereddüt etse de cesaret verici bakışlarım sayesinde çekingenliğini bir kenara atmaya karar vererek şekerlemenin tadına baktı. Yanakları dolu doluyken, "Gerçekten harikaymış," deyip bir tane daha aldı ve sonra bir tane daha.

Şekerlemeleri geri sehpaya bıraktığımda bu kez Gazel tabağa uzandı. "Değil mi ya, ben de çok seviyorum bu şekerlemeleri. Tabağın hepsini yiyip bitirebilirim." Bir şekerleme aldıktan sonra tabağı sehpanın ucuna koydu, Cansu'nun en uzağına.

Bu hareketi zaten var olan huzursuzluğumu daha da artırdı. Kaşlarımı çatıp Gazel'e baktım, bana dudaklarına yayılan tatlı bir gülücükle karşılık verip başını televizyona çevirdi.

"Ben bu filmin fragmanını önceden görmüştüm, kız iki yakışıklı arasında kalıyor ve adamlar bildiğin taş!" Bacaklarını altına toplayıp bağdaş kurarken iyice koltuğa yerleşti. "Ben kesinlikle sarışın olan adamın tarafını tutuyorum, çünkü feci nefes kesici!"

Gazel'in heyecanlı yorumları beni güldürürken az önce yaptığı kabalığı bir kez daha unutmaya karar verip ben de filme döndüm. Bir süre sonra başroldeki kız kararsız kalmış, hangi adamı seçmeliyim diye düşünürken arkadaşına danışıyordu.

Cansu hâlâ gergin olsa da filme dair bir yorum yaptığında memnun olmuştum."Ben olsam yeşil gözlü adamı seçerdim, diğerine nazaran sanki daha âşık görünüyor ve bilirsiniz filmlerde her zaman aşk kazanır klişesi vardır," dedi.

Gazel gözlerini devirdi. "Hiç de bile yanılıyorsun, o adam âşık falan değil."

Cansu, Gazel'e bakmaya tenezzül etmeden soğuk bir sesle cevap verdi. "Bu benim fikrim, bence âşık."

Gazel diretti. "Hayır, âşık değil. Sadece fazla yapışık, sürekli kızın dibinde bitmesi âşık olduğu anlamına gelmez."

"Bu yüzden âşık olduğunu söylemedim zaten. Görmüyor musun, kızla yepyeni bir hayat kurmak için her şeyden vazgeçmeye razı. Çevresinden, arkadaşlarından, işinden... Aşkı uğruna tüm hayatını geride bırakmaya hazır."

Gazel burun kıvırdı. "Bence bunlar yeterli değil."

Cansu sabrının sınırında dolaşıyormuşçasına dudaklarını birbirine bastırdı. "Daha ne yapsın?" dedi dişlerinin arasından.

Gazel gözlerini kısarak ciddi ciddi düşündü. "Kız için kendini feda etmeli." Harika bir fikirmiş gibi başını öne doğru hızla salladı. "Evet, evet, bu kesinlikle aşkını ispat etmeye yeter."

Cansu yüzünü buruşturdu. "Saçmalık! Eğer kendini feda ederse aşklarını nasıl yaşayacaklar, öbür tarafta mı?"

Gazel, Cansu'ya küçümseyen bir bakış fırlattı. "Benim söylediklerime saçmalık diyemezsin! Az önce sen nasıl kendi fikrini savunduysan ben de şimdi kendiminkini savunuyorum. Saygı duyacak olgunluğa sahip olabilsen keşke."

Cansu kızgınlıkla, "Sen olgun musun yani?" diye sordu.

Gazel anında sertçe cevap verdi. "Evet öyleyim."

Cansu sinirle gözlerini devirdi."Ya tabii çok olgunsun! Anlamadığımı mı sanıyorsun?"

"Neyi?"

"Ağzımı açtığım andan beri ne söylersem inadıma, tam zıttı bir şey söyleyip duruyorsun." Cansu'nun kendini sakin olmaya zorladığı belliydi.

Gazel, Cansu'ya baygın baygın baktı. "Hah, sana öyle gelmiş, kendini o kadar önemli sanma, neden senin için ekstra bir çaba sarf edeyim ki. Ben yalnızca düşüncelerimi dile getiriyorum." Ellerini kaldırıp parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. "Özgür bir birey olarak."

Gözlerim Gazel ve Cansu arasında endişeyle gidip geldi. Telaşa kapılarak altdudağımı dişledim. Of! Bu tartışma hiç iyi bir yere gitmiyordu!

Aralarında feci halde soğuk rüzgârlar esiyordu ve ikisinin sürekli zıtlaşarak atışması yetmezmiş gibi bir de ezeli düşman edasıyla birbirlerine kötü kötü bakmaları beni acayip huzursuz ediyordu. Bu sebepsiz anlaşmazlık içimi daraltırken bir yandan da bundan sonra ne yapacağım konusunda kara kara düşünmeme sebep oluyordu.

Sıkıntıyla nefesimi bıraktım. "İkiniz de susacak mısınız artık?" dedim sanki pür dikkat filmi izlemek istiyormuş da rahatsız olmuşum gibi yaparak. "Ne konuştuklarını duyamıyorum. Lütfen sadece filmi izleyelim, olur mu?"

Cansu burnundan soluyarak kollarını göğsünde kavuşturup, "Olur!" dedi ve somurtarak televizyona bakmaya başladı.

Gazel de gözlerini devirip aksi bir şekilde, "İyi, peki, tamam," diye mırıldandı.

Kahretsin! Arada kalmak berbat bir şeydi!

14

İki arkadaş arasında kalmak! Of, imdat!

Film boyunca diken üzerindeydim ve çaktırmamaya çalışarak ara ara bir Cansu'ya bir Gazel'e bakıp ne durumda olduklarını kontrol etmekten alamıyordum kendimi. İkisi de yersiz bir biçimde aksi küçük kız çocukları gibi mutsuz mutsuz oturup surat asıp duruyorlardı. Onlara her bakışımda içimde biriken sıkıntı bir çığ misali büyüyor, üstüme çökmek için fırsat kolluyordu. Bu kesinlikle böyle devam edemezdi, sürekli atışıp kavgaya davetiye çıkarmaları beni fazlasıyla geriyordu.

Film bittikten sonra yavaştan etrafı toparlamaya başladık, tabakları teker teker mutfağa taşırken Cansu'nun telefonu çalınca kapıda durdum. Kimin aradığını merak ederek başımı ona çevirdim, telefonunu cebinden çıkarıp ekrana baktı ve yanaklarına hafiften bir pembelik yayıldığında merakım daha da arttı.

"Kim arıyor," diye sordum muzip bir sesle. "Özel biri mi acaba?"

Utanmışçasına dudakları seğirdi. "Murat."

Elimi hızla salladım. "Açsana, ne duruyorsun," dedim heyecanla.

Güldü. "Tamam," deyip telefona cevap verdi.

Bu fırsatı değerlendirerek Cansu'yu odada yalnız bırakıp ona fark ettirmeden Gazel'in koluna yapıştım ve mutfağa doğru çekiştirmeye başladım. "Benimle gel."

İçeri girdiğimizde Gazel kaşlarını kaldırıp şaşkınca bana baktı. "Ne oldu?"

"Ben de bunu sana sormak istiyorum, Gazel. Allah aşkına neler oluyor?"

Şaşkınca bakmayı sürdürdü. "Hangi konuda?"

Bezgince ofladım. "Hiçbir şey anlamıyormuş gibi davranma ne olur!" dedim öfkeden patlamanın eşiğine gelmiş bir halde.

"Ama anlamıyorum, daha açık olursan sana yardımcı olabilirim."

"Pekâlâ, Cansu ile alıp veremediğin nedir, niye sebepsiz yere kızın üstüne gidiyorsun? Sürekli laf sokmalar, görmezden gelmeler, küçümsemeler, soğuk soğuk bakmalar." Kaşlarımı çattım. "Söyler misin nedir tüm bunlar?"

Sıkılmışçasına nefesini bıraktı. "Tamam, şimdi anlaşıldı," dedi kızgın bir tavırla.

Sorularıma cevap vermeyince ısrarla yüzüne baktım. "Eee derdin ne, söyleyecek misin?" diye sordum sabırsızca.

İlgisiz bir şekilde tezgâha yaslanırken tırnaklarını incelemeye başladı. "Bilmiyorum, sevmedim bu kızı, bana çok itici geldi. Gıcık oldum."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Daha tanımıyorsun ki onu, Cansu'ya bir şans bile vermedin. Gün boyunca ona kendini fazlalıkmış gibi hissetmesi için elinden geleni yaptın. Sürekli kaba davranıp durdun." Başımı inanmazlıkla iki yana salladım. "Seni tanıyamıyorum."

Yüzünden kırgın bir ifade geçerken bakışlarını tırnaklarından çekip bana çevirdi. "Ne tesadüf, ben de seni tanıyamıyorum. Sonradan hayatına giren bir kız için beni üzebiliyorsun!" Ses tonunda kıskançlık, dargınlık ve saf üzüntü vardı. "Sen çoktan beni unutmuşsun." Bana arkasını dönüp cama doğru gidip bahçeye baktı. "Arkadaşlığımızı bitirmişsin de haberim yokmuş," derken ağladığını fark ettim.

"Gazel," dedim onu teselli eden bir sesle. "Böyle düşünmene sebep olduğum için çok özür dilerim ama inan ki seni unuttuğum yok, arkadaşlığımızı asla bitiremem. Sen benim çocukluktan beri dostumsun, yerin bende çok ayrı. Lütfen yanlış fikirlere kapılıp kendini de beni de üzme."

Burnunu çekti. Tekrar bana dönerken yanağındaki ıslaklığı elinin tersiyle sildi. "Doğru mu diyorsun?" diye sordu. "Ben mi yanlış anladım her şeyi?"

"Aynen öyle Gazel, lütfen Cansu'ya karşı önyargılı olma. Ona bir şans verirsen ortada unutulma durumu gibi bir şey olmadığını sen de göreceksin. Seni çok seviyorum. Hep de seveceğim. Bu hiç değişmeyecek."

Yüzü aydınlandı. "Ben de seni çok seviyorum."

İç çekip elimi sırtına koyarak sıvazladım. "Cansu ile..." demiştim ki Cansu o sırada elinde telefonla mutfağa girdi.

İncinmiş bir ifadeyle bana bakarken gözlerini birkaç kez hızla kırptı. "Arkamdan mı konuşuyorsunuz?"

Hemen cevap verdim. "Hayır."

Gazel yeniden kötü kız haline bürünerek lafa atladı. "Evet," dedi benim aksime.

Öfkeli bakışlarla hızla Gazel'e döndüm. "Gazel!" dedim uyarırcasına.

Gazel iç çekti. "Pekâlâ, şaka yapıyordum. Tabii ki senin hakkında konuşmuyorduk," diye geveledi gönülsüzce.

Cansu kırgın bir sesle, "Bu şakası yapılacak bir durum değil," diye mırıldandı.

Araya girdim. "Cansu, inan ki düşündüğün gibi bir şey konuşmuyorduk..."

Sözümü kesti. "Ben gitsem iyi olacak, siz de baş başa kalmış olursunuz." Bize kesinlikle inanmıyordu.

Gazel neşelendi. "Ya cidden mi, süper olur."

Gazel'e öldürücü bir bakış atıp telaşla Cansu'ya doğru gittim, önünde durdum. "Hayır Cansu, gitmen gerekmiyor. Lütfen kal, sonra birlikte gideriz."

Gazel arkamda oflayıp pufladığında Cansu kaşlarını çattı. "Kesinlikle gerekiyor."

"Tamam, o halde ben de seninle geliyorum." Bakışlarımı Gazel'e çevirdim. "Seni sonra ararım tatlım olur mu, buluşuruz yine."

Gazel duyduklarına inanamayan bir ifadeyle dudaklarını araladı. "Gidiyor musun?" diye sordu içerleyerek. "Ben senin için İzmir'den ta buraya geliyorum ve sen beni yalnız bırakıp gidiyorsun, gerçekten mi?" Ses tonu küskün çıkmıştı.

Kalbim sıkıştı. "Hayır, seni yalnız bırakmak istemiyorum tabii ki. Ama Cansu..." Sıkıntıyla iç çekip üzgünce omuzlarımı düşürdüm, aklım karman çormandı, sözlerime nasıl devam edeceğimi bilemiyordum, öyle zor bir durumdaydım ki bu arada kalma hissi beni boğuyordu.

Cansu burukça tebessüm ederek koluma dokundu. "Benimle gelmek zorunda değilsin, sen arkadaşınla kal. Ben zaten akşam Murat'la buluşacaktım, şimdi tekrar ararım buluşmayı erkene alırım."

Üzgünce burnumu kırıştırdım. "Ama bu içime hiç sinmeyecek..."

Bana doğru eğilerek yalnızca benim duyabileceğim bir fısıltıyla, "Beni dert etme. İyiyim ben, akşam görüşürüz," dedi.

Anlayışı karşısında içim erirken minnettar olarak tebessüm ettim ve boynuna sarıldım. "Görüşürüz canım."

Cansu gittikten sonra Gazel'le yine aynı konuşmaları yapmak zorunda kaldım ve onu unutmadığıma ve arkadaşlığımızı önemsediğime dair beni anlamasını umarak bıkmadan uzun uzun içini rahatlatacak açıklamalar yaptım. Sırf beni kıskandığı için Cansu'ya kötü davranıp onu tanımayı reddediyordu ama buna izin vermeyecektim. Ne yapıp edecek ikisinin arasını düzeltmek için bir yol bulacaktım. Çünkü ikisini de çok iyi tanıyordum ve eğer birbirlerine arkadaşlık için bir şans verirlerse anlaşabileceklerine adım gibi emindim. O kadar çok ortak noktaları vardı ki, bunları er ya da geç görmelerini sağlayacaktım.

Evet, ilk hedefim bu olacaktı! Arkadaşlık kurma operasyonu başlasın!

Otele geri döndüğümde Cansu'nun henüz odaya dönmediğini gördüm, koridora çıkıp ağır ağır yürürken hızlıca mesaj atarak aşağı katta kafe bölümünde olduğunu öğrenince yanına gitmek için asansöre yöneldim. İçeri geçip hâlâ telefonumla uğraşırken zemin kata bastım. Zil sesiyle kapılar kapanmak üzereyken bir el uzanıp kapıyı tuttu ve kapanmasını önleyerek kapıyı tekrar açtı. Başımı telefondan kaldırıp asansöre binen kişiyi görmek istedim fakat gelen kişiyi gördüğümde şaşkınlıkla öylece kalıverdim ve midem heyecanla kasılırken dudaklarımın hayretle aralanmasına engel olamadım. Çünkü karşımdaki kendinden emin bir şekilde duran Kağan'dan başkası değildi ve asansörde ikimiz dışında kimse yoktu!

Ah, kahretsin!

Asansördeki küçük alanda artık ne kadar uzaklaşabilirsem, o kadar geriledim. "Kağan?" diye fısıldadım sessizce. "Neler oluyor?"

Olduğu yerde durdu. "Selam," dedi sakince.

Üzerime gelmediği için şükrederken hemen düğmelere doğru uzanıp kapıyı açmaya çalıştım fakat Kağan, daha amacıma ulaşamadan kolumu yakalayıp elimi düğmelerden uzaklaştırdı.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Bu," dedi alçak bir sesle. "İzin verebileceğim bir şey değil."

Güçlükle yutkundum. "Kağan, lütfen, dışarı çıkmak istiyorum," dedim zar zor duyulan bir sesle.

Tek kaşını kaldırıp sanki dün aramızda hiçbir şey geçmemiş gibi sakince, "Neden?" diye sordu. "Aşağı inmeyecek miydin?"

Yavaşça nefesimi bıraktım. "Evet," dedim çekinerek. "Aşağı ineceğim."

Dudaklarında tekinsiz bir gülümsemenin hayaleti dolaştı. "Sorun yok o halde, kalıyorsun." Düğmelere uzanıp göremediğim bir tuşa bastı ve asansör hareket etti.

İtiraz etmek üzere, "Kağan..." diye tekrar söze girmiştim ki bakışları saçlarımda gezindi ve buruk bir tebessümle omzuma düşen siyah düz saçılarımın bir kısmını avucuna alıp nazikçe okşadı.

"Ne yapıyorsun?" dedim şaşkın şaşkın.

"Saçlarını açıkken seviyorum." Saçlarımda gezinen tutkulu bakışları gözlerime kaydı. "Böyle çok daha güzel oluyorsun." Ses tonundaki yumuşak tını içimi eritti.

İç çektim ve Kağan'dan uzaklaşmadan öylece yerimde kaldım. Bazen ben, daha mantıklı düşünüp hareket edemeden içimdeki duygusal kız ipleri eline alarak beni kontrol ediyordu ve bu son zamanlarda sıklıkla olmaya başlamıştı. Kağan'ı görmek aklımı başımdan alıyordu. Özellikle de ondan ayrılmış olsam da, artık bir araya gelmek için umudum kalmasa da onu her gördüğümde içimin sıcacık bir hisle kıpırdanmasına engel olamıyordum. Çünkü tutkuyla bakan gözleri, gözlerimi her bulduğunda kalbimi varlığıyla doldurmayı başarıyor, bendeki yerini derinleştiriyordu.

Kahretsin! Ben ne kadar aşkımı kalbime gömmeye çabalasam da hislerim bir yolunu bulup kontrolü ele geçiriyordu!

Hemen kendimi toplayarak Kağan'ın karşısında daha dirayetli durmam gerektiğini kendime hatırlattım. Saçlarımı omuzlarımdan geriye attım ve asansör durduğu anda da Kağan'dan

önce aceleyle dışarı çıktım. Hızlı adımlarla kafeye doğru yürümeye başladığım sırada Kağan peşimden yetişip kolumu yakaladı.

"Dur. Nereye gidiyorsun?"

"İzin verirsen eğer..." Kolumu çekerek elinden kurtuldum. "Arkadaşlarımla buluşacağım," dedim mesafeli bir tavırla.

Kaşlarını kuşkuyla çattı. "Kimmiş o arkadaşlar?" diye sordu tehlikeli bir sesle. "Ben tanıyor muyum?"

Çenemi hafifçe kaldırıp özellikle kelimelerin üstüne basa basa, "Seni ilgilendirmeyen arkadaşlar, Kağan," dedim.

"Tekrar soruyorum, kim o arkadaşlar?" dedi ölümcül bir sakinlikle.

Hafif bir korku içimde dolanmaya başlasa da görmezden gelmeyi başardım. "Seni neden ilgilendiriyor ki?"

"Seninle ilgili her şey beni de ilgilendirir, bunu hâlâ anlayamadın mı?"

Sıkıntıyla iç geçirdim. "Eskiden belki öyleydi, ama artık değil."

"Eskide kalan bir şey yok Buket, nerede kaldıysak şimdi de aynı şekilde devam ediyoruz."

"Kim verdi bu kararı?" diye sordum hayretle.

Hayret bir şey ya! Dün gece sokaktaki konuşmalarımız hiçbir işe yaramamış mıydı yani!?

Kan dondurucu bir şekilde gözlerimin ta içine baktı. "Her zaman kararları ben veririm, başkalarına da yalnızca uymak kalır." Başını hafifçe yana eğerek insafsızlığını vurgularcasına gözlerini kıstı. "Benimle mücadele etmeyi bırak bebeğim, kazanamazsın."

Korkuyla yutkundum. Acaba güçlü durma kararımı biraz ertelese miydim?

Kendim için kaygılanarak bir-iki adım geriledim. "Şey... Benim gerçekten gitmem gerek... Geç kalıyorum... Hoşça kal."

Hızla önüme dönüp kafenin kapısından içeri girdim, etrafımı saran kalabalığı görünce rahatlayarak derin bir nefes aldım. İçerisinin insanlarla dolu olması kendimi güvende hissetmeme sebep olmuştu. Ama Kağan yine peşimden gelerek arkamdan içeri girince rahatlığım anında uçuverdi.

"Kağan, lütfen..." dedim yalvararak. "Sürekli beni takip edemezsin."

Büyük bir umursamazlıkla omuz silkti. "Gerekiyorsa ederim, benden kaçmaya devam ettiğin sürece peşinde olacağımı biliyorsun."

Öfkeyle yumruklarımı sıktım, sinirden ağlayabilirdim. "Bu çok hastalıklı bir şey! Farkında mısın?" dedim sertçe.

Kahretsin! Kağan kendi doğrularına öyle sıkı sıkı bağlıydı ki onu "benden" vazgeçirmenin imkânı yok gibi gözüküyordu.

Benim sinirli halimin aksine Kağan'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme dolaştı. "Benimle yemek ye," dedi yumuşak bir sesle.

"Aç değilim, teşekkürler."

"O zaman bir kahve içelim, kahveyi çok sevdiğini biliyorum." Gülümsemesi yumuşayarak biraz büyüdü. "Ve küçük karamelli kekler de olacak yanında."

Sevdiğim şeyleri unutmamış olması kalbimi ılık, tatlı bir duyguyla sarmaladı. Dudaklarım mutlu bir tebessümle kıv-

rılacakken kendimi son anda durdurmayı başardım ve güçlükle yüzümü ifadesiz tutup cevap verdim.

"Bu kötü bir fikir."

"Neden?"

Çenemi hafifçe yukarı kaldırıp bakışlarımı Kağan'dan çekerek kafenin içinde gezdirdim, Cansu'yu görmeyi umdum ama görünürde yoktu. "Açık değil mi, seninle herhangi bir şey yapmak istemiyorum," dedim kayıtsız görünmeye gayret ederek.

Sıkıntılı bir halde bir elini saçlarının arasından geçirip ensesinde tuttu. "Buket," dedi uyarırcasına. "Elimden geldiğince alttan almaya çalışıyorum ama senin bu şekilde davranmanın hiçbir faydası olmuyor." Ses tonu sertleşti. "Sabrım taşmaya başladı, beni zorluyorsun."

Bakışlarımı tekrar Kağan'a çevirdim. "O halde git, ne duruyorsun. Benimle kalmak zorunda değilsin," diye karşılık verdim iğneleyici bir şekilde.

Bir hışımla kolumu tutup yakaladı ve beni kendine doğru çekti. "Beni gerçekten kızdırıyorsun," dedi dişlerinin arasından.

Korkuyla etrafıma bakınıp Kağan'a döndüm. "Ne yapıyorsun, bırak kolumu!" dedim endişeli bir fısıltıyla.

"Sanırım biraz teşvik edilmeye ihtiyacın var, dur da sana yardım edeyim," dedi öfkeli bir şekilde ve beni masalardan birine doğru zorla yürütmeye başladı. "Şimdi bebeğim yapacağımız şey şu, kahve içip konuşmamıza devam edeceğiz." Sesinden otorite akıyordu.

"Yeterince konuştuk zaten, hatta konuşma faslını çoktan geçtik." Faydasız olsa da itirazımı sürdürdüm.

"Uzatma!" dedi sıkılmış bir sesle.

Yarı yolda durup etrafımızdaki insanlara fark ettirmeden kolumu Kağan'dan kurtarmayı başardım. "Sakın bir daha bana dokunma!" diye uyardım kısık sesle. "Ayrıca beni bir şeylere zorlayabileceğini de sanma, çünkü buna izin vermem!"

Meydan okuyan bir tavırla gözlerini kıstı. "Durdur beni öyleyse," dedi tehdit edercesine.

"Beni kışkırtma Kağan! Hemen şimdi çığlık atarak yardım isteyebilirim! Tekrar hapishaneye mi dönmek istiyorsun?"

Kaşlarını çattı, gözleri ölüm saçıyordu adeta. "Hadi yap, bas çığlığı. Umurumda olmaz."

Avazım çıktığı kadar çığlık atma isteğime direnerek bezgince ofladım, ortalık yerde fazla dikkat çekmemek için, "Benimle gel!" dedim sinirli bir fısıltıyla. Kağan'ı kolundan çekerek sakin bir köşeye kadar yürüttüm ve kararlı bir ifadeyle yüzüne baktım. "Kağan," dedim nazikçe, beni anlamasını umarak. "Boşuna tüm bunlar, ne olursun vazgeç artık. Beni kararımdan döndüremezsin."

Yüzünde rahatsız olduğunu gösteren bir ifade belirdi. Öfkesinin yerini yılgınlık almışa benziyordu. "Yine başlama..." dedi sabırsız ve sıkıntılı çıkan bir sesle.

Onu üzmek göğsümü daraltsa da kararlı görünmeye devam ettim. "Benim hayatımda başka biri var, bunu sana söylemiştim. Başkasını seviyorum. Lütfen anla beni."

Yalan, yalan, yalan...

Bir an afalladı, ardından hemen kendini toplayıp hafif bir alayla tek kaşını kaldırdı. "Hayalî sevgilinden mi bahsediyorsun?"

Bozularak kaşlarımı çattım. "Hayalî değil, gerçekten bir sevgilim var benim," diye homurdandım.

"Kimmiş o?" Bir gözünü kısıp düşünüyormuş gibi yaptı. "Dur tahmin edeyim Timuçin mi yoksa?" derken ses tonundaki alay fazlasıyla belirgindi.

"Alaycı davranmana gerek yok," dedim bozulduğumu gizleyerek. "Ayrıca Timuçin'le yalnızca arkadaşız."

Dudaklarında umursamaz küçük bir gülümseme oluşunca iyice sinirlerim bozuldu. Yalan söylemek kesinlikle bana göre değildi anlaşılan!

"Pekâlâ, adı ne peki bu hayalî olmayan sevgilinin?"

"Şey..." Ne desem ki acaba?

Küçümsercesine konuştu. "Ne? Yoksa şimdi de adını mı unuttun?"

"Hayır, sadece..." Ona güvenmediğimi gösteren bir bakış attım. "Senin bilmeni istemiyorum."

Başını hafifçe yana eğip yoğun bir ifadeyle gözlerimin içine derin derin baktı. Aklından neler geçtiğini bilmeyi deli gibi istesem de yakıcı bakışlarına sakince karşılık vermeye çalıştım. Ardından yavaşça üzerime doğru gelerek aramızda neredeyse hiç mesafe kalmayacak kadar yaklaştı, başını kulağıma doğru eğdi.

"Sana inanmıyorum," diye fısıldadı.

Sıcak nefesi kulağımı okşadığında bir heyecan dalgası bedenime şiddetle çarptı ve içim titreyince istem dışı gözle-

rimi kapadım. Damarlarımdaki kan yakıcı bir lava dönüşüp vücudumda dolanırken temasımızı kesecek gücü kendimde bulamıyordum.

Kağan kulağıma doğru konuşmaya devam etti. "Hâlâ beni sevdiğini görebiliyorum bebeğim, beni özlediğini anlayabiliyorum, arzunu hissedebiliyorum, gözlerindeki ateşi saklamakta öyle başarısızsın ki..."

Titreyen bir sesle fısıldadım. "Hayır, yanılıyorsun, sevmiyorum..." Kalbim göğüskafesimin içinde çaresizce çırpınıyordu.

"Biz, birbirimize aidiz. Bu asla değişmeyecek. Aramızdaki çekime direnme bebeğim..." Kulağımın hemen altına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bana karşı koymayı bırak..." Ve aynı hassas noktaya bırakılan bir öpücük daha. "Bana teslim ol."

Mantığım çılgına dönerek devreye girip zihnime uyarı sinyalleri vermeye başladı. Derhal kendine gel!

Elektrik çarpmışçasına hızla gözlerimi açıp geri çekildim. Bir süre sessiz kalarak hızlanan kalp atışlarımın yavaşlamasını bekledim. Ama bu pek mümkün gibi görünmüyordu çünkü heyecanım devasa boyuttaydı ve hiç geçmeyecekmiş gibi tüm hücrelerimi acımasızca işgal etmişti.

Heyecandan kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. "Sözlerime inanmasan da gerçek bu. Sen istediğin kadar kabul etmeyebilirsin ama bir sevgilim var..." Birkaç adım daha geriledim. "Benden uzak dur."

Yüz ifadesi sertleşti. Gözleri tıpkı fırtına öncesindeki bulutlar gibi karardı. "O halde sevgilinle beni tanıştır, kimmiş görmek istiyorum," dedi duygusuz bir sesle.

Bocalayarak bir an ne diyeceğimi şaşırdım, bakışlarımı Kağan'dan kaçırıp boş gözlerle bir kurtarıcı ararcasına etrafıma bakındım. İçimde yeni bir korku dalgası birikti. Kafam karmakarışıktı, düşüncelerim birbirine girmiş, aklım beni terk etmişti adeta. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum, bu yalandan nasıl kurtulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Bir an gözlerim çıkış kapısına takılıp kaldı.

Kağan, "Evet," dedi oldukça sıkılmış bir sesle, "Beni sevgilinle tanıştıracak mısın, tanıştırmayacak mısın?"

Bunalarak derince iç çektim. "Ben... Şey..." Ne desem, ne desem?

O an kafenin girişinde gördüğüm kişiyle olduğum yerde kaskatı kesilerek nefes almayı bıraktım. Kendime düşünme fırsatı dahi vermeden dudaklarım benden bağımsız bir şekilde aralandı ve Kağan'a istediği cevabı verdim.

"Tabii ki." Elimi kaldırıp kapıyı işaret ettim. "İşte sevgilim, orada duruyor."

15

Bir sevgilim var!

Kağan öfkeyle kaşlarını çatarak yavaşça işaret ettiğim tarafa doğru döndü. Gösterdiğim kişiyi fark etmesiyle, "Siktir!" diye küfrü basması bir oldu. Bir hışımla bana dönerken yüzü hiddetle gerilmişti. "Sevgilin Bahadır mı?"

Hayır. "Evet."

"İmkânsız bu!" Başını sözlerime inanmaz bir şekilde iki yana salladı. "Kesinlikle olanaksız!"

Cevap vermem birkaç saniyemi aldı. "Sevgilimin kim olduğunu öğrenmek istedin, ben de söylüyorum işte." Masum görünmek için çabalıyordum.

Kızgınlıkla dişlerini sıktı, çenesindeki kaslar seğiriyordu. "Böyle bir şey olamaz!" dedi sıkılı dişlerinin arasından. "Eğer bu doğruysa yemin ederim..." Öfkeden gözü dönmek üzereydi.

Yüzündeki ihanete uğradığını gösteren ifade canımı yakıyordu fakat yalanımı sürdürdüm. "Oldu bile, sen kabul etsen de etmesen de Bahadır benim sevgilim."

Gözlerinde acımasızlıktan fazlası belirdi. "Hayır! İmkânı yok! Buna izin vermem!" diye bağırdı.

Kafenin kuytu bir köşesinde olsak da yakınımızda olan masalarda oturanlar bize doğru döndü. Yanaklarım utançla yanarken onlara özür dilercesine bakıp tekrar Kağan'a döndüm.

"Kağan sakin ol! Dikkat çekiyoruz senin yüzünden," diyerek azarladım kısık sesle.

Kimseden çekindiği yoktu. "Birilerini umursadığımı mı sanıyorsun!" diye gürledi. "Şu an bana ne hissettirdiğin hakkında hiçbir halt bilmiyorsun sen!" Sinirden etrafı dağıtmamak için kendini zor tutuyormuş gibiydi.

Kahretsin! Ne yapacaktım ben şimdi?

Birkaç adım geriledim. "Kağan, lütfen... Sakinleş," diyebildim güçlükle.

Kolumu sıkıca tutup beni hızla kendine doğru çekti ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Buket," dedi öfke dolu bir sesle. "Sabrım taşmak üzere, beni delirtmeyecek kadar akıllı olduğunu umuyorum, şimdi son kez seni uyarıyorum." Saf, yakıcı bir ateşle gözlerini kıstı. "Az önce duyduklarımın doğru olmadığını söyle bana."

Göğsüme derin bir korku çöktü ve bütün vücuduma yayıldı ama yine de geri adım atmadım. "Söyleyemem," dedim usulca.

"Siktir!" Tekrar bağırdığında garsonlardan biri yanımıza geldi, endişeyle bana baktı. "Bir sorun mu var efendim."

Kağan kolumu iterek beni bıraktı, agresif bir tavırla garsona döndü. "Varsa ne olmuş!"

Kağan bir aptallık yapmadan hızla araya girdim, garsona dönerek, "Önemli bir şey yok, ben hallediyorum," diyerek ortamı yatıştırmaya çalıştım.

Garsonun gözleri Kağan'a kayınca durumun hiç de söylediğim kadar basit olmadığını anladı ve güvenliğe doğru dönüp bizi işaret ederek yanımıza gelmelerini sağladı.

Kahretsin!

Hemen Kağan'a baktım. "Kağan, lütfen git," diye yalvardım.

"Hayır," dedi kesin bir dille. "Gitmeye hiç niyetim yok."

"Saçmalama, başın derde girecek! Git ne olursun."

Güvenlik yanımıza vardığında, Kağan'ın iki yanında durdular. İçlerinden biri, "Beyefendi misafirlerimizi rahatsız ediyorsunuz, sizden dışarı çıkmanızı rica ediyorum," dedi.

Kağan sertçe dudaklarını yaladı, her an kavgaya hazır görünüyordu ama bu kesinlikle iyi bir fikir değildi. Güvenliğin sözlerini önemsemeden öfkeyle yanan gözlerini üzerime dikti.

"Bu sevgili saçmalığının aslını öğreneceğim," dedi kızgınlıkla.

Güvenlik tekrar konuştu. "Beyefendi tatsızlık çıkarmadan lütfen burayı terk edin."

Kağan sinirle yumruklarını sıktı. "Kes sesini!" dedi şiddetli bir şekilde. "Karışma!"

Görevli sabırla uyarısını yineledi. "Beyefendi bize zorluk çıkarmayın, lütfen dışarı çıkın."

Telaşa kapılarak Kağan'ın kavga etmesine fırsat tanımadan hemen araya girdim. "Git artık."

Gözlerini bir an olsun benden çekmedi. Omuzları gerilirken bakışlarında cehennem gibi yoğun bir tehlike dolandı.

Bir kez daha yalvardım. "Ne olursun git Kağan."

Bir an duraksadı.

"Yalvarırım git, lütfen," dedim son bir yakarışla.

Gözlerini kısarak birkaç saniye sessizce beni izledi. "Gidiyorum," dedi yavaşça. "Ama bu, konuyu kapattığım anlamına gelmiyor."

Ensemde bir ürperti gezindi. "Hayır, konuşacak hiçbir şeyimiz kalmadı. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Bakışları karardı, insafsız bir hal aldı. "Yanılıyorsun," dedi alçak sesle. "Seninle henüz işim bitmedi."

Ve gitmeden önce bana öyle aşağılayıcı bir şekilde baktı ki, o an kendimden nefret ettim.

Sabah beni uykumdan uyandıran ısrarla çalan telefonumun zil sesi oldu. Her ne kadar inat ederek uyumaya devam etmeye çalışsam da telefonumun hiç susmayan zil sesi beynimde çınlarken gözlerimi açmam için beni adeta zorluyordu. Nitekim daha fazla direnemedim ve gözlerimi hafifçe aralayarak örtüyü üzerimden attım, yatakta doğrulup oturdum. Komodinin üzerinde duran telefonuma uzandım fakat tam da o an çalmayı bıraktı, son anda arayanın Gazel olduğunu görebilmiştim.

"Günaydın uykucu," diyen neşeli bir sesle başımı telefondan kaldırıp karşımda dikilen Cansu'ya baktım. "Günaydın."

Cansu elindeki beyaz havluyla ıslak saçlarını kurulayarak karşıma geçip yatağına oturdu. "Dün akşam odaya döndüğümde uyuyordun, uyandırmaya kıyamadım ama neden kafeye gelmediğini de merak ettim. Murat'la seni bekledik."

Esnedim. "Kafeye geldim ama içeride sizi göremedim."

"Sahil kısmındaydık, tüh, keşke gelince arasaydın."

"Önemli değil canım, zaten Kağan'la karşılaştım ve aramızda geçenlerden sonra sizin yanınıza gelecek havada değildim. Direkt odaya geldim ve yatıp uyudum."

Meraklı bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Yine ne oldu?"

Altdudağımı dişledim. "Çok kötü bir şey yaptım," dedim inleyerek.

Kaşları daha da çatıldı. "Şimdi korkmaya başladım işte. Dökül hemen."

Yüzümü buruşturdum. "Kağan'a sevgilim var, dedim."

Kaşlarını hayretle yukarı kaldırdı. "Hayır. Şaka yapıyorsun!"

Başımı iki yana salladım. "Daha bitmedi, şoka hazırlan. Hem de Bahadır'la sevgili olduğumuzu söyledim." Kendimi Cansu'nun azarlarına hazırladım.

Ağzı bir karış açık kaldı. "Sen delirdin mi!" diye bağırdı aniden.

Ellerimle kulaklarımı tıkadım. "Ya bağırma, bir anlık delirmiş ve saçmalamış olabilirim ama artık iş işten geçti. Bundan sonra ne yapacağımı düşünmem lazım."

Dehşetle bana bakarken elindeki havluyu kenara bıraktı. "Senin için bundan sonrası olacağını mı sanıyorsun gerçekten, resmen iki ateş arasına atmışsın kendini." Oturduğu yerden kalkıp sıkıntıyla ellerini beline koydu. "Kağan nasıl tepki

verdi peki?" Endişeli bakışları üzerimde gezindi. "Şükürler olsun ki hâlâ tek parçasın, neyse ki başına bir iş gelmemiş."

Burnumu kırıştırdım. "Aslında Kağan kafayı yedi."

Başını öne doğru salladı. "Haklı olarak," dedi bilmiş bilmiş. "Yani sendeki de nasıl bir cesarettir. Gitmişsin çocuğun en büyük düşmanının ismini vermişsin." Sonra aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini kuşkuyla kıstı. "Yoksa Bahadır'la gerçekten sevgili misiniz?"

Gözlerim panikle büyüdü. "Ne, hayır!" Ellerimi hızla sallayarak itiraz ettim. "İnan ki o an gelişen bir şeydi, Kağan'ın beni rahat bırakmayacağını anladığımda bir yalan uydurdum işte. Sonra sevgilinle beni tanıştır diye tutturunca da Bahadır'ı bir anda karşımda görmemle sevgilim olduğu lafı ağzımdan kaçtı." Üzgünce inledim. "Şu an öyle pişmanım ki."

"Olmalısın da." Cansu'nun gözlerinde büyük bir acıma belirdi. "Sen kesinlikle bittin, ciddi söylüyorum öldüğünün resmidir."

Ona ters bir bakış fırlattım. "Gerçekçi yorumun için çok sağ ol sevgili dostum. Çok iyi moral veriyorsun bana!"

Yüzünü ekşitti. "Üzgünüm."

Düşünceli bir halde iç çektim. "Bugün Bahadır'la konuşacağım," diye açıklama yaptım.

Cansu kaşlarını çattı. "Ne diyeceksin ki?"

"Bu oyunu sürdürmemiz gerek, Kağan'ın benden tamamıyla vazgeçmesinin tek yolu bu yalan hikâye."

Yüzünden korku dolu bir gölge geçti. "Hiç emin değilim kanka, bence Bahadır'ı bu işe hiç karıştırma."

"Yapmak zorundayım. Bu saatten sonra doğruyu Kağan'a itiraf etmemin imkânı yok. Bir oyuna girdim, devam etmem lazım." Umutsuz bir halde omuzlarımı düşürdüm. "Öyle ya da böyle beni kurtarabilecek tek kişi Bahadır."

Cansu iç geçirdi. "İyi düşün Buket," diye uyarıda bulundu. "Sonra başına daha büyük bir bela alma, Bahadır'a güvenmiyorum. O iyi biri değil, hele ki karşılıksız yardım edecek biri hiç değil. Tıpkı şeytanla anlaşma yapmış gibi olursun."

"Haklısın ama... Başka çarem yok."

"Her zaman farklı bir yol vardır. Dediğim gibi bir kez daha enine boyuna düşün, körü körüne bu plana atlama."

İyice bunalarak derince ofladım, ellerimi alnıma koyup saçlarımı geriye doğru ittim ve gözlerimi kapatıp bir süre sessiz kaldım.

Kafayı sıyırmanın eşiğindeydim, kesin ve net!

Telefonum tekrar çalınca gözlerimi açıp telefona baktım, yine Gazel arıyordu. "Efendim," diye cevap verdim.

Neşeyle, "Canımın içi günaydııın!" dedi tatlı bir şekilde.

Güldüm. "Günaydın, n'aber?"

"İyiyim minnoşum, sen nasılsın?"

Yorgunca iç çektim. "Eh, işte. Pek iyi sayılmam. Kendimi gün boyu yatağa bağlayasım var, diyeyim sen ne halde olduğumu anla."

Şaşırdı. "Aaa, bu hiç olmadı ama şimdi ben de seni kahvaltıya kaçırmaya gelmiştim."

Bir kez daha beni güldürmeyi başardı. "Neredesin?"

Kıkırdadı. "Aşağıdayım, otelin önünde. Hadi kalk gel, bekliyorum tatlışım. Şahane bir kahvaltı yapalım baş başa,

küçük mideciklerimizi tıka basa dolduralım. Göbeklerimiz pofuduk olsun."

Kahkaha attım, Gazel'in tatlı neşesi bulaşıcıydı. "Bir dakika," deyip Cansu'ya döndüm. "Gazel bizi kahvaltıya davet ediyor. Gelirsin değil mi?"

Cansu'nun anında yüzü asıldı. Kaşlarını yukarı kaldırıp bana, "Gerçekten geleceğimi sanıyor musun?" bakışıyla baktı.

Şeker şeker sırıttım. Gazel telefonun ucundan duymasın diye sadece dudaklarımı oynatarak, "Lütfen, bir şans daha ver ona," dedim yalvaran bakışlarımla birlikte.

"O kız benden nefret ediyor," diye fısıldadı.

Yüzümü ekşittim. "Lütfen, benim için," dedim boynumu bükerek.

Cansu oflayıp pufladı. "Tamam!" diye karşılık verdi aksi bir tavırla. "Sadece senin için bir kez daha deneyeceğim."

Ona öpücük atarak telefona döndüm. "Cansu ile on dakikaya aşağıya inmiş oluruz tatlım."

Gazel sinir olmuş bir sesle, "Cansu mu?" diye sordu hiddetle. "Cansu'yu davet etmedim ki, of Buket! Gelmek zorunda mı o gıcık kız, eksen olmuyor mu sanki?"

Gazel'i duymazdan geldim. "Cansu'nun da sana selamı varmış canım, davetin için çok çok teşekkür ediyor."

Cansu karşımda gözlerini devirirken Gazel öfkeyle inledi. "Buket seni öldüreceğim, biliyorsun değil mi, çok ciddiyim elimden kurtulamayacaksın!"

"Öpüyorum Gazelciğim, birazdan aşağıda görüşürüz."

Gazel bana sayıp sövmeye devam ettiğinde öpücük atıp telefonu yüzüne kapattım.

Cansu bana dik dik bakarken şirince gülümsedim. "Hadi bir an önce hazırlanıp çıkalım, Gazel'i bekletmeyelim."

Ah, bugün şansa kesinlikle ihtiyacım olacaktı.

Yaklaşık on dakika sonra hazırlandığımızda hiç vakit kaybetmeden aşağı indik. Gazel bizi lobide bekliyordu, gülümseyerek ona doğru yürüdüğümde içimi huzursuz bir his kapladı. Çünkü Gazel'in yüzü oldukça ifadesizken duruşu sinirli gibiydi. Bu hali beni tedirgin etse de Cansu fark etmesin diye hızla yanına gidip kollarımı boynuna doladım. Sadece onun duyabileceği bir fısıltıyla konuştum.

"Lütfen Gazel, yalvarırım bir sorun çıkarma, bir şans daha ver Cansu'ya ne olur." Cansu'ya söylediklerimi Gazel'e de tekrarladıktan sonra geri çekildim.

İç çekti. Somurtarak, "Pekâlâ," dedi fısıltıyla.

Sıcacık gülümserken yana çekilip Gazel ve Cansu'nun selamlaşmasını izledim. Cansu resmî bir tavırla, "Merhaba," deyip elini uzatınca Gazel de aynı mesafeli tavırla karşılık vererek elini uzattı. "Merhaba."

Dudaklarımdaki gülümseme yavaşça soldu. Of olamaz, yine mi soğuk tavırlar, asık suratlar! Kesinleşmişti, bu iş benim için hiç kolay olmayacaktı!

Sabah Gazel'in teklifini kabul ettiğimde üçümüz güzel bir kahvaltı ile güne başlarız diye hayal etmiştim, fakat nasıl da büyük bir yanılgıya düştüğümü birkaç saat geçtikten sonra acı bir şekilde anlamıştım. Gazel ve Cansu gelişigüzel didişmelerini bir kenara bırakıp artık apaçık düşmanlık boyutuna geçiş yapmışlardı. Her dakika kavga edecek bir konu bulmaları beni dehşete düşürürken ne yapacağımı bilmez bir

halde ara sıra paniğe kapılarak sürekli aralarına girip ortamı yumuşatmak zorunda kalmıştım. Kimi zaman başarılı olurken kimi zaman ise araya dahi girmeme izin vermeden kavgalarına son sürat devam ediyorlardı, ne yaparsam yapayım bana aldıran yoktu.

Evet, bugün kesinlikle berbat bir gündü!

Tek kelimeyle iğrenç geçen bir kahvaltının ardından iyice karalar bağlayarak isteksizce otele doğru yöneldim. Bir yanımda Gazel diğer yanımda Cansu vardı ve sabahtan beri aralarında esen soğuk rüzgârlar katlanarak artmış resmen şu an ikisini büsbütün ayıran buzdan duvarlara dönüşmüştü.

Otel yolunda yürürken kaygıyla bir Cansu'ya bir Gazel'e yandan kısa bir bakış attım. İkisinin de fazlasıyla morali bozuktu ve kızgın oldukları yüzlerindeki aksi ifadeden belli oluyordu. Cansu bir yana ama Gazel'in bu yeni, hiç tanımadığım kavgacı hali beni çok fazla şaşırtıyordu.

Gazel çocukluğumuzdan beri etrafına neşe saçan, hep iyi düşünen bir kız olmuştu. Her daim mutluydu ve tozpembe bulutların üzerinde gezercesine çevresine ışık saçardı. Yanındayken üzgün olmak veya kasvet kokan düşüncelere dalmak imkânsızdı. Çünkü kim olursanız olun onun sıcacık neşesi öyle bulaşıcıydı ki buna karşı koymak oldukça güçtü. Şirinliğiyle herkesin gönlünü fethedebilirdi. Yüzünü aydınlatan ışıl ışıl gülüşü hiç silinmeksizin dudaklarında yer etmişti adeta. Onu mutsuz, asık yüzlü görmek çok nadirdi, hele ki öfkeli görmek istisnaydı. Fakat ne yazık ki şu an bu anlardan birini yaşıyordu ve çok ama çok mutsuz ve sinirli görünüyordu.

Normalde herkese karşı sevecen ve iyilik dolu olan Gazel, söz konusu Cansu olduğunda sebepsiz yere öfkelenip ona karşı nefret beslemekten vazgeçmiyordu. Ben güya onların arasını düzeltip arkadaş olmalarına yardım etmeyi düşünürken hatta belki de kuracakları arkadaşlığı sağlamlaştırmak için planlar yaparken onların arası gittikçe daha da açılıyor, uçsuz bucaksız, tıpkı derin bir uçuruma dönüşüyordu.

Cansu aniden yürümeyi bırakıp durunca, ben de durup şaşkınlıkla başımı ona çevirdim. "Ne oldu?" diye sordum.

"Şuraya bak." Kaskatı kesilmişçesine karşısındaki bir noktaya bakakalmıştı.

Gözlerini takip ederek baktığı yere doğru döndüm. "Kahretsin!" diye inledim rahatsızlığa kapılarak. Çünkü Kağan ile Emre beş metre kadar ötemizde, yolumuzun üzerinde durmuş sohbet ediyorlardı.

Cansu, "Al benden de o kadar!" diye karşılık verdi aynı rahatsız olmuş sesle.

Gazel şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Neler oluyor, nereye bakıyorsunuz, kimi gördünüz?"

Endişeyle Gazel'e döndüm. "Kağan, burada," diye inledim korkarak.

Gazel hızla az önce baktığımız yere dönüp, "Hangisi?" diye sordu merakla.

Kağan'ın durduğu yeri işaret ettim. "Şu siyah saçlı, kumral olan Kağan," diye açıklama yaptım.

Gazel'in hayranlıkla gözleri büyüdü. "Aman Allahım! Şu bana bahsettiğin yakışıklı çocuk değil mi, Ankara'daki sevgilin hani!"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, hayır... Şu an öyle değil..."

Gazel beni dinlemedi, heyecanlı bir şekilde Kağan'a bakmayı sürdürdü. "Hemen eniştemle tanışmam lazım!" Hızla Kağanların olduğu yöne doğru koşmaya başladı.

Telaşa kapılarak peşinden koşturdum. "Hayır, Gazel dur... Biz sevgili değiliz... Ayrıldık... Gitme... Dursana..." desem de artık çok geçti.

Gazel, yerinde duramayan neşeli haliyle Kağan'ın karşısına geçip elini salladı. "Merhaba canım eniştem," deyip sevecen bir ifadeyle gülümsedi. Yeşil gözleri samimi bir heyecanla sımsıcak parlıyordu.

Kağan kaşlarını çatarak başını ağır ağır Gazel'e çevirdi, sert bakan donuk mavi gözlerini, "Sen de kimsin?" dercesine üzerine kilitledi. Hemen Gazel'in yanında durdum, Cansu da diğer tarafımdaydı.

Gazel bu mesafeli, öfke kokan bakışların altında ezilince huzursuzluğa kapılarak elini yavaşça indirdi, gülüşü de aynı yavaşlıkla dudaklarında soldu ve yüzü tedirgin bir hal aldı. Hafif bir şaşkınlıkla bana yandan ürkek bir bakış attığında onun için üzülmeden edemedim.

Yanıma iyice sokularak sadece benim duyabileceğim bir fısıltıyla, "Neden bana kötü kötü bakıyor, onu kızdırdım mı?" diye sordu usulca. "Sinirleneceği bir şey söylemedim halbuki."

Özür dileyen bir tavırla yüzümü buruşturdum. "Bu onun her zamanki hali," diye yanıt verdim.

Gözleri iri iri açıldı. "Ama bu çok korkunç."

"Biliyorum." Rahatsızlığımı gizleyerek başımı Kağan'a çevirdim. "Kağan..." dedim yumuşak sesle. Kabalık etme dercesine yalvarmıştım adeta. "Arkadaşım Gazel, seninle tanışmak istedi," diye mırıldandım gönülsüzce.

Kağan da başını bana çevirdi. Bakışlarımız birleşti ve bana bakarken mavi gözleri yoğun duygularla koyulaştı. Birbirimizin gözlerinde kaybolurken hissettiğim heyecanla kalp atışlarım hızlanmaya başladı, üzerimde her zaman böyle bir etkisi vardı. O an anladım ki bir-iki gündür aramızda geçenlerden sonra bana ne kadar kızgın olursa olsun aşkı ağır basıyordu. Ama yine de gözlerinin derinliklerinde saf, yakıcı olan öfke hâlâ varlığını koruyordu.

Kağan iç çekip isteksizce gözlerini tekrar Gazel'e çevirdi. "Kağan demen yeterli, gereksiz samimiyetten hoşlanmam," dedi sert, buz gibi bir sesle.

Gazel'in yanakları kızarırken zoraki bir şekilde gülümsemeye çalıştıysa da pek beceremedi. Çünkü üzerinden buram buram gerginlik yayılıyordu ve uzun bir süre de Kağan etraftayken gergin olacağına dair hiç şüphem yoktu.

16

Yeni en yakın arkadaşım!

"İnanamıyorum! Gerçekten inanamıyorum!"

Otele dönene kadar Gazel, yol boyunca dehşete düşmüş bir şekilde sızlanarak yakınıp durdu.

"Allah aşkına söyler misin Buket, az önce olanlar da neydi öyle? Hâlâ etkisinden çıkamadım, bir süre de çıkabileceğimi sanmıyorum. Tüm olanlar teker teker zihnime kazındı!"

"Seni durdurmaya çalıştım, gitme dedim, ama beni dinlemedin ki. Kendi bildiğini yapıp soluğu Kağan'ın karşısında aldın," dedim gönülsüzce.

Yüzünü buruşturdu. "Bu kadar ürkütücü ve soğuk biri olduğunu tahmin etmemiştim. Keşke ayakkabını kafama geçirseydin de, bayılsaydım oracıkta, gidemeseydim yanına." Korkudan titrermiş gibi yaptı. "Resmen hayatımın en korku dolu beş dakikasını yaşadım."

Sonunda dayanamayan Cansu sıkıntıyla nefesini bırakıp sus artık dercesine Gazel'e cevap verdi. "Düşünmeden hareket etmeden önce bir anlayıp dinleseydin, bunlar başına gelmezdi."

Gazel önce Cansu'nun lafa karışmasını garipsedi, ardından, "Sana fikrini soran olmadı, işine baksana sen," dedi rahatsızlığını vurgulayan bir biçimde.

Cansu gözlerini devirdi. "Sen sürekli peşimizde dolandığından kendi işimize bakamıyoruz ne yazık ki."

Gazel burun kıvırdı. "Seni zorla tuttuğumuz yok, biraz olsun aklını kullanıp yanımızdan gitmeyi deneyebilirsin mesela," diye öneride bulundu.

Cansu sabrının sonuna gelerek yürümeyi bıraktı, öfkeyle Gazel'in önüne dikildi. "Nereye gideceğimi de söyleyecek misin?" diye sordu sinirle. "Zira şu an otele dönüyoruz, hani benim de kaldığım, bana ait olan odaya..." Odaya kelimesine özellikle vurgu yapmıştı. "Ve bu durumda bizim peşimize takılan sensin. Yani gitmesi gereken kişi de sen oluyorsun."

Gazel inanamayan gözlerle Cansu'ya bakarken telaşla aralarına girip Cansu'yu yanıma çektim. "Cansu lütfen yapma," dedim yalvarırcasına.

Gazel bu laflara çok bozulsa da saklamayı başararak gözlerini nefretle kıstı. "Korkunç bir insansın!" diye bağırdı sesine yansıyan tiksintiyle.

Dayanamayıp ben de sesimi yükselttim. "Lütfen ikiniz de kavga etmeyi bırakın!"

İkisi de memnuniyetsizce oflayıp pufladı fakat neyse ki yol boyunca sessiz kalabildiler.

Otel odasına döndüğümüzde kapıyı açtığım anda Cansu hışımla içeri girdi. Çantasını bir kenara bırakıp odanın içinde dolaşırken bize karşı tepkisizdi, umursamazcasına kendi yatağına geçip telefonuyla uğraşmayı tercih etti. Huzursuz-

ca altdudağımı dişleyerek onu izledim ama ısrarla benden tarafa bakmaktan kaçındı. Bana küskün olduğunu anlayabiliyordum, çünkü kâbus gibi geçen kahvaltının ardından Gazel'i odamıza davet etmiş olmamdan dolayı zaten sinirliyken az önceki münakaşa da her şeyin üzerine tuz biber ekmişti. İçten içe öfkeden köpürüyordu. Sanki her an patlamak üzereydi. Yüz ifadesi sert, omuzları kaskatıydı ve hiddetli duygularını içinde tutmakta zorlandığı çok belliydi.

"Buket!" Gazel coşkuyla bana seslendiğinde bakışlarımı Cansu'dan çekip ona çevirdim. "Efendim?"

"İçecek bir şeyler var mı, çok susadım."

"Tabii olacaktı, vereyim." Odadaki küçük buzdolabının önünde eğildim, üç tane meyveli gazoz çıkararak birini Gazel'e uzattım.

"Ayy, en sevdiğimden, vişneli!" diye şakıdı heyecanla. "Teşekkürler balım."

"Rica tatlım." Gazozlardan birini de özür mahiyetinde Cansu'ya uzattım ama yüzüme bakmaya bile tenezzül etmeden, "Canım istemiyor," dedi soğuk bir sesle.

Gazel yüksek sesle, "Düşünüyordum da..." dedi dikkatimi çekmek için. "Şu Kağan olayına geri dönersek eğer böyle korkutucu biriyle nasıl sevgili olabildin Buket, hiç senlik değil. Hele ki kuzenim Berk'ten sonra..." Gazozundan bir yudum aldı. "Yani Berk ne kadar nazik ve kibarsa Kağan onun tam zıttı."

Gazel'i duymazdan gelerek Cansu'nun önünde dikilmeye devam ettim. "Cansu," dedim gönül almak isteyen bir sesle. "Alsana." Gazozu tekrar uzattım, normalde hiç tereddüt et-

meden alacağını biliyordum, çünkü Gazel gibi Cansu da vişneli gazoza bayılırdı.

Dargın bir sesle, "İçmeyeceğim, siz için," diyerek telefonunun kulaklığını kulağına taktı. "Hatta lütfen ben yokmuşum gibi davranın," diye homurdandı.

"Cansu ne olursun böyle davranma bana..."

Gazel kendini tutamayarak lafa atladı. "Bırak Buket, içmesin. Zaten fazla kiloları var, gazoz da şekerli olunca çekiniyor içmeye belli ki."

Cansu öfkeyle dişlerini sıktı, Gazel'e doğru kötü bir bakış fırlattı. "Sen niye taktın benim kiloma yine ya?" diye bağırdı. "İkidir aynı şey, hayırdır sana dert mi oldu benim kilolarım?"

Gazel hiç etkilenmeden Cansu'nun damarına basmaya devam etti. "Bak bunalıma girdi, kompleks yapıyor," dedi sahte bir üzüntüyle.

Cansu'nun iyice tepesi attı. Bir hışımla kulağındaki kulaklığı çekip çıkardı. "Ne diyorsun sen be, kim girmiş bunalıma, ayrıca ben kilolu falan değilim, bunu anlaman için kaç kez söylemem gerekiyor!"

"Ah seni zavallı şey, gerçekler ağırına mı gitti?" dedi sahte bir anlayışla. "Diyet diye bir şey var tatlım, bir ara denemelisin."

"Benim diyete ihtiyacım yok!"

Gazel kendini beğenmiş bir tavırla dudaklarını büzdü. "Sakin ol kaplan," dedi alay edercesine.

"Ağzını burnunu büzme bana!" Cansu öfkeyle bana döndü. "Bak inatla üstüme geliyor, bilerek beni kızdırıyor görüyorsun değil mi?"

Gazel cevap vermemi engelleyerek bir kez daha araya girdi. "Sanırım tüm gününü mutfakta geçiriyorsun." Ciddi bir ifade takındı. "Buzdolabıyla fazla haşır neşir olmamalısın Cansu," dedi ona öğüt verircesine.

Cansu öfkeyle çığlık attı. "Buket! Yemin ederim kendimi zor tutuyorum, sustur şu aptalı yoksa ben kafasını koparark susturacağım."

Endişeyle Cansu'nun yanına oturdum, yatıştırmak istercesine elimi koluna koydum. "Cansu tamam, lütfen sakin ol."

Gazel tiksinen bir sesle karşılık verdi. "Sensin aptal." Çenesini hafifçe yukarı kaldırmıştı.

Hızla Gazel'e baktım. "Gazel bir an önce çeneni kapatman lazım!"

Umursamazsa önüne dökülen kızıl saçlarını omzundan geriye doğru savurdu. "Neden ben çenemi kapatıyormuşum, ilk o hakaret etti. Susması gereken de o."

Cansu hızla ayağa kalktı. "Yeter be, iyice bokunu çıkardın ha!" Hesap sorarcasına elini kaldırdı. "Sen ne sanıyorsun kendini, ne diye bana sataşıp duruyorsun?"

Gazel iğrenerek yüzünü ekşitti. "Terbiyesiz! Şu laflara bak. Ailen nerede hata yaptı da seni eğitemedi acaba!"

"Kes sesini! Anneme asla laf ettirmem, anladın mı! Bir daha ağzını açıp konuşursan senin ağzını gözünü dağıtırım, haşat ederim suratını!" diye karşılık verdi Cansu kızgınlıkla.

İyice dehşete düşerek oturduğum yerden kalktım. "Kızlar sakinleşin," dedim ne yapacağımı bilmez halde, telaşlanmıştım. "Cansu, Gazel adına özür dilerim öyle demek

istememiştir eminim," diyerek durumu toparlamak istedim ama faydasızdı.

Gazel kayıtsız bir sesle cevap verdi. "Hiç de bile, gayet de anladığınız şeyi demek istedim."

Cansu öfkeyle yumruklarını sıktı. "Seni çok şahane eğitmişler sanki! Bu ne kendini beğenmişlik be, maşallah tüm dünyaya yeter! Bir dudak bükmeler, tepeden bakmalar, laf sokmalar. Şımarıksın kızım sen, hayatta tek önemsediği şey dış görünüşü olan, geri zekâlı, kafası bomboş, aptal kızın tekisin!"

Gözlerim iri iri açılırken Cansu'ya bakakaldım. Ağzım bir karış açık kalmıştı.

Gazel öfkeyle nefesini tutarak ayağa kalktı. "Sen ne cüretle benimle bu şekilde konuşursun!"

Cansu, Gazel'i taklit ederek dudak büktü. "Ay canım, kırıldın mı?" dedi alaycı bir sesle. "Kıyamam."

Eyvahlar olsun! Gözlerim ardına kadar açılırken içimdeki panik gittikçe büyüyordu, telaşım da aynı derecede artıyordu.

Gazel kaşlarını çatarak yüzüme baktı. "Buket keşke buralara gelmeseydim de bu canavar kızla arkadaş olduğunu görmeseydim. Şuracıkta intihar edip öleceğim şimdi! Ancak böyle zihnimden temizlenir bu korkunç anı!"

Cansu sabır dilercesine soludu."Sesini kesmezsen eğer seni ölmekten beter hale getireceğim şimdi!"

Gazel yanıma yanaştı. "Bak gör arkadaşını, neredeyse beni dövecek," dedi küçümseyen bir sesle.

"Ah, seni dövmeyi öyle çok istiyorum ki!"

Gazel dehşetle büyüyen gözlerini bana çevirdi. "Sana diyorum bu kız gerçekten tam bir cani!"

Gözlerimi kırpıştırdım, artık o kadar bunalmıştım ki tek yapabildiğim dehşet içinde bir Cansu'ya bir Gazel'e bakmaktı. Onları durdurmak imkânsıza benziyordu ve daha da kötüsü yapabileceğim bir şeylerin olmayışı içimde oluşan çaresizliği gittikçe artıyordu.

Cansu öfkeyle bir küfür homurdanarak tekrar Gazel'in önüne dikildi. "Neyin kafasındasın kızım sen, sıkıntın ne senin, niye durup dururken taktın bana bu kadar?" Ela gözleri öfkeden alev alev yanıyordu.

Gazel geriledi. "Ya git, ne geliyorsun üzerime."

"Neden beni sen durdurmuyorsun?"

"Git başımdan manyak! Senin gibi serseri bir kızla daha fazla muhatap olmayı reddediyorum!"

"Ay çok hassasmışsın," dedi Cansu alayla. "Korktun mu yoksa küçüğüm?"

Gazel kaşlarını çattı. "Kötü haber tatlım, beni korkutmuyorsun. Acınası çabaların boşa. Çekil git karşımdan."

"Durma o zaman. Konuş hadi, cesaretin varsa açık açık söyle!" dedi Cansu Gazel'i kışkırtarak. Ardından öfkeyle bağırdı. "Bu işi şimdi burada bitireceğiz, benimle ne derdin olduğunu söyleyeceksin!"

Gazel de aynı şekilde, "Derdim sensin!" diye bağırarak cevap verdi. "Hiç hoşlanmadım senden, yanımızda sığıntı gibisin," dedi acımasızca. "Ben Buket'le baş başa zaman geçirmek istiyorum, aramızda sana yer yok anladın mı, burada istenmiyorsun. Defol git!"

Ah hayır olamaz!

"Gazel ne diyorsun sen," dedim hayretle. "Lütfen sözlerini geri al, bu tavırlar sana yakışmayacak kadar kaba ve çirkin. Sen böyle biri değilsin."

Cansu bir an afalladı, yüzünden incinmiş bir ifade geçti. Sarsılmıştı. Gözucuyla bana bakıp tekrar Gazel'e dönerken az önceki öfkeli haline büründü. "Pekâlâ, öyleyse gidiyorum. Keyfinize bakın!"

Hızla araya girdim. "Nereye?" Hayatta gitmesine izin veremezdim.

Gazel'e aşağılayan bir bakış attı. "Bu kendini beğenmiş tikinin küçümseyen tavırlarını daha fazla çekecek değilim!" diye cevap verdi iğneleyici bir üslupla.

Gazel omuz silkti. "Boş ver gitsin Buket..." Yapmacık bir tebessümle Cansu'ya baktı. "Sonunda beni anlamana çok sevindim, güle güle canım her şey olacağına varır nihayetinde, uzun bir süre gelme olur mu?" dedi acımasızca.

Cansu'nun koluna yapıştım. "Dur Cansu, gitme. Konuşalım."

Cansu öfkesini kontrol edebilmek için gözlerini kapatıp derin bir soluk çekti ciğerlerine. "Bırak bu işin peşini Buket, olmayacak işte zorlama, katlanamıyorum ona. Seni seviyorum ama bu beyinsiz aptal aptal konuşmaya devam ederse suratına yumruğumu geçireceğim ve senin bundan hoşlanmayacağını biliyorum."

Gazel abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Ayy aman çok korktum." Yalandan esniyormuş gibi elini ağzına götürdü.

Daha fazla dayanma gücüm kalmamıştı. Gözlerim üzüntümü yansıtırcasına büyük bir sızıyla yandığında ardı ardına

kırpıştırıp gözyaşlarımı geri gönderdim. Hayatta en sevdiğim, kardeşim gibi gördüğüm iki kişinin arasında kalmak felaket azap verici bir histi ve bir taş misali göğsümü ezmeye başlamıştı. Cansu haklıydı sanırım bu iş olmayacaktı. Asla onların arkadaş olduklarını göremeyecektim. İkisi daima kavga edecekti ve sonunda ben bir tarafı seçmek mecburiyetinde kalacaktım.

Kendimi çaresiz hissederken birdenbire içimdeki itiraz ağzımdan bir çığlık olarak kopuverdi. "Yetti artık! Anladınız mı, yetti! Bıktım sizin didişmenizden! Kesin artık beş yaşındaki çocuklar gibi kavga etmeyi!" diye bağırmaya başladım. Öfkem ses tonuma yansımış, odada gürleyerek yankılanmıştı. "Ne yapıyorsunuz siz ya, kendinize gelin!"

Cansu'yla Gazel laf dalaşını bırakıp şaşkınlık içinde bana baktılar.

Bağırmaya devam ettim. "Sürekli tartışıyorsunuz, ne zaman bir araya gelsek kavga etmeden duramıyorsunuz. Hep bir atışma, hep bir dalaşma! Her konu sizin için çekişme nedeni oluveriyor." Kaşlarımı çatarak bir Cansu'ya bir Gazel'e baktım. "Nedir derdiniz ya, niye bu düşmanlık, savaştayız da benim mi haberim yok?"

İkisi de pür dikkat beni izlerken rahatsızca kıpırdanmakta gecikmediler, oldukça utanmış ve huzursuz görünüyorlardı.

Bezgince derin bir nefes verdim. "Birbirinizi öldürmek ister gibi bakmanızdan bıktım usandım artık," dedim yılgın ve üzgünce. "Oysa tek istediğim arkadaş olmanızdı, çok zor bir şey mi bu?"

Cansu sıkıntıyla solurken bakışlarını benden kaçırdı, Gazel ise yanakları utançla kızarırken başını önüne eğdi.

Israrla Cansu'ya baktım. "Cansu sen bu kadar agresif ve saldırgan değilsin," dedim yumuşak bir sesle. Ardından başımı Gazel'e çevirdim. "Gazel sen de bu kadar ukala ve kendini beğenmiş biri değilsin."

İkisi de yeniden bana baktıklarında gözlerine yansıyan pişmanlığın izlerini gördüm, yüz hatlarına suçluluk yerleşmişti. Sessiz kalsalar da kendi benliklerinde bir savaş verdiklerini görebiliyordum.

"Sizi çok seviyorum," diye devam ettim sözlerime içtenlikle. "İkinizin de bendeki yeri farklı, asla taraf tutamam ve aranızda seçim yapamam, lütfen beni buna zorlamayın. Ama emin olduğum tek bir şey var ki sizi fazlasıyla iyi tanıyorum, çok iyi arkadaş olabileceğinize inanmasam bu kadar diretmezdim." Kırılgan bir ifadeyle omuzlarımı düşürerek derince iç çektim. "Fakat artık yoruldum, kavga ettiğinizi görmek bana zarar veriyor, çok üzülüyorum. Birbirinizden nefret etmenize dayanamıyorum."

Gazel alçak sesle mırıldandı. "Niyetim seni üzmek değildi."

Cansu da iç geçirdi. "Benim de."

İlk defa ortak bir noktada buluşmaları beni mutlu etse de bunu yüzüme yansıtmadım ve ciddi görünerek son sözlerimin etkili olması için kesin bir dille konuşmayı sürdürdüm.

"Dediğim gibi asla bir seçim yapmak istemiyorum, bu yüzden ya bundan böyle birbirinize şans verip arkadaş olursunuz ya da ikinizle de bir daha konuşmam."

Gazel duyduklarını hazmetmeye çalışarak gözlerini kırpıştırırken Cansu da şaşkınlıkla kaşlarını yukarı kaldırdı.

Şaşkın ifadeleri çok komik olsa da gülmemek için kendimi güçlükle tutmayı başardım. "Evet," dedim sakin bir sesle. "Beni doğru duydunuz." Aralarından usulca geçip yatağıma yöneldim ve yastığımı sırtıma koydum, bacaklarımı öne uzatarak rahatça oturdum. "Bundan sonrası size kalmış, ben söyleyeceklerimi söyledim ve bu kararımda da ciddiyim." Çenemi inatla dikleştirdim ve kollarımı göğsümde kavuşturarak bir eylem beklercesine gözlerimi üzerlerine diktim.

Lütfen, dedim içimden geçirerek. Lütfen olumlu bir sonuç çıksın.

Sessiz geçen beş-on dakikadan sonra ilk tepki Gazel'den geldi. Derin bir nefes alarak Cansu'ya baktı. Ne diyecek diye heyecan ve beklentiyle Gazel'i izlerken nefesimi tuttum.

"Buket benim çocukluk arkadaşım," diye açıklama yaptı alçak sesle. "Biz birlikte büyüdük, hiçbir zaman ayrılmadık. Evde, okulda, dışarıda, tatilde her daim beraberdik. Ço-cukluğumuzdan beri her şeyimiz ortaktı, birlikte güldük, birlikte ağladık. Birbirimize hep göz kulak olduk. Başka arkadaşlarımız da vardı tabii ki ama bizim dostluğumuz çok başkaydı." Gözleri dolarken birkaç kez kırpıştırdı. "Sonra Ankara'ya taşındı, aramıza mesafeler girdi, eskisi gibi olamadık bir türlü. İletişimimizi sürdürdük ancak çok da sık görüşemiyorduk..." Sıcacık parlayan gözlerle bana özlem dolu kısa bir bakış attı. "En kötüsü de yüz yüze gelememekti. Sonra bu tatil işi çıktı, Buket'in Antalya'ya gideceğini

öğrendiğimde hemen annemle babamı ikna edip ben de buraya geldim. Fakat sizi yan yana mutlu bir şekilde, oldukça samimi gördüğümde kendimi kötü hissettim, sizi kıskandım." Yanakları utançla kıpkırmızı oldu. "Biliyorum kulağa çok saçma geliyor ama benim yerimi aldığını düşündüm ve o an en iyi arkadaşımı kaybettiğime inandım. Tek suçlu olarak da seni gördüm. Kızgınlığımı sana yönelttim."

Cansu'nun ağzı açık kaldı. "Asla böyle bir niyetim olmadı. Hiçbir zaman iki arkadaşın arasına girmek istemem."

Gazel'in iki gündür kafasını meşgul eden kaygılı düşünceler, aslında gerçekte ne hissettiğini ve neden huzursuz davrandığını anladığım an içim burkuldu ve kalbim parçalanıp tuzla buz oldu. Yatağımdan kalkarak yanına gittim ve kollarımı boynuna doladım.

"Ah Gazel, beni asla kaybetmeyeceksin söz veriyorum." Bu kadar hassas olması içimi titretmişti. "Her şeyi yanlış anlamışsın, bilmeden tüm bunlara sebep olacak şekilde davrandıysam eğer özür dilerim ama şu konuda şüphen olmasın ki Cansu senin yerini almaya çalışmıyor..." Geri çekilip ellerimi nazikçe omuzlarına koydum ve anlayışla tebessüm ederek yüzüne baktım. "Önceden de söylediğim gibi ikinizin de yeri bende çok ayrı, sizi çok seviyorum ve biliyorsun birini sevmek başka birilerini sevmene engel değil."

Gözlerine yaşlar dolarken çekingen bir şekilde hafifçe gülümsedi. "Biliyorum ama kendime engel olamadım, çocuk gibi davrandığımdan dolayı üzgünüm."

Gülümsedim. "Önemli değil."

Başını öne doğru salladı. Ardından pişmanlıkla ağırlaşan yeşil gözlerini Cansu'ya çevirdi. "Önyargılı davrandığım için özür dilerim. Kendi kıskançlığımdan dolayı seni suçladığım için üzgünüm." Ses tonu çekingenliğini gösterircesine ürkekti. Hatalarının farkındaydı ve Cansu'dan olumsuz bir karşılık almaktan korkuyordu.

Cansu'nun yüz ifadesi yumuşadı, dudaklarına yayılan samimi gülümsemeyle Gazel'in özür dileyen bakışlarına anlayışla karşılık verdi. "Beni cidden kızdırdın kızım," dedi ona takılarak. "Az daha seni öldürmek üzereydim."

Gazel tatlı bir şekilde burnunu kırıştırdı. "Affedersin. Bazen çekilmez biri olabiliyorum."

Cansu iç çekti. "Sana kızmıyorum, aslında seni anlayabiliyorum."

"Teşekkür ederim. Gerçekten abarttım, seni sinirlendirdim, söylediklerinde haklıydın. Tabii senin de beni kızdırdığın anlar olmadı değil," dedi şakaya vurarak.

Cansu gülerken altdudağını ısırdı. "Çok fazla damarıma bastın, hele o kilo muhabbeti neydi Allah aşkına?"

Gazel kendini tutamayarak ufak bir kahkaha attı. "Çok üzgünüm. Telafisi olacak mı bilmiyorum ama kilolu falan değilsin, vücut ölçülerin gayet iyi. Model gibisin."

"Abartma." Cansu eğlenerek gözlerini devirdi. "Yine de hoşuma gitti, teşekkürler."

Gazel gülmeyi bırakıp ciddileşti. "Beni affedebileceksen eğer aramızda geçen her şeyi unutmak isterim." Mahcup bir şekilde omuz silkti. "Belki her şeye yeni baştan başlayabiliriz."

Cansu önce gözlerini kıstı, bir an düşünüyormuş gibi yapıp samimi bir yaklaşımla sordu. "Aynı şeyi düşünüyorum, yeniden tanışmaya ne dersin?" İçtenlikle gülümsüyordu.

Gazel neşeyle kıkırdadı. "Harika fikir!" Hızla Cansu'ya doğru atılıp kollarını boynuna doladı. "Sonsuza dek en iyi arkadaşın olacağım!"

Cansu bu ani yakınlığı garipsese de hemen ayak uydurup o da bir kahkaha atarak kollarını Gazel'in beline sardı.

"Hey bu sefer de ben kıskanırım ama," diyerek kollarımı genişçe açtım ve ikisine birden doladım. Onlar da kollarını bana doladılar ve üçümüz büyük bir samimiyetle birbirimize sıkıca sarıldık.

Gazel coşkuyla bağırdı. "Yaşasın! Sevgi yumağı olduk!"

Odamızda Cansu ve Gazel'in keyifli kahkahaları havada uçuşurken içimden şükrederek mutlulukla kahkahalarına ben de eşlik ettim. Sonunda başarmış olmak beni acayip sevindiriyordu, başta ikisini de kaybetmekten feci halde korkmuştum, hatta birinden biri kapıyı çekip gidecek diye ödüm patlamıştı ama şimdi olayların bu noktaya gelmesinden çok memnundum ve adım gibi emindim ki çok yakın arkadaş olacaklardı. Üçümüz hayat boyunca en yakın arkadaşlar olarak kalacaktık ve birbirimize kenetlenip aramızın bozulmasına katiyen izin vermeyecektik.

Odamızda küçük bir barışma partisi vererek kız kıza birkaç saat takıldık. Cansu ve Gazel birbirlerini tanımak için uzun uzun sohbet ettiler ben de arada bir köprü vazifesi görerek hikâyelerindeki eksik parçaları tamamladım. Akşamü-

zeri ise Gazel'in özel daveti bizi şaşırtmıştı. Bir nevi özür yemeği olacağını dile getirmesi üzerine bizi yemeğe çıkarmasına izin verdik. Cansu, hiç gerek yok dese de Gazel bizi yemeğe götürmekte ısrarcıydı.

"Kızlar inanın bana, harika bir yere gidiyoruz. Restoranın sahibi Ahmet Amca babamın eski bir arkadaşı, babam bizim için deniz manzaralı şahane bir masa ayırttı. Her şey çok güzel olacak, bugün bendensiniz kankalar, tüm masrafları babam karşılayacak."

Cansu'ya döndüm. "İşin içine Koray Amca girdiyse her şey mükemmeldir, çok güzel bir yere gideceğimizden şüphen olmasın," diyerek bilgi verdim.

Gazel'in gözleri hınzırca parladı. "Kusana kadar tatlı yemeye var mısınız kızlar? Bütün pastaları yağmalayalım!"

Güldüm. "İğrençsin!"

Cansu kahkaha attı. "Ben varım, tabak tabak tatlı yiyebilirim, hiç hayır diyemem." Sonra tereddüt edip çekinerek altdudağını dişledi. "Ama yük olmayalım sana ya, hâlâ bundan vazgeçip ufak bir kafeye de gidebiliriz."

Gazel, Cansu'nun koluna girdi. Bir kolunu da benim koluma geçirdi. "Bebeğim bu benim özel davetim yük olmak da ne demek, rahat ol." Şeker bir şekilde göz kırptı. "Başka zaman da sen bizi bir yerlere davet edersin."

Cansu rahatlayarak çekingenliğini bir kenara bıraktı. "Tamamdır, seve seve," dedi neşeyle.

İkisinin böyle güzel bir şekilde anlaşmaları içimin sıcacık bir hisle dolmasına sebep oluyordu. Evet, biraz zor bir

süreçten geçmiştik ama şu an bu durumda olmak geçmişteki tüm kavgaları, kalp kırıklıklarını sildiği için memnundum.

Hatta mutlu ve de mesuttum!

Geldiğimiz restoran Gazel'in dediği gibi gerçekten de çok güzel bir yerdi. Fazlasıyla şık ve nezih görünüyordu. Ağır adımlarla yürürken bakışlarımı yavaşça etrafta gezdirdim. İçerisi şaşırtıcı derecede genişti. Duvarların alt kısımları koyu renk ahşapla kaplanmıştı. Üst taraflar ise beyaz renkle boyanmış, çeşitli tablolar asılarak süslenmişti. Ortamı aydınlatan kristal avizeler görkemli bir şekilde tavandan sarkarak ışıl ışıl parlıyordu. İpek örtülerle bezenmiş masalar ve sandalyeler de duvarları kaplayan ahşapla uyumlu bir renkteydi. Havada hoş, hafif bir deniz kokusu vardı ve açık pencerelerden ılık ılık içeriye esiyordu.

Kapıdan girdiğimizde bizimle bir garson ilgilenmek üzere yanımıza geldi. Gazel, babasının adını vermesiyle garson nazikçe gülümseyip bizim için ayrılan masaya doğru yönlendirdi bizi.

Orta yaşlarda görünen garson, "Benim adım Kemal, bu akşam masanızla ben ilgileneceğim. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa söylemekten çekinmeyin lütfen, tekrar hoş geldiniz," deyip menüleri getirmek üzere yanımızdan ayrıldı ve bizi yalnız bıraktı.

"Gazel burası hakikaten muhteşem bir yermiş," dedim sandalyeme yerleşirken. "Davetin için çok mersi bebeğim."

Şen şakrak kıkırdadı. "Rica ederim canımın içi, ne zaman isterseniz gene gelebiliriz."

Cansu başını cama çevirip hayranlıkla dışarıyı seyrederken karşıma geçip oturdu. "Manzaraya bakın, bizim otel odasından çok daha iyi."

Gazel de Cansu'nun hemen yanındaki sandalyeye geçti. Başını uzatıp camdan dışarıya baktı. "Hava iyice kararsın o zaman görün manzarayı, bayılacaksınız."

Kemal Bey menülerimizi getirdiğinde siparişlerimiz verdik. Yemeklerimizi beklerken masamızda eğlenceli ve samimi bir sohbet başladı. Her şey hayal ettiğimden de güzel gidiyordu, içim kıpır kıpırdı. Durmadan konuşup kız muhabbeti ederek bolca kıkırdayıp duruyorduk. Bazen sadece susup Cansu ve Gazel'i izliyordum. Şükürler olsun ki çok iyi anlaşıyorlardı, ikisi de aşırı komikti ve hiç durmadan konuşacak bir konu bulabiliyorlardı. Mizaç olarak birbirlerine öyle çok benziyorlardı ki bunu onların da fark edip etmediklerini merak ediyordum doğrusu.

Yemeklerimiz geldikten sonra da masamızdaki keyifli sohbet devam etmişti ta ki kapıdan içeri girenleri gördüğümüz o ana kadar. Çünkü gelenler Kağan, Emre ve Mert'ti. Yani görmeyi hiç istemediğimiz grup!

Oturduğum yerde rahatsızca kıpırdanırken yemek yemeyi bırakıp çatalımı masaya bıraktım. "Kahretsin!" diye inledim memnuniyetsizce. "Bu hiç iyi olmadı!"

Cansu merakla bakışlarımı takip etti ve benim gördüğüm kişileri o da görünce kısık sesli bir küfür homurdandı. "Bir bu eksikti."

Gazel başta neden böyle tepki verdiğimizi anlamadığı için kuşkuyla gözlerini kıstı fakat çok geçmeden Kağan'ı fark et-

tiğinde oturduğu yerde iyice sindi. "Aman Allahım bu kötü bir rüya olmalı," dedi korkuyla. Hâlâ Kağan'dan çekiniyordu.

Masaya doğru eğildim. "Sakın onlara doğru bakmayın, görmemiş gibi yapalım," diye fısıldadım.

Cansu yüzünü buruşturdu. "Artık çok geç," dedi üzgünce.

"Niye?" diye sordum vereceği cevaptan endişe ederek. "Bize doğru geldiklerine söyleme sakın."

Gazel telaşla inledi. "Vallahi masanın altına girerim."

Cansu, "Kızlar üzgünüm ama bu tarafa doğru yürüyorlar," diye mırıldandı huzursuzca.

Korka korka başımı hafifçe yana doğru çevirdim ve Kağan' la göz göze geldim. Soğukluğunu hissettiren buz mavisi gözleri ürkek bakışlarımı yakaladığı an kaşlarını öfkeyle çattı.

Titreyerek yutkundum, neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti, neyse ki ayakta değilim diye aklımdan geçirdim aksi halde her an yere yığılabilirdim. Çünkü öfkeli olsa da ısrarlı bakışlarının gerisindeki ifade öyle derindi ki ayrı kalma konusundaki kararlılığımı sarsıyordu.

Kağan'ın etkisi yine başlamıştı işte, varlığı beni her daim heyecanlandırmaktan vazgeçmiyordu. Bu bazen iyi yönde oluyordu, bazen ise kötü yönde ve şu an kesinlikle kötü yöndeydi. Zira bir yandan içten içe özlemim katlanarak artıyor bir yandan da Kağan'ın yapacaklarından tedirgin olup korkmadan edemiyordum. Kayıtsız kalışı ve sessizliği hiç hayra alamet değildi.

Kağan bana son kez buz gibi, mesafeli bir bakış fırlatıp beni görmezden gelerek Emre ile Mert'e döndü. Hemen az

ilerimizdeki masaya geçip oturdular. Her ne kadar gelişlerinden rahatsız olsam da Kağan'ın beni umursamaması katlanılmaz bir hayal kırıklığına uğratmıştı beni.

Ben de dengesiz miyim neyim anlamadım ki hem Kağan'ın benden uzak durmasını istiyordum hem de beni takmadığında aşırı derecede üzülüyordum. Durumum cidden vahimdi!

İç çekerek bakışlarımı onlardan çekip tekrar kızlara döndüm.

Cansu kaşlarını yukarı kaldırdı. "Kağan sadece kötü kötü bakmakla mı yetindi, ben mi yanlış gördüm?"

"Doğru anlamışsın." Surat asarak bakışlarımı tabağıma indirdim, yemekler çok güzel görünüyordu ama artık iştahım kaçmıştı, tek bir lokma dahi yemek istemiyordum.

Cansu, "Bu hiç mantıklı değil," deyip düşünceli bir tavırla Kağanların masasına bakmayı sürdürdü. "Sanırım dediğin gibi, gerçekten değişmiş."

"Belki de artık vazgeçmiştir benden," diye mırıldandım aksi aksi. Hâlâ yoğun bir hayal kırıklığının etkisindeydim.

Cansu bir an duraksadı. "İstediğin bu değil miydi zaten?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Yutkundum. "Galiba."

"O zaman niye hiç mutlu değilsin?"

Derince iç geçirdim. "Bilmiyorum."

Gazel yemeğinden ufak bir lokma alıp Kağanların masaya kaçamak bir bakış attı. "Yanındakiler kim?" diye sordu meraklı bir sesle. "Şu sarışın olan sabah da Kağan'ın yanındaydı, ama diğerini ilk kez görüyorum."

Cansu içeceğinden uzunca yudum alıp bardağını masaya geri bıraktı. "Sarışın olan Emre, adi herifin tekidir. Hatta en büyük pisliktir kendisi. Yani dünyada görüp görebileceğin en şerefsiz insandır. Esmer olan da Mert, çok da önemli biri değil yani."

Gazel şaşkınlıkla karışık bir merakla Cansu'ya baktı. "Dur bir dakika acele etme, biraz geri saralım ve Emre'ye geri dönelim." Gözleri haylazca parladı. "Bir aşk acısı mı çekiyoruz acaba?"

Cansu gözlerini devirdi. "Yoo sana öyle gelmiş."

Gazel, muzipçe Cansu'nun elinin üstüne bir şaplak attı. "Bana yalan söyleme yeni en yakın arkadaşım. Hemen dökül, detaylara ihtiyacım var. Aksi halde vallahi gider kendisine sorarım."

Kendimi tutamadım ve kıkırdadım. "Cidden yapar," dedim Cansu'yu uyararak.

Cansu acıyan elini ovalarken homurdandı. "Ona ne şüphe. Sabahki saçmalığını unutmadım," diye takıldı gülerek. "Pekâlâ, Emre benim eski sevgilim, hatta ilk aşkım diyebilirim onun için," diye lafa başlayarak kısaca tüm hikâyesini anlattı.

Gazel anlayışla Cansu'ya bakarken onun için üzüldüğünü yüzündeki hüzünlü ifadeden anlayabiliyordum. "Gerçekten pisliğin tekiymiş," dedi iğrenircesine. "Artık bu çocuk kara listemde onu gördüğümde kötü kötü bakmayı ihmal etmeyeceğim."

Cansu minnettar bir gülümsemeyle "Ee senin var mı sevgilin?" diye sordu Gazel'e.

Araya girerek, "Hakikaten ya, anlat bakalım, en son hatırladığım kadarıyla Yiğit'le çıkıyordunuz, senin nasıl gidiyor aşk hayatın?"

Gazel abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "O geçmişte kaldı cicim, şu an sevgilim yok. Yalnızım..." Şeker şeker gülümsedi. "Taliplerimi bekliyorum," dedi alaycı bir tavırla.

Şaşırmıştım. "Ne oldu, neden ayrıldınız?"

Gazel umursamazca omuz silkti. "Arkadaştan sevgili olmuyormuş, bunu öğrendim."

"Ne?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Sen Yiğit'ten çok hoşlanıyordun, hem de kısa bir süre için de değil. Basbayağı âşıktın ona."

"Âşık olduğumu sanmışım."

"Nasıl yani?"

"Şöyle ki, yakın arkadaşken aranızdaki samimiyete güveniyorsun ve her şeyin aynı şekilde tıpkı eskisi gibi harika devam edeceğini sanıyorsun ama öyle olmuyormuş ne yazık ki. Çünkü sevgiliyken aranızdaki o kankalığın hissettirdiği rahatlık kayboluyor. Daha bir sahiplenme çıkıyor ortaya, hatta kıskançlık giriyor devreye, bu da yetmiyormuş gibi bir de hayatına karışma durumu çıkıyor ve bazen özgürlüğünü kısıtlamaya kadar gidiyor bu durum..." Kırgın bir şekilde derince iç çekti. "Ben özgürlüğüme düşkün bir kızım, kimsenin bana karışmasına izin veremem. Kısacası Yiğit'le yapamadım, biz de tekrar arkadaş olmaya karar verdik. Bitti."

Cansu, Gazel'i onayladı. "Buna kesinlikle katılıyorum, aynı

kişi arkadaşken başka sevgiliyken başka davranabiliyor. Resmen kişilik değiştiriyorlar."

Güldüm. "Erkek milleti işte," dedim dalga geçerek. "Acayip dengesizler."

Bu sırada Kağanların masasında bir hareketlenme olunca hepimiz yine bakışlarımızı o tarafa doğru çevirdik.

Cansu sandalyesine yaslanırken nefesini bıraktı. "Hah işte, Hakan da geldi, tam oldu. Grup tamamlandı."

Hakan, her zamanki umursamaz tavrıyla masadakilere hafifçe başını sallayarak selam verdi, Kağan'ın karşısındaki sandalyeye geçip oturdu. Koyu renk gözlerinde donuk bir ifade vardı, yine sessizdi ve etrafındakilere nazaran oldukça mesafeli duruyordu. Bakışlarımı üzerinde gezdirirken ensemdeki tüylerin ürperdiğini hissettim, ona bakmak bile beni huzursuz etmeye yetiyordu. Gözleri gibi kıyafetleri de simsiyahtı, ruhundaki kasveti belgelercesine baştan aşağı soğuk görünüyordu adeta ölüm gibiydi.

Gazel şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ama" diye fısıldadı şaşkın şaşkın. "Ben bu çocuğu tanıyorum."

Başımı hızla Gazel'e çevirdim. "Kimi?" diye sordum hayretle.

Cansu da şaşkınca kaşlarını kaldırmış Gazel'e bakarken vereceği cevaba odaklanmıştı.

Gazel'in yanakları hafifçe kızarırken altdudağını dişledi. "Hakan'ı," dedi usulca.

Cansu, "Hadi oradan," dedi inanmazlıkla.

Benim de Cansu'dan farkım yoktu. İçine düştüğüm hayretle dudaklarım aralanırken az önce duyduğum itirafın gerçek olup olmadığını anlamaya çalıştım. "Nereden tanıyorsun?" diye sordum merak ederek.

Gazel utanarak mahcup bir ifadeyle bir bana bir Cansu'ya çekingen bir bakış gönderdi ve Hakan'la nasıl tanıştığını anlatmaya başladı.

17

Siyahlı çocuk!

GAZEL

Çocukluk arkadaşım Buket'in Antalya'ya tatile gittiğini öğrendiğim an coşkuya kapılarak evin içinde sevinç çığlıkları atmam bir olmuştu. Çünkü uzun zamandan sonra onu tekrar görme fırsatını yakalamam büyük bir şanstı ve ne olursa olsun bunu kesinlikle değerlendirmeye kararlıydım.

Buket'in annesi, Seda Teyze ile konuştuğum o öğleden sonra en mutlu olduğum günlerden biri haline dönüşmüştü. Güzel haberi alır almaz hiç hız kesmeden heyecanla alt kata inerek annemle babamı bulmaya gitmiştim. Sonunda ikisini bahçede kahve içip sohbet ederken bulduğumda neşeyle hoplayıp zıplayıp karşılarına geçince, içimden taşan sevinçten yerimde duramadığımı gördüklerinde bir şeyler olduğunu çoktan anlamışlardı.

Heyecanım öyle fazlaydı ki neredeyse çığlık atarak direkt konuya girmiştim, "Anne! Baba! Lütfen Antalya'ya tatile gidelim, lütfen, lütfen, lütfeeeeen!"

Ardından ikisinin şaşkın bakışları altında Seda Teyze ile konuştuklarımdan bahsederek bütün her şeyi anlatmış ve Buket'le eski günlerimizdeki gibi yeniden bir araya gelmek adına ona sürpriz yapmak istediğimi söylemiştim ve beni kırmayarak isteğimi kabul etmişlerdi.

Şimdi ise...

Ah, hiç sormayın, yoğun bir ısrarla annemle babamı başka bir konu için ikna etmeye çabalıyordum, fakat bu seferki isteğim birazcık ımm... nasıl desem... Benim için feci heyecanlı bir deneyim ailem için de hassas bir durum olduğundan ne yaparsam yapayım onları ikna edemiyordum ve bıktıracak düzeydeki ısrarlarım da nafile görünüyordu. Nihayetinde bir türlü orta yolu bulamıyorduk!

Ama ben pes eder miyim, hayır!

"Babacığım ne olursun, izin ver, Antalya'ya kendim gideyim. Söz veriyorum hiçbir sıkıntı çıkmayacak. Dikkatli kullanacağım arabayı, hiç aşırı hız yapmayacağım, kaplumbağa hızıyla eşit süreceğim, minik minik ilerleyeceğim, vallahi bak."

Annem, babamın cevap vermesine fırsat bırakmadan telaşla itiraz etti. "Koray, sakın tamam deme, uyma sen Gazel'e. Yalnız başına nasıl arabayla gider ta Antalya'ya kadar, bunun imkânı yok."

"Ya anne ne olacak sanki?" dedim yalvarırcasına. "Öyle bir diyorsun ki, duyan da dünyanın bir ucundan diğerine gideceğimi sanır. Bak gör, İzmir'den Antalya'ya göz açıp kapayıncaya kadar varmış olurum."

Babam kararsız bir tavırla çenesini sıvazladı. "Bilemiyorum Gazel, sana her zaman destek olurum biliyorsun ama bu

konuda annen haklı. Onca yolu yalnız gidebilir misin emin değilim, hele ki ehliyetini yeni almışken."

Annem, "Aynen öyle, sen daha acemisin, henüz şehirlerarası yolculuğa çıkamazsın. Ayrıca beş-altı saat süren bir yoldan bahsediyoruz, lütfen biraz mantıklı ol Gazelciğim," diye eklemekte gecikmedi.

Surat astım. "Siz böyle davranarak fırsatları değerlendirmeme engel olursanız ben nasıl acemiliğimden kurtulacağım, söyler misiniz?"

Annem şefkatle saçlarımı okşadı. "Antalya'da bol bol pratik yaparsın bir tanem, hatta baban orada sana istediğin model güzel bir araba kiralar..." Yüzünde şakacı bir gülücük belirdi. "Tatil boyunca bizim özel şoförlüğümüzü yaparsın."

Hoşnutsuzlukla yüzümü buruşturup anneme kötü bir bakış fırlattım. Küçük, aksi bir kız çocuğu gibi somurtuyordum.

Babam başını sallayarak annemi onayladı. "Annen haklı Gazel, şimdilik iyiliğin için bu fikri erteleyelim olur mu, ilerde elbette dilediğin gibi araba kullanmakta özgürsün. İstediğin yere gidebilirsin."

Dudaklarımı sarkıttım. "Hayallerimi yıktınız şu an," dedim dargın bir sesle. Yalandan burnumu çekip ağlamak üzere olduğumu hissettirerek konuşmayı sürdürdüm. "Halbuki ehliyetimi aldığımda ne mutlu olmuştum, her yere arabayla gideceğimi hayal etmiştim." Kirpiklerimi ardı ardına kırpıştırdım. "Meğer ne büyük bir yanılgıya düşmüşüm, ah kötü bahtım, makus kaderim."

İzin koparabilmek için son kartımı da oynuyordum, Yeşilçam'dan kopya, duygu sömürüsü kartını!

Annem bıkkınlıkla nefesini bıraktı. "Anneciğim lütfen uzatma artık, kızıyorum ama. Olmaz diyoruz, yanında biri olmadan Antalya'ya gidemezsin, konu kapandı."

Babam gülerek kolunu omzuma attı ve beni kendine doğru çekti. "Gel buraya seni sulugöz," dedi sevecen bir tavırla. "Kıyamam ben sana." Saçlarıma şefkatle öpücük kondurdu.

Başımı kaldırıp dolu dolu gözlerle babamın yüzüne baktım. "Babacığım, sen tamam de ne olursun, kabul et. Lütfen ben arabayla gideyim, lütfen, lütfen, lütfen..." Sesimi alçaltarak fısıltıyla konuşmaya devam ettim. "Annemin ruhu duymadan bu konuyu aramızda halledebiliriz."

Babam eğlenerek güldü. "Gazelciğim ısrar etme, Antalya'ya hep birlikte uçakla gideceğiz, seni yalnız gönderirsek aklımız sende kalır kızım. Bize de hak ver."

Annem yumuşak bir sesle sözü devraldı. "İçimiz asla rahat etmez, yollar çok tehlikeli güzelim ve üstesinden gelebilecek düzeyde deneyimli bir sürücü değilsin."

Babam, "Kesinlikle, önce şehir içinde kendini geliştirmelisin," dedi son noktayı koyarak.

Kaşlarımı çattım. "Ya of!"

Babam elini başıma koyarak saçlarımı karıştırdı. "Of demek yok babaya küçük kızıl kafa."

Hâlâ somurtuyor olsam da dudaklarımın neşeli bir gülümsemeyle kıvrılmasına engel olamadım ve gülerek babamdan kaçtım. "Baba! Şahane ötesi saçlarımı bozduğunun farkında mısın acaba?" Bozulan saçlarımı elimle tarayarak düzeltmeye çalıştım. "Saçlarımı bu şekle sokmak için saatlerce uğraştım."

Gözleri muzipçe parladı. "Affedersin." Yanıma yanaşıp elini tekrar saçlarıma daldırdı. "Bak burada bozulmamış ufak bir yer kalmış, orayı da dağıtayım, tam olsun."

Şen şakrak bir kahkaha atarak babamdan yine kaçtım ve annemin arkasına saklandım. "Ya baba, çok kötüsün!"

Babam beni yakaladı, omzumu nazikçe sıvazlayarak odama çıkan merdivenlere doğru yönlendirdi. "Hadi bakalım ufaklık, yarınki yolculuğumuz için bavullarını hazırlamaya devam et. Uçağımız öğlen kalkacak." Son cümleye özellikle vurgu yapmıştı.

"Puf!" Teslim olarak yenilgiyi kabul edip omuzlarımı düşürdüm, başımı önüme eğdim. "Tamam, gidiyorum."

Babam üzüldüğümü görünce önüme geçip çenemi tutarak hafifçe kaldırdı ve gözlerinin içine bakmamı sağladı. "Surat asmayı bırak küçük kızıl kafa, böyle yaparak hem kendini hem beni üzüyorsun." Anlayışla gülümsedi. "Ehliyetini yeni aldın, çok heyecanlısın biliyorum ama şimdi sırası değil, tamam mı?" Elini başımın arkasına koyarak beni kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. "Sen benim bir tanemsin, en değerlimsin, sana bir şey olursa ne yaparım ben?" Geri çekildiğinde sıcacık bakışları yüzümde gezindi. "Beni anlıyorsun değil mi, yalnız başına arabayla yollara düşmene izin veremem."

Derince iç çektim. Babamın endişesi yersizdi ama içini rahatlatmak için içtenlikle gülümsedim. "Anlıyorum babacığım, ısrar ettiğim için özür dilerim. Haklısınız henüz deneyimli bir sürücü değilim, benim için tehlikeli olabilir. Başka sefere artık..."

İşaretparmağıyla muzipçe burnuma dokundu. "Aferin benim güzel, anlayışlı kızıma."

Neşeyle kıkırdadım ve babamın yanağına bir öpücük kondurarak uslu uslu merdivenleri çıkmaya başladım fakat odama girdiğimde cici kız imajımdan tamamıyla sıyrılarak kafasında hain düşünceler dönen kötü bir kıza dönüştüm. Yarın için yaptığım planlar ardı ardına zihnime düşüp kafamda şekillenirken gözlerime sinsi bir bakış yerleşti, dudaklarımda ise kendini beğenmişliğin simgesi olan uğursuz bir gülüş belirdi. Hani olur ya filmlerde gizli iş çevirenlerin yüzlerinde oluşan kibirli ifade, hah işte aynı ondan.

Görünürde anlayışlı ve babasının sözünden çıkmayan, tatlı küçük bir kız olabilirim ama gerçek hiç de öyle değildi. Çünkü Antalya'ya araba kullanarak gitmek istiyordum ve gidecektim de. Kimse beni kararımdan vazgeçiremezdi, ne annem ne de babam!

Evet, kesinlikle inatçı bir kız olduğum doğrudur.

Nitekim sabah bizimkiler sıcacık yataklarında daha mışıl mışıl uyurlarken erkenden yatağımdan usulca kalktım, ses çıkarmamaya dikkat ederek aceleyle hazırlandıktan sonra sessiz adımlarla bir ajan gibi babamın arabasını kaçırmak üzere gizlice evin garaja girdim!

Babam oldum olası arabalara hayrandır, zaten bu büyük tutkusunu evimizin garajındaki araba koleksiyonundan anlamak hiç de zor değil. Çoğu zaman işinden arta kalan boş vakitlerini burada geçirip hobi olarak hiç usanıp sıkılmadan arabalarının bakımlarını yapmaktan vazgeçmez. Her bir arabaya değerli bir mücevhermiş gibi davranması beni daima

güldürür ancak son zamanlarda ben de babama eşlik etmeye başlamıştım ve arabalar hakkında bir şeyler öğrenmeyi kafaya koymuştum. Sonuç olarak çok bir şey öğrenememiştim ama araba kullanmaya başladığımdan beri babamdaki araba tutkusunun bende de filizlenmeye başladığı aşikârdı. Tabii ben daha çok pratik kısmıyla ilgileniyordum, tamir ve bakım işleri hiç bana göre değildi.

Garajın kapısını yavaşça açıp içeri girdiğimde çoğu son model olan arabaların üzerinde gözlerimi gezdirdim. Antalya yolculuğum için hangi arabayı almalıyım diye düşünerek garajda ağır ağır dolaşıp dikkatle çevreme bakındım ve sonunda bir karar vererek babamın birkaç ay önce aldığı siyah, dev gibi Jeep'i gözüme kestirdim. Dudaklarım keyifli, arsız bir gülümsemeyle kıvrılırken hızla araba anahtarlarının olduğu kasayı açtım, Jeep'in anahtarını bulup kasayı geri kapattım. Neşeyle koşarak kendimi arabaya attığımda sevinçli bir kahkaha savurdum ve babamlar beni fark etmeden önce buradan kaçmak için aceleyle arabayı çalıştırıp vakit kaybetmeden yola koyuldum.

Birkaç saattir yoldaydım ve yolculuğum tek kelimeyle harika geçiyordu. Arabanın içi gümbür gümbür çalan Türkçe pop şarkılarla dolmuştu ve ara sıra bağıra çağıra şarkıya eşlik edip araba kullanmak manyak güzeldi, kendi kendime acayip eğleniyordum. Çoktan İzmir'in içinden çıkmıştım, süratle otoyolda ilerliyordum.

Yol boyunca uzanan yemyeşil orman iki yanımdan hızla akıp gidiyordu, güneş ise gökyüzünde şimdiden sıcacık parlıyordu. Evden erken çıktığımdan olsa gerek otoban fazlasıyla

boştu, yanımdan geçen tek tük arabalar oluyordu olmasına fakat Antalya yolunda pek fazla canlılık yoktu. Bu da benim işime geliyordu doğrusu çünkü rahatça hız yapabiliyordum ve bu çok heyecanlıydı, kendimi bir o kadar da asi hissettiriyordu!

Özgür olmak, dilediğin gibi hareket etmek müthiş bir şeydi!

Aradan birkaç saat daha geçtiğinde arabada garip bir ses duymaya başladım. Yüksek sesle gümbürdeyen müziği bastıran arka arkaya duyulan bir uyarı sinyaliydi.

"Bu da ne?" Şaşkın şaşkın bakındım.

Bip, bip, bip...

"Ya nereden geliyorsun gıcık ses?"

Kaşlarımı çatarak sesin nereden geldiğini çözmeye çalışırken müziği kapattım ve hızımı biraz azalttım. Fakat ses hiç durmadan arabanın içinde yankılanmaya devam ediyordu ve ben sesin kaynağının ne olduğunu bir türlü bulamıyordum. İyice tedirgin olarak endişeye kapıldığımda göstergeye göz attım, bir şeylerin yanıp söndüğünü fark ettim ve anında gözlerim panikle büyüdü.

"Hay aksi! Bir bu eksikti!

Çünkü arabanın benzini bitmişti ve bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama lanet olsun ki yolda kalmıştım!

Kalbim deli gibi atmaya başladı. Ben nasıl arabanın benzin durumunu kontrol etmeden yola çıkmıştım ya, nasıl unuturum bunu, nasıl böyle bir hata yapabilirim!

Derin bir korku hissi aniden içimi tutuşturdu. Bomboş, kimsenin olmadığı, ıssız yolda öylece kalıvermiştim ortada!

Bir an için yerimden kıpırdayamadım, hissettiğim endişe öyle yoğundu ki donup kaldım adeta.

Ne yapacaktım ben şimdi, kimden yardım isteyecektim?

Lütfen bir mucize gerçekleşsin de kurtulayım!

Ah, biliyorum, tüm bunlar annemle babamı kandırdığım için olmuştu işte! Bu benim cezamdı belki de! Eyvahlar olsun!

Sabah evden kesinlikle yalnız çıkmamam gerekiyordu. Aptal kafam, ne vardı sanki inat edecek? Mis gibi uçağa binseydim ya, şimdi bu ıssız yerde yolda kalmak yerine konfor içinde yolculuk yaparak nefis atıştırmalıkları yiyip güzel bir film izliyor olurdum.

Şimdi ise, nasıl hazırlıksız bir şekilde yola çıkabildiğimi sorgulayıp daha büyük bir aptallık edebilir miydim acaba diye merak ediyordum.

Of da of! Bir gün umarım düşünerek hareket edecektim, aptallık etmeyen akıllı bir kız olacaktım, yani inşallah.

Üzgünce nefesimi bırakırken çantama uzanarak içinden telefonumu çıkardım ve bana yardım etmesini umduğum kuzenim Berk'i aradım. Neyse ki telefonumun şarjı tamdı, şükürler olsun.

Telefon ikinci çalışta açılınca içimdeki gerginlik biraz olsun azadı. "Selam kuzen, ne haber?"

Berk'in sesini duymak kendimi iyi hissettirse de, "Kötü," diye cevap verdim ağlamaklı bir şekilde.

"Ne oldu, hayırdır?"

"Kendimi nasıl öldürsem sence kuzen, bir akıl ver bana da kurtulayım şu sefil hayatımdan."

Şaşırmıştı. "Anlamadım?"

"Ben uçurumdan aşağı atlamakla kafama silah dayamak arasında gidip geliyorum, sence hangisi kesin çözüm olur?"

Berk sabırsızca nefesini verdi. "Sen ne saçmalıyorsun Gazel?"

"Kesinlikle ölmem lazım kuzen," dedim acınası bir sesle "Aksi halde babam beni hayatım boyunca eve hapsedecek. Ömür boyu cezalı olacağım, hiç kurtuluşum yok."

Hafifçe güldü. "Yine ne yaptın?"

"Babam bana çok kızacak," diye inledim üzgünce. "Ama hak ettim ben, babam bana kızmakla kalmamalı bir de üstüne işkence etmeli, hatta kafamı koparsa yeridir! Hak ettim çünkü!"

Berk bir kahkaha patlattı. "Neler olduğunu anlatacak mısın, gerçekten merak ettim."

Tam ağzımı açmış Berk'e başıma gelenleri anlatacaktım ki telefonum birinin daha aradığını haber vererek biplemeye başladı. Telefonu kulağımdan çektim ve ekranda babamın adını görünce güçlükle yutkundum.

Kahretsin, başım fena halde dertteydi!

"Berk, babam arıyor. Ben sana sonra dönerim olur mu, şimdi kapatmalıyım," dedim ve hızla telefonu kapatıp babamın aramasına cevap verdim.

"Alo?" dedim çekinerek.

"GAZEL!!!"

Oturduğum koltuğa sinerek iyice gömüldüm. "Efendim babacığım," diye cevap verdim ürkek bir sesle.

"Neredesin sen!" diye gürledi öfkeyle.

Allahım ya Rabbim sen koru beni.

"Yoldayım babacığım," dedim yine aynı ürkek sesle.

Derince soluğunu bıraktı. Öfkesi çok büyüktü ve kendini tutmaya çalıştığı belli oluyordu. "Sen ne yaptığını sanıyorsun Gazel, sabahın köründe arabalardan birini alıp kaçmak da ne demek oluyor?"

"Ama babacığım lütfen kızma bana, size söylemiştim. Tek başıma yolculuğa çıkmak istiyordum," dedim korka korka açıklama yaparak.

"Biz de sana olmaz demiştik diye hatırlıyorum Gazel!" dedi hiddetlenerek. "Sen nasıl bizim sözümüzü çiğneyip yalnız yola çıkarsın!" Bir an duraksadı, derin bir nefes aldı. "Hem de Jeep'i almışsın, benzini çok azdı o arabanın!"

Yüzümü buruşturdum. Evet, artık biliyorum.

Konuşmasına devam etti. "Depoyu doldurdun değil mi?" diye sorarken dişlerini sıkmıştı. Bana hem kızgındı hem de benim için acayip endişeleniyordu.

O an devasa bir suçluluk hissederken içim burkuldu. Bunaldığımı hissederek arabadan indim, kapıyı kapatarak sırtımı yasladım. Babamın bana daha fazla kızmasından korktuğum için yalan söylemeyi tercih ettim.

"Doldurdum babacığım, birkaç saat önce bir benzin istasyonuna uğramıştım merak etme," dedim üzgün bir sesle.

Rahatlamışçasına nefesini bıraktı. "Of Gazel," dedi bezgince. "Bu konuyu Antalya'da yüz yüze konuşacağız. Annenle benim sözümü dinlememenin sonuçlarına katlanacaksın, söylememe gerek bile yok bu kez cezan çok ağır olacak küçükhanım."

Ah, ben de bundan korkuyordum.

Ayakkabımın ucuyla toprağı eşelerken, "Özür dilerim baba, seni de annemi de kızdırmak istemezdim," diye karşılık verdim pişmanlıkla.

Babam iç çekti. "Tamam, şimdi düşünme bunu, yola odaklan. Dikkatli olmanı istiyorum tamam mı, arabayı çok dikkatli kullanacaksın. Kesinlikle hız yapmak yok, yavaş git. Herhangi bir aksilik olursa da hemen beni arayacaksın, anlaştık mı?"

Yutkundum. "Peki babacığım." Umarım benzin bulursam yapmayı planladığım şey bu olacak zaten.

"Kapatıyorum şimdi." Ses tonundaki öfke azalmıştı. "Kendine dikkat et."

"Tamam, görüşürüz."

Telefonu kapatır kapatmaz kalbim hüzünle ağırlaştı, kendimi felaket kötü hissederken dalgın dalgın yere baktım. Babamı hem üzmüş hem de sinirlendirmiştim, kim bilir annem ne haldeydi? Eminim o çok daha sinirli ve bir o kadar da perişandı. Sabah bana çılgınca gelen yolculuk fikri şimdi öyle aptalca bir fikirmiş gibi geliyordu ki böyle pervasız davrandığım için kendimi boğazlamak istiyordum.

Yolun bir ucundan süratle gelen bir araba fark ettiğimde başımı yerden kaldırıp gelene odaklandım. Belki yardım isteyebilirdim ama sürücü arabayı öyle hızlı kullanıyordu ki duracağından hiç emin değildim. Bu yüzden herhangi bir eylemde bulunmadım fakat araba önümden geçerken birkaç metre ötemde ani bir frenle durmakta gecikmedi. Tekerlekler çığlık çığlığa bağırırken çıkan tiz ses yüzünden kulaklarımı kapatmamak için kendimi zor tutmuştum.

Duran araba bir süre sessizce bekledi, afallamış bir halde gözlerimi arabadan ayırmadan dikkatle bakmayı sürdürdüm. Derken içinden iki çocuk indi. Biri geride dururken diğeri yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyle gözlerini üzerime dikip bana doğru yürümeye başladı.

"Merhaba güzelim, bir sorun varmış gibi görünüyor." Gülümsüyordu.

Temkinli bir ifadeyle hafifçe tebessüm ettim. "Önemli bir şey değil."

Neden bilmiyorum ama hem hareketlerinde hem bakışlarında hem de ses tonunda beni huzursuz eden bir şeyler vardı. Bir an yanıldığımı umut ederek yüzünde samimi olan ya da iyi niyete dair içten bir sıcaklığın izlerini aradım ama karşılaştığım tek ifade kötücül bir kibirdi. Kesinlikle kararımı vermiştim, çocuk pek tekin birine benzemiyordu ve içgüdülerim beni uyarmaya çoktan başlamıştı.

Güvenme, güvenme, güvenme...

Açık renk gözleri arabamın üzerinde gezinirken, "Yolda mı kaldın?" diye sordu ilgiyle.

Ne cevap versem bilemedim. "Sayılır," demekle yetindim. Fakat ağzımı kapattığım an itirafımdan pişmanlık duydum.

Allahım ben nasıl bir aptaldım böyle, çocukta tekinsiz bir şeyler olduğunu hissettiğim halde bu tenha yerde neden kendimi ele veriyordum ki?

Arabalarına geri dönmelerini dileyerek elimdeki telefonu sallayıp görmesini sağladım. "Arkadaşımı aradım birazdan burada olacak, siz gidebilirsiniz, meşgul etmeyeyim ben sizi," diyerek yalan söyledim.

Sözlerimden etkilenmeyerek, "Senin için zamanım var," deyip bana doğru bir adım daha attı. "Ben Batu." Hafif bir baş hareketiyle arkadaşını gösterdi. "O da arkadaşım Cenk."

Cevap vermedim, bu çocuklardan nasıl kurtulabilirim diye kara kara düşünmekle meşguldüm.

Başını yana eğip bakışlarını ağır ağır bedenimde dolaştırdı, gözleri yüzümü bulunca, "Sen adını söylemeyecek misin?" diye sordu.

Kendimi durduramadan gerçek dudaklarımdan döküldü. "Ne gerek var?"

Dudakları yavaşça kıvrıldı, yüzünde çapkın bir gülümseme oluştu fakat gözlerindeki uğursuzluğu saklamakta yetersiz kalıyordu. "Senin gibi tatlı bir kızı tanımak istiyorum."

İçim ürperdi. Çaktırmadan boydan boya uzanan bomboş otoyola bakındım, ne sağ şeritten ne de sol şeritten giden gelen tek bir araba dahi yoktu, yalnızca biz vardık ve artık ciddi ciddi korkmaya başlamıştım.

Elimden geldiğince korkuma direndim. "Lütfen gider misiniz?" dedim ciddi ve sert görünmeye gayret ederek.

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Bu kadar çabuk mu bizden kurtulmak istiyorsun, oysa biz sana yardım için durmuştuk."

Ya tabii!

"Durmasaydınız," dedim mesafeli bir sesle. "Sizden yardım isteyen olmadı."

Kısa bir kahkaha attı. Cenk de gülüyordu.

Bıkkınlıkla iç çektim. "Lütfen gidin, rica ediyorum."

Suratındaki alaycı ifade silinip yerini ciddi bir ifadeye bıraktı. "Gitmeyi hiç düşünmüyorum güzelim." Gözleri parladı. "Hele ki yepyeni bir oyuncak bulmuşken."

Omurgamdan aşağı soğuk bir his inerken gerginlikle telefonumu sıktım, parmaklarım acımıştı ama umursamadım. "Pekâlâ, polisi arayacağım," dedim uyarırcasına.

Büyük bir umursamazlıkla omuz silkti. "Ara hadi, hiç durma."

Kayıtsızlığı karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım, kahretsin tehdidimden zerre kadar etkilenmemişti.

Hareket etmeyip bön bön ona baktığımı görünce alaycı bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. "Sen polisi aramayacak mıydın?"

Hafif bir silkelenişle kendimi toplayarak ciddiyetle kaşlarımı çattım. "İyi, arayayım da gör sen," dedim kızarcasına.

Batu gür bir kahkaha patlatırken bakışları elime doğru, sıkıca tuttuğum telefonuma kaydı. Kocaman tavşan kulaklı pembe telefon kılıfım, rengârenk taşlarla süslüydü ve taşların parlaklığıyla oldukça dikkat çekiyordu.

"Ne hoş bir telefonun var." Gözlerinden sinsi bir gölge geçti. "Yakından bakabilir miyim?" Hızlıca telefonuma uzanarak elimden çekti.

Şaşkınlıkla, "Ne yapıyorsun?" dedim tiz bir sesle. Telefonumu geri almak için öne doğru hamle yaptım fakat geriye çekildi. "Geri ver onu!"

Kolunu yukarı kaldırıp telefonuma uzanmamı engelledi. "Hayır." Eğlenerek gülüyordu.

Sinirlenmiştim. "Geri ver dedim sana!"

Arkadaşı Cenk'e döndü. "Yakala!" Telefonumu ona doğru fırlattı.

Ensemde bir ürperti hissettim ve korkarak geriledim. Ne yapıyordu bunlar böyle! İyice zıvanadan çıkmışlardı.

Batu benimle uğraşmayı bırakıp yine tüm ilgisini babamın arabasına verdi. Çevresinde gezinip sağını solunu dikkatle inceleyip duruyordu. "Cenk, sence bu arabayı Orhan Abi'ye okutabilir miyiz?"

"Ne?" Yok artık daha neler!

Cenk güldü. "Havada kapar kanka, hiç kaçırmaz."

Gözlerimi kıstım. Artık cidden beni delicesine ürkütmeye başlamışlardı.

Batu bana döndü, sanki sır veriyormuş gibi sesini alçaltarak bana açıklama yaptı. "Orhan Abi çalıntı arabaları parçalayıp satmakla ünlüdür ve senin arabana bayılacak. Çok yüklü bir para kıracağız."

Korkarak yutkundum. "Ne saçmalıyorsunuz siz?" diye mırıldandım endişeyle.

Batu arsızca sırıttı. "Demem o ki güzelim, bize zorluk çıkarmadan arabanın anahtarını ver ki biz de seni incitmeyelim." Sanki kendinden emin olamıyormuş gibi Cenk'e yandan bir bakış attı. "İncitmeyiz değil mi Cenk?"

Cenk rahat bir duruşla omuz silkti. "Söz verememem."

Başımı inanmazlıkla iki yana salladım. "Siz kafayı yemişsiniz!"

Batu'nun arsız sırıtışı genişledi. "Ama böyle laflar edersen beni kızdırırsın, ben de hiç istemesem de sana zarar vermek zorunda kalırım." Yüzündeki sırıtışın aksine ses tonu tehditkârdı.

Gözlerim Batu ile Cenk arasında gidip geldi, ikisi de söylediklerinde gayet ciddiye benziyorlardı ve ben bu ıssız otoyolda savunmasız bir şekilde çaresizce bir başıma karşılarında dikiliyordum. Kaygıyla kaşlarımı çatarak bakışlarımı ikisinden de ayırmadan yavaşça arabamın kapısını açtım. Birazdan başıma çok kötü şeyler geleceğini hissederek kalbim çılgınca atmaya başladı, endişem bir yumruk misali göğsümü sıkıştırırken içgüdüsel bir hareketle hızla kendimi ön koltuğa atıp kapıyı da ardımdan hızla kapattım.

Batu hışımla arabaya doğru koşturdu, kapıyı açmak için hırsla yüklendi fakat ben çoktan kilit tuşuna basarak tüm kapıları kilitlemiştim. Benim için ne kadar yararlı olacaktı bilemiyordum ama geçici de olsa kendimi güvene almayı başarmıştım.

Batu kapıyı açmak için birkaç kez daha zorladı, ardından büyük bir sinirle arabanın tepesine öyle bir şiddetle yumruğunu indirdi ki oturduğum yerde sıçradım.

"Aç şu kapıyı!" diye gürledi.

İçimde gergin bir his yükseldi. "Beni rahat bırakın!" diye bağırdım onun gibi.

Batu geri çekilip benimle göz göze geldi. "Hiç sanmıyorum güzelim," dedi pis bir gülüşle. "Bu yaptığınla belanın fitilini tutuşturmuş oldun."

"Aptal mısın nesin ya! Derhal gidin buradan!"

"Aa olur mu, hayır. Sensiz gitmeyiz."

"Defol!" diye bağırdım bir kez daha tüm gücümle. "Seninle hiçbir yere gelmeyeceğim!"

Kayıtsız bir tavırla, "Geleceksin," dedi.

İyice tepem attı. "Sen nasıl bir serserisin ya! Beyinsiz zorba!"

Kahkaha attı. "Oo hakaretlere de başladık, bu iş gittikçe güzelleşiyor." Ses tonu sapkınca bir neşe barındırıyordu.

Ondan tiksindiğimi gösteren bir bakış fırlattım. "Pis böcek!"

Bir kahkaha daha attı. "Ama sen çok eğlencelisin kızıl kuş."

Gözlerimi kıstım. "Geber!"

Burnunu kırıştırıp, "Sözlerine alınmalı mıyım, bilmiyorum," dedi ağır ağır.

"Nerede sende o haysiyet!"

Bir kaşını kaldırdı. "Artık biraz rahatsız edici olmaya başladığını söyleyebilirim."

"Çok umurumdaydı ya..."

Sertçe sözümü kesti. "Kapa çeneni!" dedi birden. "Çaban beni eğlendiriyor ama artık sıkıldım." Gerçekten sıkılmış görünüyordu. "O araba şimdilik seni benden koruyor olabilir kızıl kuş fakat hiçbir şekilde buradan çıkışın yok." Gözlerini kıstı. "Avucumun içindesin."

Ödüm kopuyordu ama kayıtsız görünmeye çalıştım. "Ay aman, çok korktum!"

Evet, feci korkmuştum korkmasına da bunu belli edecek değildim yani.

"Evet aşkım," derken yüz ifadesi ciddileşti, gözlerinde vahşi bir parıltı belirdi. "Birazdan çok korkacaksın." Cebinden bir sustalı bıçak çıkarıp ucuyla beni işaret etti, ardından bıçağı elinde çevirip hızla ön tekerlerden birine sapladı.

"Hayır!" diye çığlık attım bir faydası olmayacağını bile bile.

Geberesice çocuk gözünü kırpmadan ön lastiği patlatmıştı!

Kahretsin! Bittim ben, boş bir benzin deposundan sonra bir de patlak lastik mi?

Kesinlikle sonum geldi!

Ağlamamak için kendimi zor tutarken kızgınlığımın ardına saklandım. "Gidin kendinizi öldürün bir yerlerde!" diye bağırdım öfkelenerek. "Korkunç tipli iğrenç adi herifler!"

Batu dirseğini arabanın tepesine yaslayıp hafifçe eğilerek yan camdan bana baktı ve elindeki bıçağın ucuyla cama iki kez vurdu "Açacak mısın artık şu kapıyı," dedi oldukça yumuşak bir sesle. "Eğer uslu uslu dediklerimi yaparsan canını yakmayacağım."

Tiksintiyle yüzümü buruşturdum. "Yok ya, başka bir arzun var mıydı?"

Hah, kapıyı açacakmışım, hadi oradan!

Çarpık bir şekilde güldü. "Arabadan inmen iyi olurdu."

Gözlerimi kıstım, içimde öfkeli bir fırtına koparken elimi kaldırıp orta parmağımı gösterdim. "Buna ne dersin serseri?" Sahte bir tatlılıkla gülümsedim. "Benden alacağın tek şey bu olacak."

Çarpık gülüşü genişledi, dişlerini ortaya sererek bir kahkaha koyuverdi. "Sen sanırım ne kadar ciddi olduğumuzun tam olarak farkında değilsin güzelim?"

Yok, vallahi farkındayım, diye geçirdim içimden. Ama dudaklarımdan dökülen sözler düşüncelerimin tam aksiydi. "Beni korkutmuyorsunuz! Defolun gidin başımdan ucubeler!"

Gözlerinde alaycı parıltılar dans etti. "Duydun mu Cenk?" dedi dalgacı bir ifadeyle. "Küçükhanımı korkutamamışız, camları indirmeye başlasak mı ne dersin?"

Ağzım bir karış açık kaldı. Ne! Camları kırmaktan mı bahsediyorlardı!

Cenk denilen adi herif pis pis güldü. "Geç bile kaldık kanka. Sıkıntıdan patlamak üzereydim." Arabalarının arka kapısını açıp alet çantasını karıştırmaya başladı.

Kendimi tutamadım ve nefretle bağırdım. "Yok artık, daha neler! Eşkıya mısınız siz!"

Aldığım cevap katıla katıla gülme sesi oldu.

Yüzümü tiksintiyle buruşturdum. "Canavarlar!"

Cenk'in bize doğru döndüğünü fark edince bakışlarımı ona çevirmemle birlikte gözlerim iri iri açıldı. Elinde gördüğüm levyeyle panikle nefesimi tuttum.

Kahretsin! Önce arabamı hurdaya çevirecekler sonra da beni öldüreceklerdi, kesin!

Bu iyi değildi. Hiç iyi değildi!

Dehşet dolu bakışlarım Cenk denilen pisliğe kilitlendi ve arabama doğru aheste aheste yürüyüşünü izlerken endişem nefesimi tüketmeye, beni boğmaya başladı. Hayatımda ilk defa çaresiz hissediyordum kendimi ve artık korkudan gözlerimin dolmasını engelleyemiyordum. Arabada sıkışıp kalmıştım ve telefonum da elimden alınmıştı. Ne yapacağımı bilmez bir halde kalbim panikle atarken başımı Batu'ya çevirdim, arabamın hemen yanında duruyordu ve yüzündeki kötücül sırıtmayla keyifli bir şekilde beni izliyordu.

Tek kaşını kaldırıp, "Arabadan inecek misin?" diye sordu bir kez daha.

Hiddetlenerek kaşlarımı çattım. "Hayır tabii ki geri zekâlı!"

Kendimi altın tepside sunacağımı falan mı sanıyordu bu sersem?

Pis pis güldü, işaretparmağını bana doğru sallarken birkaç adım geriledi. "Sen bebeğim, tek kelimeyle harikasın, bu kesinlikle şahane bir karar," dedi zevkle. "Sendeki mücadele ruhu var ya, bayıldım. Birazdan seni pes ettirip yalvarır hale getirmek çok eğlenceli olacak." Eğlenerek göz kırptı. "Senden hoşlandım."

Dudaklarım hayretle aralandı. "Manyak mısın sen ya, kafası gidik, üşütük, zır deli!"

Gür bir kahkaha patlattı. "Cenk, partiyi başlatalım mı, acayip sabırsızlanıyorum!" Sesi fazlasıyla heyecanlı çıkmıştı.

Telaşla etrafıma bakındım, sanki bir anda bir yerlerden kurtarıcım ortaya çıkacaktı fakat beni karşılayan çevremizi saran dipsiz derin orman ile ıssız, bomboş uzanan otoyoldan fazlası değildi ve gerçekler acı olsa da kabullenmekten başka çarem yoktu. Ne yazık ki bana yardım edecek, imdadıma koşacak kimsecikler olmayacaktı, burada bir başınaydım.

Karşımda dikilen iki çocuk vardı ve saf kötülüğü temsil edercesine içlerinde tek bir insaf kırıntısı olmadan beni köşeye sıkıştırıp eziyet ediyorlardı. Bu zaten başlı başına korkunçtu ama kaçacak bir yerimin olmayışı, arabanın içinde kapana kısılmış olmam da kötü olan durumumu daha da berbat kılıyordu.

"Sana bir iyilik yaparak son kez soracağım..." Batu'nun dudağının bir kenarı merhametsizliğini belgelercesine kıvrıldı. "Arabadan çıkacak mısın?"

Nefretle gözlerimi kıstım. "Cehenneme kadar yolun var pislik!" diye bağırdım öfkeyle.

Sahte bir üzüntüyle iç çekti. "Aşkım beni sinirlendirmeye devam edersen sonuçları senin için iyi olmayacak."

"Ben senin aşkın değilim."

"Seçim yapacak konumda değilsin güzelim ve birazdan seni sığındığın yerden çıkardığımda ben ne istersem o olacaksın."

Güçlükle yutkundum. O an tüm özgüvenim sarsılıp yerle bir oldu, ciddi ciddi hayatım için endişelenmeye başladım. Dün annem ve babamla konuştuklarımız birer birer zihnime süzülünce gözlerimi sımsıkı yumdum. Dışarıda kötü kalpli, vicdan yoksunu insanlar vardı, ailem beni ısrarla bu gibi tehlikeler için uyarmıştı, bense heyecanımın gözlerimi kör etmesine izin vererek onlara hiç aldırmamıştım.

Ah, bazen gerçekten düşüncesiz bir kız olabiliyordum!

Of, anne baba sözü dinlemek şarttı, bunu kötü bir tecrübeyle öğrenmem üzücüydü; ama geç de olsa öğrenmiştim nihayetinde ve buradan sağ salim kurtulursam bir daha anneme ve babama katiyen karşı çıkmayacaktım ve ilk işim onlara sıkıca sarılmak, yaptıklarım için özür dilemek olacaktı.

Yüksek sesli bir motor gümbürtüsü duyduğumda hızla arka camdan geriye doğru bir bakış attım. Siyah, dev gibi bir motor yolda hızla ilerleyerek bize doğru geliyordu. Bana yardım edebileceğini düşününce içimde bir umut kıpırdanması oluşuverdi ve rahat bir nefes alırken mutlulukla gülümsedim. Fakat motor yanımızdan süratle geçince gülümsemem yüzümden silindi ve mutluluğun yerini yine devasa bir korku aldı.

"Geri gel!" diye fısıldadım üzgünce. Ama artık çok geçti, hızla yolda ilerlemeye devam ediyordu.

Aniden aklıma gelen bir fikirle tüm gücümle kornaya asıldım ve arka arkaya çalıp durdum. Acilen motorcunun dikkatini çekmem gerekiyordu.

Batu sinirlenerek, "Kes şunu!" diye bağırdı ama aldırmadan iki elimi birden kornaya bastırdım.

Derken bir mucize gerçekleşti. Motorcu, devasa gibi görünen motorunu sert bir frenle durdurdu, yavaşça başını çevirerek omzunun üstünden bize doğru baktı. Beni fark etmesini sağladığım için sevinçle hiç durmadan kornaya tekrar tekrar basmayı sürdürdüm.

"Lütfen bana yardım et, lütfen!"

Çocuk, motorunu tekrar çalıştırdı. Beni bırakıp gideceğinden endişe ederek panikle altdudağımı dişledim, fakat şükürler olsun ki gitmedi. Motoruna gaz verdi, keskin bir U dönüşü yaparak yolunu değiştirip bize doğru sürdü. Hızla dönen tekerleklerden yükselen tiz sesle etrafımızda bir daire çizdi, sonra da bizden birkaç metre ötede motorunu durdurdu. Ayaklığını indirip siyah asker botlarını sertçe yere basarak kaskını çıkarıp eline aldı.

Boyu oldukça uzundu, omuzları geniş, vücudu yapılıydı. Üzerinde siyah renk bir tişört ve koyu renk bol kot pantolon vardı. Umursamazca bir elini katran karası saçlarından geçirerek zaten dağınık olan saçlarını daha da dağıttı ve hiçbir şey söylemeden gözlerini kısarak delici bakışlarını üzerimize doğrulttu. Tek kelimeyle belanın ta kendisi gibi görünüyordu.

Bir an için afallayıp gözlerimi dahi kırpmaya korkarak kaskatı kesildim. Batu ve Cenk'in de benden farkları yoktu, yeni gelen yabancı çocuğun oldukça tehditkâr bir şekilde karşımızda dikilmesine şaşırmışlardı. Fakat bu benim son şansım olabilirdi ve acilen bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Anında kendime gelerek hızla cama vurup dikkatini kendime çekmeye uğraştım, ardından camı azıcık açarak, "Lütfen yardım et bana," diye bağırdım tüm gücümle. "Bana zarar vermek istiyorlar!"

Batu yanımda söverken, Cenk elindeki levyeyi daha bir sıkı tuttu.

Çocuk, başını yavaşça bana çevirirken kaşlarını çattı. Koyu renk gözleri hiçbir duygu barındırmıyordu, öyle karanlık bakıyordu ki, ister istemez ortalığı da zifirî karanlığa buluyordu. Adeta tüm renklerden soyutlanmıştı, siyahın ta kendisiydi... Yüz ifadesi ise duygusuzluğunu belli edercesine ruhsuzdu ve ben hayatım boyunca hiç bu kadar soğuk duran birini görmemiştim.

Üzerimde gezinen ciddi bakışlarıyla bir süre gözlerimin içine bakmayı sürdürdü. Ardından Batu ve Cenk'e döndü. "Doğru mu bu?" diye sordu. Ses tonundaki otorite tüylerimi diken diken etmişti.

Yeni gelen yabancının sorusu Batu'nun hoşuna gitmedi. "Burada seni ilgilendiren bir şey yok dostum," dedi o da sert görünmeye çalışarak. Ama tabii ki bu yabancı çocuğun karşısında bir hiçti.

Siyahlı çocuk ağır hareketlerle motorundan indi. "Sana bir soru sordum, doğru mu kızın söyledikleri?"

Hızla araya girdim. "Doğru söylüyorum! Kurtar beni! Lütfen bir şeyler yap!" Mesela ikisini de bir güzel patakla-yabilirsin.

Bana bakmadı, tehlike vaat eden gözlerini Batu'dan ayır-mıyordu ve artık bakışlarında ciddi bir meydan okuma vardı.

Batu kaşlarını çattı. "Dostum kendi işine bak sen, yoluna devam et. Ne senin canın sıkılsın ne de bizim."

Panikle gözlerim büyüdü. "Lütfen gitme! Beni burada bırakma, ne olur!"

Yine bana bakmadı ama beni çok iyi duyabildiğini bili-yordum. Gözleri Cenk'in elinde sıkıca tuttuğu levyeye kay-dı. "Ne yapacaktınız, kızı arabadan indirmek için camları mı indirecektiniz?"

Cenk yerinde rahatsızca kıpırdandı. Cevap veren Batu oldu. "Belki," dedi umursamaz görünmeye çalışarak. "Şim-di yoluna git."

Siyahlı çocuk gözlerini kısarak ağır ağır bize doğru yü-rümeye başladı. "Böyle mi?" diye sorarken elinde tuttuğu siyah kaskı sertçe Batu'nun arabasının arka camına geçirdi. Etrafa saçılan cam kırıklarına aldırmadan bir kez daha sert-çe vurarak geri çekildi.

Batu kaygıyla bağırdı. "Dur dur, dur!"

Korkarak nefesimi tuttum. "Aman Allahım!" Kurtarıcı-mın içinden bir cani çıkmıştı.

Batu bir küfür savururken sıkıntıyla ellerini saçlarından geçirip başında tuttu, Cenk ise suratına yansıyan korkuyla sendeleyerek birkaç adım geriledi.

Siyahlı çocuğun bakışları sertleşti, buz gibi bir hal aldı. "Şimdi siktirin gidin, yoksa aynı şey sizin de başınıza gelecek," dedi soğukkanlı bir şekilde.

Batu sinirli bir nefes çekti içine, öfkesi kat kat artıyordu ama yapabileceği de bir şey olmadığını anlayabilecek zekâdaydı. Bu yabancının karşısında kimsenin durmaya cesareti olabileceğini sanmıyordum.

Batu öfkeyle yumruklarını sıktı. "Bu işe karışmamalıydın."

Siyahlı çocuk, "Durdur öyleyse," dedi zehir gibi bir sesle.

Batu, Cenk'i işaret edip, "İkimizi birden haklayabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu.

Siyahlı çocuğun gözlerinde tehlikeli bir ateş parladı. "Sanmıyorum, bundan eminim."

O an kalbim atmaz oldu, çünkü yeni gelen çocuk Batu ve Cenk'ten daha çok ödümü koparmaya başlamıştı!

Cenk bir an duraksadı.

Kurtarıcım bir kaşını kaldırıp, "Ne bekliyorsun?" dedi meydan okuyarak.

Batu öfkeyle gözlerini kıstı, sonra kavgada başarılı olamayacağını anlamış olacak ki Cenk'e bir baş hareketiyle arabayı işaret etti. "Gidiyoruz," dedi memnuiyetsiz bir sesle.

Cenk elindeki levyeyi arabanın arka koltuğuna atarak, ön tarafa geçmeden önce bana kötü bir bakış fırlattı. Sonra da benden aldıkları telefonumu hırsla yere doğru savurdu.

Tiksintiyle ona baktım. Pembe tavşan kulaklı telefonumu kıracaktı pislik herif!

Siyahlı çocuk, araba hareket edene kadar gözlerini onlardan ayırmadan dik dik bakmayı sürdürdü. Ben de gözlerimi

kurtarıcımdan ayırmadım. Evet, beni o pisliklerden kurtarmıştı ama yine de acayip tedirgindim ve onun hakkında ne düşüneceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Yavaşça bana doğru döndü. Gözlerimiz kesiştiği an omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti indi. Dudaklarım hafifçe aralanırken öylece ona bakakaldım. Kaşlarını çattı, başını hafifçe yana eğerek birkaç kalp atımlık süre boyunca bana bakmaya devam etti. Güçlükle yutkundum. Duygularım korku ile heyecan arasında gidip gelirken kalbimin göğüskafesimin içinde garip bir sıcaklıkla tutuştuğunu hissettim.

Derken duruşunu bozdu, karanlık barındıran gözlerini gözlerime kilitleyerek bana doğru yürümeye başladı. Korkuyla titredim, dehşet duygusu alarma geçip içimde düğümler oluşturarak beni sıkıştırdığında koltuğuma iyice gömüldüm.

Yüz ifadesi niye bu kadar sertti, neden bana kötü kötü bakıyordu? Yoksa, yoksa... O da diğer çocuklar gibi miydi, bu ıssız yerde bana zarar mı verecekti?

Kafamda art arda yığılan düşünceler zihnimde şekillendiği an paniğe kapılarak ellerimi yüzüme kapattım. "Lütfen git, lütfen git, lütfen git," dedim yalvararak.

Birkaç dakika hiçbir şey olmadı, tam da gittiğini düşünüyordum ki hemen yanımdaki cama yavaşça "tık, tık, tık" diye vurulduğunu işittim.

Aman Allahım, sen koru beni!

"Gözlerini açıp bana bakmayı düşünüyor musun?" Ses tonu buz gibiydi.

"Yok, hiç düşünmüyorum," diye cevap verdim inleyerek.

Yanıtı gecikmedi. "Düşünsen iyi edersin o halde."

"Niye?" diye fısıldadım kararsızca.

"Burada sana ait olan bir şey var." Tekrardan cama vurdu. "Tık, tık."

"Lütfen cama tıkır tıkır vurma," dedim ağlamaklı bir sesle. "Beni tedirgin ediyorsun."

Sıkıntıyla soludu. "Bana bakman lazım."

Parmaklarımın arasından yan gözle ona doğru baktığımda, camın önünde durduğunu gördüm. "Biraz daha tepemde dikilmeye devam edersen korkudan ölmeme sebep olacaksın."

"Sana yardım etmeye çalışıyorum ama sen bu şekilde davrandıkça bu gerçekten zor."

"Korkuyorum," diye fısıldadım.

Derin bir nefes aldı. "Anlıyorum, fakat korkmana gerek yok. Sana asla zarar vermem. Aç artık gözlerini." Sen tonundaki soğukluğun azalması beni yüreklendirmişti.

Elimi usulca yüzümden indirdim, gözlerimi aralayıp ürkekçe ona baktım.

Elinde tuttuğu telefonumu hafifçe salladı. "Camı biraz daha açarsan telefonunu sana geri verebilirim, sen de dilediğin kişiyi arayıp yardım isteyebilirsin."

Sorgulayıcı bakışlarımı dikkatle yüzünde gezdirdim. Koyu renk gözleri ruhsuz, hatta ışıksızdı. Yüz ifadesi soğukluğun keskin izlerini taşıyordu. Kesinlikle tehlikeli birine benziyordu, üstelik gözden kaçmayacak şekilde rahatsız edici, ürkütücü bir yanı da vardı.

Ama...

Ne Batu ne de Cenk gibiydi. Onlar gibi zalim ve merhametsiz olmadığı çok belliydi, zira kötülük yerine üzerinden

dürüstlük ve ağır bir asalet akıyordu. Oldukça ağırbaşlıydı. Evet, içimi ürperten bakışları ruhsuz olabilirdi, ancak derinlerde bir yerlerde ona inanabileceğimi hissettiren, hatta güven veren bir parıltının varlığı aşikârdı. Net olarak görebiliyordum, o iyi biriydi.

Tüm benliğimle bundan emindim, bu çocuğun kötü biri olmadığına dair her iddiasına bahse girebilirdim.

Nitekim usulca titrek bir nefes çektim içime ve kapıyı yavaşça açıp arabadan indim. Birkaç adım gerileyerek bana yer açtı, sonra da telefonumu uzattı.

"Teşekkürler," dedim hafif bir tebessümle. "Her şey için."

İfadesiz bir sesle cevap verdi. "Önemi yok."

Bir an rahatsızca yerimde kıpırdandım ama tebessüm etmeye devam ettim. Ondan yardım isteyebileceğimi düşündüm. "Benzinim bitti, yolda kaldım," diye açıklama yaptım. "Sonra o çocuklar geldi..." Ön lastiği işaret ettim. "Lastiği patlattılar, arabayı alıp birine satmaktan bahsettiler." Üzgünce iç çektim. "Durduğun için minnettarım. Gerçekten hayatımı kurtardın, çok teşekkürler."

Önemli değil dercesine başını hafifçe salladı. Kaşlarını çatarken bakışlarını lastiğe çevirdi, öne doğru yürüyüp hasarı kontrol etti. "Lastiği değiştirebilirim," dedi güven veren bir sesle.

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Yeni lastik nereden bulacağız ki?" diye sordum şaşkın şaşkın.

Başını bana çevirdi, bir kaşını kaldırıp, "Her arabada yedek lastik bulunur," dedi.

Dudaklarım aralandı. "Ha, evet." Yanaklarım utançla kızardı. "Unutmuşum, affedersin. Şeyden oldu..." Bir an duraksadım. "Korktum ya ben, ondan oldu hep. Yoksa biliyordum."

Ah, umarım yedek lastiğin nerede olduğunu sormaz, çünkü cidden nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu!

Tekrar lastiğe döndü. "Lastiği halletsek bile yakınlarda benzin istasyonu bulman imkânsız, en yakın yerleşim yeri birkaç saatlik uzaklıkta."

Üzgünce surat astım. "Ben..." Ne diyeceğimi bilmiyordum. "Ne yapacağım peki, bir önerin var mı?" diye sordum yardım istercesine.

Sakince omuz silkti. "Önerim arabayı burada bırakman. Yardım istemek zorundasın."

Gözlerim panikle büyüdü. "Burada mı?" Elimi sallayarak etrafı gösterdim. "Bu ıssız yerde mi?" diye sordum hayretle.

Başını salladı. "Başka çaren yok."

"Ya o çocuklar geri gelirse, arabayı almak istiyorlardı."

Kayıtsız bir sesle, "Geri döneceklerini sanmıyorum," dedi.

Neredeyse ağlayacaktım. "Yapamam," diye inledim. Ellerimi sıkıntıyla kızıl saçlarımdan geçirip alnımda tuttum.

Bizimkiler canıma okuyacaktı, kesin! Hapı yutmuştum ben!

"Babam beni öldürecek," diye inlediğimde düşüncelerimi yüksek sesle dile getirdiğimin farkında değildim.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Kim?" dedi yavaşça.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Kim seni öldürecek?"

Dudaklarım aralandı. "Aaa... şey..."

Kuşkuyla gözlerini kıstı. "Kimin bu araba?"

Duraksadım. "Neden soruyorsun, ne yapacaksın?"

Sıkılmış bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. "Oradan bir şey yapacakmış gibi mi görünüyorum, arabanın sana ait olmadığı belli, pek bir şey bilmiyorsun. Acemi davranışların birinden ödünç aldığını ele veriyor."

Bocaladım. Babamın arabasını kaçırdığımı hayatta itiraf edemezdim, zaten rezilliğin zirvesindeki bilgisizliğim gün gibi ortadayken bu iğrenç gerçeği zihninden silmeliydim.

İç çektim. "Pekâlâ, beni yakaladın. Araba şeyin... Imm şeyin..." Hadi kızım çalıştır aklını.

"Kimin?"

"Patronumun," dedim aniden. "Evet araba onun, tüm bilgisizliğim bu yüzden." Gülümsedim. "Yani... Araba benim olsaydı inan ki her şeyini bilirdim."

Yüzünden şüpheli bir ifade geçti.

"O..." Duraksadım. "Yani şey... Patronum, arabayı onun için Antalya'ya götürmemi istedi." Rahat bir tavır takındım. "Bilirsin, patronlar her zaman haklıdır. Eğer işimizi kaybetmek istemiyorsak, bize verilen görevleri yapmak zorundayız."

Yüzündeki şüpheli ifade varlığını korudu.

Yalandan üzülmüş gibi yaptım. "Lütfen bana yardım et," dedim boynumu bükerek. "Patronumu kızdıracak bir şey yapmak istemiyorum. Beni kovarsa işim biter."

Allahım, mükemmel rol yapıyordum! İçimden kendimi alkışlayarak tebrik ettim.

Bakışlarını arabaya çevirdi. "Pekâlâ, bu kadar endişe etme. Servise haber verirsin, birkaç saat içinde gelip çekerler arabayı. Sonra da vereceğin adrese teslim ederler."

Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırdım. "Servis mi?"

Tekrar bana döndü. "Arabanın kaskosu var değil mi?"

Bilemedim ki şimdi. "Eee... şey... Sanırım var..."

"O halde ara, onlar senin için ilgilenirler."

Yerimde rahatsızca kıpırdanırken zoraki gülümsedim. "Arayayım, tabii. İyi fikir."

Eyvahlar olsun, nereyi arayacaktım ki, numaralarını telefonuma kaydetmiş değildim nihayetinde! Gerçi yolculuğa çıkmadan önce tedbirli davranıp yapsam iyi olurdu ama aptal ben düşünemedim ki!

Bir süre sessizce beni izledi. "Ne bekliyorsun?"

Altdudağımı dişledim ve acınası bir halde ezilip büzülerek itiraf ettim. "Numaralarına nereden ulaşacağımı bilmiyorum."

Harika! Bu taş ötesi çocuğun gözünde cahil cühela imajı kazanmıştım.

Yüzünden hafif bir şaşkınlık geçerken ifadesi sertleşti. "Anlaşıldı," diye homurdanıp arabama doğru yöneldi, sürücü koltuğuna geçip gözden kayboldu. Sonunda elinde bir kart ile yanıma döndü.

"Burada arayabileceğin numara yazılı." Gözlerindeki soğukluk içimi üşütüyordu.

Kendimi tokatlamak istiyordum!

Yanaklarım kıpkırmızı olurken mahcup mahcup uzattığı kartı aldım. "Arayayım hemen." Numaraları hızla tuşlayarak servise ulaştım ve plakayı verip bir kayıt oluşturdum. Telefonu kapatır kapatmaz gözlerimi tekrar yüzüne çevirdim. "Eee... tamam, konuştum. Çekici yollayacaklarmış."

Başını tamam dercesine hafifçe salladı.

Aramızda rahatsız edici bir sessizlik oluşunca şirince gülümsedim. "Yine bana yardım ettin. Sen olmasaydın ne yapardım inan bilemiyorum," dedim içtenlikle.

Düz bir sesle, "Sorun değil," demekle yetindi.

Arkasını dönüp güçlü adımlarla motoruna doğru yürüdü.

Endişeyle kaşlarımı çattım. Hayır, gitme! Yalnız kalmaya hazır değilim henüz.

Ardından bakarak ihtiyatlı bir şekilde gidişini izledim. "Şey..." dedim utana sıkıla. "Servis hemen gelir mi?" Yanaklarımdaki kırmızılığın katlanarak arttığını hissedebiliyordum. "Bu ıssız yer beni korkutuyor da, daha fazla yalnız kalmak istemiyorum," diye mırıldandım zavallı bir şekilde.

Motoruna binip ayaklığını kaldırırken omuz silkti. "Bir fikrim yok, belki bir saat sonra gelir." Kaskını eline aldığında bakışlarını benden çekmişti. Kaskı kontrol edercesine elinde evirip çevirdi, Batu'nun arabasına vurduğu için hasar gören yerleri inceledi. İşe yaramayacak halde olacak ki takmaktan vazgeçti.

Başımı öne doğru salladım. "Peki," derken tereddütle altdudağımı dişledim. "Buralarda taksi falan bulabilir miyim sence?"

Tekrar bana bakarken kaşlarını yukarı kaldırdı. "Taksi mi?" Sanki sorduğum soruyu fena halde garipsemişti.

Şimdi düşününce haklıydı doğrusu, cidden gariptim! Otoyolda taksinin ne işi olacaktı ki! Bugün beynim neden çalışmayı bıraktı acaba, gerçekten merak ediyorum.

Aksi bir tavırla surat astım. "Pekâlâ tamam, anladım bulamam. Servisi beklemek zorundayım." Üzgünce iç çektim. "Umarım erken gelirler," diye fısıldadım çaresizce.

Çenesi gerildi. Kaşlarını çatarak bana upuzun gelen bir süre boyunca gözlerimin ta içine baktı. Ürperdim. Varlığıyla bütünleşmiş ürkütücü karanlığı azar azar üzerime çöküyormuş gibi hissettim ama mücadele edip göz temasımızı kesmemek için direndim. Derken karanlık bakışları yumuşadı, sanki bir şeylere karar vermeye çalışıyor gibiydi ama çok da emin olamadım.

Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktıktan sonra konuştu. "Ben de Antalya'ya gidiyorum. Seni gideceğin yere bırakabilirim." Tek kaşını kaldırıp sert sesiyle özellikle vurgu yaptı. "Tabii motor yolculuğunu tercih edersen."

Anında içim sıcacık bir hisle dolup taştı. Gözlerim neşeyle parladı. "Gerçekten mi?"

Sakince cevap verdi. "Evet. Eğer istersen benimle gelebilirsin."

Yerimde zıpladım. "Bu teklife hayır diyebileceğimi mi düşünüyorsun?" Kocaman gülümsedim. "Motosikletler hep ilgimi çekmiştir zaten. Daha önce hiç motora binmemiştim, bu acayip heyecanlı bir yolculuk olacak."

Neşem karşısında şaşırsa da ifadesiz durmaya devam etti.

"Hatta biliyor musun, benim bir defterim var!" dedim heyecanla. "Ölmeden önce mutlaka yapmam gerekenleri not ediyordum ve senin sayende bu maddelerden birini daha yerine getirmiş olacağım!" Hızla ellerimi birbirine çarptım. "Yaşasın!"

Kaşlarını çattı, sanki hayatında gördüğü en garip kişiymişim gibi izliyordu beni.

"Defterime bakmak ister misin?" dedim hevesle. "İstersen sana gösterebilirim."

"Hayır." Sesi katıydı ve altında yatan anlam şuydu: Kapat çeneni!

Yüzümdeki gülümseme titredi, sanırım biraz sinirli bir yapıya sahipti. "Şey, o halde başka zaman..." Belli ki böyle şeylerden hoşlanmıyordu.

Başını hafifçe yana eğip arkasını işaret etti. "Atla."

"Tamam, hemen geliyorum." Hızla arabama dönüp çantamı kaptığım gibi omzuma taktım, arabayı kilitleyip emniyete aldım ve motora doğru sevinçle koşturdum.

"Ay çok havalı!" derken çoktan siyahlı çocuğun arkasına oturup yerleşmiştim bile. Motoru çalıştırmadan önce cevabını merak ettiğim bir soruyla başımı iyice eğip neşeyle yüzüne baktım. "Adın ne?"

"Ne?" Soruma hazırlıksız yakalanmışa benziyordu.

"Adını soruyorum, adın ne?"

"Hakan."

Şen şakrak bir sesle, "Ben de Gazel," dedim. Daha bir şey söylemeden kollarımı beline dolayıp ona sarıldım. "Tanıştığımıza memnun oldum Hakan."

Kaskatı kesildi, sırtındaki adaleler gerildi. Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı, yüzünden hafif bir şaşkınlık geçerken kaşlarını yukarı kaldırdı.

Güldüm. "Sen memnun olmadın mı?" diye sordum tatlı tatlı.

Cevap vermedi. Bakışlarından tehlikeli bir parıltı geçti.

Umursamadım. Karşılık olarak gözlerimin içi sevinçle gülerken kocaman sırıttım. "Hadi gidelim artık, ne duruyorsun."

Başını yeniden önüne doğru çevirirken bir anlık kaşlarını çattığını gördüm. Onu sinirlendiriyor muydum acaba?

Hızla motora gaz verdiğinde, "Sıkı tutun," dedi sert bir sesle, uyarırcasına.

"Tamam," diye bağırdım coşkuyla.

Kollarımı belinde daha bir sıkılaştırırken hiç düşünmeden yanağımı da sırtına yapıştırdım. Sırtı oldukça güçlü ve kaslıydı. Midem ılık bir hisle kıpırdanırken kaçamak bir nefes çektim içime ve anında Hakan'ın erkeksi kokusu burnuma doldu. Kendime engel olamadan gözlerimi kapatıp bir kez daha derin bir nefes aldım. Yağmurun ardından gelen toprak kokusu ile karışık parfüm kokusu vardı ve neden bilmiyorum ama bu bana huzur vermişti. Ayrıca bir de beraberinde çözemediğim garip bir duygu daha hissettirmişti. Fakat şimdi bunu düşünmekle uğraşmayacaktım, sadece içimi tatlı bir heyecanla dolduran bu gizemli çocukla birlikte anın tadını çıkaracaktım.

Motoru çalıştırdı ve gök gürültüsünü andıran bir gümbürtüyle süratle yola koyulduk. Kulaklarımda yükselen motor sesiyle birlikte hızımız gittikçe arttığında her iki yanımızda uzanan yemyeşil, sık orman da aynı şekilde bulanıklaşmaya başladı. Yolun kenarında sıralanmış yaşlı ağaçlar solgun birer yeşile dönüştü. Sonsuzlukmuş gibi uzanan yolda bizden başka kimsenin olmayışı sanki her yerin bize ait olduğunu bağırıyordu. Adeta yalnızdık, tehlikeli bir şekilde etrafımda dönen dünyada ikimizden başka kimse yoktu.

Bir an gözlerimi kapatarak derin bir nefes çektim ciğerlerime. İçimde yığınla duygu birikti, damarlarımda kan yerine adrenalin dolaşıyordu. Rüzgârın tenimi okşamasına izin vererek boşluğa bıraktım kendimi. Sıcak bahar havası yüzümü okşuyor, uzun kızıl saçlarım rüzgârın gücüyle sırtımda uçuşuyordu. Kendimi inanılmaz özgür hissediyordum. Midemde sıcak bir his yükselirken içim devasa bir heyecanla dolup taştı. Neşeyle sırıttım, bu yeni, yabancısı olduğum yoğun duygulara bayılmıştım. Bedenimde ılık bir karıncalanma dolaşıyordu ve daha önce aşina olmadığım tatlı bir sarhoşluğa kapıldığım için harika hissediyordum.

Heyecanla bir çığlık attım. "Bu şahane bir şey! Daha hızlı git."

"Ne dedin?"

"Hızlan!" diye bağırdım tüm gücümle.

Beni duymuştu. Hızlandı, hem de istediğimden çok daha fazla. Heyecanla atan kalbimle birlikte kollarımı iki yana açarak çığlık attım.

Hakan, "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı bana, onaylamaz bir tavırla.

"Anın tadını çıkarıyorum." Bir çığlık daha attım.

Motorun hızını biraz azalttı. "Düşeceksin!" Ses tonu endişeli çıkmıştı. "Bana tutun."

Kollarımı indirerek yeniden beline doladım. "Hiç düşüp de bu müthiş yolculuğa son verir miyim sanıyorsun şaşkın." Kıkırdadım. "Asla bitmesini istemiyorum, hep sürse keşke."

Sıkıntıyla soludu. "Delinin tekisin," diye cevap verdi aksi aksi.

Gülerken eğlenerek bağırdım. "Bunun nesi kötü."

Cevap vermedi.

"Hadi, yine hızlanalım," dedim coşkuyla.

"Hayır!" dedi öfkeli bir sesle.

"Ya of! Neden ama?" Dudak sarkıttım. "Lütfen, lütfen, lütfen..." Küçük bir kız çocuğu gibi ısrar ettim.

Burnundan soludu. "Kendini öldürmek mi istiyorsun?" diyerek kızdı bana.

Beline doladığım kollarımı sıkılaştırdım. "Sana sıkıca tutunacağım, ne dersen yapacağım, sözünden hiç çıkmayacağım. Lütfen, hızlanalım."

Memnuniyetsizce homurdandı. "Sakın ellerini bırakma."

"Söz veriyorum!" diye bağırdım neşeyle. "Hadi hıphızlı gidelim!"

Ve bir kez daha hızlandık. Hem de öncekinden çok daha feci şekilde. Midem sıcacık bir hisle kasıldı. Kontrolsüz bir enerji bedenimi işgal ederken heyecanla bir kez daha çığlık attım.

"Teşekkürler!"

Çoğunlukla yaptığı gibi cevap vermedi. Zaten konuşmak zorunda da değildik, sessizliği beni rahatsız etmiyordu. Ben de onun gibi kendi içime çekildim. Gözlerimi kapattım, güneş tenimi tatlı tatlı okşarken rüzgâra kendimi bırakıp küçük bir kelebek misali özgür bir ruh gibi havada sürüklendiğimi hayal ettim.

Saatler süren yolculuktan sonra nihayet Antalya'ya varmıştık. Şehir, parlayan güneşin altında huzur veren bahar kokularıyla capcanlı görünüyordu. Tam turist mevsimi ol-

duğu için Antalya kalabalıktı. Kimileri sıra sıra dizili hediyelik eşya dükkânlarında geziniyor, ya da kendilerine plaj için birtakım aksesuvarlar bakıyor, kimileri de çoktan bu güneşli günün tadını çıkarmak için sahile inip şezlonglarda güneşlenip denize giriyordu. İkisini de tercih etmeyen daha orta yaşlı insanlar ise sahil boyunca uzanan kafe ve restoranlarda günün tadını çıkarıyorlardı.

Uzunca bir molalın ikimize de iyi geleceğini düşünerek Hakan'a, "Biraz durabilir miyiz?" diye sordum. "Dinlenelim azıcık, ne dersin?"

"Hayır!" dedi sertçe.

Dudaklarımı sarkıttım. "Lütfen ama yaa."

"Hayır dedim sana."

"Ama her yolculukta mola verilir, birazcık ara herkese iyi gelir."

Beni geçiştirdi. "Bana iyi gelmez."

Şaşkınlıkla kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Çok ilginç. Nedenini söyler misin?"

"Nedeni yok," dedi kısaca.

Şaşkınlıkla sözlerime devam ettim. "Ama niye ki, her şeyin bir sebebi yok mudur?"

Öfkeyle soluğunu bıraktı. "Çok soru soruyorsun, neden her şeyi öğrenmekte bu kadar ısrarcısın?"

Neşeyle omuz silktim. "Çünkü ben meraklı bir kızım," dedim gülerek.

Sertçe karşılık verdi. "Ben de sinirli bir adamım, anlıyor musun beni?"

"Sinirlenecek ne var ki?"

"Yine başladın," dedi dişlerinin arasından konuşarak.

"Neye?"

"Şu sürekli soru sorma saçmalığına." Ses tonu bıkkınlıkla çıkmıştı. "Ciddiyim tek istediğim şey çeneni kapatman."

"Tamam, haklısın, özür dilerim. Susmayı deneyeceğim." Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Bir-iki saniye sonra dayanamadım ve dudaklarımdan bir kıkırtı döküldü. "Yok yapamıyorum," dedim kıkırtılarımın arasından. "Aklıma konuşacak bir sürü konu geliyor, susmamın imkânı yok."

Sabırsızca, "Düşüncelerini kendine sakla o halde," diyerek homurdandı.

"Olmaz, bunları seninle paylaşmazsam yol arkadaşlığının ne anlamı kalır?"

"Yol arkadaşı değiliz," dedi sertçe. "Biz hiçbir şey değiliz."

Aldırmazca kıkır kıkır gülmeye devam ettim. "Elbette öyleyiz buz kütlesi. Birlikte yolculuk yapıyoruz ya görmüyor musun, bu bizi yol arkadaşı yapar." Başımı yana doğru eğerek yüzünü görmeye çalıştım ve şeker şeker gülümsedim.

Bana gözucuyla kızgın, buz gibi bir bakış fırlattı. Sanırım beni motordan atma planları yapıyordu.

Eski konumuza geri dönerek isteğimi yineledim. "Lütfen artık mola için durabilir miyiz. Lütfen, lütfen, lütfen..."

Yüz hatlarına yansıyan bezginliği gördüm. Hiç durmak istemiyordu ama yoğun ısrarlarım sonrasında usanmışçasına nefesini bıraktığında kısa bir mola vermeye onu ikna edebildiğimi anlamıştım.

Motoru denize nazır bir yerde durdurduğu an hiç beklemeden hızla indim. "Bu harikaydı, umduğumdan da güzeldi!"

Hâlâ heyecanım geçmemişti. "Bütün arkadaşlarıma anlatmak için sabırsızlanıyorum!" Gözlerimi büyüttüm. "Hatta aileme anlatmamak için kendimi zor tutacağım kesin!"

Hakan gümbürdeyen motoru kapattı, usulca ayaklığını indirdi. Sanki sözlerimi umursamıyormuş gibi beni yok sayarak yavaşça dev gibi görünen siyah motorun üzerinden indi. Beni görmezden gelmeye devam ederek motorun önünde hafifçe eğilip lastikleri kontrol etti, bir şeylerle uğraşmaya başladı.

Birinin sizi umursamaması sinir bozucuydu. Aman çok da tın, ben de onu umursamadım, omuz silktim ve bakışlarımı etrafımda dolaştırdım. Az ilerimizde duran küçük kafeyi gördüm, tüm dikkatimi o tarafa verince yeni pişen yiyeceklerin nefis kokusu beni sarmaladı. Yerimde sevinçle zıplayarak hızla Hakan'a döndüm.

"Yemek yiyelim mi," dedim yalvarırcasına.

Kızgınlıkla kısılan gözlerini bana çevirdi. "Hayır!" dedi sertçe. Yeter artık der gibi çıkmıştı sesi.

"Çok acıktım," diyerek sızlandım.

"Bu benim sorunum değil."

Yüzümdeki gülüş solar gibi oldu ama hemen toparlanıp öncekinden daha büyük bir gülüşle ona baktım. "Ama bunu yapamazsın."

"Neden yapamazmışım?" Ses tonu merakını ele veriyordu.

Kocaman sırıttım. "Çünkü bu çok kaba olur."

Burnundan soludu. Sanırım sabrını feci halde zorluyordum.

Elimi kaldırıp kafeyi ve önündeki küçük masalarda oturup yemek yiyenleri işaret ettim. "Bak ilerde bir kafe var,

mis gibi yemek kokuları buraya kadar ulaşıyor." Burnumdan derin bir nefes aldım. "Oh mis, mis!"

Başını kaldırıp işaret ettiğim noktaya şöyle bir baktı. "Git o halde," dedi sıkılmışçasına.

Üzerine atıldım. "Sensiz olmaz!"

Hiç düşünmeden elini tuttum, usulca parmaklarımı parmaklarına geçirdim. Bir an afallayarak irkildi, doğrulurken kaşlarını çattı. Sertleşen bakışları birleşen ellerimize çevrildi. Dişlerini sıktığını çenesindeki seğiren kaslardan anlayabiliyordum ama elini bırakmadım, aksine kendime doğru kolunu çekiştirdim.

"Hadi ne olursun kırma beni, çok acıktım. Bir şeyler yiyelim."

Omuzları gerildi. Bakışlarını birleşen ellerimizden çekip yüzüme çevirdi. Koyu renk gözleri sorgularcasına gözlerimi esir aldı.

Kolunu çekiştirmeyi sürdürürken hevesle kocaman gülümsedim. "Hadi ama kımılda, oraya kadar seni sürükleyemem, buz kütlesi."

Yüzündeki şaşkınlık çok barizdi ama anında gizlemeyi başardı. Yine kaşlarını çattı.

"Açlıktan can çekişip şuracıkta bayılmamı mı istiyorsun?" dedim ona takılarak.

Bana garip garip baktı. "Abartma," dedi zayıf bir sesle.

Neşeyle kıkırdayıp önüme döndüm ve tüm gücümle koluna asıldım. "Yürü, hedefimiz tıka basa yemek yemek ve göbişlerimizi şişirmek."

Hoşnutsuz bir sesle bir şeyler homurdandı ama anlamadım, açıkçası çok da aldırmadım çünkü sonunda bana ayak diremeyi bırakıp ağır bedenini çekiştirmeme izin vermişti.

İşte bu! Başarmıştım, benimle geliyordu!

Kafeye yaklaştığımızda Hakan'ın elini bırakıp hızla öne doğru koşturdum. Parmak uçlarımda yükselerek menüde neler var, görmeye çalıştım.

Yerimde duramayarak Hakan'a döndüm. "Acayip güzel şeyler var! Sen ne yiyeceksin?" Hevesle devam ettim. "Aynı yiyecekleri sipariş edebiliriz. Çok tatlı olmaz mı?"

İfadesizce başını iki yana salladı. "Ben aç değilim."

Geçiştirmek istercesine elimi salladım. "Tamam, peki sen alma. Hem benimkinden yiyebilirsin, seninle paylaşmaktan mutlu olurum."

Sıkıntıyla iç çekti. "Aç olmadığımı söyledim, sen ne istiyorsan al da gidelim."

Omuz silktim, tekrar kafeye doğru ilerledim. "Tavuklu sandviç, meyve suyu ve çörek istiyorum," dedim hızlıca garsona.

Garson siparişlerimi hazırlarken kasaya yöneldim, çantama uzanıp cüzdanımı çıkardım. "Borcum ne kadar?" diye soracaktım ki ben ağzımı dahi açamadan Hakan kasadaki adama parayı uzatmıştı. "Buradan alın," dedi otoriter bir sesle.

Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırarak yüzümü ona çevirdim. "Bunu yapmana gerek yoktu, kendim ödeyebilirim..."

Sözümü kesti. "Biliyorum ama sorun değil, ödemek istedim," dedi kayıtsız bir tavırla.

Yanaklarım alev alev yanmaya başladı. "Teşekkürler." İçimde aniden oluşan heyecan kalbimi hızlandırdı.

Ayy çok kibar çocuk ya!

Cüzdanımı çantama geri attım. Utanarak bakışlarımı Hakan'dan kaçırdım, dudaklarımda engelleyemediğim bir tebessüm vardı, midemde de kıpırdanan minik kelebekler. Yemek paketini alıp motoru park ettiğimiz yere döndük. İkimiz de dalgaların tatlı tatlı oynaştığı masmavi denize yüzümüzü çevirerek motora yaslandık. Deniz güneşle beraber hafif hafif parıldıyordu. Martılar karınlarını doyurmak için havada çığlık çığlığa süzülüyor, göğün mavisiyle şahane bir uyum sağlıyordu.

Paketi açıp sandviçi önce Hakan'a uzattım. "Hâlâ yemek istemediğine emin misin, biliyorsun paylaşabiliriz."

Başını olumsuzca salladı. Kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini kısarak dimdik önüne baktı, tüm dikkatini gökyüzüyle birleşen denize vermişti.

Küçük ısırıklarla sandviçimi yedim, içeceğimden ufak yudumlar aldım. Aramızdaki sessizlik uzadıkça uzuyordu. Ara sıra kendimi tutamayarak gözucuyla yeni tanıştığım gizemli çocuğa, Hakan'a bakıyordum. Aklından neler geçtiğini öğrenmek için içimde müthiş bir istek duyuyor ve donuk gözlerle dalgın dalgın denizi izlerken ne düşündüğünü deli gibi merak ediyordum.

Aramızdaki sessizlik hızla akıp giderken şimdilik buna aldırmadım ve dikkatimi yemeğime vererek karnımı doyurmaya odaklandım. Önümüze serilen denizin manzarası harikaydı. Dalgalar kıyıya her vurduğunda esintisi bizi tatlı tatlı dürtüyordu. Esen rüzgârın baskın gücü omuzlarıma düşen uzun kızıl saçlarımı uçuşturduğunda yüzüme vuran güneş

ışığının sıcaklığının keyfini çıkarıyordum. Gözlerimin önüne gelen saçlarımı çekip kulağımın arkasına iterken bir kez daha Hakan'a yandan bir bakış attım.

Aklından geçenleri yüzünden okumak imkânsızdı.

Daha fazla dayanamadım ve neşeli sesimle aramızdaki sessizliği bozdum. "Ne düşünüyorsun?"

Bana yandan kısa bir bakış attı. "Hiçbir şey," dedi soğuk bir sesle.

"Ama dalgın görünüyorsun."

"Sus ve yemeğini ye," dedi beni tersleyerek.

Gözlerimi devirdim. "Pekâlâ, buz kütlesi, sormadım."

Nasıl da susturmuştu beni! Tabii benim ne kadar inatçı olduğumu bilmiyordu, soğukluğuna aldırış etmeden tekrar konuşturmayı denedim.

"Antalya'da mı yaşıyorsun?"

Cevap vermedi.

Sesimi biraz yükselterek sorumu yineledim. "Antalya'da mı yaşıyorsun?"

Aldığım karşılık sıkıntıyla nefesini bırakması oldu.

"Antalya'da mı yaşı..."

Sertçe sözümü kesti. "Hayır."

Gülümsedim. "Nerede yaşıyorsun peki?"

"Ankara."

Sorularımdan kaçamayacağını anlamış olacak ki bu kez beklemeden cevap vermesi beni içten içe mutlu etmişti.

"Tatil için mi buradasın?"

Hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. "Çok konuşuyorsun," diyerek beni tersledi.

Kıkırdadım. "Biliyorum, çünkü sessizliği sevmiyorum. Her neyse söyle hadi, tatil için mi buradasın?"

Bıkkınlıkla, "Evet," dedi.

"Ne kadar kalacaksın?"

Yüzünde her zamanki sert, agresif ifade belirmeden önce hafif şaşkınlık yakaladım. "Fazla meraklısın."

Kaşlarımı şaşkınlıkla yukarı kaldırdım. "Bu kötü bir şey mi?"

Aksi bir sesle, "Rahatsız edici," diye cevap verdi.

"Seni rahatsız etmek istememiştim. Yalnızca sohbet etmeye çalışıyorum."

Kaşlarını çatarak başını bana çevirdi. "Neden?"

"Sadece..." Derin bir soluk aldım. "Seni tanımak istiyorum."

Kaşları daha da çatıldı. "Beni tanıman gerekmiyor."

Işıl ışıl gülümsedim. "Ama istiyorum," dedim sevimlice.

Bir an duraksadı. "Tuhaf bir kızsın," dedi ifadesiz, düz bir sesle.

Kıkır kıkır güldüm. "Hangi anlamda?"

Gözlerini kısıp bana bakarken bakışları aniden karardı, sessiz kalarak başını önüne çevirip düşünceli bir ifadeyle denize bakmayı sürdürdü.

Gülmeye devam ederken, "Hey," dedim, onu düşüncelerinden çekip çıkarmak istercesine. "Kötü anlamda olmasa iyi olur."

Bu sırada bacağıma değen yumuşak bir dokunuşla korkarak sıçradım. Başımı aşağı indirdiğimde küçük, bembeyaz tüylü bir kedinin bacağımın etrafında dolaştığını gördüm. İri mavi gözlerini açıp mırlayarak bana baktığında içim eridi.

"Ah, seni güzel küçük şey, aç mısın yoksa?" Ekmeğimden bir parça koparark önüne koydum. Yediğini görünce de onu beslemeyi sürdürdüm.

Gözlerimi kaldırıp Hakan'a baktım. "Ayy çok tatlışko değil mi?" dedim şefkatli bir sesle.

Kaşlarını çattı. Sabrı ne zaman taşacaktı cidden merak etmeye başlamıştım.

Gözlerimi yine kediye çevirdim. "Hakan Abin de senin çok tatlışko olduğunu düşünüyormuş küçük kedicik. Sadece bunu yüksek sesle itiraf edemiyor."

Hakan hoşnutsuzlukla homurdandı.

Güldüm, kediyi biraz daha besledikten sonra aheste aheste yürümesini ve bir kenara çekilip tortop olmasını izledim, uyumak üzereydi. Beyaz tüyleri çok uzundu ve şimdi koca bir yün yumağını anımsatıyordu. Öyle güzel ve masum görünüyordu ki beni büyülemişti.

Hakan dikkatimi çekmek için hafifçe öksürdü. Geri çekilip başıyla motoru işaret etti. "Gidelim artık."

Heyecanla başımı salladım. "Tamam. Ben hazırım. Tekrar motora binmek için sabırsızlanıyorum!" Kediye dönüp hızla el saldım. "Hoşça kal tatlı kedicik! Sana benden..." Ellerimi birleştirerek kalp şekli yaptım. "Kalp, kalp, kalp."

Birlikte motora geçtik, yaklaşık bir saat içinde Hakan'a verdiğim adresin önündeydik. Aslında beni yakınlarda bir yerlerde bırakmasını istemiştim ama gideceğim yere kadar bırakmakta kararlı görünüyordu. Ne dediysem itirazlarıma aldırmadı. Ben de sonunda mecburen evimin adresini vermek zorunda kaldım. Ona, burasının patronumun evi olduğunu

söylemiştim güya ama külliyen palavraydı tabii ki. Önünde durduğumuz üç katlı villa babamın yıllar önce bizim için satın aldığı yazlık evdi.

Motordan yavaşça inip Hakan'a döndüm. Yüzüne baktığım an koyu renk gözleri gözlerimi delip geçti, sanki bir mıknatıs gibi istemsizce kara gözlerine doğru çekildiğimi hissettim. Garip bir duyguydu, kaçınılmazın peşinden kuvvetle sürüklenmeye benziyordu. Kalbim minik bir kelebek gibi göğüskafesimde çırpınmaya başladığında yanaklarımın yandığını hissettim.

Rüzgârın hafifçe uçuşturduğu saçlarım yüzüme düştüğünde kulağımın arkasına doğru ittim. Bakışlarımı Hakan'dan çekmeden sevimli bir tebessüm gönderdim. "Bugün için teşekkürler," dedim şirin bir sesle. "Benim için işler berbat giderken birden sen çıkıverdin karşıma, hem hayatımı kurtardın hem de ..." Utanarak altdudağımı dişledim. "Gerçekten çok güzel vakit geçirdim."

Cevap vermek yerine kısaca başını salladı. Gizemli, derin gözleriyle bana bakmakla yetindi.

"Sence de öyle miydi?" diye sordum kendime hâkim olamayarak. "Sen de benim gibi güzel vakit geçirdin mi?"

Motora gaz verdi, gitmeye hazırlanıyordu. "Kendine dikkat et," dedi veda edercesine.

Tebessümüm bocaladı. "Bu hayır demek mi oluyor?"

"Öyle bir şey söylemedim."

"Evet de demedin ama."

"Bunun cevabı bende kalsın..." Gözleri kızıl saçlarımda gezindi. "Kızıl kafa."

Kıkırdadım. "Yani hiç bilemeyeceğim."

Kayıtsızca omuz silkti. "Belki..." dedi alçak bir sesle.

Eğlenerek gözlerimi devirdim. "Çok belirsiz konuşuyorsun."

Tek kaşını kaldırdı. "Ya da sen fazla üsteliyorsun?"

Neşeyle güldüm. Olumsuz şeyler düşünmek için hiçbir nedenim yoktu.

"Pekâlâ, o halde susuyorum," dedim şirin şirin. "Ne yazık ki ayrılık vakti." Kollarımı havaya kaldırıp genişçe açtım. "Her şey için koskocaman teşekkürler."

Yüzünden hiçbir duygu okunmuyordu. "Önemli değil, büyütülecek bir şey yok."

"Yanılıyorsun, benim için önemi çok büyük."

Gözlerini kıstı, birkaç kalp atımlık süre boyunca yüzüme bakıp yavaşça başını önüne çevirdi. Gaza yüklendi, motor homurtuyla birlikte hareket etti, sonra da Hakan kendi gibi gizemli bir şekilde hızla yola koyularak evimin sokağından uzaklaştı.

Derince iç çekerken gözden kaybolana kadar arkasından baktım. Dudaklarımda durduramadığım aptal bir sırıtış vardı. Sebepsizce mutluydum. Bugün hayatımın en güzel günlerinden biriydi ve hiçbir zaman da unutmayacaktım.

Bugün yaşadıklarım asla hafızamdan silinmeyecekti.

18

Neden beni rahat bırakmıyorsun!

Gazel hikâyesini anlatmayı bitirdiğinde ağzım bir karış açık kalmıştı. Gözlerim Cansu'ya kayınca onun da benden aşağı kalır bir yanı olmadığını gördüm.

Şaşkın şaşkın Gazel'e bakarken, "Vay canına!" dedi gözlerini büyüterek. "Hakan, sana yardım etti ve Antalya'ya kadar birlikte geldiniz ha?" Hayretle başını iki yana salladı. "Tesadüfe bakar mısın abi ya, cidden pes."

Şaşkınlıkla kıkır kıkır güldüm. "Dalga geçiyor olmalısın. Şoktayım hâlâ."

Gazel'in yanakları hafif pembeleşirken geçiştirmek istercesine elini salladı. "Tamam, sessiz olun. Dikkat çekmeyelim," diye fısıldadı. Oturduğu yere saklanırcasına sandalyesine iyice gömülüp başını Hakan'a doğru çevirdi ve gözlerini kısarak üzerinde sabitledi. Düşünceli bir ifadeyle hafifçe kaşlarını çattı, ardından aklına parlak bir fikir gelmişçesine heyecanla bize döndü. "Bir fikrim var."

Yüzündeki haylaz ifade merakımı uyandırdı. "Ne düşünüyorsun?"

"Şimdi görürsünüz."

Cansu kuşkuyla gözlerini kıstı. "Neyi?" diye sorarken ben de, "Bir şey mi yapacaksın?" diye ekledim.

Gazel azarlarcasına bize baktı. "Susun, sadece beni izleyin." Ayağa kalktı, arka tarafa doğru yönelip gözden kayboldu.

Cansu arkasından şaşkınlıkla bakarken, "Neyin peşinde?" dedi sesine yansıyan merakla.

Dalgınca, "Kim bilir, anlayabilmiş değilim," diye cevap verdim.

Nitekim çok geçmeden Gazel'in ne yapmaya çalıştığını anladık. Elinde nereden aldığını çözemediğim üç menüyle birlikte bir anda Kağanların masasının önünde bitivermişti. Üzerinde de garsonların giydiği siyah bir önlük vardı, tam anlamıyla bir garson gibi görünüyordu ama diğer garsonların resmî kıyafetlerine nazaran onun önlüğünün altında minicik kot bir şort ve ip askılı daracık pembe tişörtün varlığını saymazsak tabii.

"Merhabalar," dedi şirin bir tebessümle. "Hoş geldiniz."

Cansu inanamayan gözlerle Gazel'e bakarken, "Bunu yaptığına inanamıyorum," diye mırıldandı hayretle.

Eğlenerek güldüm. Ben fazla şaşırmamıştım. "Gazel'i yavaş yavaş tanımaya başladın, yakında sen de alışırsın," dedim.

Cansu gözlerini bana çevirdi. "Bu resmen çılgınlık..." Tekrar başını Gazel'e çevirdi. "Ayrıca o önlüğü nereden bulmuş?"

Omuz silktim. "Birinden istemiştir, hiç garipsemedim doğrusu. Gazel böyledir, ne yapacağı hiç belli olmaz."

Gazel, elindeki menüleri masaya dağıtırken sonunda beklenen oldu ve Hakan başını kaldırıp Gazel'i fark etti. Koyu renk gözlerinden hafif bir şaşkınlık geçse de bunu hemen bastırdı.

Gazel sahte bir şaşkınlıkla gözlerini büyüttü. "Aaa, Hakan..." Sıcacık gülümsedi. "Ne güzel bir tesadüf değil mi, merhaba."

Hakan sessiz kaldı.

Gazel elindeki menüyü Hakan'a uzatınca Hakan yavaşça menüyü aldı. "Burada mı çalışıyorsun?" dedi sorgularcasına onu süzerken.

Gazel hevesle başını salladı. "Evet."

Bu sahneyi izlerken usulca kıkırdadım. Külliyen yalan.

Hakan bir süre Gazel'i izledikten sonra tekrar konuştu. "Araba işini ne yaptın, halledebildin mi sorunsuzca?"

"Hallettim, çok teşekkürler," dedi neşeyle. "Patronum şimdi de burada çalışmam için beni görevlendirdi."

Hakan kaşlarını çattı. Sanki şüpheli görünüyordu.

Gazel, Hakan'ın sert bakışları altında ezilirken gülümsemesi zayıfladı. Bir an ne yapacağını bilemeyerek ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Ee... Şey... Sen nasılsın?"

Hakan, "İyidir..." dedi ağır ağır. Çenesini hafifçe kaldırdı. "Ya sen?"

Cevap alabildiği için sevinen Gazel yine ışıl ışıl gülümsedi. "Ben de iyiyim."

Kağan, gözlerini kısıp kollarını göğsünde kavuşturarak rahatça arkasına yaslandı. Gazel'i hatırlamıştı ve burada çalıştığını görünce şüphelenmişe benziyordu. Dik dik Gazel'e baktığında Gazel'in neşesi yavaşça yok oldu, tedirgin bir şekilde elindeki son menüyü ona uzatırken çekingenliği elle tutulurcasına yoğundu.

Mert lafa atladı. "Vay canına! Burada gördüğüm en güzel garson, gecem giderek güzelleşiyor," deyip pis pis güldü. Ardından hızını alamayarak Gazel'i baştan aşağı yiyecekmiş gibi incelemekte gecikmedi. "Adın ne güzelim?"

Gazel bir-iki adım yana kayarak onunla arasında mesafe koydu. "Gazel," dedi soğukça.

Mert manalı manalı göz kırptı. "Ben de Mert, iş çıkışı bir şeyler yapmak ister misin?"

"Yok artık ama ya, bu ne hız," diye mırıldandığımda Cansu kıkırdadı. "Mert bu, ne bekliyorsun? Çocuk yürüyen sapık."

Mert arsızca konuşmasını sürdürdü. "Sanırım her akşam burada yemek yiyeceğim." Çarpık bir şekilde gülerek masaya döndü. "Abi kız bir içim su, çarpıldım iki dakikada."

Gazel, karşılık olarak hafifçe yüzünü buruşturup Mert'e mesafeli bir bakış gönderdi. Yanından geçen servis arabasından dolu bir sürahi kaparak masadaki bardaklara su doldurmaya başladı. Bilerek Emre'nin bardağını es geçtiğinde -ki ona menü de vermemişti- Emre bardağını biraz ileri iterek hatırlatma yaptı.

"Benim bardağımı unuttun."

Gazel burun kıvırdı. "Sana su yok."

"Neden?" Oldukça şaşırmıştı.

"Bitti, kalmamış."

Emre, elinde tuttuğu dolu sürahiyi işaret etti. "Pek bitmiş gibi görünmüyor."

"Ah, öyle mi?" Gazel sanki yeni fark etmiş gibi yaparak sürahiyi masaya bıraktı. "O halde suyunu kendin al," dedi ters ters.

Emre hiçbir şey anlamayarak kaşlarını yukarı kaldırdı. Gazel'in aksi tavırları onu bir hayli şaşırtmıştı.

Mert gülerek Gazel'e baktı. Gözleri hayranlıkla parlıyordu. "Bize katılmak ister misin, seninle yemek yemek çok hoşuma gider."

Gazel başını iki yana salladı. "Hayır, şu an çalışıyorum."

"O zaman başka bir akşam diyelim ne dersin?" diye sordu ısrarla.

"Kalsın teşekkürler, vaktim yok." Gazel, Mert'ten fena halde rahatsız olmuştu ama kendini kibar olmaya zorluyordu.

"Seni ikna etmek için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey."

"Zor kızı mı oynamak istiyorsun, bana uyar." Kaşlarını yukarı aşağı muzipçe oynattı. "Daha heyecan verici olur benim için."

Gazel usulca ofladı. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

"Bırakamam, acayip güzelsin." Çapkınca sırıttı. "Yarın iş çıkışı seni alırım hayat ışığım."

Gazel gözlerini devirdi, Mert'in arsız laflarını duymazdan gelerek hepsine hitaben "Karar verdiyseniz eğer siparişlerini alabilir miyim?" diye sordu tatlı tatlı.

Bu sırada bizim masamızla ilgilenen Kemal Bey, yüzüne yansıyan hayretle Gazel'in yanına gitti. "Gazel Hanım ne yapıyorsunuz?" dedi sesine yansıyan endişeyle.

Nefesimi tuttum. "Hay aksi!"

Cansu kıkırdadı. "İşte şimdi sıçtı."

Gazel masadakilere zoraki gülümseyip, Kemal Bey'e döndü. Telaşa kapılarak uyarı dolu bir şekilde kaş göz işareti yaptı.

"Lütfen siz başka masalarla ilgilenir misiniz Kemal Bey," dedi sinirli bir fısıltıyla. "Gidin yanımdan rica ediyorum." Bir elini ileriye doğru salladı.

Kahkaha atmamak için dudaklarımı ısırdım, kendimi zor tutuyordum.

Cansu da elleriyle ağzını kapatmış hâlâ usul usul kıkırdıyordu.

Kemal Bey'in panikle gözleri büyüdü. "Ama Gazel Hanım, bu yaptığınız..."

Gazel hafifçe boğazını temizleyip sözünü kesti. Tekrar Kağanların masaya dönüp şirince gülümsedi. "Siz keyfinize bakın asil ve de özel misafirlerimiz, ben birazdan siparişlerinizi almak için geri döneceğim," dedi tatlı tatlı. Ardından Kemal Bey'e kızgın bir bakış fırlatıp kolunu tuttu, onu çekiştirerek yürütmeye başladı. Bizim masanın yanında geçerlerken konuşmalarının bir kısmını duyabilmiştim.

"Gazel Hanım babanız sizi çalıştırdığımızı duyarsa bizim için çok kötü olur. Lütfen bizi zor durumda bırakmayın..."

Gazel gözlerini devirdi. "Kemal Bey Amca, endişelenmeyin korkacak bir durum yok. Ben de her şey, siz sadece beni tanımıyormuş gibi davranın yeter..."

Kemal Bey korkuyla iç çekti. "Gazel Hanım bu hiç doğru gelmiyor bana..."

"Tecrübe deniyor buna Kemal Bey Amca, tecrübe. Babam bunu anlayışla karşılayacaktır. Düşünmeyin siz bunu, bana bırakın her şeyi. İş deneyimi kazanıyorum ben burada."

Telefonumun masada titrediğini fark edince eğilip arayanın kim olduğuna baktım. Ekrandaki ismi görmemle bir-

likte yüzümdeki gülümseme kaybolurken suratımı asmam bir oldu. Oflayarak hemen aramayı reddettim, çünkü arayan Bahadır'dı. Telefon bir kez daha çalınca sıkıntıyla nefesimi verdim ve bir kez daha aramayı reddettim.

Cansu rahatsızlığımı fark edince, "Ne oldu, kim arıyor?" diye sordu.

Yüzümü ekşittim. "Bahadır." Mesaj bildirim sesini duyunca dikkatim yeniden telefona yöneldi ve mesajı açıp okudum.

"Konuşmamız gerek."

Hızlıca cevap yazdım.

"Konu nedir?"

Anında cevap geldi.

"Önemli."

Bir cevap daha yazdım.

"Neymiş önemli olan, biraz bahsetsen bir fikir edinebilirim."

Cevap gecikmedi.

"Tabii."

Homurdanarak hızlı bir cevap daha yazdım.

"Bekliyorum."

Gelen yanıt netti.

"Göndereceğim adrese gel."

Başımı telefondan kaldırıp Cansu'ya baktım. "Benimle buluşmak istiyor, konuşmamız gerekiyormuş."

Kuşkuyla kaşlarını çattı. "Derdi neymiş ki?"

"Söylemiyor, vereceğim adrese gel deyip kestirip attı."

"Gidecek misin?"

İç çektim. "Başka seçeneğim yok, gidip ne istediğini öğreneyim en iyisi." Oturduğum yerden kalktım.

Cansu da ayaklandı. "Benim de gelmemi ister misin?"

Başımı olumsuzca iki yana salladım. "Bahadır'ın bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum."

Cansu bir küfür savurdu. "Onun ne düşündüğü kimin umurunda ki?"

Kısa bir kahkaha attım. "Benim asi, korkusuz arkadaşım. Sen beni merak etme, ben hallederim," deyip çabucak sarılıp onu öptüm. "Gazel'e anlatırsın durumu, birkaç saate otele dönmüş olurum sanırım."

"Tamam. Dikkat et kendine kanka. Bir şey olursa ara beni mutlaka."

Minnettar olarak tebessüm ettim. "Ararım, görüşürüz."

19

Sana yardım edeceğim!

Bahadır'ın gönderdiği adres bir bara aitti. Issız, tek tük arabanın park ettiği, karanlıkla bütünleşmiş tekinsiz bir sokakta bulunan barın girişinde dev gibi bir tabela asılmıştı ve davetkârca yanıp sönüyordu. İçeriye açılan demir kapının yanında birkaç kişi durmuş sohbet ederek sigara içiyordu, içlerinden biri oldukça sarhoştu ve yanından geçerken çapkın bir gülüşle karşılaşmıştım. Rahatsız olarak hemen bakışlarımı kaçırdım, kimseyle göz göze gelmemeye özen göstererek adımlarımı hızlandırdım. Son istediğim şey sarhoş biriyle muhatap olmaktı. Kapıda sert görünümlü bir koruma bulunuyordu, biraz tedirgin olarak önünde durduğumda bana yavaşça kapıyı açtı ve hiç zorluk yaşamadan içeri girdim. Bedenimden taşan gerginlikle tuttuğum nefesimi bırakırken çoktan buradan nefret ettiğime karar vermiştim.

Kapıdan adımımı atar atmaz beni yüksek sesle çalan yabancı bir rap şarkısı karşıladı. İçerisi kalabalıktı, orta bölüm genişçe açılmış, çılgınca dans edenlerle çoktan dolup taşmıştı. Masalar duvar kenarlarına yerleştirilmiş, rahat görü-

nen deri koltuklarla etrafları çevrilmişti. İçeride mavi-kırmızı neon ışıkları yanıp sönüyordu. Birkaç adet büyük ekran televizyon gelişigüzel duvarlara asılmış, ekranda yabancı bir müzik kanalının videoları sessizce dönüp duruyordu. Etrafı kocaman aynalarla çevrili olan bar kısmı ise masalardan uzaktaydı. Barmenler bir yandan servis yapıyor bir yandan da barda oturanlara birtakım şovlar sergileyerek izleyenleri eğlendiriyorlardı.

Etrafıma dikkatle bakınıp ağır ağır yürüyerek Bahadır'ı arıyordum ki gözlerim uğursuzca parlayan bir çift yeşil gözle buluştuğunda beni çoktan görmüş olduğunu ve kalabalığın arasından yüzüne yansıyan tembel bir sırıtışla beni izlediğini fark ettim.

İçimde aniden peyda olan ürpertiyle hafifçe titredim. Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes çektim ciğerlerime ve içimde oluşan garip ürpertiyi bastırıp kendimden emin bir tavırla çenemi dikleştirdim, Bahadır'ın oturduğu masaya doğru yürümeye başladım.

Ah, bu gece şansa kesinlikle ihtiyacım olacaktı!

Bahadır, masada yalnız değildi. Hemen yanında sarışın ve oldukça sırnaşık bir kız oturuyordu. Üzerindeki minicik elbiseyle kusursuz bacakları ortaya serilmişti, zaten elbisesinin vücudunu pek örttüğü de söylenemezdi. Bahadır'ın kolu kızın omuzlarını usul usul okşarken kızın bundan ne kadar hoşlandığı belli oluyordu, zira pek bir mutlu görünüyordu. Kız, bir yandan hafifçe vücudunu oynatıp çalan müziğe ayak uydururken bir yandan da elleri hiç durmadan

Bahadır'ın göğsünde dolanıyor, dudakları da boynuna küçük öpücükler konduruyordu.

Bahadır, sanki yanındaki kız yokmuş gibi davranarak, "Otursana, ayakta kalma," dedi alaycı bir sesle.

Karşısına geçip oturdum ama aklımdan geçen tek bir düşünce vardı. Belki de buraya hiç gelmemeliydim.

Delici bakan yeşil gözlerini ısrarla gözlerime kilitleyip bana bakmayı sürdürdü. "Ne içersin?"

"Hiçbir şey. Fazla kalmayacağım."

Bir kaşını kaldırdı. "Neden?"

Sıkılmışçasına iç çektim. "Buraya senin, biriyle oynaşmanı izlemek için gelmedim Bahadır," dedim aksi aksi.

Çarpık bir şekilde sırıttı. Yanındaki kıza dönüp dudaklarını ateşli bir öpücükle esir aldı, kız da anında karşılık verince öpüşme yoğun, tutkulu ve uzun süren bir gösteriye dönüştü.

Rahatsız olarak boğazımı temizledim. "Cidden mi?" dedim soğuk bir sesle. "Bunun için mi çağırdın beni?"

Bahadır geri çekildiğinde kibirle sırıtıyordu. Kıza bakarak, "Şimdi sen git güzelim, benim halletmem gereken bir iş var," dedi yavaşça.

Kız sızlandı. "Ama gitmek istemiyorum..." Bahadır'ın dudaklarına uzanıp tutkuyla öptü. "Ben seni istiyorum."

Bahadır tekrar geri çekildiğinde yüz ifadesi sertleşmişti. İtirazdan hoşlanmadığı çok belli oluyordu. "Belki sonra." Ses tonu emir yüklüydü.

"Hayır, sonra değil. Seni bırakmayacağım, gönderme beni..."

Bahadır öfkeyle kaşlarını çattı. "Bana karşı gelmek istediğine emin misin?" Ortam bir anda gerilmişti.

Kız tekrar Bahadır'a doğru uzanmaya çalıştı. "Özür dilerim tatlım..."

Bahadır kızın bileğini sıkıca tutup onu engelledi. "Kes şunu!" diye gürledi korkutucu bir sesle. Ardından bileğini geriye doğru büktü.

Kızın dudaklarından bir çığlık döküldü. "Ah, kolumu acıtıyorsun."

Bahadır hiç istifini bozmadı, kızın bileğini biraz daha büktü. "Umurumda değil," dedi acımasızlıkla.

Ani öfkesi irkilmeme sebep olurken onu durdurmak adına, "Bahadır," dedim çekinerek. "Yapma..."

Bana öldürücü bir bakış fırlattı. "Sen sakın karışma!" dedi buz gibi bir sesle.

İtiraz edercesine başımı iki yana salladım. "Canını acıtıyorsun, bırak kızın kolunu..."

Burnundan derin bir nefes alarak öfkesini kontrol etmeye çalıştı. "Sana karışma dedim," diye karşılık verdi tehlikeli bir sesle. Sanki biraz daha üstelersem bana daha da kötüsünü yapacakmış gibi uyarıyordu beni.

Yutkundum. İstemesem de geri çekildim.

Kızın bileğini bırakarak bu kez elini saçlarına geçirdi, yüzünü yüzüne doğru yanaştırdı. "Bana karşı gelinmesinden hoşlanmam, anladın mı beni?"

Kız şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Bahadır, lütfen bırak beni." Neredeyse ağlayacaktı. "Canım yanıyor."

Sertçe sözünü kesti. "Sana gitmeni söylemiştim."

"Özür dilerim... Lütfen bırak..." Yalvaran sesi çaresizdi.

Kaba bir hareketle kızı iterek bıraktı. "Kaybol."

Kız, hızla onaylarcasına başını salladı. "Tamam, tamam, gidiyorum," deyip dehşet içinde ayağa kalktı, bir anlığına sendeledi ama dengesini korumayı başardı. Koşarak yanımızdan ayrıldı.

Huzursuzca yerimde kıpırdandım, kaşlarımı çatarken kızarcasına Bahadır'a baktım. "Yaptığın çok acımasızcaydı," dedim usulca. "Kıza zarar vermek zorunda değildin."

Bahadır, öfkeli yeşil gözlerini bana çevirdi. "Sana fikrini sorduğumu hatırlamıyorum," dedi alçak bir sesle.

Huzursuzluğum katlanarak arttı. "Ne?" dedim kaşlarımı yukarı kaldırıp. "Şimdi de aynı şekilde beni mi kovacaksın?"

Delici bakışlarını gözlerimden ayırmadan öne doğru eğilip masada duran bardağını eline aldı, içkisinden büyük bir yudum içerek sertçe masaya geri bıraktı. "Beni sinirlendirecek bir şey yapmadığın sürece hayır." İlgisiz davranıyordu fakat ses tonu tehdit edercesine sertti.

Bir ürperti omurgamdan aşağı süzüldü. "Yapmam sanırım."

Çok da emin değilim! Yani geçmişte yaptıklarım ortaya çıkarsa hapı yutmuştum, o kesin de!

Yavaşça gülümsedi ama gülüşünde bir parça dahi iyi niyet yoktu. "O zaman korkmanı gerektirecek bir durum yok yavru kuş. Rahatla."

Aman ne güzel!

Hiç rahatlamamıştım. "Beni ne için çağırdın, söyleyecek misin artık?" diye sordum.

Bir an önce buradan gitmek istiyordum!

Kayıtsız bir tavırla masadaki sigara paketine uzandı, içinden bir dal sigara çıkarıp dudaklarına yerleştirdi. Ağır hareketle sigarayı yakıp dumanı derince içine çekerken rahat bir tavırla arkasına yaslandı. Gözlerini ısrarla yüzüme diktiğinde bakışlarımı kaçırmamak için yoğun bir çaba harcamam gerekmişti.

Aramızdaki sessizlik beni geriyordu. Gittikçe artan rahatsızlığım beni boğarken tekrar konuşma isteği duydum. "Bahadır, fazla zamanım yok. Lütfen benimle ne konuşmak istediğini söyle artık."

Sigaradan derin bir nefes daha çekti. Dumanı yavaşça üflerken zalim bir ifadeyle gözlerini kıstı. "Kağan neden her yerde beni arıyor, bu konuda bir açıklama yapmak ister misin?"

Yavaşça yutkundum. "Kağan seni mi arıyor?" dedim ürkekçe.

İşte, hepsi benim suçum! Yakayı ele verdim!

Kaşlarını çattı. "Öyle olduğunu söyledim."

"Şey..." Endişeyle altdudağımı dişledim. "Niye benimle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun?"

Gözlerinde öfkeli bir parlama oldu. "Bundan eminim Buket."

Tatlı tatlı tebessüm ettim. "Belki değildir, belki başka bir şey vardır işin içinde..."

Sabırsızca soludu. "Sıkıldım. Beni fazla oyalamadan ne olduğunu anlat."

Teslim olarak omuzlarımı düşürdüm. "Pekâlâ," dedim huysuzca. "Ben Kağan'a şey dedim..."

Bir kaşını kaldırıp öne doğru eğildi. "Ne dedin?"

Utana sıkıla koltuğuma iyice gömüldüm. "Seninle sevgili olduğumuzu söyledim ve beni rahat bırakmasını istedim."

Bir kahkaha patlattı. "Sonunda bir şeyler mantıklı gelmeye başladı." Genişçe sırıtıyordu.

Yüzümü ekşittim. "Fazlasıyla eğlenmen ne hoş," dedim iğneleyici bir sesle.

Tekrar kahkaha attı. Hatta işi abartıp katıla katıla gülmeye başladı.

Sinir bozucu kahkahasını yok saydım. Yanaklarım alev alev yanarken, "Sen demiştin ya geçen gün, teklifim hâlâ geçerli diye, ben de yapıverdim işte. Kağan'a seninle sevgili olduğumuzu itiraf ettim," diye açıklama yaptım çekinerek.

Gülüşünün arasından konuştu. "Nasıl tepki verdi?"

Kaşlarımı çattım. "Bu durumu eğlence konusu yapmasak."

Sözlerimi duymazdan gelip gülmeye devam etti. "Siktir! Yüzünün ne hale geldiğini görmek isterdim, kaçırmış olduğuma inanamıyorum."

Bezgince iç çektim. "Yeter artık," diye homurdandım. "Böyle yapacaksan gidip her şeyin yalan olduğunu söyleyeceğim."

"Hayır dur." Katıla katıla gülmeyi sürdürdü. "Sadece birkaç dakika ver bana, bunun keyfini çıkarmam gerek."

Bahadır acayip mutlu olmuştu ve ben, bundan hiç hoşlanmamıştım.

Gözlerimi devirdim. "Tabii, keyfine bak. Hiç çocukça değil zaten."

"Bence sen de biraz eğlenmeyi denemelisin..." Bakışları derinleşti. "Biliyor musun, gülmek sana çok yakışıyor. Gülünce çok güzel oluyorsun."

İltifatı beni hazırlıksız yakaladığı için afalladım. "Sağ ol, ama ben almayayım, pek havamda değilim," diye mırıldandım rahatsız olarak.

"Sorunun ne?"

Omuz silktim. "Hiçbir şey."

Sonunda gülmeyi bıraktı, şükürler olsun. Çünkü endişe etmeye başlamıştım.

Gözlerini kısıp dik dik bana baktı. "Kağan'dan gerçekten hoşlanıyorsun değil mi?" Ses tonu şüpheyle karışık sinirli çıkmıştı.

"Bu seni ilgilendirmez," dedim konuyu kapatmaya çalışarak.

Başını öne doğru ağır ağır salladı. "Evet, ondan hoşlandığın çok açık." Düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü. "Peki madem, niye bu yalanı söyledin?"

Usanmışçasına iç çektim. "Bahadır lütfen, bana soru sorma. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedim daha fazla üstelememesini umut ederek. "Yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Dudakları haşin bir gülüşle yavaşça kıvrıldı. "Yavru kuş," dedi kibirli bir sesle. "Bugün bana çok güzel bir haber getirdin." Şeytanca parlayan bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Sana kesinlikle yardım edeceğim."

"Tamam..." Bir an ne diyeceğimi bilemedim. "Yani artık sevgiliyiz."

Bahadır aniden ciddileşti. "Aynen öyle. Sen ne istersen, o oluruz."

İçimi yoğun bir huzursuzluk kapladı, tüm benliğim yaptığım şeyin yanlış olduğunu haykırırcasına göğsümü pişmanlıkla sıkıştırdı. Huzursuzluğumu belli etmemek için elimden geleni yaparak hafifçe gülümsedim.

"Teşekkürler."

Tembelce arkasına yaslandı, çenesini hafifçe kaldırıp tehlike sunan bir şekilde derin derin gözlerimin içine baktı. Dudağının kenarında kurnaz bir gülüş belirmekte gecikmedi.

"Ne demek. Benim için bir zevk olacak."

Kahretsin! Bahadır'ın memnuniyeti inanılır gibi değildi.

Ve bu beni korkutmaya yetmişti!

20

Sen benim için hayat demeksin!

Ne yaptım ben?

Bahadır'la karşılıklı menfaatlerimiz uğruna belki de sonu tehlikeli bitecek bir oyuna gözü kapalı, plansız bir şekilde girdiğim için kendime çok kızıyordum. Çünkü düşünmeden hareket etmiştim ve Kağan'la tartışırken sırf onu durdurmak, kendimden uzaklaştırmak adına aptalca bir yalan atmıştım ortaya. Şimdi düşüncelerim berraklaştıkça bu sevgililik oyunu berbat bir fikir gibi geliyordu artık bana. Ne kadar saçma bir fikir olduğunu ise az önce Bahadır'ın karşısında otururken çok net anlamıştım. Çünkü bu oyundan aldığı sapkınca keyif beni fazlasıyla endişelendirmeye başlamıştı.

O çok tehlikeli ve en önemlisi de gaddar biriydi, kimseye acıması yoktu. İçinde kontrolsüz bir öfke vardı ve serseri bir mayın gibi etrafta dolaşıp beni tedirgin ediyordu. Bu oyunun sonunda başıma neler geleceğini bilmiyordum. Şu an tek hissettiğim şey endişe ve korkuydu. Kağan ve kendim için.

Barın gittikçe artan kalabalığı, üstelik bir de buna eklenen yüksek sesli müzik ve etrafı saran sigara kokusu beni

iyice bunalttığında nefes alamıyormuş gibi hissettim. Başım da çoktan zonklamaya başlamıştı, şakaklarım hafif hafif ağrıyor ve daha şiddetli ağrıların geleceğini haber veriyordu adeta. Daha fazla dayanacak gücüm kalmadığında konuşmamızın bittiğine karar verdim. Zira baş ağrımın yanında bir de Bahadır'ın ısrarla üzerime kilitlediği bakışları beni aşırı rahatsız ediyordu. Sanki kafamdan geçen düşünceleri okumak ister gibi beni izlemesi ve bunu yaparken dudaklarındaki kurnaz gülüş, yerimde kıvranmama sebep oluyordu.

Nitekim yanında daha fazla oyalanmadan bir bahane uydurarak bardan ayrıldım. Dağınık düşüncelerimin arasında kaybolmuş dalgın dalgın yürürken aniden önümü kesen arabanın fren sesi beni düşüncelerimden koparıp gerçekliğe doğru çekti. Camları karartılmış siyah bir Audi, yürümemi engellercesine inatla yolumun üstünde duruyordu.

Kapı açıldığında geri çekildim, sürücü yavaşça arabadan indi ve kapıyı ardından sertçe kapattıktan sonra önüme dikildi. "Selam, ben de seni bekliyordum."

"Ne istiyorsun Kağan?" Ses tonum bezgin çıkmıştı. Gecenin ağırlığı zihnimi tükettiği için kendimi aşırı yorgun ve her şeye karşı tahammülsüz hissediyordum.

"İstediğim çok şey var..." Tek kaşını kaldırdı. "Hepsini teker teker sıralamamı ister misin?"

"Hayır kalsın." Araba tamamen yolumu kapattığı için sıkışıp kalmıştım. "Gerçekten yorgunum, arabayı çeker misin, otele döneceğim."

"Seni bırakabilirim."

"Gerek yok, kendim gitmeyi tercih ederim."

"Arabaya geç Buket." Ses tonu itiraz istemediğini belli edercesine sertti.

İç çektim. "Bana ne yapacağımı söylemek sana düşmez. Kendim gideceğim dedim, konu kapandı, beni zorlamayı bırak. İşe yaramayacak."

Dudaklarına ağır ağır tehditkâr bir gülümseme yayıldı. "Benimle kazanamayacağın bir tartışmaya girmek istiyor musun gerçekten?"

Sözlerine gözlerimi devirerek tepki verdim. "Bu kadar kibirli olma."

İfadesi ciddileşti. "Ben sabırlı değilim Buket biliyorsun, beni sakın bu şekilde sınama."

Ensemde bir ürperti gezindi. "Her neyse, bunu uzatmanın anlamı yok," diyerek daha fazla konuşmak istemediğimi belli ettim.

Gözlerini kısıp kuşkuyla ağır ağır beni süzerken sırtını arabaya yasladı. "Ne işin vardı şu barda?" Başıyla az önce çıktığım lanet barı işaret etti.

Kaşlarımı çattım. "Sen beni mi takip ediyorsun?" Tabii ya, yoksa burada nasıl çıkacaktı ki karşıma.

Sanki normal bir şeymiş gibi sakince, "Restorandan ayrıldığından beri peşindeyim," dedi, ardından şüpheyle devam etti sözlerine. "Ama içeride fazla kalmadın, neden?"

Şükürler olsun ki bara girmemişti. "Bir arkadaşıma bakmıştım," diyerek kaçamak bir cevap verdim.

"Sevgilinle mi buluştun yoksa?" diye sordu alay edercesine. "Neydi adı, Bahadır mıydı?"

Usanmışçasına nefesimi bıraktım. "Sen ne kadar dalga konusu yapsan da Bahadır gerçekten benim sevgilim, kabullensen iyi olur. Beni rahat bırak, kurtulamayacak mıyım ben senden, uzak dur benden."

Çenesindeki kaslar seğirdi. Soğuk, karanlık bir tavırla, "Eğer gerçekten benden kurtulmak istiyorsan daha fazlasını yapman gerek," dedi ölümcül bir sesle.

"Ne yapmamı önerirsin?" diye sordum. "Senin gözünün önüne çıkıp el ele mi dolaşalım?"

Aniden agresifleşti. "Kes zırvalamayı!" Az önceki sakinliği uçup gitmişti.

Sinirlenmiştim. "Sırf sen inanmak istemiyorsun diye benimle bu şekilde konuşamazsın. Anla artık hayatımda başka biri var!"

Yüz sertleşti. "Lanet olsun! Sen beni aptal mı sanıyorsun?" Ses tonundaki sinir saldırganlık yüklüydü. "Beni kızdırmaktan vazgeç!"

Derin bir nefes alarak sakin kalmaya çalıştım, hiç değilse birimizin sükûneti sağlaması gerekiyordu. Issız bir sokakta karanlığın içinde dikilip birbirimize bağırıp duramazdık.

"Lütfen sakin olur musun," dedim yumuşak bir sesle.

"Sakinleşmek mi! Beni bu hale sen getirdin!" Koyu renk gözleri karanlık bir alev gibi parladı. "Ben günlerimi seni kaybetmekten korkarak geçirirken sen sürekli bu sevgili saçmalığıyla karşıma çıkıyorsun! Sonra da sakin olmamı bekliyorsun ha, hadi oradan!"

Dudaklarım araladı. Katlanılmaz bir üzüntü üzerime çökünce bir an nefes alamaz oldum. "Bak ne hissettiğini anla-

yabiliyorum, böyle yapmamalıydım çok üzgünüm ama..." Mecburdum.

Sertçe sözümü kesti. "Ne hissettiğimi anlaman mümkün değil, eğer birazcık olsun anlasaydın hâlâ karşıma geçip bu siktiğim oyunu oynamaya devam etmezdin!"

Sesi yüksek çıkmıştı, irkilmemek için kendimi zor tuttum. Suçluluğum öyle fazlaydı ki ruhumu acıyla sarsıyordu.

Öfkeyle kaşlarını çattı. "Bir anda her şeyi bitiriyorsun, sonra Bahadır'la çıkmaya başlıyorsun. Bir de sanki bu çok normalmiş gibi inanmamı bekliyorsun." Derin bir soluk aldı. "Seni çok iyi tanıyorum, bu sen değilsin. Ne saklıyorsan benden, hemen şimdi söyleyeceksin."

Güçlükle yutkundum. "Bir şey sakladığım yok," dedim alçak sesle.

"Bu küçük saçmalıklarının tek bir kelimesine dahi inanmıyorum!" dedi hiddetle. "Senin aptal ayrılık kararın hakkında düşündüklerimi söyleyeyim mi, hepsi zırva!"

Korkuyla bir adım geriledim. Dilimin ucuna sözcükler dizilse de hiçbiri dökülmedi dudaklarımdan. İçimde yükselen gerginlikle bir kaçış ararcasına sağıma soluma bakındım ama burada kapana kısılmış gibiydim.

Kahretsin!

Kağan öfkesini kontrol etmek istercesine bir elini kapkara saçlarından geçirdi. "Bahadır'la buluşmak için mi buraya geldin?" dediğinde ona döndüm, hızla olumsuz anlamda başımı iki yana salladım. "Hayır."

Gözlerini kıstı, bana inanmadığı belli oluyordu. "İçeride mi o piç?"

Ellerimi iki yana salladım. "Hayır değil, gerçekten."

"Belki de kendim bakmalıyım." Bara doğru yürümeye başladı.

Panikle gözlerim büyüdü. "Dur, gitme!" Kağan'a yetişip kolunu yakaladım. "İçeride değil diyorum sana, neden anlamıyorsun?"

Derince iç çekerken yoğun bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Daha kaç kere yalan söyleyeceksin bana?" Yüzünden kasvetli bir gölge geçti. "Hem de o puşt herif için."

İçim burkuldu, sanki hiç dinmeyecek yakıcı bir suçluluk hissettim. "Kağan ben sadece... kavga etmenizi istemiyorum."

Acı bir biçimde hafifçe tebessüm etti. "Peki, kimin için endişeleniyorsun, onun için mi?" Ses tonu keyifsizdi.

Hiç düşünmeden cevap verdim. "Hayır. Senin için."

Mavi gözleri yumuşadı, bakışlarındaki özlem ve tutku yeniden alevlendi. Bana doğru uzandı, bir elini belime koyup, "Buraya gel," diyerek beni kendine çekti.

"Kağan yapma..." diye fısıldadım sessizce.

Ama beni umursamadı. Bedenlerimizi birleştirdi. Sıcaklığını tenimde, kalp atışlarını kalbimde hissedebiliyordum. Aramızda hiç mesafe kalmayınca başımı yavaşça kaldırıp gözlerine baktım.

Bir elini kaldırıp yüzüme dokundu, başparmağı usulca yanağımı okşayınca gözlerimi bir anlık kapattım ve dokunuşunun tadını çıkardım. Yakınlığının hissettirdiği tatlı heyecanı öyle çok özlemiştim ki...

Gözlerimi tekrar açtığımda, arzuyla ağırlaşan gözleri bakışlarımı yakaladı ve beni kendine hapsetti. Dudaklarımız tehlike arz edecek kadar yakınlaşmıştı.

"Neden yapıyorsun bunu bana, neden acı çektiriyorsun ikimize de?" diye sordu hüzün dolu bir fısıltıyla.

"Ben..." Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Bunu yapamayız, birlikte olamayız," diyebildim güçlükle ve elimi elinin üstüne koyarak yüzümden çektim. Gözlerim gözyaşlarımın etkisiyle yanmaya başlamıştı.

"Buket," dedi yalvarırcasına. "Beni kendinden uzaklaştırma. Yokluğun beni öldürüyor."

Bir damla gözyaşım yanağımdan süzülürken başımı hafifçe iki yana sallayarak geriye birkaç adım attım ve gitmeye çalışarak arkamı ona döndüm. Kağan, beni yakalayarak kaçıp gitmemi engelledi. Ellerini belime yerleştirerek sırtımı yavaşça göğsüne yaslamakta gecikmedi. Telaşa kapılıp itiraz ederek kollarının arasından kurtulmak için çabaladığımda kollarını sıkıca bedenime doladı. Asla gitmeme izin vermeyeceğini haykırıyordu adeta.

Kağan'ın dudakları kulağımı bulduğunda kaskatı kesildim. "Bizden vazgeçme," dedi boğuk bir sesle.

Belki ses tonundaki yoğun istek belki de artık mücadele edecek gücüm kalmadığından sonunda kurtulmak için çabalamayı bıraktım, hareketsiz bir şekilde durdum kollarının arasında. Ya da belki de aramızdaki çekime karşı koymaktan yorulmuştum bilmiyorum, aslında buna kafa yormak bile istemiyordum şu anda. Sanki etrafımı saran gri bir sis bulutu vardı ve mantığımı devre dışı bırakmaya zorluyordu beni.

Nitekim bütün irademi, içimde birikip yığılarak artan tutkuya bıraktım. Ellerimi kaldırıp Kağan'ın beni sıkıca tutan ellerinin üzerine kapattım ve usulca sıktım. Kağan rahatla-

mışçasına nefesini verdi, üzerindeki gerginlik gitmişti ve bir kez daha fazlasıyla yakındık. Neredeyse diğer yarımmış gibi hissediyordum onu, öyle birbirimize aittik ki sıcaklığı bedenimi yakıp kavururken birlikte nefes alıp veriyorduk, tıpkı kalplerimizin de birlikte attığı gibi.

Başını saçlarıma gömdü, derin bir nefes alırken yavaşça fısıldadı. "Seni düşünmeden geçirdiğim bir an bile yok. Kaybedemem seni, olmaz. İzin vermem buna."

Ben de seni kaybetmek istemiyorum, cümlesi dudaklarımdan çıkmak için zorluyordu beni ama kendimi tutmayı başardım.

Saçlarıma ufak bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, senin de beni sevdiğini biliyorum."

Gözlerimin yeniden dolduğunu hissettim. Boğazım alev alev yanıyordu, sanki boğazımda yakıcı bir yumru vardı ve ne kadar yutkunsam da gitmiyordu.

Dudaklarını boynuma sürttü, hafif bir dokunuşla öptükten sonra konuştu. "Bizim için savaş, kaçmak yerine bir şeyler yap."

Bir an savunmasız kaldım. "Peki ya, benim savaşmam yetersiz kalırsa?" diye yanıt verdim sessizce.

Yutkundu. "O halde konuş benimle, sana yardım edebilirim."

Kağan'ın yardımına ne kadar muhtaç olsam da o an Onur'un tehdit dolu sözleri zihnimde yükseldi, ailem için, kendim için duyduğum endişeyle korkuyla titredim. Benim için kurtuluş yoktu, kimse bana yardım edemezdi. Tek yapmam gereken bana söylenene uymaktı.

"Ya bazı şeyler için senin yardımın da bir işe yaramazsa?" dedim acı dolu bir fısıltıyla.

"Ne demek istiyorsun?" Gerildiğini hissettim. "Daha açık olmalısın bebeğim, neler oluyor anlat bana."

"Korkuyorum."

"Benimleyken korkmana gerek yok. Çekindiğin şey her neyse birlikte halledebiliriz. Yalnız değilsin, ben hep yanında olacağım. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermem."

Derin bir nefes çektim ciğerlerime. Tekrar mantığıma ulaşmaya çalıştım ve tutkuma direnerek dudaklarımı mühürledim, ona gerçekleri anlatamazdım.

"Lütfen bırak gideyim Kağan, lütfen."

Kulağımın altına ufacık bir öpücük bıraktı. "Kaçma yine..."

Yalvardım. "Ne olursun bırak. Buna daha fazla devam edemem. Dayanamıyorum."

İç çekti. "Senin için her şeyi yaparım ama seni bırakmamı isteme benden. Sana ihtiyacım var, gitme."

Beni nefessiz bırakan bir acı tüm bedenime yayıldı, sızlayan kalbim göğsümde eziliyordu adeta. "Ben... ben... yapamam... Gitmeme izin vermek zorundasın, yalvarırım. Bu işi ikimiz için de zorlaştırma." Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı, gözyaşlarım da usul usul yanaklarımı ıslatıyordu.

Kağan geriledi, beni kendine doğru çevirip iki eliyle yanaklarımı avuçladı. Yumuşak bir dokunuşla gözyaşlarımı silerken gözlerimin içine derin derin baktı. "Ağlamandan nefret ediyorum," dedi alçak sesle.

Başımı önüme eğdim. Bu sözü ağlamamı daha da şiddetlendirdi. Kendimi durduramıyordum, Kağan ve kendim için

hissettiğim devasa üzüntü ile Onur'a karşı hissettiğim öfke birleşip gözyaşlarımı körüklüyordu.

"Beni dinle," derken ona bakmam için yüzümü hafifçe kaldırdı. "İsteyerek benden uzaklaşmadığını biliyorum ama benden her ne saklıyorsan canı cehenneme. Senden başkası umurumda değil, bunu bil tamam mı?" Küçük dokunuşlarla hafif hafif yanağımı okşadı. "Seni çok seviyorum, benim için öyle değerlisin ki..." Sertçe yutkundu. "Seni benden kimse alamaz, ne kadar çabalasan da sen bile alamazsın."

Hıçkırıklarımın arasından, "Kağan," dedim yalvarırcasına. "Böyle söyleme lütfen..." Konuştukça canım daha çok yanıyordu. "Gitmem lazım, ne olursun bırak beni..."

"Yine aynısı yapıyorsun, son ver artık buna, kaçma benden. Anlamıyor musun, sen benim için hayat demeksin, yaşamak için ihtiyacım olan nefes gibisin, gidersen nefesimi de beraberinde götürürsün..." Gözlerinde acı yüklü bir bakış belirdi. "Gitme."

Geriye doğru birkaç adım attım. "Kalamam." Aramıza mesafe koydum.

Kağan'ın elleri iki yanına düşerken yüz ifadesi sertleşti, kaşlarını hafifçe çattı. Bakışlarındaki hayal kırıklığı göğsümü parçalayıp üzüntüm kalbimi sıkıştırsa da dik durmaya çalıştım. Yapmam gerekeni biliyordum ve yapacaktım... yapmaya mecburdum.

Ciğerlerimdeki hava boşalmışçasına derin bir nefes alarak konuşacak gücü topladım kendimde. "Peşimden gelme sakın." Yanından geçerek gitmeye yeltendiğimde beni engellemediği için minnettardım.

"Buket!" Sesi hiddetten boğuk çıkmıştı. "Pişman olacağın şeyler yapıyorsun."

Ona doğru döndüm. "Son kez söylüyorum, bitti!"

Gözleri öfkeyle karardı. "Gerçekten istediğin bu mu?" diye sordu alçak sesle.

Başımı evet dercesine salladım. "Bundan sonra aramızda bir şey olması imkânsız." Ses tonumun duygusuz çıkması için elimden geleni yapmıştım. "Kendine bir iyilik yap, sen de bitir."

Ellerini iki yanında yumruk yaptı, öfkesini kontrol etmeye çalışıyor gibiydi. Bana sonsuz gelen bir süre boyunca gözlerimin içine dik dik baktı. "Belki de bitiririm."

Hazırlıksız yakalandığım bu cevap karşısında acıyla çarpıldım. Boğazıma koca bir düğüm çöreklendi sanki. Boş boş yüzüne bakmakla yetindiğim sırada aslında tüm benliğim içten içe duygusal bir çöküntü yaşıyordu.

Dudaklarından dökülen sözlerle bedenimi kaskatı keserken kalbimi de keskin bir bıçakla parçalara ayırdığından haberi var mıydı acaba?

Cevap vermedim. Kalan ufacık gücümü de ayaklarımı hareket ettirmekte kullandım ve sırtımı Kağan'a dönüp usulca yürümeye başladım. Ağlayışım şiddetlenirken bir yandan da hafif hafif titremeye başlamıştım. İçim üşüyordu, kendimi yenilmiş hissediyordum ve katlanılmaz bir ıstırap çökmüştü göğsüme. Boğazımdaki düğümle ciğerlerime çektiğim her nefesi güçlükle soluyordum adeta. Gözlerimi bir anlığına yumup kafamı toplamaya uğraştım ama faydasızdı, Kağan'ın son sözcükleri kulaklarımda acımasızca çınlıyor-

du ve zorlukla attığım her adımımda duyduğum sözler zihnimde daha yüksek sesli yankılanıyordu, canımı daha çok acıtıyordu.

Ama... ama benim rahatlamam gerekmiyor muydu, sonunda amacıma ulaşmamış mıydım, Kağan'ı ikna etmiştim değil mi, bitmişti işte sonunda.

Peki, neden tüm yaşam enerjim çekilmiş gibi ruhsuz bir haldeydim?

Neden soğuk bir mezara girmiş gibi içim buz kesilmiş hissediyordum?

21

Söylenen yalanlar!

Sabah Cansu'nun sesiyle gece boyunca saklandığım uykunun kollarından çıkmak zorunda kaldım. Derince iç geçirerek yastığıma sarıldığımda gözlerimi açmamak için direndim, saatlerce hatta günlerce uyumak istiyordum çünkü uyuyunca düşünmek zorunda kalmıyordum fakat Cansu'nun ısrarcı sesi beni taciz etmeyi sürdürünce daha fazla kayıtsız kalamadım.

"Neler oluyor," dedim huysuz bir sesle. "Alarm görevi mi yapmaya karar verdin?"

Güldü. "Ah, uyuyan güzelimiz uyandı mı sonunda?"

Havanın hâlâ biraz karanlık olduğunu fark edince, "Saat kaç?" diye sordum uykulu sesimle.

"Yedi olmak üzere kanka, hadi kalk da hazırlanalım. Geç kalmak istemiyorum."

Dirseklerimin üzerinde doğrularak şaşkınca Cansu'ya baktım. "Nereye?"

Cansu gözlerini devirdi. "Esma Hoca bugün için piknik ayarladı şaşkın, unuttun mu? Bir saat sonra yola çıkacağız."

Esnedim ve kendimi tekrar yatağa bıraktım. "Hiç haberim yoktu, kaçırmış olmalıyım."

"Neyse sen anlat bakalım, dün Bahadır'la ne yaptın, neden çağırmış seni."

Yatakta yan dönerek elimi yanağıma yasladım ve aynanın karşısına geçmiş, dağınık saçlarını zapt etmeye çalışan Cansu'ya baktım. "Şu sevgili meselesini konuştuk, anlattım her şeyi. Bana yardım edecek."

Elindeki tarağı bırakıp hızla bana döndü. "Gerçekten yaptın yani, gireceksin bu oyuna."

İç çektim. "Girdim bile... Aslında pişmanlık çekmiyorum desem yalan olur, Bahadır'ı bu olaya karıştırmamalıydım..."

Sözlerimi devam ettirdi. "Ama artık çok geç."

Başımı onaylarcasına salladım. "O gerçekten gaddar biri Cansu, dün yanında bir kız vardı ve ona öyle acımasız davrandı ki insafsızlığı korkutucuydu."

İğneleyici bir bakış fırlattı bana. "Sonunda anlamış olman ne hoş," dese de benim için endişelendiği çok açıktı. "Ne yapacaksın peki?"

Ofladım. "Bilmiyorum, düşünmek bile boğuyor beni." Tereddütle altdudağımı dişledim. "Sence biraz zaman geçtikten sonra Bahadır'a vazgeçtiğimi söylesem nasıl tepki verir?"

Omuz silkti. "Pek emin olamıyorum ama umursamaması güçlü bir ihtimal. Yani sonuçta bu tamamen seninle ilgili bir olay onu ilgilendiren çok bir şey yok. Sanki gerçek sevgilin mi ki bitirmemek için diretsin ya da öfkelenip sana kızsın?"

Acı bir tebessüm oluştu dudaklarımda. "Kağan gibi demek istiyorsun sanırım."

Güldü. "Aslında örneklerimi onu düşünerek sıralamıştım."

Dün Kağan'la aramızda geçenleri hatırlayınca gülüşüm dudaklarımdan akıp gitti. "Belki de bitiririm," demişti, yine aynı sözler zihnimi esir alıp bana acımasıca işkence etmeye başladığında bunu düşünmemeye çalışarak farklı bir konu açmaya çalıştım.

"Siz ne yaptınız, Gazel'le benden sonra iyi vakit geçirdiniz mi?"

Tekrar aynaya dönüp saçlarıyla uğraşmaya devam etti. Dudaklarında keyifli bir gülümseme vardı. "Gazel acayip tatlı biri, acemi garsonluk maceralarıyla beni sürekli güldürdü. Bir yerden sonra ipin ucunu kaçırıp başka masalarla da ilgilenmeye başlayınca Kemal Bey neredeyse kalp krizi geçirecekti. Zaten sürekli peşinde dolandı, adamın yüzündeki endişeyi görmeliydin feci komikti. Bu arada Kağan senin peşinden çıktı, diğerleri de fazla kalmayıp ayrıldılar. Gazel de nihayet garsonluk yapmaya son verdi. Sonra ben de otele dönecektim ama Gazel beni bırakmadı, birlikte tonlarca tatlı yedik. Sonra sahile inip biraz dolaştık, sohbet ederek boş boş gezindik." Yüzünü bana döndüğünde gözleri sevinçle parlıyordu, üzerindeki rengârenk tişörtü gösterdi. "Bak bana hediye aldı dün."

Gözlerim tişörtünde gezindi. "Sana çok yakışmış," dedim. Sonunda çok iyi arkadaş olmaları beni mutlu ediyordu. "Aranızdaki sorunu halletmeniz beni sevindiriyor, özellikle de samimi olmanız. Keşke beni önceden dinleseydiniz, size iyi arkadaş olacağınızı söylemiştim."

"Haklıymışsın, o kadar fazla ortak noktamız var ki. Hoşlandığımız şeyler bile hep aynı."

Bu sırada kapının çalınmasıyla ikimiz de sohbeti kesip kapıya döndük. Cansu oturduğu yerden kalkıp kapıyı açmaya gittiğinde ben de sonunda perişan bedenimi yataktan çıkarmaya karar verdim.

Cansu'nun sert sesini duyunca meraklanarak kapıya yöneldim.

"Ne var Melis?"

"Ne kadar da kabasın."

"Ah alındın mı üzgünüm, sabah sabah senin çirkin suratını görmek beni pek mutlu etmedi de."

Melis küçümseyen bakışlarını bir anlık Cansu'dan çekip bana doğru dönerek cevap verdi. "Senin seviyene inerek sana cevap vermeyeceğim."

"Neden, beyin yoksunu olduğun için mi?"

Aralarına girip, "Bir şey mi vardı Melis, neden geldin?" diye sordum.

"Esma Hoca göndermeseydi inanın ki gelmezdim, zoraki oldu yani anlayacağınız."

Cansu ofladı. "Kes tamam, ne için geldiysen söyle ve git."

Melis'in dudaklarında sinsi bir gülüş oluştu. "Esma Hoca, piknik programını iptal etti. Bugün herkes serbestmiş. Haberiniz olsun."

Kaşlarımı çattım. "Neden iptal etti ki?"

"Gece biraz rahatsızlanmış, kendini iyi hissetmediği için birkaç gün sonraya erteledi."

Cansu ile kuşkuyla birbirimize baktık. İkimizin de yüzünde aynı soru vardı. "Doğru mu söylüyor sence?"

"Ha bu arada kızlar," diyen Melis dikkati tekrar üzerine çekmeyi başardı. "Yarın Esma Hoca'nın doğum günü var, biliyorsunuzdur."

Cansu sıkılmışçasına soludu. "Evet biliyoruz," dedi kabaca.

Yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Yarın akşam kutlama yapacağız, geleceksiniz değil mi?"

"Tabii ki," dedik bir ağızdan.

Samimiyetsiz bir tavırla el salladı. "Tamam o zaman, yarın görüşürüz. Partiyi kaçırmanızı asla istemem."

Cansu bana cevap verme fırsatı vermeden, "Güle güle," deyip kapıyı hızla Melis'in yüzüne kapattı.

Kendime hâkim olamayarak güldüm. "Bu yaptığın cidden kabaydı, kız haklı."

Cansu genişçe sırıttı. "Oh iyi yapıyorum, o da Emre'nin peşinden koşmaktan vazgeçsin! Pis yelloz yapıştı, bırakmıyor bir türlü."

Piknik planı bozulduğu için Cansu ne kadar üzülürse ben de bir o kadar seviniyordum. Çünkü odadan bir saniye bile dışarı çıkmak istemiyordum. Kendimi yatağıma, örtülerin altına hapsetmek arzu ettiğim tek şeydi. Cansu'nun maceracı bir yapısı olduğu için o dışarı çıkıp gezmeyi, Antalya'yı keşfetmeyi teklif etmişti ama ben inatla direnmiştim, canım cidden sıkkındı ve her şeyi unutup ruhumu delip geçen tüm rahatsız edici anıları derinlere gömebildiğim yere dönmek istiyordum. Gerçekle irtibatımın kesildiği uykumun unuttu-rucu kollarına...

Ne kadar uyudum bilmiyorum ama birinin beni kabaca sarsmasıyla gözlerimi araladım.

"Buket uyan!" Cansu öfkeden deliye dönmüş bir şekilde tepemde dikiliyordu. "Bunu duyman lazım!"

Biraz geri çekilip, "Beni korkutuyorsun," diye mırıldandım. "Neler oluyor, iyi misin?"

"O geri zekâlı Melis karısı bize yalan söylemiş!"

Yatakta oturur pozisyona geçtim. Hiçbir şey anlamayarak boş boş Cansu'ya baktım. Hâlâ uyku sersemiydim.

Cansu karşıma geçip yatağına oturdu, sinirden kuduruyordu. "Piknik iptal edilmemiş, sırf biz katılmayalım diye bizi kandırmış! İnanabiliyor musun!" Öfkeyle soluğunu bıraktı.

"Gül'le birlikte planlamışlardır," dedim yavaşça.

"Kesin öyledir. O kendi kafasından böyle bir şey tezgâhlayamaz. Nasıl inandık ya nasıl yapabildik böyle bir hata!"

Sabah Melis'in yapmacık sevimli halleri gözlerimin önüne gelince iç çektim. "Aslında şüphelendik ama Esma Hoca'nın doğum gününden bahsedince fazla üstelemedik. Bizi oyuna getirdi."

"Onu kendi oyununun içinde boğacağım! Bir gelsin hele, görür gününü. Canına okuyacağım o kızın!"

Nasıl haberi olduğunu merak ederek, "Sen kimden öğrendin?" diye sordum.

Odamızdaki küçük buzdolabına yöneldi, bir şişe su alıp kalçasını dolaba yaslayarak bana döndü. "Öğle yemeği için aşağıya inmiştim, kimseyi göremeyince garipsedim ama çok da önemsememiştim açıkçası." Suyundan uzun bir yudum alıp sözlerine devam etti. "Sonra Ayşegül'le bir şeyler yaparız diye

odasına gittim. Odada kimse yoktu. Ben de nerede olduğunu merak ederek aradım ve bam!" Gözlerini büyüttü. "Herkes piknikteymiş!"

"Hiç şaşırmadım doğrusu. Neredeyse günlerimiz olaysız geçiyor diye düşünecektim ki Gül kendini gösterdi. Sessiz kalışı buraya kadarmış anlaşılan."

"Aynen öyle. Almış yanına Melis'i başlamış hain planlar yapmaya. Beyinsizler!"

Cansu'nun dudakları kendini beğenmiş halde kıvrılınca kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Ne oldu, niye gülüyorsun?"

Kendisini işaret etti. "Senin bu zeki arkadaşın ne yaptı peki biliyor musun?" Çenesini hafifçe kaldırdı. "Esma Hoca'yı arayarak olanları anlattım, o da çok sinirlendi. Sonra Ayşegül'ü arayıp neler olduğunu sorduğumda da Esma Hoca'nın esip gürlediğini, feci kızdığını ve ikisine birden ceza verdiğini öğrendim."

Güldüm. "Hak etmişlerdi, oh iyi olmuş."

"Cezalarını duy bir de, serbest geçirilen saatlerini ellerinden almış. Bizler istediğimiz gibi gezip tozduğumuzda o iki sinsi cadı odalarında kapalı kalacaklar."

Eğlenerek bir kahkaha attım. "Süper bir ceza, kulağa acayip güzel geliyor!"

Cansu da gülerek kahkahama eşlik etti. "Oh canıma değsin. İçimin buzları eridi. İkisi de bir güzel bozulmuştur şimdi."

Telefonumun zil sesi odayı doldurunca yatağımın kenarına bıraktığım telefonuma doğru uzandım. Bir ihtimal belki Kağan arıyordur diye heyecanlandığımı fark ettiğimde bek-

lentim karşısında kendime hem kızdım hem de acıdım fakat yine de umutla ekrana bakmaktan geri duramadım.

Arayan kişinin Onur olduğunu görünce hoşnutsuzlukla nefesimi bırakıp kötü kötü telefona baktım. Acaba açmasam aramaktan vazgeçer miydi?

Cansu bana seslendiğinde başımı ona çevirdim. "Çok terledim duş alacağım." Banyoya doğru yöneldiğinde, "Tamam," diyerek dalgınca başımı salladım ve tekrar çalan telefonuma odaklandım.

Onur'un beni üç kez art arda aramasından sonra ısrarı karşısında oflayarak hiç istemesem de telefona cevap verdim. "Efendim?"

Eğer şanslıysam konuşmayı kısa keserdi.

"Buket, Buket, Buket," derken uzata uzata konuşuyordu. "Ben de tam bilerek telefona cevap vermediğini düşünmek üzereydim."

Gözlerimi devirdim. Öfkeme hâkim olarak sakin bir sesle, "Çaldığını duymamışım," deyip yalan söyledim.

Ne aptal adam, diye geçirdim içimden. Sanki ne diye anında cevap vermemi bekliyorsa? Deli midir nedir!

Güldü, soğuk bir gülüştü bu. "Bundan sonra duy olur mu, ben de böylece sinirlenmemiş olurum." Tekrar güldü, ardından soğuk, tehlikeli bir ses tonuyla devam etti. "Sinirlendiğimde neler yapabileceğimden bahsetmeme gerek var mı?"

Bozularak, "Hayır yok," dedim.

"Pekâlâ, tatil nasıl gidiyor? Kağan'ın da Antalya'da olduğunu öğrendim ve bu beni birazcık kızdırdı. Belki anlaş-

mamızı unutmuşsundur diye hatırlatmak istedim." Bir an durup, "Unutmadın değil mi?" diye sordu alaycı bir sesle.

Sıkıntıyla iç çektim. "Bak, Kağan'la görüşmüyorum tamam mı, ne istediysen yaptım. Biz ayrıldık. Bunun için arama beni bir daha, beni kontrol etmene gerek yok!"

Kısa bir kahkaha attı. "Ne zaman istersem, o zaman ararım," dedi tembel, kendini beğenmiş bir tavırla. "Ne yazık ki buna senin karar verme lüksün yok, güzel kız."

Sinirle yumruklarımı sıktım. Adi herif, beni yine susturmayı başarmıştı!

"Bazen gereksiz çıkışlarını seviyorum, aptallık derecesindeki cesaretin beni eğlendiriyor," deyip pis pis güldü. "Fakat unutma ki özgürlüğün benim elimde, her şeyi benim sana izin verdiğim kadar yapabilirsin ve özgürlüğünü her an elinden alabilirim. Can sıkıcı olmaya devam edersen bazı konularda seni kısıtlamak zorunda kalırım. Bunun olmasını istemezsin değil mi?"

İşte yine yapmıştı. Her zamanki gibi beni yine köşeye sıkıştırmayı başarmıştı. Benim bir kukla olduğumu, iplerimin de ellerinden sarktığını belirterek iyice beynime kazınması için tehditlerle altını çiziyordu ve ben, Onur'un karşısında elimin kolumun bağlı olmasından nefret ediyordum! Üzerimdeki sınırsız gücünü kullanarak bana boyun eğdirmesi, ne derse itaat etmem gerektiğini vurgulaması midemi bulandırıyordu.

"Anladın mı beni?" Ses tonunda kötülüğün ve tehlikenin korkunç bir birleşimi vardı.

Çok net anlamıştım ve onu anlamak tüylerimi diken diken etmeye yetmişti.

Zoraki bir sesle, "Anladım," diye istediği cevabı verdiğim anda telefonun diğer ucundan neşeli bir kadın sesi duydum ve aniden kaskatı kesildim. "Onur, çıkıyor muyuz, ben hazırım."

Mideme bir ağrı saplandı. "Anne?" diye fısıldadım şaşkınlıkla.

Onur gülerek, "Sonra görüşürüz, konuştuklarımızı ve kim olduğumu hiçbir zaman unutma. Beni kızdırmak istemeyeceğini düşünüyorum." Son uyarısını yaptı ve telefonu yüzüme kapattı.

Büyük bir şaşkınlıkla telefon elimde öylece kalıverdim. Annem, Onur'un yanındaydı ve dışarı mı çıkıyorlardı?

Güçlükle yutkundum. Kalbim hızla gümbür gümbür atarken hemen kafamı toplayıp annemi aradım. Olamaz, olamaz, olamaz!

İkinci çalışta açtı. "Canımın içi kızım..."

Aniden sözünü kestim. "Anne neredesin?"

Bir an duraksadı. "Ofisteyim hayatım, çalışıyorum. Ne oldu?"

"Yalnız mısın, kiminlesin, kim var yanında?" Hızlı hızlı konuşarak sorularımı sıraladım.

Bir duraksama daha oldu. "Yalnızım canım, neden sordun?" Ses tonu biraz bocalamış gibiydi.

İçimi yoğun bir endişe kapladı. "Anne, bana yalan söylemiyorsun değil mi?"

"Hayır tabii ki. Neler oluyor Buket, sen iyi misin?"

Üzgünce iç çektim. "İyiyim..." Sustum. "Ben, şey... Kapatmam gerek sonra görüşürüz olur mu, ararım yine."

Hafifçe güldü. "Tamam hayatım, bol bol fotoğraf çekip bana atmayı unutma. Tatilinin nasıl geçtiğini merak ediyorum."

"Peki, atarım," diye mırıldandım.

"Seni seviyorum canım kızım."

"Ben de..."

Telefonu kapattığımda kafamı toparlamak için derin derin nefes alıp yavaşça bıraktım. Bir süre dalgın dalgın karşımdaki beyaz duvara baktım, zihnim allak bullaktı. Ruhumda amansız bir savaş başladı, düşüncelerim birbirine girmişçesine karmakarışık can sıkıcı bir hal almıştı. Annemle Onur ise kafamdaki rahatsız edici kaygılarımın başkahramanları oluvermişti birden.

Az önce olanlar neydi?

Annem bana yalan mı söylemişti?

Hayır hayır hayır!

Bu düşünceyi hemen zihnimden kovdum. Annem bana hiç yalan söylemez, mümkün değil bu! Anladığım her şey bir yanlış anlaşılmadan ibaret olmalıydı, Onur'un yanındaki kişi kesinlikle annem değildi, olamazdı! Kesinlikle ses benzerliğiydi, başka bir kadındı o, hayır annem değildi, değildi işte!

Annem bana hayatta yalan söylemez, asla, asla, asla... beni kandırmaz!

Telefonum hâlâ elimdeyken başımı eğip kaygıyla ekrana baktım. "Lütfen, anne sana güvenmek istiyorum, ne olursun beni yanıltma," diye fısıldadım kendi kendime, yalvarırcasına.

Ve içimde zehirli ot gibi filizlenen şüpheyi çaresizce bastırmaya çalıştım.

22

Umarım bir gün gerçekten nefret etmeye başlarsın!

Ertesi gün erkenden kahvaltıya indiğimizde Cansu tüm katlarda, geçtiğimiz her yerde Melis'le Gül'ü ararcasına dikkatle etrafına bakındı. İkisine de bir güzel hesap sormakta kararlıydı anlaşılan. Özellikle de Melis'e fena kızgındı, tabii bunun daha önceden kaynaklanan bir garez olduğundan şüpheleniyordum ama Cansu ısrarla itiraz ediyordu. Planı yapanın Gül olduğunu düşünsek de kapımıza dayanıp gözlerimizin içine baka baka bizi kandıranın Melis olmasından dolayı ona daha çok gıcık olduğunu söyleyip duruyordu.

Kavga çıkarmaması için Cansu'ya bir sürü dil döktüm ve her defasında bana sevimli bir bakış atarak merak etmemem gerektiğini, amacının kavga olmadığını söyleyerek beni rahatlattı fakat yine de, "Bir-iki laf etmeden elimden kurtulamazlar," demekten de geri durmadı.

Giriş katına indiğimizde Cansu yine pür dikkat çevresini tarıyordu ki lobide Esma Hoca ile konuşan Emre'yi görünce aniden kolumdan tutup beni plastik bir ağacın arkasına çekti.

"Neler oluyor?" dedim şaşkın şaşkın.

"Sus, sadece bana uyum sağla," diye fısıldadı.

Gözlerimi devirdim. "Pekâlâ, ajan C."

Cansu kıkırdadı. "Sus diyorum sana, beni güldürme. Dikkatimi dağıtma ki işimi yapabileyim ajan B."

Başımı eğip ben de Emre'ye baktım. "Peki söyler misin Emre'yi izleyerek neyi amaçlıyoruz?' diye sordum.

Kayıtsızca omuz silkti. "Ne yaptığını merak ediyorum."

"Gerçekten yeter. Gereğinden fazla uzatıyorsun bu işi. Emre sende saplantıya dönüştü iyice."

Sözlerime kulak asmadı. Başını ağacın yapraklarının altından eğerek diğer köşede başka birini görünce doğruldu. "Benimle gel." Ağacın arkasından çıkıp lobideki geniş oturma alanına doğru yöneldik, Cansu kolumu sımsıkı tutmuş beni çekiştirirken sıkıntıyla oflayarak peşinden yürüdüm.

"Ne çevirdiğini söyleyecek misin?"

Beni geçiştirdi. "Şimdi olmaz. Sonra."

Ve kendimizi Hakan'ın oturduğu koltuğun önünde bulduğumuzda neler olduğunu anlamıştım.

Cansu sevecen bir şekilde gülümseyerek Hakan'ın yanına geçip oturdu. "Merhaba Hakan."

Hakan bizi gördüğüne şaşırmışa benziyordu. "Merhaba," diye cevap verse de ses tonu, "Neden geldiniz?" der gibi sorgulayıcıydı. Hiç konuşmasa daha iyiydi sanırım.

Cansu, "Biraz dinlenelim şuracıkta," diye açıklama yapıp sırtını rahatça koltuğa yasladı, boynunu uzatarak gizli gizli Emre'yi izlemeyi sürdürdü.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verirken bezgince kollarımı göğsümde birleştirdim. "Şaka yapıyor olmalısın."

Cansu bir anda heyecanla önüne döndü. "Emre geliyor!" Koltukta kayarak iyice Hakan'a doğru sokuldu ve elini omzuna attı.

Gözlerim hayretle büyüdü. Yok artık!

Hakan kaşlarını yukarı kaldırdı. Garipseyen bir sesle, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Cansu usulca fısıldadı. "Sus, sessiz ol. Çaktırma."

Hakan öfkeyle şaşkınlık arasında gidip gelirken başını bana doğru çevirdi, göz göze geldiğimizde ikimiz de huzursuzca birbirimize bakakaldık.

Tam o esnada Emre yanımıza vardı, beni gördüğünde dudaklarına samimi bir gülümseme yayılırken ne yapacağımızı bilmez bir haldeydim.

İçtenlikle, "N'aber Buket, tatil nasıl gidiyor?" diye sordu.

Zoraki tebessüm ettim. "İyi, senin?"

"İyidir," derken bakışları Hakan'a kaydı, sonra birden yanında oturan Cansu'yu fark edince gülümsemesi dudaklarından silindi ve kaşlarını çattı.

Cansu, istifini hiç bozmadı. "Ne iyi oldu ya değil mi Hakancığım, okul stresinden uzaklaşıp biraz tatil yapmak, dinlenmek hepimize çok iyi geliyor."

Gözlerimi büyüttüm. "Ne yapıyorsun sen?" dercesine kötü kötü Cansu'ya bakıyordum.

Cansu bakışlarını benden kaçırıp Emre'ye çevirdi. "Sen de mi buradaydın, hiç fark etmemişim. Gerçi davetsiz misafir gibi geldin bir anda ama neyse," dedi küçümseyen bir sesle.

Emre gözlerini kıstı."Eminim fark etmemişsindir."

Cansu, Emre'yi yok sayarak Hakan'la bana döndü sanki bizimle sohbet ediyormuş gibi, "İnsan önemsiz olunca, fark edilmiyor değil mi? Bazıları için gerçekten bu durum çok acı," dedi.

"Asıl acı olan, bazılarının dikkat çekmek için çaresizce çırpınması," diye karşılık verdi Emre umursamaz bir tavırla.

Cansu öfkeyle yumruklarını sıkıp hızla Emre'ye döndü. "Bana mı laf atıyorsun sen?"

"Hayır, ortaya konuştum." Soğuk bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. "Ne o üstüne mi alındın?"

Cansu'nun bu sözlerle tepesi atarken aniden ayağa kalkıp Emre'nin üzerine yürüdü, ellerini göğsüne koyarak sertçe itti. "Adi herif! Senden nefret ediyorum!"

Birbirlerini öldürmeye çalışmadan önce hemen Cansu'nun kolunu yakaladım, yanıma doğru çektim. "Cansu dur, sakin ol." Öfkesi öyle fazlaydı ki kızgınlıkla parlayan gözlerini Emre'den ayırmıyordu. "Bir dakika müsaade et Buket, bir çatal bulup Emre'nin gözlerini oymak üzereyim!"

"Hadi biz gidelim," deyip kolumu beline dolayarak onu çıkışa doğru yürütmeye başladım.

Emre arkamızdan bağırdı. "Umarım bir gün gerçekten nefret etmeye başlarsın!"

Cansu omzunun üzerinden ona kin dolu bir bakış fırlattı. Orta parmağını gösterip, "Ediyorum zaten pislik!" dedi Emre'ye iğrenircesine sonra önüne döndü.

Cansu geri dönüp Emre'yi işkenceyle öldürmesin diye hızlıca onu lobiden çıkarttım ve birlikte kahvaltı etmeye gittik.

Neyse ki kahvaltıda sevdiği yemekler vardı da siniri anında uçuverdi, ben de rahatlayarak kendimi bıraktım ve huşu içinde yemeğimi yedim.

Bugün serbest dolaşma günümüz olduğundan çoğu arkadaşımız gibi sahile inip yüzmeye karar verdik, Gazel'i de arayıp davet ettiğimizde hemen hazırlanıp geleceğini söyledi ve yarım saat sonra otelin önünde buluştuk.

Gazel eline aldığı büyük bir piknik sepetini sıkıca tutmuş, dolgu topuklu terlikleriyle şıpıdık şıpıdık koşar adımlarla yanımıza doğru gelirken bir yandan da coşkuyla bize el sallamaktan geri durmuyordu. Heyecanla parlayan iri yeşil gözleri ve iki yandan tepede toplayıp topuz yaptığı kızıl saçlarıyla çok şeker görünüyordu.

Yanımıza vardığında nefes nefeseydi. Şirin telaşı beni güldürmüştü. "Selam," dedim içtenlikle.

"Selam. Nasılsınız kankalar?" Hızlıca bize sarılıp yanaklarımızı öptü. "Ay çok yoruldum." Sepetini yere bıraktı. "Size minnoş bir sürprizim var! Annemle birlikte piknik sepeti hazırladık. İkinizin de sevdiği ne var ne yok her şeyi doldurdum içine. Oh mis."

"Sen bir tanesin," diyerek ona kocaman bir gülücük gönderdim.

Bu sırada Gül'le Melis'in otel kapısından çıktığını gördüğümüzde konuşmayı bırakıp hep birlikte onlara doğru döndük.

"Kötülük alarmı," diye mırıldandım iğneleyici bir sesle. "Kalkanlarınızı hazırlayın."

Cansu öfkeyle yumruklarını sıktı. "Ben yumruklarımı hazırlamayı tercih ederim. İkisini birden haklamak istiyorum."

Ona yatıştırıcı bir bakış attım. "Sakin ol Cansu, onlar için sakın başını belaya sokma," diye fısıldadım.

Bizi fark ettiklerinde Melis, hafifçe tedirgin olup Gül'e doğru yanaştı. Gül ise yüzüne yerleştirdiği ukala ifadeyle bize tepeden bakmaya başladı. "Günaydın kızlar," dedi hiçbir şey olmamış gibi. "Ne güzel bir gün değil mi?"

Cansu kaşlarını çattı. "Sizin dışarıda ne işiniz var?" dedi kızgın gözlerini onlara dikerek. "Esma Hoca kıçınızı dışarıda dolaştırdığınızı biliyor mu?"

Melis, "Kendisi bize yarım saatlik izin verdi," dedi dudak bükerek.

"Sen hiç konuşma kızım," diyen Cansu'nun ses tonu iğrenme doluydu. "Sen nasıl bize yalan söylersin ha, bu yaptığın yanına kalacak mı sanıyorsun?"

Melis, Gül'e yandan gözucuyla baktı. Sanki yardım ister gibiydi.

Gül yapmacık bir tavırla gülümsedi. "Siz de o kadar saf olmasaydınız canım." Sarı saçlarını omzundan geriye savurdu. "Melis'in ne suçu var ki, ufak bir şaka yapmak istemiştik sadece. Sonra da şaka yaptığımızı söylemeyi unutmuşuz," dedi alay edercesine.

"Öldürürüm lan seni!" Cansu öfkeyle Gül'ün üzerine yürüdüğünde Gazel'le kollarını tutup onu engelledik. "Yapma Cansu. Seni kışkırtmasına izin verme."

Gül'ün bakışları Gazel'e kaydı. "Kendinize yeni bir arkadaş mı buldunuz?" Kibirli sesi mide bulandırıcıydı. "İnan

bana eziklerle takılmak istemezsin şekerim, vaktin varken gerçeği görüp uzaklaş derim."

Gazel şaşkınlıkla kaşlarını yukarı kaldırdı. "Pardon?" dedi mesafeli bir sesle.

Gül sahte bir üzüntüyle yanında duran Melis'e döndü. "Çoktan kaybetmiş. Eziklerle takıla takıla anlama kabiliyetini yitirmiş zavallı..." Başını tekrar Gazel'e çevirdi. "Yazık."

Gazel derin bir nefes alıp dudaklarına sevimli bir gülücük kondurdu. "Tatlım, biz senin kullandığın dili pek bilmiyoruz. Neydi bu, sürtükçe mi?"

Gül böyle bir karşılık beklemiyor olacak ki yüzünden hafif bir şaşkınlık geçti. Artık Gazel'e farklı bir gözle bakıyordu. "Kimsin sen?" diye sordu meraklı bir öfkeyle.

"Sürpriz canım, ben yeni kız."

Gül'ün küçümseyici bakışları Gazel'in kızıl saçları, pembe bikini üstü, gökkuşağı renklerini taşıyan şortu, pembe plaj çantası ve aynı renk terliklerinde dolaştı, onu baştan aşağı ağır ağır süzerken tiksintiyle dudaklarını büzdü. "Berbat bir zevkin var, renkli kumaş küpü. Aynen arkadaş seçiminde de olduğu gibi rezilsin."

Gazel abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Ah lütfen, beni kıskandığını bu kadar belli etme. Seni..." Yeşil gözlerini Gül'ün üzerinde gezdirdi. "Sefil."

Gül kötücül bir kahkaha attı. "Neyini kıskanacağım senin, ikince el giysilerini mi?"

Gazel kızgınlıkla nefesini tuttu. "İkinci el mi? Bu ne cüret!" Sanki Gül'ü boğazlamak ister gibi gözlerini kıstı. "Git de birkaç tane moda dergisi karıştır sersem. Üzerimdeki her

parça senin ancak sosyal medyada görebileceğin ünlü bir tasarımcının kataloğundan!" Aşağılarcasına gözlerini kıstı. "Tabii sen genelde çakma takıldığından anlamamış olman çok normal, rüküş."

Gül bozulsa da bunu gizlemeyi başardı. Tam ağzını açmış cevap verecekti ki Cansu araya girip onu susturdu. "Hadi kızım hadi, uzatmadan yaylanın, daha fazla varlığınıza tahammül edemeyeceğim. İkinizin de suratını dağıtmamak için kendimi zor tutuyorum." Kovar gibi yaparak ellerini salladı. "İkileyin."

Melis, "Gül gidelim, gereksiz insanlar için zamanımızı harcamaya değmez," dedi.

Gül yerinden kıpırdamayınca Cansu sertçe bir kez daha uyardı. "Arkadaşını dinle. Sabrım taşmadan basın gidin!"

Gazel araya girdi, sevimlice gülümsedi."Evet, yolumuzdan çekilecek misiniz artık, bunu yapabilecek kadar beyniniz çalışıyor mu?"

Cansu yanımda kıkırdadı. "Hiç sanmıyorum, çoğunlukla boşa sarıyordur bence." Elini kaldırıp işaretparmağını kafasının yanında çevirdi.

Gül öfkeyle kaşlarını çattı.

Gazel, Gül'ün dikkatini çekmek için gözlerinin önünde parmaklarını şaklattı. "Hey, sana diyoruz zombi. Yol ver artık, yetişmemiz gereken bir eğlence var. Bizi tuttuğun yeter."

Gül kızgınlıkla nefesini verip, "Gitmeden önce seni bir güzel benzetmeme ne dersin?" diye bağırdı. Ellerini Gazel'in omuzlarına koyarak bütün gücüyle geriye doğru itti.

Cansu hızla araya girerek Gül'ün kolunu yana çekti, "Dene de gör gününü!"

Gazel'i tutarak yere düşmesini engelledim. Doğrulurken toparlanarak kaşlarını çattı. "Bu ne ya, delirmiş bu kız. Biri acilen tasma taksın şuna." Telaşla etrafına bakındı. "Güvenlik! Güvenlik yok mu, yetişin güvenlik..." Tiksinti dolu bakışlarını yine Gül'e çevirdi. "Hapsedilmeyi bekleyen kuduz bir köpek var burada."

Kızgınlıkla Gül'e baktım. "O kafanın içinde taşıdığın küçük beynin yetersiz kaldığı için mi kaba kuvvete başvuruyorsun, zavallı!"

"Kes sesini!" deyip üzerime atıldığında Cansu bir duvar misali önüme geçip bana ulaşmasını engelledi. "Defol git, belanı başkasından bul!"

Melis, Gül'ün kolunu tutup çekiştirdi. "Bırak şu aptalları... gidelim hadi."

Cansu, Melis'in üzerine yürüdü. "Ne diyorsun kızım sen, kimmiş aptal? Zaten sana ekstra gıcığım doğru düzgün konuş, vallahi ağzını burnunu dağıtırım. Kuma gömerim seni."

Melis korkuyla geriledi, Cansu'yu yakalayıp daha fazla ileri gitmesine mâni oldum. "Yapma, bırak gitsinler."

Gül, Melis'in kendisini çekiştirmesine izin verirken bize bağırmaktan vazgeçmedi. "Sizi mahvedeceğim, doğduğunuz güne lanet edeceksiniz!"

Usanmışçasına iç çektim. "Yine başladı."

Cansu ardından seslendi. "Tamam, anladık. Eminim yaparsın, seni bekliyor olacağız, fazla açma arayı olur mu?"

"Göreceksiniz gününüzü, ben henüz oynamaya başlamadım."

Gazel şirince el salladı. "Güle güle kötü cadı. Seninle tanışmak güzeldi diyemeyeceğim, çünkü korkunçsun." Yüzünü bize döndüğünde inanmazlıkla gözlerini büyüttü. "Aman Allahım! Hayattan soğudum şu an! Bu nasıl bir kız, tam bir kaçık."

"Daha bir şey görmedin ki," diye mırıldandım. "Bu arada vay canına! İkiniz harika bir takım oluşturdunuz, üzerimize çullanan felaketi birlikte savuşturdunuz," derken kahkaha atmaya başladım.

İkisi de kıkır kıkır gülerken yumruklarını tokuşturdular. Hallerinden oldukça memnunlardı.

Gül ve Melis tehlikesini bertaraf edip onları geride bıraktıktan sonra kendimizi inanılmaz büyüklükteki adeta sonsuzmuş gibi uzanan sahile attık. Hava çok güzeldi. Güneş tepemizde capcanlı parlıyor, tenimizi tatlı tatlı yakarak üzerimizi sıcaklığıyla örtüyordu. Sakince kıpırdanan masmavi deniz büyüleyici görünüyordu.

Gazel sevinçle atlayıp zıpladı. "Hadi kendimize güzel bir yer bulalım. Denize girmek için sabırsızlanıyorum."

Ellerimi gözlerime siper ederek az ilerdeki boş kısmı işaret ettim. "Şu tarafa gidelim mi, daha sakin hem, rahat ederiz."

Cansu güneş gözlüğünü çıkarıp saçlarına taktı. "Benim için fark etmez, bir an önce gidelim de."

Karar verdiğimiz yöne doğru yürümeye başlamıştık ki Gazel aniden durup telaşla ufak bir çığlık attı, ardından hemen elleriyle ağzını kapattı.

Şaşırmıştım. "Ne oldu?" Gözlerini diktiği yere doğru başımı çevirdim ve Hakan ile Emre'yi gördüm.

"Aman Allahım!" Birden bana döndü. "Benim acilen gitmem gerek." Piknik sepetini aceleyle elime tutuşturdu. "Size daha sonra katılırım, siz keyfinize bakın fıstıklar."

Cansu şaşkınlıkla bizi izliyordu. "Neler oluyor hiçbir şey anlamıyorum."

"Anlatacağım sonra." Gazel ikimize de uzaktan öpücük gönderip hızla ortadan yok oldu.

Cansu hayretle bana bakarken bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. "Yine neyin peşinde bu kız?" diye mırıldandı.

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok."

Düşünceli bir şekilde gözlerimi Hakan'la Emre'nin olduğu yere diktim. Son zamanlarda konu Hakan olunca Gazel'in davranışları bir garipti doğrusu.

Neler oluyordu bu kıza böyle?

23

Benden de arkadaşlarımdan da uzak dur!

Belirlediğimiz yere doğru giderken aklım Gazel'e takılmıştı, tam olarak neyin peşinde olduğunu merak ediyordum, bunun özellikle de Hakan'la ilgili olduğuna dair bir tahminim vardı ama çok da emin olamıyordum. Konu Gazel olunca kesin bir şey söylemek imkânsızdı, çünkü o çoğu zaman ne yapacağı belli olmayan haşarı bir kızdı.

Cansu ile yan yana duran iki şezlongun önünde durduk. Cansu havlularımızı sererken ben de Gazel'in piknik sepetini şezlonglardan birinin yanına bıraktım ve kendi plaj çantamı da bitişiğine koyarak içinden güneş gözlüğümü alıp taktım.

"Çok sıcakmış, gitmeden biraz bronzlaşsak süper olur," diyerek plaj elbisemi çıkardım, içine giydiğim beyaz bikinimle hiç vakit kaybetmeden şezlonga uzandım.

Cansu kıkırdayarak yanıma geçip oturdu."Ben biraz esmerim zaten kanka, yanmasam daha iyi. Sonra zenciye dönmek istemem."

Kısa bir kahkaha attım. "Hiç de öyle değil abartma. Hem sen esmer güzelisin bebeğim..." Gözlerim kırmızı bikinisinde gezindi. "Ayrıca kırmızı sana feci derecede yakışmış."

Duydukları hoşuna gitmişti. Yanakları kızarırken başını önüne eğip bikinisine baktı. "Sağ ol. Annem tatile çıkacağımızı duyunca almış, her şeye rağmen benim için alışverişe çıkmayı unutmamış." İç çekerken başını denize doğru çevirdi, terliklerini çıkarıp bacaklarını şezlonga uzatarak ardına yaslandı, oldukça düşünceli görünüyordu. "Döndüğümüzde iş bulmam gerek Buket, annem çok çalışıyor. Onun gece gündüz çalışmasına katlanamıyorum. Bana fark ettirmiyor ama artık yoğun iş yükünü kaldıramadığını biliyorum, sürekli yorgun. Hayatla tek başına mücadele etmekte zorlanıyor." Sustu, çenesini sıktı. "Babasızlık çok zor bir şey."

Anlayışla başımı hafifçe salladım ve merak ederek sordum. "Baban hakkında neler biliyorsun?"

Omuz silkti. "Hiçbir şey, sana anlatmıştım ya annem babamla ilgili konuşmaktan hep kaçınıyor. Tek bildiğim bizi terk ettiği ama nedenini bilmiyorum." Üzgünce iç çekti. "Belli ki bizi istemedi."

"Bence tek taraflı düşünüp yanlış bir karara varma."

"Ama gerçek ortada işte, bizi önemsemeden bırakıp gitmiş."

"Sana anlatılan bu, belki de gerçek çok daha başkadır. Bilemezsin."

Cansu dalgın dalgın uzaklara baktı. "Umarım öyledir..." dedi sessiz bir fısıltıyla.

O an aklıma gelen fikirle iş konusuna geri döndüm. "İstersen annemle konuşabilirim ya da babamla. Annenin çok fazla zorlanmayacağı, mesela masa başı bir iş bulmasına yardımcı olabilirler."

Minnettar bir tebessümle bana baktı. "Teşekkürler kanka. Ama benim iş bulmam lazım, eve katkıda bulunursam annem de fazla yorulmaz. Sen, sizinkilerle benim için konuşur musun?"

"Okul ne olacak?" diye sordum şaşkınca. "Okulu bırakmayacaksın değil mi?"

İç çekti. "Bırakmayacağım tabii ki, okuldan arta kalan zamanlarda çalışmayı düşünüyorum."

"Annen izin verecek mi?" Başımı iki yana salladım. "Bence Sedef Teyze senin çalışmanı hayatta istemez, iş bulsan da gitmene mâni olur."

"Biliyorum. Ona haber vermeden çalışmayı düşünüyorum. Belki okulun yakınlarında bir kafede iş bulursam daha kolay olur..."

Gözlerim kaygıyla büyüdü. "Yapma Cansu, annen anlamaz mı sanıyorsun," diyerek sözünü kestim. "Zaten okulda yoruluyoruz sen bir de hemen ders çıkışı işe gidip yorulacaksın, öyle mi? Kaldıramazsın, hem okul hem iş yükü olacak omuzlarında, bu hızlı tempoya yetişemezsin."

Bir kez daha derince iç çekti. "Bir şeyler yapmam lazım... Hiç değilse denerim, çok yorarsa bırakırım."

O anda aklıma düşen fikirle, "Murat'ın teklifini kabul et!" dedim heyecanlı bir sesle.

Kuşkuyla kaşlarını çattı. "Gruba katılmaktan mı bahsediyorsun?"

Hızla başımı salladım. "Evet! Harika bir sesin var ve hazır katılabileceğin grup da önünde duruyor işte, hatta birçok yerde iş alan bir grup. Baksana Antalya'ya bile gelmişler."

Kararsız bir ifade geçti yüzünden. "Bilemiyorum, pek bana göre değil sanki..."

Onu cesaretlendirerek bir şekilde yüzüne baktım. "O nedenmiş?"

"Şey... ben... emin değilim... yapabilir miyim ki?"

"Hiç şüphen olmasın! Sen belki farkında değilsin ama sesin harika diyorum, güvensene benim sözlerime. Hem böylece kazandıklarınla annene de yardım etmiş olursun. Mesela haftada birkaç kez sahneye çıkman yeterli olabilir, tabii bunu Murat'la konuşursun ama seni kıracağını hiç sanmıyorum. Senden hoşlanıyor."

Cansu utanmış bir tavırla gözlerini devirirken güldü. "Ya tabii, âşık bile olabilir."

İçtenlikle kocaman sırıttım. "Âşık olduğundan da şüpheleniyorum ama henüz emin olmadan sana şimdi bir şey söylemem yanlış olur." Cansu'nun çantasına uzanıp içinden telefonunu çıkardım. "Ara Murat'ı ve teklifini kabul ettiğini söyle."

Tereddütlü bir ifadeyle telefona baktı.

Telefonu zorla eline tutuşturdum. "Al şunu," dedim ısrar ederek. "Yoksa senin yerine ben arayacağım."

Oflayıp pufladı. "Tamam, arıyorum." Ve Murat'ı aradı.

Altdudağını dişleyerek cevap vermesini beklerken gözlerini benden ayırmıyordu. "Açmıyor," diye fısıldadığında, "Bekle biraz, açacaktır," diyerek onu cesaretlendirmeye devam ettim.

"Alo Murat, merhaba." Oturduğu yerde dikleşti. "N'aber, nasılsın?"

"..."

"Teşekkürler, ben de iyiyim." Kaçamak bir nefes çekti içine. "Ben şey diyecektim... Hani sen önceden gruba katılmamı teklif etmiştin ya..."

"..."

Yanakları kızarırken gülümsedi. "Evet, istiyorum."

"..."

"Çok sevinirim..."

Uzun bir sessizlik oldu, Cansu pür dikkat Murat'ı dinliyordu.

"Tamamdır, benim için hiç sorun değil, gelirim."

"..."

"Olur haberleşiriz."

"..."

"Görüşürüz."

Yüzünde güller açarken telefonu kapatıp kocaman sırıttı. "Oldu bu iş! Tamam dedi, hatta neden bu kadar beklediğimi anlamadığını da söyledi. Konuyu açınca da acayip sevindi."

Telaşla, "Hemen detayları anlatıyorsun bebeğim, tek bir noktayı dahi atlamanı istemiyorum," dedim.

"Gruptan bahsetti biraz, dört kişiden oluşuyormuş, genelde cover parçalar çalıyorlarmış ama arada özgün şarkılar da söyledikleri oluyormuş. Gruptaki çocuklardan biri şarkı besteliyormuş, ayrıca albüm çıkarma ihtimalleri olduğundan da bahsetti."

Yerimde heyecanla kıpırdandım. "Bu süper!"

"Ben geri vokal olacağım fakat eğer istersem bazı şarkılarda solist olabileceğimi söyledi." Dudaklarına tatlı, küçük bir tebessüm yayıldı. "Bana vokal yapmaktan büyük zevk

duyacağını ekledi. Fakat yine de genel olarak Murat'la düet yapacakmışız. Bu arada yarın Ankara'ya dönüyorlarmış, buradaki sahneleri bitmiş. Ama Ankara'da devamlı çaldıkları bir bar varmış, oradan bahsetti. Ankara'ya dönünce detayları konuşacağız ve hemen provalara başlayacağım!"

Uzanıp elini nazikçe sıktım. "Senin adına çok sevindim, umarım her şey yolunda gider."

Boştaki elini kaldırıp elimin üzerine kapattı. Sıcacık bir ifadeyle gözlerimin içine bakarken, "Sağ ol kanka, sen olmasan yapamazdım. Bana hep destek oluyorsun. Teşekkürler," dedi minnettarlık dolu bir sesle.

"Her zaman da olmaya devam edeceğim canım. Bu hiç değişmeyecek."

Bir süre sohbet ettikten sonra kendi halimizde takılmaya başladık. Cansu müzik dinleyerek bir yandan hafif hafif ritim tutuyor bir yandan da güneş gözlüklerini takmış etrafındaki hareketliliği izliyordu. Ben de büyük bir özenle vücuduma güneş kremimi sürüyordum, beyaz tenli olduğum için güneş bana pek dost canlısı yaklaşmıyordu ne yazık ki. Önlem almam şarttı.

Bugün serbest günümüz olduğundan bütün okul sahildeydi, saatler geçtikçe çevremiz inanılmaz kalabalıklaşmıştı. İnsanlar çeşitli gruplar halinde çevreye dağılmış, neşeli sesleri etrafta yankılanıyordu. Bazıları bizim gibi piknik sepetleriyle gelmiş, kumların üzerinde yemek yiyor, bazıları bağıra çağıra plaj voleybolu oynuyor, bazıları denize giriyor, su topu oynuyor, bazıları da şezlonglara uzanıp ya kitap okuyor ya da müzik dinliyorlardı. Aslında Cansu'yla bir an önce denize

girmek için sabırsızlanıyorduk ama Gazel her nereye kaybolduysa henüz gelmemişti ve onu beklemeye karar vermiştik.

Cansu aniden yattığı yerden doğruldu. "Sıcak bunaltıcı olmaya başlamadı mı sence de?" diye sorduğunda krem sürmeyi yeni bitirmiştim.

Omuz silktim, güneş kremimi çantama geri koyarken, "Yoo, hava gayet iyi," dedim cevap olarak.

"Yok, yok öyle." Ellerini yelpaze gibi yüzünün önünde salladı. "Çok sıcak, neredeyse cehennem gibi," diyerek sözlerime itiraz ettiğinde çantamı kenara iterek bakışlarımı Cansu'ya çevirdim. "Ben neden hissetmiyorum peki?"

Gözlerini devirdi. "Sen İzmir kızısın, alışkın olduğundandır."

Güldüm, mantıklı bir teoriydi. "Belki de, olabilir. Ama cidden söylediğin kadar sıcak değil."

Aniden ayağa kalktı. "Hadi, kaldır kıçını da içecek bir şeyler almaya gidelim kanka. Acayip susadım."

Anlayışla tebessüm ettim. "Hiç gerek yok," derken piknik sepetine uzanıp kapağını açtım. "Eminim Gazel içecek bir şeyler getirmiştir."

Eğilip hızla sepetin kapağını kapattı. "Olmaz."

Şaşkınlıkla suratına baktım. "Neden olmazmış?"

Tatlı tatlı gülümsedi. "Kankacığım şimdi Gazel yokken sepeti açmamız doğru değil, o gelmeden sepete dokunmamalıyız. Bize alınabilir."

Kaşlarımı çattım, Cansu acayip garip davranıyordu. "Saçmalama, Gazel asla böyle şeylere takılmaz. Ayrıca ne getirdiyse bizim için getirdi."

Koluma yapışıp oturduğum yerden beni zorla kaldırdı. "Olmaz diyorum sana içim rahat etmez, hadi kendimize soğuk bir şeyler alıp gelelim."

Sıkıntıyla ofladım.

"Hadi ama beni kıracak mısın," diyerek beni peşinden sürüklediğinde daha fazla itiraz etmeden yanında yürümeye başladım. "Bazen çok inatçı oluyorsun," dedim aksi bir sesle.

Arsızca sırıttı. "Yine de beni seviyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Böyle yapmadığında daha çok seviyorum ama."

Elini omzuma atıp yanağıma öpücük kondurdu. "Canımsın sen benim!"

Biraz yürüdükten sonra neden büfeye doğru giden merdivenlere yönelmek yerine hâlâ sahil çizgisinden yürüdüğümüzü merak ederek etrafıma bakındım ve birkaç metre ötemizde Kağan, Emre ve Hakan'ı görünce yürümeyi bıraktım. Cansu yine yapmıştı yapacağını, bilerek bu taraftan yürüyor olmalıydı. Amacımız hiçbir zaman içecek almak değildi.

Öfkeye kapılarak koluna yapıştım, bir güzel çimdikledim. "Beni kandırdığına inanamıyorum!"

"Ah!" Ufak bir çığlık atarak kolunu benden kurtardı. "Söyleseydim gelmezdin ki," derken masum masum yüzüme baktı.

İç çektim. "Tabii ki de gelmezdim, Kağan da yanlarında! Ayrıca sabahki gibi yine Emre ile kavga etmeni izleyecek değilim." Tekrar kolunu tutup yanıma çektim. "Yürü gidiyoruz."

"Hayır, gelmem." Kolunu çekerek benden uzaklaştı.

"Ne hayırı ya! Delirdin mi sen?"

Özür dileyen bir şekilde gülümseyerek koşar adımlarla yürümeye başladı.

"Cansu dur gitme," diye ardından kızarak söylensem de gitti, yine kendi bildiğini okudu. Ben de hiç istemesem de arkadaşımı takip etmek zorunda kaldım.

Of! Kahretsin!

Bakışlarımı ürkekçe Kağan'a çevirdiğimde onunda bana baktığını gördüm. Gözlerimiz birbirine kilitlendiği an kaşlarını öfkeyle çattı. Yüz ifadesindeki sertlik öyle fazlaydı ki o an küçüldüğümü, ufacık kaldığımı hissettim. Bana kötü kötü bakmayı sürdürdükçe de üzerimdeki etkisiyle başa çıkamadım ve engelleyemediğim bir ürperti tüm bedenimi sardı, öyle fazla tedirgin olmuştum ki koşa koşa kaçmamak için kendimi zor tutuyordum.

Bakışlarını ilk çeken Kağan oldu. Mavi gözleri soğuklaştı, yavaşça aşağı doğru kaydı ve cehennem gibi tehlikeli bakışları ağır ağır vücudumda gezindi.

Beni dikkatle incelediğini görünce mideme ağrılar girdi. Bu çok kötüydü ve kıpkırmızı kesildiğime emindim, rahatsızca yerimden kıpırdanırken yanaklarım alev alev yanıyordu. Keşke bu kadar açık bir bikini giymeseydim diye hayıflandığım sırada Kağan kısık sesli bir küfür savurdu.

Gördüklerinden memnun olmamış olacak ki sanki mümkünmüş gibi kaşları daha da çatıldı ve çenesini sıkmaya başladı. Gözlerinde ise saf hiddet vardı, kapkara bir hiddet.

Aramızda elle tutulurcasına yoğun bir gerilim oluşunca nasıl karşılık vereceğimi bilemeyerek gerilimi yumuşatmak adına çekingen bir şekilde hafifçe tebessüm ettim.

Evet, ayrılmış olabilirdik ama hiç değilse arkadaş kalabilirdik. Gerçi Kağan'ın bunu kabul edeceğini pek sanmıyordum ama yine de denemekten zarar gelmezdi.

Kağan kızgınlıkla parlayan gözlerini kıstı. Ellerini iki yanında yumruk yaptı, kafasında dönen öfkeli düşüncelerle mücadele ediyor gibiydi fakat bu uzun sürmedi. Nitekim birkaç kalp atımı süre geçtikten sonra umut ettiğimin tam aksini -kendisinden bekleneni- yaparak gözlerini gözlerimden çekti. Başını benden uzağa çevirdi. Diğerlerine bir şeyler söyledi ve arkasını dönerek yürümeye başladı, benden uzaklaşmak istercesine gitti.

Vazgeçmiş gibi...

Gidişini izlerken bir yanma hissi boğazıma oturdu, son zamanlarda sıkça göğsümde hissettiğim keskin acı geri döndü. Bir kez daha Kağan'ı kaybetmiş olmamın gerçeği şiddetli bir tokat gibi yüzüme çarptı. "Belki de bitiririm," demişti değil mi? Görünen o ki "çoktan bitirmişti".

Çabam nihayet sonuç vermişti. Fakat o an düşünebildiğim tek şey bize bunu yapan Onur'dan ne kadar nefret ettiğimdi.

Cansu'nun aşırı neşeli yüksek sesinin kulağıma dolmasıyla beraber irkildim, kalbimi kıran düşüncelerimden sıyrılarak şimdiki zamana döndüm.

Cansu ile Emre yine her zaman olduğu gibi atışıyorlardı. "Söyle, itiraf et hadi. Benden uzak duramıyorsun değil mi?" diye soran Emre'nin ses tonu bıkkınlık içeriyordu.

"Neden böyle bir şey yapacakmışım ki?"

"Aynı gün içinde sürekli soluğu yanımda almanı nasıl açıklayacaksın peki?"

Cansu, Emre'ye tepeden bir bakış attı. "Yanında mı?" Hafif bir kahkaha attı. "Dünya senin etrafında dönmüyor ahmak. Kendini bu kadar büyük görme. Özel bir yanın yok, hiçbir zaman da olmadı."

Emre'nin dudaklarına alaycı bir tebessüm yayıldı. "Bak sen, eskiden böyle düşünmüyordun." Öne doğru bir adım attı. "Neden buradasın peki?"

"Aslında sana açıklama yapmak zorunda değilim ama sırf senden kurtulmak için söylüyorum. Hakan'a selam vermek istedim, tamam mı?"

Cansu sıkılmış bir tavırla saçlarını omuzlarından geriye savurarak sanki güneşin tadını çıkarıyormuş gibi gerindi. Böylece kırmızı bikinisinin ortaya serdiği vücudu daha da ortaya çıktı ve Emre istemsizce bakışlarını Cansu'nun kıvrımlarına indirdi. Hiç acelesi yokmuşçasına gözlerini yavaşça göğüslerinde, göbeğinde, dolgun kalçalarında ve uzun bacaklarında gezdirdi. Kaşlarını çatarken yutkunduğunu gördüm, altın renk gözlerinde yakıcı bir ateş parladığında elini ensesine atarak ovaladı.

"Fazlasıyla canımı sıkıyorsun," diye homurdandı hoşnutsuzlukla.

Öfkeli sesinin ardına gizlenen tutku beni neredeyse güldürecekti.

"Bu senin sorunun, kimse nasıl hissettiğinle ilgilenmiyor," diyen Cansu, Emre'yi hiç umursamıyormuş gibi yaparak tüm ilgisini Hakan'a yöneltti.

"Merhaba Hakan." Tam karşısına geçerek yüzü ona dönük vaziyette boş şezlonga geçip oturdu. "Nasılsın?"

Hakan, "İdare eder," dedi sıkılmış bir sesle. Burada olmaktan kesinlikle memnun değildi.

Cansu konuşmaya devam etti. "Akşam Esma Hoca'nın doğum gününe geliyorsun değil mi?"

"Hayır."

Cansu surat astı. "Ya sensiz olmaz ki ama," dedi şımarık bir sesle, ardından Emre'ye doğru küçümseyen bir bakış attı. "Başkaları gelmese de olur, bilirsin bazı kişilerin yokluğu asla fark edilmez. Fakat sen mutlaka gelmelisin."

Arkadaşımın şımarık hali ve ısrarı karşısında hayrete düşmüştüm.

Hakan kuşkuyla tek kaşını kaldırdı, cevap vermek yerine sessiz kaldı.

"Lütfen geleceğini söyle," diye devam eden Cansu, yalvaran gözlerle boynunu büktü.

Ha? Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Bu kız cidden Cansu muydu?

Hakan, sıkkın bir tavırla iç çekti. "Bakarız," dedi ifadesiz bir yüzle. Fakat tek istediği Cansu'nun ısrarından kurtulmakmış gibi görünüyordu.

"Harika, çok mutlu oldum!" Normalden de yüksek bir sesle konuşan Cansu, "Süper bir gece olacak, acayip eğleneceğiz," diye şarkı söylüyormuş gibi kelimeleri uzatarak bitirdi sözlerini.

Cansu'nun bu şımarık halleri karşısında gözlerim ardına kadar açıldı. Şaşkınlığım gittikçe artarken tüm bunları neden yaptığını ve niye böyle bir anda Hakan'a yanaştığını anlamlandırmaya çalıştım. Bu davranışlar ona ait değildi,

hareketleri fazlasıyla zorlamaydı ve benim tanıdığım gerçek Cansu'ya oldukça tersti.

Ne yapıyordu bu kız böyle?

Emre burnundan soludu, öfkelendiği çok barizdi. "İyi hadi, söyleyeceklerin bittiyse git artık."

Cansu yüzünü buruşturdu. "Sen git diyorsun diye gitmeyeceğim."

"Tabii ne ummuştum ki, istenmediğin yerde kalmaya devam et. Tam da sana göre bir hareket."

"Seni var ya gebertirim! Attırma tepemin tasını!" diyen Cansu, Emre'ye buz gibi bir bakış fırlatıp tekrar Hakan'a döndüğünde cazgır halinden sıyrılarak sevimlice gülümsedi. "Ee akşam kaçta gelirsin?"

Sinirle dişlerini sıkan Emre araya girdi. "Bu sohbet beni sıktı. Denize gireceğim."

Cansu çenesini hafifçe kaldırdı, aldırmaz bir tavır sergiliyordu. "Aman ya gidersen git, çok da umrumuzdaydı," diye tersledi

Emre gözlerini kısarak Cansu'ya döndü. "Seninle konuştuğumu mu düşünüyorsun?" dedi kabaca.

"Lütfen benimle konuşun Emre hazretleri, konuşmazsanız hatırım kalır."

Emre suratını ekşitti. "Yürü git Cansu, sinirimi bozma benim."

Hakan sıkılmışçasına soluğunu bırakarak ayağa kalktı. "Ben otele dönüyorum." İfadesi dümdüz, boş ve ruhsuz gibiydi.

"Tamam dostum, sonra görüşürüz."

Hakan gittikten sonra Emre, hışımla Cansu'ya döndü. Sakinleşmek için derin bir nefes alırken öfkesini zar zor kontrol ettiğini fark ettim. "Neyin peşindesin bilmiyorum ve saçmalıklarınla da ilgilenmiyorum ama seni sadece bir kere uyaracağım. Benden de arkadaşlarımdan da uzak duracaksın!"

Cansu, içinden cinayet senaryoları geçirircesine gözlerini kıstı. "Sen bana ne yapacağımı..."

Emre sertçe sözünü kesti. "Kapa çeneni! Sakın konuşma," diye bağırdı öfkeden boğuklaşan bir sesle. Öfkesi öyle fazlaydı ki boynundaki damarlar şişmişti.

Cansu hafifçe irkildi, bu derece ağır bir tepki beklemiyordu.

İkisinin arasına girerek Cansu'nun kolunu yakaladım. "Tamam, yeter, uzatmayın," diye fısıldadım onu geri çekerek.

"Hayır ya, bırak." Kolunu çekti.

Emre burnundan soluyarak, "Cansu," dedi tehlikeli bir sesle. "Şu an keskin bir bıçağın üzerinde yürüyorsun, daha fazla zorlama beni! Sonu kötü olacak!" dedi dişlerinin arasından tıslayarak.

Cansu akıllılık ederek sessiz kaldı, yalnızca aksi bir ifadeyle suratını asmakla yetindi.

Şükürler olsun.

Gözlerimi Emre'ye çevirdim, aralarındaki korkutucu gerginlik daha fazla büyümeden önce gitmesi için sessizce yalvardım.

Ve Emre bizi orada öylece bırakıp sinirli adımlarla rüzgâr gibi yanımızdan ayrıldı. Bir süre onunla karşılaşmamak için yoğun bir çaba sarf etsem çok iyi olacağı kesindi.

"Delirmiş!" Cansu arkasında dik dik bakarken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Geri zekâlı pislik," diye mırıldandı somurtarak. "Yüzerken karşına köpekbalıkları çıkar da bir tarafını ısırır inşallah!"

İç çekerken başımı iki yana salladım. Bu ikisini anlamak cidden olanaksızdı!

24

Sürekli ortadan kaybolup ne yapıyor acaba?

Akşam Esma Hoca adına düzenlenen doğum günü partisinde giyinmek için elbise seçerken Cansu da ayna karşısına geçmiş saçlarını yapıyordu. Açıkçası bu akşam pek havamda olmadığımdan kutlama için istekli hazırlandığım söylenemezdi. Çok kafa yormadan elime ilk gelen beyaz yazlık elbisemi askısından çıkararak üzerime geçirdim. Makyajımı da hafif tuttum, uzun siyah saçlarımı sadece taramanın yeterli olacağını düşünerek dağınık örgü yapıp bıraktım. Aşırı özenmeye hiç gerek yoktu, zaten bu gece eğlenmek çok da içimden gelmiyordu, hatta şansım olursa eğer kutlamada bir saat kalıp ardından otele geri dönebilirdim.

Cansu ise benim ruh halimin tam aksine kendini süper hissediyordu ve acayip özenli hazırlanmıştı. Üzerinde kısacık yüksek bel siyah kloş bir etek vardı, üstüne de bel kısmını üç santim açıkta bırakan mor renk büstiyer giymişti. Saçlarını düzleştirip açık bırakmadan önce de makyajına bayağı özen göstererek parti hazırlığını bitirmişti. Oldukça

şık ve stil sahibi görünüyordu. Ben ne kadar sade ve gösterişsizsem Cansu da bir o kadar göz kamaştırıcı ve dikkat çekici olmuştu.

Partinin olduğu mekân büyük bir karaoke barıydı. Kapıdan adımımı attığım anda müziğin yüksek sesine karışan keyifli sohbet sesleri bir uğultu gibi etrafımızı sardı. Cansu ile önümüze çıkan arkadaşlarımıza selam vererek, gülümseyerek içeri doğru yöneldik. Herkes çoktan gelmiş, kendine bir yer bulmuş görünüyordu. Metrelerce uzanan barın önünde tek bir boş sandalye dahi kalmamıştı. Gelişigüzel etrafa yerleştirilen uzun ayaklı masalar bile öğrenciler tarafından çevrilmişti, bazıları ise sahnenin önüne geçmiş eğlenerek dans ediyordu. Bakışlarımı genişçe kurulmuş sahneye çevirdiğimde çoktan kapılmış olduğunu gördüm. Mikrofonu eline geçiren birkaç kız hiç vakit kaybetmeden güzel bir şarkı seçip söylemeye başlamışlardı bile.

"Buket! Cansu! Buradayım!"

Başımı sesin geldiği yöne doğru çevirdiğimde az ilerimizdeki masalardan birinde yalnız duran Gazel'i gördüm. Bugün sahilde bizi bırakıp gittikten sonra geri dönmeyince mesaj atıp onu da partiye davet etmiştik. Bizden önce davranarak erkenden gelmiş, yer bile tutmuştu.

El salladı. "Buraya gelin," diyerek kocaman gülümsedi.

Yanına vardığımızda ikimize de sıkıca sarılıp, "Özledim sizi kankalar," dedi neşeyle. "Harika görünüyorsunuz! Giysilerinize bayıldım!" Cansu'yu daha bir dikkatle uzunca süzdü. "Özellikle de sen tatlım, manyak ötesi görünüyorsun!"

Cansu tebessüm etti. "Cidden mi?"

"Evet, yıkılıyorsun kızım."

Birlikte gülüştüler, ardından Cansu ona işaretparmağını salladı. "Bizi iltifatlarınla yumuşatamazsın."

Gazel'e yalandan kızgın bir bakış attım. "Bugün nereye kayboldun sen?" diye sordum sahilde aniden bizi bırakıp gidişini hatırlatarak. "Saatlerce seni bekledik."

Cansu da beni onayladı. "Döneceğini söylediğin halde geri de gelmedin."

Haylazca sırıttı. "Kızlar özür dilerim," dedi masum masum bize bakarak. "Ama bunu telafi edeceğim, merak etmeyin."

Cansu küskün bir tavırla, "Bizi fena sattın," dediğinde söze karışarak onu destekledim. "Darıldık sana."

Gazel mahcup olmuşçasına, "Amacım bu değildi üzgünüm, gitmem gerekiyordu..."

"Nereye gittin ki?"

Altdudağını dişlerken yanakları hafifçe kızardı. "Şey... sadece..." Gergin bir şekilde duraksadı.

Kuşkuyla kaşlarımı çattım. "Bir işler çeviriyorsun yine sen," dedim soru sorarcasına.

Sözlerimin üzerinde durmadı. "Ben size içecek bir şeyler getireyim de kendimi affettireyim," deyip ikimize de uzaktan öpücük atıp kaçarcasına bara doğru koşturdu.

Bir süre sonra elindeki tepsiyle yanımıza dönen Gazel'in yüzü hoşnutsuzlukla asılmıştı. "Ne oldu?" diye sordum.

Yardım istercesine kaş göz işareti yaparak arkasını işaret ettiğinde hemen ardından yetişen Mert'i gördüm ve hoşnutsuzluğunun haklı nedenini anladım.

"Öf gitsene yanımdan ya, kızlar yetişin peşime sapık takıldı," diyen Gazel, Mert'e buz gibi bir bakış fırlattı.

Gözlerimi devirdim. Mert'in yılışık tavırlarına alışkındım. "Dur sana yardım edeyim." Elindeki tepsiyi alıp bardakları düşürmeden masaya bıraktım.

Mert arsızca sırıtarak Gazel'in yanında durdu. "Sapık olmadığımı söyledim sana güzelim, yalnızca seni tekrar görmenin muhteşemliğinden bahsediyordum."

Kaşlarını çattı. "Ben de sana aynı hislere sahip olmadığımızı söyledim."

"Hadi ama sana eşlik etmeme izin ver, senin gibi güzel bir kız yalnız kalmamalı."

Gazel, "Ah düşünceli olman ne hoş," diye karşılık verdi dalgacı bir sesle. "Ama gördüğün gibi yalnız değilim, arkadaşlarımlayım."

"Tamam o halde," diyerek göz kırptı. "Ben de size katılayım." Yüzsüzce bir bana bir Cansu'ya baktı. "Selam kızlar."

Gazel oflayıp pufladı. "Hayır, istemez. Git."

Mert, Gazel'e biraz daha yanaşıp arsızlığa devam ederken, "Bence senin biraz eğlenmeye ihtiyacın var, çok gerginsin," diyerek kaşlarını muzipçe oynattı.

"Bravo zekâ küpü. Zaten bunun için buradayım ama seninle eğlenecek değilim."

"Peki buna ne dersin?" Mert centilmen bir edayla reverans yaparak elini uzattı. "Dans et benimle."

Gazel, Mert'in eline sanki böcekmiş gibi dehşetle bakıp geriledi. "Yok, yok hiç istemem."

"Yok mu, yok da ne demek?" Beyaz dişlerini ortaya sererek hınzırca sırıttı. "Lugatimde olmayan bir kelime."

"Ha ha, sevimli olduğunu mu sanıyorsun canım sen?" diyen Gazel ona tepeden bir bakış attı. "Gerçekle yüzleş! İticisin."

Mert büyük bir aldırmazlık sergileyerek sırıttı. "Canım dediğine göre benden hoşlandın."

Gazel ona hayretle baktı."Söylediklerimden anladığın bu mu?"

"Boş ver şimdi konuşmayı, hadi dans edelim. Söz veriyorum beni çok seveceksin, bu geceyi asla unutamayacağın şekilde güzelleştireceğim," deyip Gazel'in itirazlarını umursamadan elinden tutarak sahnenin önüne doğru çekti.

Gazel büyüyen gözlerle bir Cansu'ya bir bana baktı. "Ay imdat, kaçıracak beni!"

Cansu, hızla araya girerek Gazel'in diğer kolunu tutup onu yanımıza geri çekti. "Mert defol git, kız seninle ilgilenmiyor işte. Şansını zorlama, benim de tepemin tasını attırma."

Mert karşılık olarak yüzsüzce gülerken bakışlarını Gazel'den ayırmadı. "Sadece seninle tanışmak istiyorum."

Gazel, "Kalsın teşekkürler," dedi mesafeli bir sesle.

"Israr ediyorum."

"Uzatma, tipim değilsin."

"Fikrini değiştirebilirim."

Gazel bıkkın bir tavırla gözlerini ondan çekti. "Canıma tak etti şu an. Beni rahat bırak ama ya!"

Mert gür bir kahkaha attı. "Çok kırıldım." Dramatik bir tavırla elini kalbinin üzerine koydu. "Gerçekten yaraladın beni, kalbim kan ağlıyor."

"Daha çok kendi kendine küçük bir parti veriyormuş gibi görünüyorsun!"

Mert gülüşünün arasından, "Çünkü beni eğlendiriyorsun fıstık," dedi pişkin pişkin.

Gazel sıkılmışçasına iç çekti. "Sen de bizi rahatsız ediyorsun sersem."

"Neden beni sevmedin, anlamadım?" diye sordu, sanki bunun cevabını cidden merak ediyordu ve Gazel'in inatçı tavrına anlam veremiyordu.

Gazel gözlerini devirdi. "O kadar çok nedeni var ki, nereden başlasam acaba?" dedi iğneleyici bir sesle.

Mert'in ilk defa gözlerinde haylaz bir parıltı yerine hafif bir gücenmişlik vardı. "Niye bana böyle davranıyorsun, sadece seni tanımak istiyorum. Kötü biri değilim, ne sanıyorsun ki beni?"

Gazel soru sorarcasına tek kaşını kaldırdı. "Sapık ruhlu canavar bir takipçi?"

Mert yeniden katıla katıla güldü. "Senden gerçekten hoşlandım," derken ses tonu fazlasıyla keyifliydi. "Tam bana göresin. Daha önce tanışmamamız büyük kayıp."

Gazel onaylamaz bir ifadeyle başını iki yana sallarken bıkkınca iç çekti. Ardından ne gördüyse bir anda kaskatı kesilerek öylece donup kaldı. "Benim gitmem gerek, daha sonra gelirim!" dedi aceleyle bize doğru. Ardından Mert'e uyaran bir bakış atıp işaretparmağını salladı. "Sen! Yapışkan çocuk! Sakın peşimden gelme vallahi topuklu ayakkabımı kafana indiririm!"

Mert gülerek ellerini havaya kaldırdı. "Tamam güzelim sinirlenme, daha sonra görüşürüz."

"Sonrası olmayacak!"

Gülüşü genişleyip tüm yüzüne yayıldı. "Ah evet, kesinlikle olacak."

Gazel yine bir anda ortadan kaybolduğunda Mert, masadaki bardaklardan birini hiç çekinmeden alıp tek içişte bitirdi. Bize çapkınca göz kırparak, "İyi eğlenceler kızlar. Hayat ışığım gittiğine göre ben de ufaktan toz olayım," deyip tembel hareketlerle bara doğru yöneldi.

Cansu ile baş başa kaldığımızda şaşkın şaşkın bakıştık. "Hayat ışığım mı?"

Bir kahkaha patlattım. "Nasıl bir asılmaydı o öyle, içine düştü Gazel'in."

Cansu da kahkahama eşlik etti. "Gördüğüm en dandik flört girişimiydi, gözlerim kanadı," dedi eğlenerek.

"Daha çok ölümüne yapışma gibiydi," dedim gülüşümün arasından. "Ne yaparsan yap beni gönderemezsin tarzında."

"Yani tam bir Mert stili."

Başımı iki yana salladım. "Bu kez sert kayaya çarptı. İşi çok zor."

"Öyle ama vazgeçerse ne olayım. Gazel'e kafayı takmış durumda, harbi hoşlandı galiba," diyen Cansu, Gazel'in gittiği yöne doğru bakıp ekledi. "Ayrıca yine nereye kayboldu bu kız?"

Sıkıntıyla nefesimi verdim. "Hiç bilmiyorum."

"Cidden garip. Sürekli böyle kaçıp ne yapıyor acaba?"

"Yakında anlarız," diye mırıldandım fakat boş boş etrafıma bakınırken sahnenin diğer tarafında Hakan'ı gördüğümde çoktan aklımda bir fikir oluşmaya başlamıştı bile. Gazel'in son zamanlarda ortadan kayboluşlarına dair güçlü tahminlerim zihnimde ardı ardına sıralandı ve belki nedeni çok da uzağımızda değil diye düşündüm, gerçek gözümüzün önündeydi, biraz dikkatli bakmak yeterliydi.

Müzik durunca aklıma gelen fikirle heyecana kapılarak Cansu'ya döndüm. "Benimle gel!" deyip onu çekiştirerek sahnenin önüne doğru sürükledim.

Amacımı fark edince gözleri panikle büyüdü. "Hayır, aklından geçenleri biliyorum ama hayır, olmaz," dedi gerileyerek.

"Niye olmuyormuş?" dedim üzerine giderek. "Bir yerden başlaman gerek ve şu an bunun tam zamanı kızım!" Elini yakalayarak sahneye çıkardım ve mikrofonun önüne doğru ittim.

Tereddüt etti. "Bu çok kötü bir fikir," diye fısıldadı tedirginlikle. Bir yandan da ürkek bakışlarla önündeki kalabalığa bakınıyordu.

Arkadaşımız Ayşegül bizi sahnede görünce tüm gücüyle bağırdı. "Cansu! Cansu! Cansu!" Yanındakileri de örgütleyerek onların da Cansu'ya tezahürat yapmasını sağladı. Derken ıslıklar, alkışlar ve bağırışlar havada uçuşurken herkes bir ağızdan Cansu'yu cesaretlendirmek için bağırmayı sürdürdü. Ortam resmen tezahürat sesleriyle inliyordu ve herkesin Cansu'yu desteklenmesi her şeyi daha da güzelleştiriyordu.

Cansu'nun yanakları kıpkırmızı kesilirken keyifle sırıttı, halinden oldukça memnundu. Başını bana çevirerek istediği şarkıyı söyledi. "Pera'dan 'En Güzel Mevsimim'."

Hızlıca seçimi yaparak müziği başlattım ve sahneden inerek arkadaşımın nefis performansını izlemek üzere masamıza geri döndüm.

Ve büyüleyici tondaki pürüzsüz sesiyle şarkıya giriş yaptı.

Biliyorum hatalıyım, biliyorum günah benim.
Gideni sensen bu yolun, kalanı bensem.
Sevsem bile dönmem diyorsan halim harap.
Yolumuz ayrı mı bundan sonra.
Sonumuz aynı mı yalnızlarla.
Gündüzü boş ver sen de yıldızlarla
geceni aydınlatsam yine mi ıstırap.
Değişmezsin diyordun da değiştim ben.
Şimdi gökyüzünden düşüyorum.

Sesi öyle güzel, öyle yumuşak çıkıyordu ki bir anda herkesi etkilemeyi başarmıştı. Tüm gözler üzerine çevrilmişti, herkes beğeniyle onu izliyor, bazıları da sanki bir konserdeymiş gibi ona eşlik ediyordu. Cansu artık daha rahattı, izleyenlerden aldığı olumlu tepkiyle üzerindeki ürkeklikten kurtulup tamamıyla kendini müziğin akışına bırakmıştı. Artık şarkıya daha hâkim, mikronun ardında dimdik ve daha güçlü duruyordu. Ekranda akıp giden sözlere bile bakma gereği duymuyordu. Öyle profesyonel bir şarkıcı gibiydi ki, adeta sahne ışıklarının altında bir yıldız gibi ışıl ışıl parlıyordu.

Müzik son bulunca şimdiden hayranı olan ısrarcı arkadaşlarımız -ki bazıları oldukça yakışıklı çocuklardan oluşuyordu- Cansu'nun sahneden inmesine izin vermeyerek onu birkaç şarkı daha söylemeye ikna etmek için çevresini sardı-

lar. Esir alınmışçasına etrafını çevirenlerden dolayı gerçekten zor durumda kalmış gibi huzursuz görünüyordu.

Başını kaldırıp kararsız bakışlara bana baktığında ona hevesle el sallayarak teşvik etmek için, "Devam et! Senden daha iyisi yok bebeğim!" diye bağırdım.

Benden aldığı destekle hafifçe gülümseyerek başını olumlu anlamda salladı ve biraz daha sahnede kalmaya devam etti. Çok geçmeden bütün bar, Cansu'nun şarkılarıyla eğlenirken birdenbire gecenin en popüler kızı oluverdi.

Herkesin hayranlığını kazanmıştı, ancak tek bir kişi hariç...

Dakikalardır yüz hatlarına yerleşen öfkeyle ve alev alev yanan kısılmış gözlerle onu izleyen Emre, hiç de hayranlık duyuyormuş gibi görünmüyordu. Aksine her an cinayet işleyecekmiş gibi cani bir hali vardı.

Ellerini iki yanında yumruk yaparak gözlerini kırpmadan dik dik sahneye bakıyordu. Cansu halinden ne kadar hoşnutsa Emre de bir o kadar rahatsız görünüyordu. Kaşlarını kızgınlıkla çatmış, sanki her an olay çıkarıp hepimizi bardan dışarı atacakmış gibi korkutucu bir şekilde sahnenin yanında dikiliyordu ve öfkesinin yanında kendini belli eden tek bir duygu vardı yüzünde, o da aşırı derecede yoğun bir kıskançlıktı.

Sabah sahilde sinirlenerek esip gürlemesinin ardından şimdi kıskançlıktan gözü dönmüş gibi durması gerçekten komikti.

Gülmemek için kendimi zor tutarken gözlerimi Emre'den çektim. İkisi için iyi dileklerde bulunup, "Umarım bu gece bir mucize gerçekleşir de aralarındaki sorunları hallederler," diye düşündüğüm sırada görüş alanıma Gül'ün silueti girdi.

Neyin peşinde olduğunu merak ederek tüm dikkatimi ona verdim, bakışlarımla gittiği yönü takip ettim ve Kağan'ın olduğu masaya gittiğini görünce hiç de şaşırmadım.

Ne bekliyordum ki, o Gül'dü. Sonuçta artık arada ben yoktum, tek rakibi de oyundan çıkmıştı. Bu durumda hiç vakit kaybetmeden Kağan'a asılması kaçınılmazdı. Tek temennim Kağan'ın karşılık vermemesiydi. Ancak ne yazık ki bundan çok da emin olamıyordum.

Gül'ün parlak sarı saçları harika görünüyordu, zaten güzel olan yüzü makyajla daha da kusursuzlaşmıştı. Üzerindeki şık ve gösterişli kıyafetleri süzerken hiç istemesem de ne kadar güzel göründüğünü kendime itiraf ettim ve bu gece keşke özensiz davranmasaydım diye düşünerek iyice hayıflandım. Şu an kendimi Gül'le karşılaştırınca fazlasıyla pespaye hissediyordum.

Kahretsin!

Gül dudaklarına yerleştirdiği şehvetli gülüşüyle selam vererek Kağan'ın yanında durdu. Kağan ise Gül'e şöyle bir bakıp başını hafifçe sallamakla yetindi, ona karşı kayıtsız bir görüntü sergiliyordu fakat Gül bunu umursamadan küçük çantasını masaya bıraktı ve bir şeyler anlatmaya koyuldu.

Gözlerimi tiksintiyle kıstım, ikisini yan yana gördükçe kusasım geliyordu!

Gül, Kağan'a iyice yanaşıp elini omzuna koydu. Kağan'ın yüzünden hafif bir merak geçerken ona yandan kısa bir bakış attı. Gül dudaklarındaki cilveli gülümsemeyle omzundaki elini sırtına doğru kaydırdı ve başını Kağan'a doğru eğerek bir şey daha söyledi.

Gül'ün bu hareketiyle Kağan'ın kaşları yukarı kalkarken yüzünü tamamıyla ona çevirip Gül'ün gözlerinin içine baktı, dudaklarının arasında kısacık bir mesafe kalmıştı. Ardından Kağan gözlerini soğuk bir ifadeyle kıstı, artık Gül ne dediyse cevap olarak başını yavaşça iki yana salladı.

Gül bir anlık afalladı fakat bunu gülümsemesinin ardına sakladı. Kağan önüne dönerek onun yanındaki varlığını yok saydı, sıkılmışçasına etrafına bakındı fakat Gül hiç ara vermeden konuşmaya devam ederek yılışık tavırlarını son hız sürdürdü.

Düşmanlık vücudumdaki her bir hücreyi sardı. İçimden yükselen kıskançlık hissini bastıramadan yüzümü ekşittim. Bu kız fazlasıyla sinirimi bozuyordu!

Derken Kağan'ın gözleri benimkileri buldu. Onlara bakışımı yakalamıştı ama bunu hiç umursamadım ve bakışlarımı çekmeden ikisine bakmaya devam ettim.

Kağan bu tavrımdan hoşlanmadı. Yüz hatları sertleşirken bakışlarındaki öfke beni savunmasız bir halde yakaladı. Gözlerini benden ayırmadan yarım ağız Gül'e bir şeyler söyledi. Gül duyduklarından memnun olmuş olacak ki yüzü neşeyle aydınladı, hızla eğilip Kağan'ın yanağına ateşli bir öpücük kondurdu. Kağan ise gözlerini benden bir saniye dahi çekmeden kayıtsızca duruyor, Gül'ün ona yakın temas teşekkür edişlerine izin veriyordu.

Sanırım bir anda Gül'ü sevdiğine karar vermişti!

Dudaklarım aşağı büküldü, içimi kaplayan kıskançlıkla karışık kızgınlık yoğun ve şiddetliydi. Sinirden dişlerimi öyle güçlü sıktım ki canımın acıdığını hissettim.

Kağan öfkeli tepkilerimi fark ederek çenesini hafifçe kaldırdı, sanki gördüklerinden memnun olmuşçasına dudağının bir kenarı usulca kıvrıldı. Küçük gülüşü hesaplı ve soğuktu. Beni baştan aşağı sarsan bir ihanet gibiydi.

O an hayal kırıklığı bir tokat gibi yüzüme çarptı. Kendimi bin bir parçaya ayrılıyormuş gibi hissettim, aniden ağzım kurudu, nefes almam zorlaştı. Dudaklarım hafifçe titrerken gözlerim de gözyaşlarımın etkisiyle yanıyordu. Fakat ağlamayı reddederek omuzlarımı dikleştirdim, duygularımı kontrol altına almaya çalıştım ve başımı önüme çevirip gözlerimi üzerlerinden çektim.

İkisine de bir daha dönüp bakmayacaktım, Gül'ün rezillik boyutundaki arsızlığını daha fazla görmek istemiyordum, ayrıca burada durup Kağan'ın gözlerimin içine bak baka Gül'le flört etmesini de izleyecek değildim. Zira işin sonunun nereye varacağını tahmin edebiliyordum ve tüm bunların üzerine bir de onları öpüşürken görmeye dayanamazdım.

Ölürdüm daha iyi!

Dalgın dalgın önüme bakarken kafamı toplamak için derin bir nefes aldım. Canım fena yanıyordu ama bunu umursamamaya çalıştım. "İstediğim şey bu... olması gereken bu..." diye hatırlattım kendime. "Üzülmenin hiçbir anlamı yok." Fakat zihnimden bu sözler geçse de yaralı yüreğim aksini hissediyordu. Ben daha engel olamadan kırık dökük olan kalbim ince ince sızlamaya başladı, içimdeki boşluk hissi de hiçbir şekilde dolmayacakmış gibi aynı oranla arttı ve bana derinden, yakıcı bir acı yaşatmakta gecikmedi.

Boğuluyormuş gibi hissederken gözlerimi sımsıkı yumup yüksek sesle nefesimi bıraktım. Gözlerimi tekrar açtığımda içimi yakan acıdan kurtulmayı umut ettim ve her şeyi unutmayı dileyerek dikkatimi Cansu'nun söylediği şarkıya verdim. Müziğin bas ritmi ortamı sallarken bakışlarımı barın içinde gezdirdim. Gülerek dans eden, çılgınca eğlenen, sınırsızca içki içip dağıtan arkadaşlarımı izledim. Benim aksime herkes halinden oldukça memnundu ve harika vakit geçiriyor gibi görünüyorlardı.

Ve o an karar verdim. Şu esnada bana yalnızca iki şey iyi gelebilirdi.

İçmek ve fütursuzca eğlenmek!

25

Biraz sarhoş olabilir miyim?

Kararımı verdiğim an bara doğru yöneldim. Sahnenin önünden geçerken kendini şarkı söylemeye kaptırmış olan Cansu'nun dikkatini çekerek barda olacağımı işaret ettim, beni merak etmesini istemiyordum. Hafifçe başını sallayarak beni anladığını belli etti, hızlıca el sallayarak veda ettim ve dans eden kalabalığın arasından geçerek sonunda bara ulaştım. Sandalyeden birini çektim, rahatça yerleştim ve kafamı dağıtmak için sabırsızlanarak hemen barmene seslendim.

"Bakar mısınız, içecek bir şeyler alabilir miyim?"

Çarpık bir şekilde gülümseyerek bana doğru yürüdü. "Tabii, ne istersin?" dedi karşımda durarak.

Omuz silktim. "Sert bir şeyler olsun, beni fena çarpsın, sarhoş olmak istiyorum."

Kuşkuyla gözlerini kıstı. "Kaç yaşındasın, sana içki vererek suç işlemek istemem."

Gülümsedim. "On sekiz yaşındayım, endişe etmene gerek yok." Yalan da değildi hani bir ay sonra on sekiz olacaktım, doğum günüme çok az kalmıştı.

Gözleri hâlâ kuşkuluydu. "Pekâlâ, sana güvenerek kimlik sormayacağım," dedi, fakat sanki sözleri gerçeği itiraf etmem için beni zorluyordu.

"Sorma tabii ki," diye yanıt verdim şekerliği sürdürerek. "Zaten canım sıkkın, bir de sen beni sorguya çekip daraltma," deyip tatlı tatlı sızlandım. Belki cici kız imajımla bu konuyu daha fazla didiklemeden kapatabilirdim.

Güldü. "Tamam." Alt dolaptan bir shot bardağı çıkararak tezgâha koydu. "Kötü bir gün mü geçiriyorsun?" diye sordu ilgili bir ifadeyle.

"En kötüsünden," dedim gerçeği itiraf ederek. Hiç değilse bir sohbet arkadaşı bulmuştum, bunu değerlendirmekten zarar gelmezdi, biraz olsun bir yabancıya içimi döküp rahatlayabilirdim. "Kendimi berbat hissediyorum. Hiç istemediğim şeylere boyun eğmek zorundayım ve sürekli beni rahatsız eden, acımasızca yutan bir çıkmaza sürükleniyorum. En acısı da sanki ne yaparsam yapayım boşa çabalıyormuşum gibi, asla bu çıkmazdan kurtulamayacakmışım gibi hissetmek. Yani yarının yokmuş gibi, geleceğin bomboş, zifirî karanlığa gömülmüş gibi. Bunun üzerine düşündüğünde karşına çıkan tek şey hiçlik." Nefessiz kalmışçasına derin bir soluk çektim içime. "Mücadele edecek gücüm kalmadı," diye bitirdim sözlerimi.

Anladığını gösterircesine başını salladı. "Sana neyin iyi geleceğini biliyorum, bana bırak kendini," diyerek arkasındaki raflardan bir şişe kapıp bardağı doldurdu.

"Umarım gerçekten böyle bir gücün vardır." İçimdeki sıkıntıyı söküp atacak bir şeyler olduğuna hiç inanasım yoktu ya neyse.

Bardağı önüme itti. "Dene," derken gülümsüyordu.

Tek dikişte hepsini içtim. "Çok acı!" diye somurttum. Boğazım alev alev yandığında yüzümü buruşturdum.

Barmen eğlenerek güldü. "Yavaş olmalıydın güzelim."

İçim aniden ürperdi, tüylerim diken diken olmuşçasına hafifçe irkildim. İçtiğim şey beni gerçekten de fena çarpmıştı. Bir süre sonra midemde tatlı bir sıcaklık oluştu ve her saniye biraz daha güçlenerek vücuduma yayıldı.

Aptal aptal gülümsedim. "Bir bardak daha alabilir miyim?" İçimdeki sıcaklık hoşuma gitmişti, aniden bütün endişelerimin hafiflediğini hissettim.

Dediğimi yaptı, bardağımı tekrar doldurduğunda onu da hızla dudaklarıma götürdüm, hepsini içtim. Bardağı geri bıraktığımda, "Sen harika bir barmensin!" dedim normalden yüksek bir sesle.

Kaşlarını yukarı kaldırırken eğlendiği belli oluyordu. "Teşekkürler, işimi iyi yaptığımı senden duymak çok hoş," dedi bana takılarak.

Kahkaha attım. Bir elimi kaldırıp tüm parmaklarımı gösterdim. "Bu kadar daha istiyorum!" dedim neşeyle.

Genişçe sırıttı. "Emin misin?" diye sordu tereddüt ederek. "Çoktan sarhoş olmuşa benziyorsun, fazlası senin için kötü olabilir."

Abartılı bir ifadeyle gözlerimi devirdim. "Sarhoş değilim ben." İşaretparmağımı sallayarak kınayan bir tavırla gözlerimi kıstım. "Korkunç bir barmen olmak istemiyorsan dediğimi yap."

Birkaç shottan sonra alkol etkisini gösterdi ve sarhoşluk beni etkisi altına aldı. Kendimi acayip keyifli ve mutlu hissediyordum. Hayatımdaki olumsuzlukları geri plana itmiştim, dünya umurumda değildi, şaşırtıcı bir şekilde hafiflemiş, adeta rahatlamıştım. Sanki damarlarımda kan yerine endişelerimi silip atan, sıkıntılarımı parçalara ayıran, hiçbir şeyi kafama takmamam için beni yüreklendiren asi bir güç dolaşıyordu. Ruhuma kadar işliyor, sınırları teker teker kaldırıyor ve beni özgür bırakıyordu.

Barmen, "Söyle bakalım, senin gibi güzel bir kız neden bu halde, niye kendini kötü hissediyorsun?" diye sordu meraklı bir sesle. "Anlatmak istersen dinlerim."

Dirseğimi tezgâha yaslayarak yanağımı avucuma dayadım. "Çünkü ben budalanın tekiyim," diye mırıldandım. "Hatta aptalım ben ya, kesinlikle aptallıkta rakipsizim."

Güldü, bir yandan da elindeki bardağı temizliyordu. "Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?"

"Sen hiç âşık olup sonra da sırf biri istedi diye sevdiğini kendinden uzaklaştırdın mı?" Tam ağzını açmış cevap verecekti ki sözlerime devam ettim. "Ve sonra amacına ulaştığında, neden benden bu kadar çabuk vazgeçti diye düşünüp hüngür hüngür ağladın mı?"

Bakışları tereddütlü bir hal aldı. "Bu kulağa kötü geliyor."

Hızla doğrulup yüzüne baktım. "Aynen öyle! Ne yaptığım belli değil, dengesizim! Bu budalalık değil de nedir, söyler misin?" Beni onaylaması için beklemedim, konuşmaya devam ettim. "Başlattığım saçma sapan bir oyun sonucu âşık olduğum çocuk ellerimden kayıp gitti..." Sustum. Ko-

caman bir yumru boğazıma çökmüştü. Gözlerimin de hafifften dolduğunu hissedebiliyordum.

Alnı kırıştı. "Oyun mu?"

Usulca başımı salladım. "Hepsi lanet olasıca bir oyun!" diye bağırdım kızgınlıkla.

Sırıttı. Elini elimin üzerine koyup hafifçe sıktı. "Hey sakin ol güzelim."

Rahatsız olarak yüzümü buruşturdum, elimi çekerek tutuşundan kurtuldum. "Az önce ne yaptı biliyor musun?"

"Kim?"

"O işte, o!" dedim yüksek sesle. Tezgâha doğru eğilip bana doğru yanaşması için öne işaret ettim. "Yaklaş, kimse duymasın."

Yanaştı. "Âşık olduğum çocuk," diye fısıldadım, geri çekilip sandalyeme yaslandım. "Anladın mı şimdi?"

Eğlenerek güldü. "Anladım, peki ne yaptı?"

Üzgünce iç çektim. "Beni tamamen unuttuğunu gösterdi, sonsuza dek gidişini mühürledi ve ben bunu durdurabilmek için hiçbir şey yapamadım." Yutkundum. Konuşurken güçlük çekiyordum.

"Gittiyse boş vermelisin, umursama. Hayatını bu kadar etkilemesine izin verme. Sen çok güzel bir kızsın, istediğin herkesi elde edebilirsin."

"Ama umursuyorum," dedim acı dolu bir fısıltıyla. "Başkalarını istemiyorum ki ben... Yalnızca onu istiyorum..." Dalgın dalgın önüme bakarken kalbim acıyla sızladı, göğsümde yoğun bir baskı oluştu. "Neden üzgün hissediyorum, içkinin beni mutlu etmesi gerekmiyor muydu?"

"Boşalt kafanı, seni üzen şeyleri düşünme."

Derin bir nefes alarak omuzlarımı dikleştirdim, bütün olumsuz düşüncelerimi geri plana atarak bakışlarımı barmene çevirdim. "Biraz daha içmem lazım."

Bir süre sonra zaman kavramını yitirdim, ben içkimi bitiriyordum, barmen soru sormadan bardağımı bir kez daha doldurup önüme itiyordu. Kaçıncı bardağı bitirdiğimi sayamıyordum bile. Her şey bir rüya gibi gözümün önünden akıp gidiyordu. Bazen zihnimde garip bir fısıltı uğulduyordu, ne kadar kendimi bırakmış olsam da derinlerde bir şeylerin yanlış olduğunu fark etmem için beni zorluyordu, durmam gerektiğini söylüyordu. Henüz ayık olan bu küçük yanım pervasızlığımla mücadele etmeye çalışarak beni hayal âleminden uyandırmaya uğraşıyordu fakat inat ederek iç sesimi duymazdan geliyordum. Çünkü böyle boşken iyiydim, rahattım. Hiçbir şeye kafa yormak istemiyordum. Nerede olduğumu, ne yaptığımı bile düşünmek istemiyordum. Tek istediğim şey hissizliğe gömülmekti.

Barmen birkaç müşteriyle ilgilendikten sonra yine yanıma geldi. Bu kez ben istemeden bana farklı bir içecek verdi, bardağın içinde birbirine girmiş renklerin ahenkle dans ettiği çok güzel görünen bir içecekti. "Bir de bunu dene güzellik." Çapkınca göz kırptı. "Benden."

"Teşekkürler." Tadını merak ederek uzun bir yudum aldım. Kesinlikle güzeldi, dilimle buluşan muhteşem tat acayip hoşuma gitmişti. Mutlu bir iç çekişle barmene döndüm. "Ba-yıl-dım! Daha önce içmediğime inanamıyorum, büyük

kayıp benim için!" Birden kahkahalara boğuldum. Kendimi durduramıyordum, her şey çok komik geliyordu.

Gülüşüme eşlik etti. "Çok tatlısın."

Başımı arkaya atıp gözlerimi yavaşça kapattım. Müziğin güçlü sesi beni hızla kendine çekti, şarkının sözleri şiddetli bir dalgaya dönüşerek süratle bedenimi işgal etti. Notaların iliklerime kadar işlediğini hissedebiliyordum. Adeta ciğerlerime dolmuş, beni yoğun bir havayla sarmış gibiydi, sadece müziği duyuyordum. Etrafımdaki her şey benim için silinmiş, önemsizleşmişti. Öyle hafiflemiştim ki aptal bir sırıtışın dudaklarımı esir almasına engel olamadım ve kendi kendime boş boş gülümserken artık bana enfes gelen müziğe ayak uydurarak yerimde hafifçe sallandım, bu garip bir şekilde güzel hissettiriyordu.

"Yeterince içmedin mi?"

İşittiğim öfkeli sesle hafifçe irkildim. Afallayan bakışlarımı sol tarafıma doğru çevirdiğimde Kağan'ın yanı başımda dikildiğini gördüm. "Sen... sen ne zamandır buradasın?" diye kekeledim. Ardından sanki komik bir şey olmuş gibi, "Beni korkuttun," dedim kıkır kıkır gülerek.

Soruma yanıt vermedi. İfadesiz bir yüzle elimdeki bardağı kapıp tezgâhta uzanamayacağım bir yere koydu.

Gözlerimi büyüttüm. "Ya hayır, ne yapıyorsun, henüz bitirmemiştim," diye itiraz ettim dilim dolanarak. Kağan bana kaşlarını çatarak baktığında içkimi geri alamayacağımı anladım ve mücadele etmeyi bırakarak barmene döndüm. "Renkli içkinin yenisini alabilir miyim?"

Kağan araya girdi. "Hayır, hiç sanmıyorum," dedi sertçe.

Hızla başımı iki yana salladım. "Onu dinleme, lütfen bana yenisini ver."

Kağan öfkeli bakışlarını barmene çevirdi. "Daha fazla içmeyecek." Ses tonunda şimdiye kadar hiç duymadığım bir otorite vardı.

Kağan'a kızgın bir bakış fırlattım. "Evet, içeceğim," dedim huysuzca. "Bana üstünlük taslama."

Barmen yüzünü ekşitti, bizim kavgamıza katılmaktan kaçınıyordu. "Güzelim bence arkadaşını dinle."

Kağan öfkeli bir soluk çekti içine. Çenesi gerilirken gözlerini kıstı. "Güzelim mi?" diye sordu agresif bir tavırla.

Aynı anda söze karıştım. "Arkadaş mı?" Yeniden kahkahalara boğuldum.

Barmen, Kağan'ın tehdit yüklü bakışlarından çekinerek korkuyla geriledi. "Üzgünüm dostum." Ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Aranızdaki her ne ise buna bulaşmak istemiyorum. Kendi aranızda halledin." Bizden en uzağa gidip gözden kayboldu.

Kahkahalarımın arasından, "Barmenin ödünü kopardın," diyerek çılgınca gülmeye devam ettim. O sırada çalmaya başlayan Model grubundan "Dağılmak İstiyorum" şarkısını duymamla gülmeyi kestim. "İnanmıyorum!" diye heyecanla bağırdım. "En sevdiğim grup, en sevdiğim şarkı!" Sandalyemden aşağı atladım.

Kağan'ın gözlerinden onaylamaz bir ifade geçerken bir kaşını kaldırdı. "Felaket sarhoşsun değil mi?"

Düşünüyormuş gibi dudaklarımı büzdüm. "Bence sarhoş değilim, ya da sadece..." Elimi kaldırıp başparmağım ile işaretparmağımı birbirine kapattım. "Birazcık, miniminnacık olabilir belki. Yani çok azıcık. O da sarhoşluk sayılmaz."

Ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturdu. "Evet, çok çok çok sarhoşsun."

Sızlandım. "Değilim işte, değilim," dedim gönülsüzce.

"Kaç bardak içtin, gerçi halin durumu özetliyor."

"Milyon tane içtim," dedim şen şakrak bir sesle.

"Siktir!" Sıkıntılı bir halde beni süzdü. "Bundan hiç hoşlanmadım."

Dikkatle yüzüne baktım. "Öyle olmalı, çünkü kaşların çatık," deyip yeniden güldüm. "Ama şikâyet etmiyorum, acayip çekici görünüyorsun." Gözlerimi kısıp bir an düşündüm. "Hatta sen her halinle kusursuzsun, çok yakışıklısın, göz alıcısın." Hayranlıkla iç geçirdim.

Eğlenmişçesine bir kaşını kaldırdı. "Her ne kadar sözlerin gururumu okşasa da bebeğim, bu kadar çok içmen canımı sıkıyor, seni buradan çıkarsam iyi olacak. Hiç iyi gözükmüyorsun."

Başımı olumsuzca salladım. "İtiraz ediyorum, ben nasıl olduğumu biliyorum... ve harika hissediyorum."

Derince iç çekti. "Seni bir an evvel bardan çıkarmam için bir sebep daha. Fena sarhoş bir haldesin, ağzından çıkanların farkında değilsin. Ne yaptığını bile umursadığını sanmıyorum."

"Bu senin düşüncen ve yanılıyorsun," dedim ona kızarak.

"Bebeğim beni dinle," dedi yumuşak bir sesle. "Bana güven, kötü durumdasın. Sakin bir yere gidip dinlenmeye

ihtiyacın var. İzin ver seni bu gürültülü ortamdan götüreyim, daha iyi olacaksın söz veriyorum."

Yalpalayarak geri çekildim. "Hayır, henüz en sevdiğim şarkıyı dinlemedim," dedim aksi bir sesle ve Kağan'a sırtımı dönüp sarsak adımlarla sahneye doğru yöneldim.

Kağan arkamdan sabırsızca, "Buket," diye seslendi ama kulak asmadım, kendi bildiğimi okudum.

Sahnenin önü tıklım tıklım dolmuştu ve Cansu hâlâ sahneden inmemişti, mükemmel performansı ile barı fena sallıyordu. Hiç bitmeyen enerjisiyle herkesi coşturuyordu.

"Cansu!" diye bağırdım hevesli el sallamalarımın arasından. "Sana sesinin çok güzel olduğunu söylemiş miydim kanka!" Sonra aklıma gelmiş gibi bir an duraksadım. "Evet, hatırladım! Söylemiştim!" Yeniden kahkahalara boğuldum, her şey acayip eğlenceliydi.

Cansu şarkı söylemeye devam ederken bana yandan bakıp ışıl ışıl gülümsedi ve el sallayışıma aynı şekilde karşılık verdi.

"Seni seviyorum dostum!" diye bağırdığımda güldü, kendini işaret ederek dudaklarını oynattı. "Ben de."

Keyifli bir çığlık atarak ellerimi havaya kaldırdım ve gümbür gümbür çalan müziğin eğlenceli ritmine kendimi bırakıp yerimde çılgınca zıplamaya başladım. Kendimi müthiş hissederken şarkının nakaratına bağıra bağıra eşlik ettim.

Yüzüm gözüm şişene kadar ağlamak istiyorum,
İçip sabaha kadar bayılmak istiyorum,
Caddelerde dolanıp bağırmak istiyorum,
Müsaadenle bu gece dağılmak istiyorum!

Kağan burnundan soluyarak ellerimi indirdi. "Kes şunu." Bir kolunu belime doladı, bedenimi kendine doğru çekti ve beni boş bir köşeye yürütürken dudaklarını kulağıma yapıştırdı. "Bu kadarı yeterli."

Kollarından kurtulmak için tüm gücümle çırpındım. "Hayır, bırak beni!"

"Rahat dur," dedi sert bir sesle. "Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Aksileştim. "Daha çok beni kısıtlamaya çalışıyormuşsun gibi görünüyor." Ellerinden kurtulmayı başararak önüne geçtim. "Eğlencemi bozmaktan vazgeç. Önce içki içmeme karşı çıktın, şimdi de şarkı söylememi engelliyorsun. Derdin ne senin?"

"Etrafındaki piçler sana yiyecekmiş gibi bakarken eğlenmene izin verecek değilim!"

"Ha?" dedim şaşkın şaşkın ve şöyle bir çevreme bakındım. Birkaç meraklı göz üzerimizdeydi. Tekrar Kağan'a döndüğümde kocaman sırıttım. "Haklısın," dedim tatlı tatlı. "O halde birlikte şarkı söyleyelim. Sen benimleyken kimse yanıma yaklaşamaz."

Kaşlarını hafifçe çattı. Derin bir nefes alıp yavaşça bırakırken yüzünde gördüğüm tek şey öfkeli bir belirsizlikti. Benimle ne yapacağını kestirmeye çalışıyordu.

Gözlerimi kırpıştırdım, başım dönmeye başlamıştı. "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordum kelimeleri yuvarlayarak.

"Dürüst olmam gerekirse biraz sinir bozucu olmaya başladın bebeğim. İçmek kesinlikle sana göre değil. Bunu daha sonra sana yeniden hatırlatmam gerekecek."

Sanki ettiği laflar çok komikmiş gibi kahkaha attım. Elimi karnıma koydum, bir süre sebepsizce katıla katıla güldüm.

Sıkıntıyla iç çekti. "Ne yapacağım ben seninle?" derken ses tonu düşünceli bir hal aldı.

Gülmem durdu. Boş boş yüzüne baktım, ardından dudaklarım yavaşça kıvrılırken kollarımı hızla beline doladım. Yanağımı göğsüne yaslayarak kalp atışlarını dinledim. "Sadece sev."

Bir an gerildi, sonra kendini toplayıp bir elini kaldırdı, yumuşak dokunuşlarla sırtımı okşadı. "Tek yaptığım şey seni sevmek," diye fısıldadı saçlarıma doğru. "Sana söylemiştim bu asla değişmeyecek, nefes aldığım süre boyunca seni sevmeye devam edeceğim."

Başımı kaldırıp masum masum gözlerinin içine baktım. "Gerçekten ama gerçekten ama gerçekten mi?"

Dudaklarında hafif bir gülüşün hayaleti dolaştı. "Gerçekten çakma prenses."

Yutkundum. "Ya kötü şeyler yaptıysam?" diye sordum çekingen bir tavırla.

Bir kaşını kaldırdı, sorgulayan bakışları yüzümde gezindi. "Nedense hiç şaşırmadım."

Surat astım. "Ciddi bir soru sordum ama," diye mırıldandım zoraki çıkan bir sesle.

Omuz silkti. "Ne yaptığın umurumda değil. Bilmek istemiyorum."

Damarlarıma dolan rahatlama hissiyle gözlerimi kapattım, neşeyle kıkırdarken yanağımı yine göğsüne yasladım. Kulağımın altında atan kalp atışlarına odaklandım. Her vu-

ruş beni biraz daha rahatlatıyor, bana huzur veriyordu. Ona sımsıkı sarılarak sessizce durdum, yakınlığının keyfini çıkardım. Acayip mutlu hissediyordum. İçim öyle kıpır kıpırdı ki bedenimin her bir noktasında tatlı bir ürperti geziniyor, beni heyecandan kıvrandırıyordu.

Birden aklıma gelen soruyla alnım kırıştı, kollarından geriye çekildim. "Gülden hoşlanıyor musun?" diye sordum. Göğsüm kıskançlık hissiyle sıkışmıştı ve alacağım cevaptan korkuyordum.

Belli belirsiz gülümsedi. "Ne o kıskandın mı?" dedi küstah bir sesle.

Hiç düşünmeden cevap verdim. "Evet."

Bana alaycı bir bakış attı. "Çok açık sözlüsün, pekâlâ, ilk kez bu halini sevdiğimi söyleyebilirim."

Omuzlarımı düşürdüm, sorgulayıcı bakışlarımı suratında gezdirdim. "Soruma cevap ver, hoşlanıyor musun o pis, gıcık kızdan?"

Gülmemek için kendini tutarken altdudağını dişlerinin arasına aldı. Gözlerinde eğlendiğini gösteren parıltılar dolaşıyordu. "Şimdi beni iyi dinle. Ne o ne bir başkası, kimse umurumda değil. Benim için sadece sen varsın," dedi içtenlikle. Elinin tersini yanağıma sürtüp nazik bir dokunuşla çeneme doğru indirdi. "Bugüne kadar senin gibi kimse olmadı, hiçbir zaman da olmayacak. Hiçbir kızı seni istediğim gibi istemiyorum."

Kocaman bir gülümseme yüzümü esir alırken yanaklarıma ateş bastı. Duyduğum sözler beni havalara uçurmaya

yetmişti. İçim heyecandan titriyor, kalbim göğsümden fırlayacak gibi hızlı hızlı atıyordu.

Sevimlice gülümsedim. "Ne şahane bir akşam! Mutluyum, mutluyum ve çok mutluyum!" dedim neşeyle.

Eğlenerek güldü.

Gözlerindeki samimi ifade içime işlerken koluna yapışıp çekiştirdim. "Hadi bir içki alalım, bu muhteşem akşamı kutlamamız gerekiyor."

Yerinden kıpırdamadı. "Hayır," dedi kısaca. Artık gülümsemiyordu.

"Neden ama sen benim gibi mutlu değil misin yoksa?" Üzgünce surat astım.

"Bebeğim zaten çok sarhoşsun, daha fazlasını kaldıramazsın," dedi yılgın bir sesle.

Gönülsüzce, "Sarhoş değilim diyorum sana," diye cevap verdim. "Hep aynı şeyi söylüyorsun. Sıkıldım."

Beni tekrar kollarının arasına çekti. "Çünkü öylesin," dedi anlayışlı bir sesle. "En başında sana mâni olmalıydım. İçmene izin vermemeliydim," diye mırıldandı.

Kendimi güvende hissederek kollarımı kaldırıp sırtında birleştirdim, yüzümü göğsüne saklayarak ona doğru daha çok sokuldum. Asla kollarından ayrılmak, Kağan'dan uzaklaşmak istemiyordum. Tek isteğim eskiye dönebilmekti, yine her daim onunla birlikte olmak için deliriyordum, yine içimizden geldiği gibi aşkımızı yaşabilmeyi arzu ediyordum. Herhangi bir kısıtlama olmadan ya da aramıza kimse girmeden.

Ne kadar süre orada dikili durduk ya da ne kadar bir zaman boyunca Kağan'a sarılı kaldım bilmiyorum ama bir müddet

sonra bir uyuşukluk çöktü üstüme. Yaşadığım güçlü duyguların arasında kaybolmuştum adeta ve her şey oldukça yoğun hatta fazla ağır geliyordu. Hareketlerimi kontrol etmekte zorlanıyordum. Kendime gelmek için derin bir nefes çektim ciğerlerime, ama nafileydi gözkapaklarım ağırlaşmış, gözlerimi açmaya gücüm kalmamıştı. Gerçek ne, hayal ne artık ayrımına varamıyordum.

"Öyle üzgünüm, öyle pişmanım ki, keşke her şey farklı olsaydı," diye geveledim sersem bir şekilde.

Kağan bir an duraksadı. "Ne diyorsun, anlamıyorum?" diye sordu şüpheli bir sesle.

Derince iç çektim. "Harika kokuyorsun. Sanırım kokun beni sarhoş ediyor." Karnımda kıpırtılar oluştu. Vücudunun ısısını tenimde hissedebiliyordum, çok hoştu, tatlı tatlı yakıyordu beni.

"Doğrusu zaten sarhoşsun bebeğim." Ses tonu keyifli çıkmıştı.

Kollarımı belinden indirdim ve ağır hareketlerle geri çekildim. Hafifçe sendelerken elim yavaşça alnıma gitti. Baş dönmem artmıştı, her an yere yığılacakmış gibi hissediyordum. "Gerçekten öyleyim değil mi?" diye mırıldandım dalgınca.

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Ve bunun hoşuma gittiğini söyleyemem."

Tökezledim. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. "Kızdın mı bana?"

"Hayır yalnızca endişelendim," derken bakışlarında endişenin izleri dolanıyordu.

Aptal aptal gülümsedim. Bu gerçek inkâr edemeyeceğim şekilde hoşuma gitmişti. "Ama sen yanımdasın, sen varken bana bir şey olmaz ki."

Bir kaşını kaldırıp küstah bir tavırla bana baktı. "Yanında olmamdan rahatsız olduğunu sanıyordum?"

Gözlerim iri iri açıldı. "Ne? Asla!" diye bağırdım. Hızla üstüne atladım, kollarımı boynuna dolayarak sımsıkı sarıldım. "Beni hiç bırakma tamam mı, ne dersem diyeyim dinleme beni sakın."

Kendinden emin bir sesle karşılık verdi. "Artık beni kendinden uzaklaştırmaktan vaz mı geçtin?"

Mızmızlandım. "Seni uzaklaştırmıyorum, bak sıkıca sarılıyorum. Sırf gitmeyesin diye."

"Daha öncesinde ısrarla gitmemi istemiyor muydun, hatta seni rahat bırakmamda oldukça kararlıydın."

Başımı kaldırıp üzgünce Kağan'ın gözlerine baktım. "Hayır bunların hiçbirini ben istemiyorum..." Dudaklarımı kulağına götürdüm. "Başkası istiyor," diye fısıldayıp geri çekildim, işaretparmağımı dudaklarıma koydum ve sesimi alçaltarak konuşmaya devam ettim. "Şişttt sakın duymasın, bana çok kızar."

Kağan'ın yüz ifadesi değişti. Gözlerinden önce şaşkınlık geçti, ardından yüzü öfkeyle kardı. "Kim?" diye sordu ölümcül bir sesle.

Yüzümü tekrar göğsüne gömdüm. "Aramızdaki her şeyi bir anda sonlandırdığım için beni affedebilecek misin?"

Ellerini omuzlarıma koydu, beni nazikçe kendinden uzaklaştırdı. "Az önce kimden bahsediyordun?"

Şaşkın şaşkın gözlerimi kırpıştırdım. "Hiç kimseden."

Sıkıntıyla soludu. "Ayrılmamızı başkasının istediğini söyledin."

Kafam karışmıştı. "Öyle mi dedim, hatırlayamıyorum." Demiş miydim gerçekten?

Kaşlarını çattı, birkaç kalp atımı süresince sessizce yüzüme baktı. "Buket, başkası derken ne demek istedin, kim bu başkası?"

Sorusunu anlamam birkaç saniyemi aldı, zihnim yorgundu. "Ben..." Ne diyeceğimi bilemeyerek duraksadım. "Bilmiyorum," diye fısıldadım cılız bir sesle. Dudaklarım titredi. "Hiçbir şey bilmiyorum."

Dişlerini sıktı, çenesinde kaslar seğirirken kaygılı bir ifadeyle beni süzdü. "Tamam, önemli değil. Ama sen kendine geldiğinde bu konuyu tekrar konuşacağız." Sahiplenici bir tavırla saçlarımı okşadı, önüme düşen bir tutam saçı kulağımın ardına itti, elini indirirken iç geçirdi. "Yanımda güvendesin." Benim için endişelendiği oldukça belli oluyordu.

Dudaklarımda parlak bir gülümseme oluştu. O sırada müziğin hızlı ritmi kulağıma dolduğunda aniden her şeyi unutup anın güzelliğine odaklandım ve yerimde heyecanla kıpırdanırken keyifli bir çığlık attım. "Hadi sahnenin önüne gidelim. Bu şarkı müthiş güzel, ben de söylemek istiyorum!"

Öne doğru fırladığımda Kağan dirseğimden tuttu. "Dur, bekle," dedi gitmeme engel olarak.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Ne oldu?" dedim.

"Bu akşamlık bu kadarı yeterli. Gidiyoruz." Sinirlenmiş görünüyordu.

"Nedenmiş?" Sersem sersem etrafıma bakındım. "Herkes şarkı söylüyor, dans ediyor, biz de katılsak ya," diyerek sızlandım. "Gitmeyelim, hem saat çok erken. Cansu da hâlâ burada."

"Arkadaşına veda et. Senin için gecenin sonu," dedi itiraz istemeyen sert bir tavırla. "Daha fazlası olmayacak."

"Kağan lütfen..."

Sertçe sözümü kesti. "Olmaz dedim. Uzatma. Gidiyoruz." Ses tonu tehdit ve uyarı doluydu.

Kaşlarımı çattım. Kolumu ondan kurtararak birkaç adım geriledim. "Sen kalmak istemiyorsan gidebilirsin," dedim dilim dolanarak. "Benim gitmeye niyetim yok."

Yüzünün her bir noktası memnuniyetsiz bir şekilde kasıldı. "Bu sarhoş halinle yalnız kalmana izin verecek değilim, unut bunu." Bir elini bileğime dolarken ciddileşti. "Kabul et ya da etme. Benimle geliyorsun."

Usanmış biçimde nefesimi bıraktım. "Hayır!"

Kağan bana hiç aldırmadı ve çok geçmeden çıkışa doğru yürüyerek beni de peşinden sürükledi.

"Ya Kağan ne yapıyorsun, bırak beni!"

"Yürü," dedi kısaca.

"Zorbalık yapmaktan vazgeç," diyerek koluna bir tane vurdum. "Beni istemediğim bir şeye zorlayamazsın!" Hırsımı alamadım koluna bir tane daha vurdum.

"Buket, kes şunu!" dedi uyarırcasına, alçak sesle. "Sakin kalmak için kendimi güçlükle tutuyorum, rahat dur."

Ofladım. Ne kadar ayak diretsem de nafileydi. Kağan'ın gücüne karşı koymam imkânsız olduğu için çaresizce adımlarına ayak uydurmak zorunda kaldım. İsteksizce yürürken

bir yandan da etrafıma bakınıp yardım istemeyi planladığım an bakışlarım Cansu'yu buldu ve yürümeyi bırakıp olduğum yerde kalıverdim.

Kağan'ı da durdurdum."Bir dakika izin verir misin, ne olursun Cansu'yu gördüm," dedim ve dikkat kesilerek birkaç metre ötemdeki manzarayı izlemeye başladım.

Cansu ile Emre hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. Aralarında ne geçiyorsa ikisinin de yüz ifadesi hoşnutsuzdu, hatta fazlasıyla sıkıntılıya benziyordu. Emre bir elini dağınık açık renk saçlarından geçirip derin bir nefes aldı. Huzursuzluğu hareketlerinden okunuyordu, bir şeylere fena halde bozulmuştu.

Cansu ağlayarak üzgün bir yüzle konuşmasına devam ediyordu. Arada hıçkırıyor, öfkeyle yanaklarına dökülen gözyaşlarını elinin tersiyle siliyordu. Ama hiç susmuyordu, sanki bugüne kadar içinde tuttuğu ne var ne yok bütün hislerini Emre'nin suratına vuruyordu. Emre, duyduğu her sözden sonra acı çekermişçesine yüzünü buruşturuyordu, bakışlarında ise yoğun bir özlem ve ihtiyaç vardı ama inatla sessiz kalıyordu. Gözleri aşkla, tutkuyla parlasa da yine de Cansu'yu susturacak, onu sakinleştirecek bir şeyler söylemiyordu. Derken Cansu son sözlerini de söyleyip ona kızgınlık dolu bir bakış attı ve arkasını dönerek hızla yürümeye başladı.

Emre, sıkıntıyla iki elini birden saçlarından geçirip ensesinde birleştirdi, üzgünce Cansu'nun arkasından baktı. Tereddütlü bir hali vardı, aklından neler geçiyorsa kendisiyle mücadele ediyor gibiydi. Yoğun bir duygu karmaşası yaşadığını anlayabiliyordum. İyice bunalmış halde bir elini

yüzünde gezdirdi, omuzlarında taşıdığı karanlık sırların yüküyle yorulmuştu, belki de artık yılmıştı. Şu andan itibaren ne yapacağını bilemiyordu sanki. Güçlükle yutkundu. Birkaç kez derin derin soluk alıp yavaşça verdikten sonra gözlerini kıstı, ardından sert yüz ifadesi yumuşadı. Sonunda içinde yaşadığı savaşa son vermişe benziyordu, aklında bir girdap gibi dönen ve birbiriyle çatışan düşünceler durmuştu sanki. Kafasında tereddüde dair her şeyi silip atmış ve o an kesin bir karar vermiş olacak ki hiç beklemediğim bir şey yapıverdi.

Emre, süratle Cansu'nun peşinden koşturdu, onu kolundan yakalayarak durdurdu ve gitmesine engel oldu. Cansu şaşkınlıkla neler olduğunu anlamaya çalıştı. Emre'nin bakışları ağırlaştı, duygu yüklü bir hal aldı. Birkaç kelimelik bir şeyler söyledi ve Cansu'yu hızla kendine çekip kollarının arasına aldı. Cansu'nun ağlaması şiddetlenirken birkaç saniye kıpırtısız kaldı, ardından o da kollarını Emre'nin beline doladı ve rahatlayıp omuzlarını düşürerek başını boynuna gömdü.

Vay canına! Acaba çok fazla sarhoştum da hayal görmeye falan mı başlamıştım?

Kağan beni tekrar yürütmeye başladı. "Yeter bu kadar, gidiyoruz."

Bakışlarımı Cansu ve Emre'den çekmeden, "Ya hayır, gitmek istemiyorum," dedim.

"Sana fikrini sormuyorum."

Başımı Kağan'a çevirdim. "Ama sormalısın. Çünkü yapman gereken bu."

Umursamazca cevap verdi. "Belki bir ara denerim, değişiklik olması için," dedi alaycı bir sesle. "Ama şu an o zamanlardan biri olmayacak, o yüzden sus ve dediğimi yap. Yürü."

Ofladım. "Gerçekle yüzleş. Ben yetişkin bir kızım ve kendi kararlarımı kendim verebilirim."

"Sarhoşken değil," dedi açıkça.

Surat astım. "Lütfen, biraz daha kalamaz mıyız?" diyerek itiraz edip küçük bir çocuk gibi sızlandım. "Cansu ile konuşmak istiyorum."

"Başkalarının özel hayatı seni ilgilendirmemeli."

Şaşkınlıkla suratına baktım. "O benim en yakın arkadaşım!" diye belirttim kızgınlıkla.

"Olabilir," diye karşılık verdi sakin bir sesle. Oldukça kayıtsız davranıyordu.

"Bana engel olman çok saçma, zaten bana her şeyi anlatacak. Gizli bir şeye tanık olmuyoruz ki."

Laflarıma aldırmadı. "Anlattığı zaman öğrenirsin o halde."

Bir ayağımı huysuzca yere vurdum. "Ama şimdi merak ediyorum, bekleyemem!" dedim aksi bir halde.

"Fazla merak iyi değildir derler," dedi kısa ve öz bir şekilde. Bir kaşını alaycı bir ifadeyle kaldırdı. "Tam da sana göre bir söz ha, ne dersin?"

Ufak bir çığlık attım. "Korkunçsun!" Onu nasıl ikna edeceğimden emin değildim, sanırım imkânı da yoktu.

İfadesi yumuşadı, ılımlı bir hal aldı. "Bebeğim iyi değilsin, güzel bir uyku çekip dinlenmem lazım. Seninle ilgileneceğim söz veriyorum ama şimdi gitmemiz gerek, burada daha fazla kalman doğru değil." Bakışlarındaki içtenlik ve

sıcaklık içimi ısıtırken aramızdaki kuvvetli bağ beni hızla ona doğru çekip kendisine hapsetti.

Şaşkın şaşkın ona baktım. "Sen beni önemsiyorsun."

Kaşlarını eğlenircesine yukarı kaldırdı. "Evet, önemsiyorum. Hem de çok." Gülümsüyordu.

Hafifçe tebessüm ederek uysal bir şekilde "Tamam, öyleyse gidelim," dedim.

Bir an afalladı. Sonra gülümsemesi büyüdü. "Bana bir iyilik yap, bir daha sakın içme tamam mı? Ciddiyim, sakın."

Başımı hızla iki yana sallarken bir yorgunluk çöktü üstüme. "İçmem," deyip yüzümü ekşittim.

Dışarı çıktığımızda Kağan'ın beni yönlendirmesine izin verdim ve bir kedi misali göğsüne sokuldum, yorgunluğum gitgide artıyordu. Garip ve rahatsız hissetmeye başlamıştım, başım şiddetli bir şekilde zonkluyordu. Sanki her an yere yığılıp bir daha asla kalkamayacakmışım gibi bitik haldeydim. Ayakta bile zar zor durabiliyordum ve sürekli sendeleyip dengemi kaybediyordum. Yardım almadan yürümem bile imkânsız gibi geliyordu.

Bir süre yürüdükten sonra durduk, tökezlediğimde Kağan dengemi sağlamama yardım etti ve önüme geçip yanaklarımı avuçlayarak başımı kaldırdı, yüzüne bakmamı sağladı.

"Buket iyi misin?" diye sordu endişeyle. "Biraz daha dayanabilir misin?"

Gözlerimi kırpıştırarak odaklanmaya çalıştım fakat duyduğum her ses garip bir uğultu gibi geliyordu, gördüğüm her görüntü bulanıklaşıyordu.

Hayır. "Evet."

Derince içini çekti. Yüzünde kararsız bir ifade vardı. "Bebeğim beni burada beklemeni istiyorum, yalnız kalabilecek misin, ben arabayı çıkaracağım."

Belli belirsiz başımı salladım. "Tamam," diye mırıldandım.

Elini enseme koyup beni kendine doğru çekti, alnıma yumuşak bir öpücük kondurarak, "Hemen döneceğim," dedi ve yanımdan ayrıldı.

Ne yapacağımı bilemeyerek ayaklarımın üzerinde hafif hafif sallandım, hâlâ kafamın içinde bitmeyen müzik seslerini duyabiliyordum. Kısık ayarda çalan karmaşık şarkılar beynimi işgal edercesine kulağıma sızıyordu. Sağ tarafımda bir aydınlık fark ettiğimde başımı o yöne çevirdim, inanılmaz parlaklıkta bir ışık yüzüme vurdu, hafifçe irkilerek gözlerimi kırpıştırdım. Bu aşırı derecede beyaz bir ışıktı ve hızla üzerime doğru gelerek gittikçe daha da büyüyordu.

Merakla kaşlarımı çattım, bunun ne olduğunu çözemiyordum.

Kendime engel olamadım ve ağır adımlarla ışığa doğru yürüdüm, dikkatimi çekmişti. Ben yürüdükçe parlak ışık çoğaldı, her yerden aynı yoğunluktaki ışıklar üzerime üzerime gelmeye başladı, sağımda, solumda, her taraftaydılar, bir çember gibi etrafımı sarmışları. Işıklardan biri bana çok yakındı, elimi kaldırıp ona doğru tuttum, parmaklarımın arasından sızan ışık gözlerimi kamaştırıyordu. Adeta binlerce yıldız benim için parlayarak dans ediyordu.

Birden içimde yığınla duygu birikti, nefes alış verişim sıklaştı, yabancısı olduğum bir heyecan dalgası bedenimi kaplayarak her bir hücremi ele geçirdi. Kendimi yıldızların ara-

sında süzülmüyormuş gibi hissettim, ışıkların bana uzanması çok hoşuma gitmişti, sanki usulca bana dokunarak üzerimden akıp gidiyorlardı. Mutlu bir iç çekişle gülümsedim ve kollarımı iki yana açarak kendi etrafımda neşeyle döndüm, bu fazlasıyla iyi hissettiriyordu, özgür, hafif ve bomboş.

Bir el sertçe dirseğimi tuttu. "Dur! Ne yaptığını sanıyorsun?" Kağan beni hızla çekiştirdi, zorla yürüterek yıldızlardan uzaklaştırdı. "Sana beni beklemeni söylemiştim, bunun hangi kısmını anlamadın?"

Gözlerimi kamaştıran parlaklığa bakmaktan kendi alamadım. "Yıldızlara gidiyorum," diye fısıldadım sersemce.

"Yıldız mı?" diye gürledi. "Delirdin mi sen?" Bir elini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi, başını onaylamaz bir ifadeyle iki yana salladı. "Yıldız sandığın şeyler araba farı!" dedi kızgın bir sesle. "Ve az daha ezilecektin!"

Dudaklarım aralandı. "Ah." Aklım karışmış bir haldeydi.

"Gel buraya," diyerek bedenimi kendine doğru çekip beni sıkıca kucakladı. Çenesini başımın üzerine koydu. "Beni çok korkuttun." Ses tonu endişeden boğuk çıkmıştı.

Kağan'ı dinlemiyordum. Dalgın dalgın karşıya doğru bakarken gözlerimi kısıp önümü daha net görmeye çalıştım ama etraf hâlâ bulanıktı ve baktığım yoğun beyazlık bana yine ışıl ışıl parlayan yıldızmış gibi görünüyordu. "Hayır yıldız onlar," diye geveledim düz bir sesle.

Geri çekildi. Nazik bir dokunuşla çenemi tuttu ve başımı yukarı kaldırıp gökyüzünü görmemi sağladı. "Yıldızlar orada."

"Aaa!" Heyecanla nefesimi tuttum. Simsiyah gecenin karanlığına dökülmüş irili ufaklı ışıldayan binlerce yıldızın görkemli görüntüsüyle çarpılmıştım. "Ne kadar çok yıldız var," dedim hayranlıkla. Ardından hevesle elimi havaya kaldırdım, beni büyüleyen gökyüzüne uzanmaya, yıldızlara dokunmaya çalıştım. "Dokunmak istiyorum, dokunabilir miyim?"

"Dokunmak mı?" Sanki hayatında duyduğu en garip şeyi söylemişim gibi çıkmıştı sesi.

Kolumu boş boş havada salladım. "Çok gerçekler, sanki canlı gibiler. Kalp atışlarını duyabiliyorum."

Kağan sıkılmışçasına nefesini bıraktı. "Pekâlâ, eminim dediğin doğrudur," diye homurdandı isteksizce. Kollarının arasında mücadeleci çırpınışlarıma karşı koyarak bir kolunu belime sardı. Sanırım beni yanında tutmakta kararlıydı.

Heyecanlı bir kahkaha attım. "Kokularını hissedebiliyorum. Kar gibi kokuyorlar."

Bana kafayı yemişim gibi baktı. "Daha ne kadar saçmalayacaksın, merak ediyorum."

Coşkuyla yerimde zıplayarak tepemizi işaret ettim. "Görüyor musun hepsi birden bana gülümsüyor."

Usulca güldü. "Evet, seni sevmiş olmalılar."

Kıkırdadım. "Bence bana bayıldılar! Bak," dedim heyecanla gözlerimi gökyüzünden ayırmadan. "Şimdi de bana göz kırpıyorlar."

Gülüşü keyifli bir hal aldı. "Bundan sonra alkol yasak sana, ciddiyim bebeğim yanına bile yaklaşmana izin vermeyeceğim. Kesinlikle uzak duracaksın."

Yine tatlı bir müzik sesi kulağıma süzülünce yerimde usulca sallandım. "Bana şarkı söylüyorlar, sen de duyuyor musun?"

"Bebeğim gerçekten iyi değilsin."

İç çekerek başımı indirdim ve bakışlarımı Kağan'ın yüzüne çevirdim. Gözlerim, büyüleyici tondaki masmavi gözleriyle buluştu. Odağımı kaybetmiştim ama son bir çabayla kendimi zorlayıp dikkatimi topladım. Uzun uzun gözlerinin ta içine bakabilmeyi başardım.

Bir kaşını soru sorarcasına kaldırdı. "Buket?"

Sessiz kaldım. Bir elimi kaldırıp yanağına koyduğumda meraklanarak kaşlarını hafifçe çattı. "Seni özledim," diye fısıldadım usulca. "Seni her gün özlüyorum. Hayatım boyunca kimseyi bu kadar özlememiştim."

Yutkundu. Gözlerini kapatıp burnundan yavaşça nefes alıp aynı yavaşlıkla nefesini bıraktı. Dokunuşumdan ve duyduklarından memnun gibi görünüyordu, sanki hep bu anı bekliyordu.

Yüzümü yüzüne yaklaştırdım. "Sen de beni özledin mi?" diye fısıldadım.

Gözlerini açtı, masmavi gözleri gittikçe koyulaşırken tutkuyla ağırlaştı. "Çok," dedi usulca. "Kelimelere dökemeyeceğim kadar çok."

Kocaman gülümsedim. "Yaşasın!" diye bağırdım mutlulukla.

Dudağının bir kenarı yavaşça yukarı kıvrıldı. "Daha sonra bu söylediklerini unutma olur mu?"

"Unutmam!" dedim coşkulu bir sesle. "Asla, asla, asla!"

Gür bir kahkaha attı, gözlerinde keyifli parıltılar dans ediyordu. "Umarım dediğin gibi olur."

Burnumu kırıştırdım. "Şey... Unutursam hatırlatabilir misin bana?" Kendime çok da güvenemiyordum, zihnim puslu bir sisle gölgelenmiş gibiydi.

"Hatırlatacağımdan emin olabilirsin," dedi kendinden emin bir sesle.

Midem aniden kasılınca gülüşüm soldu, acıyla yüzümü buruşturdum, nefesimi tutarken Kağan'ın tişörtünü avuçladım. "Kendimi kötü hissediyorum." Gözlerim hafiften kararınca alnımı omzuna dayadım. "Hiç iyi değilim."

Hızla beni yakaladı. "Tamam, tuttum seni."

"Ne olursun beni bırakma." Bilincimi kaybetmenin eşiğindeydim.

Ciddileşti. "Asla," dedi güven verircesine.

"Söz ver," diye geveledim zar zor duyulan bir sesle.

Kağan cevap veremeden gözlerim kapandı, sersem bir şekilde kollarına yığılıp kaldım.

26

Ayrılmayacağız. Bir kez daha bunun olmasına izin vermeyeceğim!

Kendime gelip gözlerimi açtığımda Kağan'ın kucağında olduğumu fark ettim. Hiç güçlük çekmeden beni taşıması nedense beni gülümsetti. Kırmızı halılarla döşenmiş, loş ışıkla aydınlatılmış uzun bir koridorda sağlam adımlarla yürüyordu. Kaşlarımı hafifçe çatarak neler olduğunu hatırlamaya çalıştım, en son karanlığa doğru sürüklendiğimi hatırlıyordum, bayılmıştım. Ne kadar süredir bilinçsizdim hiçbir fikrim yoktu ama kendimi acayip mutlu hissediyordum, hiçbir tasam yokmuşçasına gevşemiş gibiydim. Garip bir umursamazlık beni ele geçirmişti.

Mutlu bir iç çekişle Kağan'a baktım ve sessizce onu izlemeye başladım.

Başını yüzüme doğru eğdi, dudaklarında keyifli bir gülümseme vardı. "Uyanmışsın."

Hafifçe tebessüm ederken yanağımı kalbinin üzerine yasladım. "Hı hıım," dedim sarhoş sarhoş. Hâlâ yoğun bir sersemlik vardı üzerimde.

Güldü. "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Süper," dedim kısaca. Bakışlarımı ondan çekerken altdudağımı ısırdım. Süperden de öteydim, harika hissediyordum!

Geniş bir kapının önünde durduk. Kağan beni yavaşça yere indirdi, bir kolu hâlâ bana sarılıyken kapıyı açtı ve inanılmaz büyüklükte görkemli bir yere girdik.

Bakışlarım etrafta dolanırken, "Vay canına harika bir ev burası!" dedim hayranlıkla. "Çok zevklisin!"

Duvarların iki tarafı beyaz renkti ve kabartma desenlerle süslenmişti, bir duvar ise boydan boya siyah tuğlalarla bezenmişti. Hemen önünde ise devasa bir yatak vardı, örtüsü gri-siyah karışımı ipekti. Her iki yanına koyu renk ahşap komodinler yerleştirilmişti. Köşelerdeki antika görünen lambalar loş bir şekilde içeriyi aydınlatıyor, odaya şık bir hava katıyordu. Bir duvar ise tamamen camla kaplıydı, ince tül perdeler sonuna kadar açılmış ve içeriye şahane bir gece manzarası sunuyordu.

Kağan beni yatağa doğru yürüttü. "Aslında burası bir otel odası."

Yatağa oturdum. "O zaman harika bir oda! Ba-yıl-dım!"

Dudağının bir kenarı kıvrıldı. "Beğenmene sevindim."

Yüzüne bakıp kocaman sırıttım. "Ömür boyu bu odada kalabilirim." Kolunu çekerek yanıma oturmasını sağladım. "Seninle birlikte."

Kağan burukça tebessüm etti. "Yarın alkolün etkisi geçtiğinde böyle laflar ettiğin için kendine kızacaksın."

Gülümsemem yavaşça soldu. "Yarını umursamıyorum." Kolumu beline sararak başımı omzuna yasladım. "Şimdi ya-

nımdasın ya, bu bana yetiyor." Derin bir nefes alarak kokusunu içime çektim. Aniden derin bir üzüntü çöktü üstüme, kendimi hüzünlü ve ümitsiz hissediyordum.

Bedeni gerildi, kaskatı kesildi. Bir süre sessiz kaldı, sonra karşılık verdi. "Böyle olmak zorunda değil."

Yüzümü astım. "Mecburum," diye fısıldadım üzgünce.

Sıkıntıyla derin bir nefes aldı. Kolunu kaldırıp omzuma doladı ve şefkatli, yumuşak dokunuşlarla kolumu okşadı. "Değilsin."

Tenimde gezen sıcak elinin keyfini çıkararak burukça gülümsedim, sevgi dolu teması beni benden alıp nabzımı hızlandırdı. "Senin yakınlığını çok seviyorum," diye itiraf ettim. "Keşke zaman dursa, hep yanımda kalsan, hiç ayrılmasak."

"Ayrılmayacağız. Bir kez daha bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Geri çekilip başımı kaldırdım, gözlerim hafifçe kararsa da odaklanmaya çalışıp gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım, yüzüne dalgınca bakarken korkarak sordum. "Nasıl yapacağız, bize engel olacak, biliyorum."

Kaşlarını çattı, gözlerindeki kızgınlık şüpheyle birleşti, "Kim?" diye sordu yavaşça.

Yüzüm asıldı, tereddüt ettim. Kağan'a Onur'dan bahsetmek için feci bir istek duyuyordum ama derinlerde bir yerlerde bir ses beni ısrarla uyararak, "Sakın konuşma," deyip duruyordu. Sanki iki farklı güç beynimin içinde şiddetli bir savaşa tutuşmuş gibiydi.

Elimi alnıma götürdüm. "Başım çok ağrıyor," diye mırıldandım acı dolu bir sesle.

Kağan elimi tutarak alnımdan çekti, beni teşvik etmek istercesine ellerinin içine aldı. "Her şeyi düzeltebilirim bebeğim ama sana yardım edebilmem için bana her şeyi anlatmalısın," dedi yumuşak bir sesle.

Zar zor titrek bir nefes alıp başımı tekrar omzuna yasladım. "Çok yorgunum," dedim zayıf bir sesle.

Sıkıntıyla soludu. "Buket, konuşmamız gerek."

Bitkinlik beni esir aldığında karşı koyamadım ve daha fazla direnemeden hiçliğe teslim oldum, aşırı derecede uyku bastırmıştı. "Onur'dan nefret ediyorum," diye mırıldandım uyku sersemliğiyle.

Bedeni gerildi. "Neden?" diye sordu dikkatlice.

İç geçirdim. "O kötü biri, hayatımı darmadağın etti."

"Ne?" Kağan hızla geri çekildi.

Başım önüme düşerken gözlerimi araladım. Kelimeleri yuvarlayarak, "Neler oluyor?" diye sızlandım. Gözlerim yine kapandı, bir türlü ayık kalamıyordum.

Kağan beni sarstı. "Buket!" diye hiddetle ismimi söylediğinde irkilerek uyandım. İki elini yanağıma koyarak bana daha çok yaklaşıp gözlerimin içine baktı. "Bana bak!" Bakışları ürkütücü derecede sert ve karanlıktı.

Gözkapaklarımı zar zor açık tutmaya çabalarken gözlerimi yüzümden ayırmamaya çalıştım. "Ne istiyorsun benden, niye bağırıyorsun bana?" dedim ağlamaklı bir şekilde.

Kağan öfkeyle, "Bana hemen neden bahsettiğini anlatacaksın, abimle ne işin var?" diye sordu.

Bir an önce uyumak istediğim için bitkin bir sesle cevap verdim. "Onur'la bir anlaşma yaptım," diye geveledim ve daha

sözlerime devam edemeden başım Kağan'ın omzuna doğru düştü, karanlık beni uykunun kollarına taşımakta gecikmedi.

Ne kadar süre uyudum bilmiyorum ama yavaşça gözlerimi açtım. Uzunca esnemekten kendimi alamadım, tatlı bir yorgunluk vardı üzerimde. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunurken dirseklerimin üzerinde doğrularak yatak başlığına yaslandım, rahatça oturdum. Yatak yumuşacıktı. Yine içimde kıpır kıpır dolaşan mutluluk varlığını hissettirince aptal aptal sırttım. Bu duygunun kaynağı neydi bilmiyorum ama rahat bir sersemliğin başımı döndürmesi hoşuma gidiyordu. Tam karşımda üstsüz bir şekilde dikilen Kağan'ı görünce de heyecanım dalgalar halinde arttı ve mutluluğum içimden taşacak gibi oldu.

Üzerinde sadece belinden hafifçe sarkan siyah eşofman altı vardı ve bu ona salaş bir hava katmıştı. Kaslı ve pürüzsüz göğsü çıplaktı. Omuzları geniş, vücudu fazlasıyla yapılıydı. Boynuna doğru çıkan ve göğsünün sağ yanını kaplayan dövmesiyle müthiş görünüyordu. Bir kolunu kaldırmış ıslak siyah saçlarını kurularken banyodan yeni çıktığını anladım, kaslı kolu her hareketinde geriliyor, kasları daha da belirginleşiyordu, adeta tehlikeli oluşunu ve gücünü haykırıyordu. Aynen kolunun üst kısmına doğru yayılmış ejderha dövmesi gibi. Benzersiz bir şekilde öyle kusursuz görünüyordu ki saatlerce Kağan'ı izleyebilirdim, ona bakmak beni büyülüyordu. Farklı bir âleme doğru sürüklüyordu.

Bir kaşını kaldırıp küstah bir sesle, "Beni daha ne kadar izleyeceksin?" diye sorana kadar bön bön bakarak onu izlediğimin farkında değildim.

"Selam," dedim neşeyle. "Dövmelerine hayran kaldım. Çok hoş görünüyorlar, gözlerimi alamıyorum senden." Kendimi rahat hissediyordum, sanki her şeyi söyleyebilirdim ya da hiç düşünmeden içimden geldiği gibi davranabilirdim. Beni frenleyen, bana engel olan bir güç yoktu.

Mavi gözlerinden kendini beğenmiş bir ifade geçti. "Hâlâ itiraf günü mü yapıyoruz?"

Sevimlice gülerken onaylayarak başımı salladım. "Aklımdan geçen diğer şeyi de duymak ister misin?"

"Evet."

"Çok kusursuz görünüyorsun."

Kağan'ın dudaklarında gizemli bir tebessüm oluştu. "Devam et."

"Sanırım sana hayranım." Kıkırdıyordum.

Bir kaşını eğlenerek kaldırdı. "Bak sen." Memnuniyetle gülümsüyordu.

Özlemle iç ektim. "Sen bana baktıkça..." Midemi gösterdim. "Burada sıcak kıpırtılar oluşuyor, milyonlarca kelebek aynı anda uçuşuyor gibi hissediyorum. Sen yanımdayken sebepsizce aşırı mutlu oluyorum, sanki dünyanın en mutlu insanı benmişim gibi."

"Hımm," dedi muzip bir sesle. Gözleri keyifle parlıyordu. "Bu iş eğlenceli bir hal almaya başladı."

Umutla sordum. "Sen de böyle hissediyor musun?"

Derin derin gözlerimin içine baktı. Gülümsemesi yavaşça solarken ciddileşti, usulca yutkundu. "Hissediyorum," dedi boğuk bir fısıltıyla.

Kocaman gülümsedim. "Yaşasın!"

Gözlerim komodinin üzerine bırakılmış telefonuma kaydı. O sırada Cansu aklıma gelince, ona nerede olduğumu haber vermeyi akıl ederek telefonumu elime aldım, yirmiden fazla cevapsız aramayı geçerek hızla mesaj kısmına girdim ancak yeni gelen mesajları fark edince durdum. Cansu'nun çoktan bana mesaj atmış olduğunu gördüğümde içime tarifi imkânsız bir sevgi doldu.

Cansu: Buket!!!

Cansu: Seni Kağan'la çıkarken gördüm. Her şey yolunda mı?

Cansu: Arıyorum açmıyorsun, pufff sinirlendim.

Cansu: Endişeleniyorum! Mesajlarımı görünce acil cevap ver!

Cansu: Kızım neredesin, kaç saat oldu!

Mutlu bir çığlık attım. "Canım benim ya! Canım, canım, canım!"

Kağan kuşkuyla bana bakarken, "Ne oldu?" diye sordu.

Telefonumu göğsüme koyup sevgiyle sarıldım. "Cansu bana mesaj atmış, çok şeker değil mi, beni nasıl da merak ediyor güzel kalpli arkadaşım. Yerim ben onu, yerim."

Kaşlarını yukarı kaldırıp bana kafayı yemişim gibi baktı. Ancak cevap vermedi.

Elimi sallayarak onu geçiştirdim. "Ay tamam tutma beni, bir tanecik arkadaşıma cevap yazacağım."

Kafa karışıklığıyla gözlerini kıstı. "Seni tutmak mı, ağzımı açıp tek bir söz söylemedim bile."

Dudaklarımı büzdüm. "Eminim söyleyecek bir şeylerin vardı, ben bunu tahmin ederek konuşmanı engelledim."

"Pekâlâ," dedi ağır ağır. "Çok zekisin." Ses tonu gözlerini devirme gibi bir etki ortaya koymuştu.

Yüzüm ışıldadı. "Öyleyim değil mi!"

Başını geriye atıp uzunca nefesini bıraktı, sabır diler gibi bir hali vardı.

Kaşlarımı çattım. "Ama beni şu an gerçekten tutuyorsun." İşaretparmağımı tehditkâr bir şekilde salladım. "Meşgul etme beni!"

Kağan'ın yüzünde kızgınlık ve şaşkınlık arasında gidip gelen ifadeyi görünce haylazca kıkırdadım ve sonra da onu boş vererek başımı telefona eğdim, hızla mesaj yazmaya koyuldum.

Buket: Her şey yolunda, alkolü fazla kaçırmışım ama şimdi iyiyim. Tabii üzerime yapışmış mide bulantısı ve zonklayan baş ağrım dışında. Of lanet bir acı bu, imdat dostum!

Cansu: Sonunda cevap verdin. Şükür! Yanına gelmemi ister misin?

Buket: Hayır, eğlenmene bak sen. Beni merak etme, daha iyi olacağım.

Cansu: Sana bomba haberlerim var.

Buket: Dökül!

Cansu: Acayip bir şey oldu!

Buket: Heyecandan öleceğim!

Cansu: Emre ile barıştık!

Buket: Süper! Senin için çok sevindim! Kalp, kalp, kalp!

Cansu: Her şey inanılmaz derecede güzel gidiyor! Gece boyunca dans ettik, yanımdan bir an olsun ayrılmadı. Şoktayım!

Buket: Çok şeker!

Cansu: Sahneye çıkmama da izin vermedi gıcık. Benden şarkı söylememi isteyenleri tersleyip durdu. Müzik hayatımın içine etti üşütük.

Buket: Ayy! Kıskanç!

Cansu: Hem de öyle böyle değil, bir şarkı daha söylesem mi dediğimde delirdi resmen. İçinden bir ejderha çıktı!

Buket: Vay, kıskançlığı abartmış.

Cansu: Aynen. Bokunu çıkarttı!

Buket: Haha! Koptum!

Cansu: :D

Buket: :)

Cansu: Senden n'aber?

Buket: Hâlâ Kağan'la birlikteyim.

Cansu: Onu bir güzel dövmem gerekiyor mu?

Buket: Hayır! Sakin ol kızım, her şey yolunda, bana çok iyi davranıyor :)

Cansu: Puff, kıyamaz da :D

Buket: Kıyamam tabii, aşk o aşk!

Cansu: Neler kaçırdım acaba?

Buket: Anlatırım sonra.

Cansu: Kesinlikle anlatacaksın, sabırsızlanıyorum!

Buket: Meraklı :)

Cansu: Çok!

Buket: Siz şimdi ne yapıyorsunuz, barda mısınız hâlâ?

Cansu: Hayır az önce Emre ile çıktık. Sahile iniyoruz, gündoğumunu izleyeceğiz.

Buket: Vay canına! Aşırı romantik!

Cansu: Çok mutluyum, havalara uçuyorum!
Buket: Mutluluk şarkıları söyleyesim var!
Cansu: Ben söylüyorum bile!
Buket: Yarın tüm detayları alırım.
Cansu: Tamam kanka öptüm!
Buket: Ben de öptüm! Çok, çok, çok!

Yüzümdeki aptal sırıtışla telefonumu yerine bırakıp kendimi tekrar yumuşak yastıklara attım ve mutlu bir halde hiç zaman kaybetmeden uykuya daldım.

27

Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum!

Gözlerimi açtığımda yoğun parlak güneşin aydınlattığı bembeyaz, büyükçe bir odadaydım. Birkaç saniye uyku mahmurluğuyla boş boş tavana baktım. Ardından yumuşacık yastıkların arasında halsizce doğrulup oturur pozisyona geçmemle anında başıma şiddetli bir ağrı saplanması bir oldu. İnleyerek yüzümü buruşturdum. Midem de berbat durumdaydı, bulantı dalga dalga içime vururken elimi midemin üzerine koydum, kusmamak için direndim. Şu an, yataktayken kusmam hiç hoş olmazdı. Yavaşça nefes alıp vererek bulantımı kontrol altına almaya çalıştım.

Yüzüme düşen karman çorman saçlarımı alnımdan geriye iterken gözlerimi tembelce karşımdaki duvar saatine diktim. 16.35 idi. Neredeyse gün boyu saatlerce uyumuş olmama inanamadım. Kafam karışıktı, düşüncelerimi tam toparlayamıyordum. Alkol beni fena ezip geçmiş, tüm benliğimi perişan bir hale sokmuştu fakat kendimi zorladıkça parça parça bir şeyler hatırlamaya başladım. Neler yaptım, dün neler oldu, buraya nasıl geldim, net bir şekilde düşün-

meye çalışırken bir anda zihnime süzülen tek şey Kağan ve benim aptal sarhoş hallerim oldu. Gözlerim panikle iri iri açıldı. Sanki başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibi tüm yaşadıklarım aniden hızla gözümün önünden geçti.

Aman Allahım! Ben ne yaptım!

Telaşa kapılarak bakışlarımı dikkatle odada gezdirdim, korkarak Kağan'a dair bir iz aradım fakat görünürlerde yoktu. Yatakta sessizce bekledim, kıpırtısız bir şekilde banyodan herhangi bir ses geliyor mu diye dikkat kesildim ancak hiçbir ses duyamadım. Kesinlikle odada benden başka kimse yoktu, emin olmuştum. Buna şükrederek hızla üzerimdeki örtüleri atıp yataktan kalktım, yine bir baş ağrısı hissedince bu acıyı görmezden gelerek koşar adımlarla yürümeye başladım. Çantamı ve telefonumu kaparak kendimi aceleyle banyoya attım ve kapıyı ardımdan kilitledim.

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!

Aniden gelen şiddetli mide bulantısıyla hemen klozetin önüne çökerek acıyla kasıla kasıla midemdekileri boşalttım. Hafif bir titreme beni ele geçirmişti, alnım boncuk boncuk terlemiş, sanki bedenimi ateş basmış gibi hissediyordum. Öyle kötüydüm ki bir süre midemin yatışması için klozetin önünde, soğuk zeminde oturarak beklemem gerekti. Kendime gelmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

İyi olduğuma karar verdiğimde yavaşça ayağa kalktım. Elimden geldiğince kendime çekidüzen verdikten sonra banyodan çıktım. Ürkek adımlarla odanın içinde yürürken dilediğim tek şey bir an evvel kapıya ulaşmak ve buradan sessizce ayrılmaktı. Fakat odada işittiğim kaba sesle irkilerek yan ta-

rafıma döndüm ve çabamın boşa olduğunu anladım. Çünkü büyük korkumla, yani öfkeli bir Kağan'la karşı karşıya gelmiştim.

"Bir yere mi gidiyordun?" Duvara yaslanmış, ifadesiz bir yüzle beni izlerken kollarını göğsünde birleştirdi.

Rahatsızca kıpırdandım. "Şey... Ben..." Bir an duraksadım. "Odama gideceğim..."

Sözümü kesti. "Gitmeyeceksin," dedi itiraz istemeyen bir soğuklukla.

"Gitmem gerek," dedim zayıf bir sesle. Sarhoşken söylediklerimle yüzleşmeye henüz hazır değildim. Gözlerine bile bakamıyordum. Yanaklarım utançla yanıyordu.

Basitçe omuz silkti. "Konuşmadan olmaz."

İstemeyerek de olsa kirpiklerimin altından çekinerek ona baktım. "Kağan, lütfen bırak, gideyim," diyerek çaresizce yalvardım. "İsteğim dışında beni tutman çok saçma."

"Hayır dedim, uzatma. Kalıyorsun." Yüzünde gördüğüm tek şey patlamaya hazır bir volkanın korkutucu sakinliğiydi. "Ben istemediğim sürece kimse bu odadan dışarı çıkmayacak."

Gözlerim büyüdü. "Beni zorla buraya hapsedemezsin."

Bakışları delici bir hal alırken ağır ağır tüm bedenimi inceleyerek süzdü. "Görüyorum ki sonunda kendine gelmişsin." Gözlerinden alaycı bir parıltı geçti. "Dün aklın pek yerinde değildi."

Kendimi savunmak istercesine çenemi hafifçe kaldırdım. "Evet, neyse ki endişelenmene gerek kalmadı, şu an aklım başımda ve şimdi de müsaade edersen odama gideceğim,

yorgunum ve dinlenmek istiyorum." Gerçi o kadar saat uyumuştum ya neyse.

Gözlerini kıstı, bir süre sessizce beni izledi, gözlerini benimkilerden ayırmıyordu. "Aramızda bir şey geçmemiş gibi çekip gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Utancımı gizlemek için bakışlarımı kaçırdım. Ah, ne vardı sanki o kadar içecek!

"Oysaki dün sarhoşken gayet arkadaş canlısıydın." Ses tonundaki acımasız alay canımı sıkarken gözlerimi tekrar suratına çevirdim. Kibirle bana bakıyordu. "Kusursuz göründüğümü ve bana hayran olduğunu söylemiştin..." Yalandan düşünüyormuş gibi yaparak parmaklarını çenesinde gezdirdi. "Ha bir de seni heyecanlandırdığımı, seni mutlu ettiğimi itiraf ettin. Hatırladın mı?" diye sordu acımasızlığa devam ederek.

Ah! Gerçekten tüm bunları söylemiştim değil mi? Allah beni kahretmesin!

Bozularak iç çektim. "Bilinçsizce yaptığım konuşmaları bana hatırlatmayacak kadar kibar olmanı umardım."

Kayıtsız bir tavırla, "Hiçbir zaman kibar biri olmadım," diye karşılık verdi.

Öfkeyle gözlerimi kıstım. "Acımasızsın!"

Umursamazca karşılık verdi. "Sadece gerçekçiyim."

Duruşunu bozdu, aniden ciddileşerek bana doğru yürüdü. "Otur," dedi yatağı işaret ederek.

"Hayır," dedim cılız bir itiraz çabasıyla.

"Buket otur!" diye bağırdı hiddetle. "Beni sinirlendirmek istemezsin."

Korkarak geriledim. "Of, tamam kızma," dedim aceleyle. "Oturuyorum." Yenilgiyi kabul ederek yatağa geçip oturdum.

Karşımda dikildi, sorgulayıcı bakışlarını üzerime kilitleyerek kaşlarını çattı. "Dün bana parça parça bir şeyler anlattın. Oldukça ilginç konulardı, dikkatimi fazlasıyla çektiğini söylemeliyim."

"Öyle mi?" dedim kısık sesle. Hiçbir şey anlatmamış olmayı umuyordum ama hatırladığım kadarıyla kahretsin ki çenem hiç durmamıştı.

"Artık sarhoş olmadığına göre dün olanlardan ayrıntılı bir şekilde bahsetmek ister misin?"

Güçlükle yutkundum. "Neyden bahsetmem gerekiyor?"

İfadesi kararadı. "Bir düşün bakalım."

Hafifçe omuz silktim. "Ne demek istediğini anlamıyorum." Anlamazdan geliyordum ama acınası halde başarısız olduğumu biliyordum, bu yüzleşmeden kurtuluşum yoktu.

Sözlerim onu öfkelendirdi. "Buket," dedi dişlerinin arasından. "Son kez soracağım, bana anlatman gereken önemli bir şeyler yok mu?"

Vücudumdaki her kas gerildi. "Ne gibi?" Allahım ne olur bir mucize olsun da şu odadan çıkabileyim.

"Gerçekten bu konuşmadan kaçabileceğini mi sanıyorsun?"

Elimden geldiğince masum görünmeye gayret ettim. "Üzgünüm ama inan ki seni anlamıyorum. Sanırım senin bildiğin fakat benim bilmediğim bir şeyler dönüyor ortada," diye mırıldandım sessizce.

Rezillik! Kendimden utanıyorum!

Başını yavaşça yana eğdi ve bana baktı. "Aptal numarası yapmayı kesecek misin?"

"Şey... sadece, kafam dağınık... eğer bana biraz izin verirsen..."

Ah hayır iyice batırdım. Belki de sadece sessiz kalmayı denemeliyim.

Dudakları kıvrıldı ama gülüşü sıcaklıktan uzak, buz gibiydi. "Pekâlâ, hatırlamana yardımcı olacağım. Abim Onur'la yaptığın anlaşmadan başlayabilirsin konuşmaya."

Ciğerlerimden tüm hava çekilirken gözlerim korkuyla açıldı. Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Onur'u anlattığımı kesinlikle hatırlamıyordum, hangi ara ağzımdan kaçmıştı acaba!

"Evet, seni dinliyorum." Ses tonu yine öfkeyle sertleşmişti.

"Ben..." Ne diyeceğimi bilemeyerek sustum. Kesinleşmişti artık bitmiştim ben, hiçbir şekilde toparlayamazdım. Tüm olanları anlatmaktan başka çarem yok gibi görünüyordu. Ama ya Onur, Kağan'a anlattığımı öğrenirse bana ve aileme ne yapardı? Annemin geçirdiği trafik kazasını hatırlayınca korku bir şimşek gibi içime doldu, Onur bu kez daha ileri gider miydi, sırf benim tutamadığım çenem yüzünden annemin ya da babamın başına kötü şeyler gelir miydi?

Kağan artan siniriyle konuşmaya devam etti, "Acele et Buket, sabrım tükenmeden anlatmaya başla. Bu konunun peşini bırakacağımı sanıyorsan sana iyi şanslar."

İrkildim, ses tonunun sert ve kızgınlık dolu olması beni tedirgin etmeye yetmişti. Kağan korktuğumu görünce derince iç çekti, yüzündeki öfke azaldı. Bağırdığı için pişman

olmuşa benziyordu ancak sert duruşunu bozmadı, ısrarla konuşmamı bekliyordu.

Pes ederek yavaşça nefesimi bıraktım. "Onur, beni tehdit etti," dedim usulca ve nasıl tepki vereceğini anlayabilmek için gözlerimi yüzüne diktim.

Keyifsizce güldü. "Tahmin etmiştim," dedi kısaca. "Açıkla."

Rahatsızca kıvrandım. "Biliyorsun zaten başından beri birlikte olmamızdan hoşlanmıyordu."

Başını belli belirsiz salladı. "Ne dedi sana, ne zamandan beri devam ediyor bu?" diye sordu ürkütücü bir sakinlikle.

"Sen hapishaneye girdiğinde tüm olanlar için beni suçladı, senin hayatını mahvettiğimi söyledi, sana iyi gelmiyormuşum. Benden nefret ediyor, sanki her şeyin sorumlusu benmişim gibi davranıyor. Senden uzak durmam için beni zorladı. Başta kesinlikle kabul etmedim, bana inanmalısın Kağan. Onur'a direndim ama sonra beni ailemle tehdit etmeye başladı." Gözlerim yanınca sustum. Ağlamamak için kendimi tuttum. "Ona engel olamadım, üzgünüm karşısında duramadım. Ne derse kabul etmek zorunda kaldım, çok üzgünüm, yemin ederim çok üzgünüm..." derken dudaklarım titredi.

Kağan kaşlarını çatarak derin bir nefes aldı. "Sana bir şey yaptı mı?" diye yavaşça sorarken sanki alacağı cevaptan endişe ediyor gibi temkinli bir ifadeyle bana baktı.

"Bana değil ama... annem ufak bir trafik kazası geçirdi, tahmin edersin ki bu olayın arkasında Onur var. Bana ders vermek için kazayı kurguladı, ne kadar ciddi olduğunu görmem için o gün annemi eve o getirdi. Güya annemle ilgileniyormuş gibi davranıp durdu, onu hastaneye götürmüş, tedavi-

sini yaptırmış," dedim iğrenircesine. "Annem ona minnettar kaldı, onun çok iyi biri olduğunu sanıyor ama ben gerçeği biliyorum, çünkü bana açık açık uyarıda bulundu..." Sustum. Boğazımda büyüyen yumru konuşmama engel oluyordu. "Eğer dediklerini yapmazsam sırada babamın olduğunu söyledi, o annem gibi şanslı olmayacakmış... öyle dedi." Artık gözyaşlarımı tutamıyordum, usul usul ağlamaya başladım. "Babamı öldürmekle tehdit etti beni..."

Kağan sinirle yumruklarını sıktı, ellerinin eklem yerleri bembeyaz görünüyordu. "Siktir! Bunu yaptığına inanamıyorum, nasıl bu kadar ileri gider," dedi dişlerinin arasından konuşarak.

Telaşla konuşmaya devam ettim. "Annem de babam da suçsuz, Onur'un öfkesini hak edecek hiçbir şey yapmadılar. Benim hatalarımın bedelini onlara ödetmesine izin veremezdim. Ailem için çok korktum, hâlâ da korkuyorum. Babam İzmir'de annem de abinin şirketinde çalışıyor. Onur sürekli bir açığımı yakalamak için tetikte bekliyor, sürekli ensemde, devamlı beni rahatsız ediyor, anlaşmamızı hatırlatıyor. Sen Antalya'ya geldiğinde de beni aradı, bir kez daha uyardı. Senden kaçmamın, ayrılmamın tek sebebi bu, çok özür dilerim. Ne derse yapmak zorundaydım... Mecburdum."

Kuşkuyla gözlerini kıstı. "Ya şu sevgili muhabbetinin aslı neydi?"

Utançtan kızardım. "Beni unutman için sevgilim olduğu yalanını uydurdum. Belki böylece bitirirsin diye düşünmüştüm. Çok özür dilerim başka çarem yoktu. Yemin ederim seni

terk etmeyi hiç istemedim, senden ayrılmayı hiç istemedim..." Hıçkırdım. "Ne olur inan bana benim bir suçum yok..."

Yüzünden rahatsız olduğunu gösteren bir ifade geçti. Bana doğru yürürken gergin bir tavırla derince iç çekti. Yanıma oturup yumuşak bir bakışla gözlerimin içine bakarken gözyaşlarımı sildi. "Ağlamandan nefret ediyorum," dedi usulca.

Hıçkırdım. "Bana inanıyor musun?" Gözlerimi yüzünden ayıramıyordum. "Gerçekten gitmeni asla istemedim, asla..."

Gözlerimin içine büyük bir içtenlikle baktı. "Tabii ki sana inanıyorum, korkunu anlayabiliyorum ve seni kesinlikle suçlamıyorum bebeğim," diyerek beni yatıştırmak istercesine yanağımı okşadı. "Ağlama artık..." Dişlerini sıktı. "Bu canımı acıtıyor, seni üzgün görmeye dayanamıyorum."

Üzerimdeki huzursuzluk azalınca hafifçe tebessüm ettim, ıslak kirpiklerimin arasından Kağan'a bakarken kendimi rahatlamış hissettim.

Kağan, kucağımda birleştirdiğim ellerimi tutarak nazikçe sıktı. "Tüm bunları bana daha önce anlatabilirdin, birlikte bir çıkış yolu bulurduk. Neden anlatmadın?" Hayal kırıklığı sesinden belli oluyordu.

Üzüntüyle başımı önüme eğdim. "Yapamadım."

"Olanlarla tek başına baş etmek zorunda değildin bebeğim, bana karşı dürüst davranmalıydın. Ben her zaman senin yanında olurdum, sana yardım ederdim." Sesi yumuşak çıksa da altında yatan suçlayıcı bir ton vardı.

"Çok korktum Kağan, sana anlatırsam Onur öğrenirdi. Sonra da sırf sana her şeyi söylediğim için tehditlerini hayata geçirir, gerçekten de ailemi öldürürdü. Bunu göze alamazdım, üz-

günüm. Başka yolu yoktu, saklamam gerekiyordu. Onur'dan gerçekten çok korkuyorum, yapabileceklerinin sınırı yok. O merhametsiz ve zalim biri, hiç acıması yok."

Kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Benim hayatıma karışarak haddini aştı, yaptığı yanına kalmayacak." Yoğun bir öfke gözlerini doldurdu. "Abimi durduracağım söz veriyorum, ne sana ne de ailene hiçbir şekilde zarar veremeyecek."

Telaşa kapıldım. "Hayır, Kağan. Lütfen ona gidip bir şey deme. Sana anlattığımı öğrenirse bana çok öfkelenir, bitirir beni. Ne olur bu konu aramızda kalsın."

Çenesi kasıldı ve omuzlarının gerildiğini gördüm. "Endişelenme. Seni ondan koruyabilirim, sana hiçbir şekilde ulaşamaz, sana asla dokunamaz. Ona asla izin vermem," dedi yemin edercesine.

İçimdeki endişe yatışmadı. "Olmaz Kağan, ne olur onunla konuşma. Yalvarırım."

Sıkıntıyla iç geçirdi. "Bebeğim artık korkman gerekmiyor, ben senin yanındayım."

Başımı hızla iki yana salladım. "Seni de engeller, kimse Onur'u durduramaz ki. Sen de durduramazsın. Bizi ayırmak için elinden geleni yapmaya hazır, korkunç ve insafsız şeyler yapması gerekse bile umursamıyor, kimseden çekinmiyor."

Yatıştırıcı bir tonla, "Sorun olmayacak. Güven bana," dedi.

"Kağan lütfen sana anlattığımı öğrenmesin, beni onun karşısında savunmasız bırakma. Hiç değilse bir süre bekleyelim, nasıl davranacağımıza düşünerek karar verelim," dedim son bir çabayla.

Onur'un benden nefret ettiği gerçeği ve yapabilecekleri beni dehşete düşürüyordu.

Bakışları yumuşadı. "Bebeğim," dedi anlayışlı bir sesle. "Bundan böyle senden ayrı kalmayacağım. Seni seviyorum ve seninle birlikte olmak istiyorum." Elimi alıp kalbinin üzerine yerleştirdi, kalp atışlarını avucumun altında hissedebiliyordum. "Sensizlik daima kalbimi ağrıttı, aramızdaki mesafe işkenceden farksız. Bu acıya daha fazla katlanmayacağım. Seninle olmaktan beni kimse alıkoyamaz."

Dudaklarım aralandı. "Kağan..." Hissettiğim duygu yoğunluğundan konuşamadım.

İnatla sözlerine devam etti. "Senden vazgeçmeyeceğim, beni anlıyor musun?" dedi kesin bir dille. "Bunun için ne gerekiyorsa yapacağım. Sadece inan bana. Kimsenin seni incitmesine izin vermem. Seni güvende tutacağım." İtiraz istemediği çok açıktı.

İçim sıcacık bir hisle dolarken tatlı bir ürperti bedenimi sardı. "Ben de senden ayrı kalmak istemiyorum, artık olmaz." Kağan'ın yanımda olduğunu bilmek bana güç vermeye yetmişti. "Ama o, senin abin..."

Gözleri kendinden emin bir ifadeyle parladı. "Önemli değil, senin için abime karşı mı durmam gerekiyor?" Kararlı bir ifadeyle başını salladı. "O zaman dururum, hiç şansı yok. Çünkü seni öyle çok seviyorum ki tüm dünyayı karşıma alabilirim."

Hafifçe gülümsedim, yanaklarımı ateş kapladı. "Ben de seni seviyorum." Kağan'a ilk defa onu sevdiğimi söylemiştim ve nasıl tepki vereceğini merak ederek dikkatle yüzüne baktım.

Bir an durdu. Mavi gözleri arzuyla koyulaştı, derin derin gözlerimin içine bakarken dudakları yavaşça kıvrıldı. Elini enseme koyup beni hızla kendine doğru çekti ve yoğun bir şekilde öpmeye başladı. Hiç vakit kaybetmeden uzun zamandır beklediğim öpücüğün keyfini çıkararak güldüm. Kağan avucunu yanağıma koyarak öpüşünü daha da derinleştirdi, dudaklarının her dokunuşu tutkuyla beni yakarken heyecanla titredim. Kollarımı boynuna sardım ve öpüşüne aynı tutkuyla karşılık verirken kendimi ona iyice bastırdım. Dudaklarımdan bir inleme kaçtığında Kağan sesimi dudaklarıyla hapsetti, beni hiç bırakmayacakmış gibi, sanki onun için bu dünyadaki her şey demekmişim gibi beni öpmeye devam etti. İçimde yığınla duygu birikip kalbimi deli gibi hızlandırırken nabzımın kulaklarımda attığını duyabiliyordum. Onu fena özlemiştim ve onun da beni aynı şekilde özlediğini görmek müthiş hissettiriyordu.

Kağan geri çekildiğinde alnını alnıma yaslayarak keyifle gülümsedi. Dudakları hâlâ dudaklarımın üzerindeyken, "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum," diye fısıldadı usulca.

İçtenlikle tebessüm ettim. "Sana güveniyorum."

Derince iç çekip gözlerini kapattı. "Seni seviyorum bebeğim."

Tekrar sevgilimi öpmeden önce dudaklarına doğru mırıldandım. "Ben de seni seviyorum Kağan Öztürk. Hem de uzun zamandan beri."

Ve kalbim aşkla dolup taşarken bu kez dudaklarımızı ateşli bir öpücükle ben birleştirdim.

28

Tekrardan birlikte ve mutlu!

Kağan'la birlikte akşam yemeğine inerken mutluluktan havalara uçuyordum. İçim kıpır kıpırdı, midemde yaşayan kelebekler uzun zamandan sonra yeniden canlanmıştı ve her saniye sevinçlerini göstererek içimde uçuşup beni heyecandan kıvrandırıyorlardı. Acayip iyi hissediyordum ve bir türlü yerimde duramıyordum. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Kağan'la el ele yürürken sürekli birleşen ellerimize doğru kaçamak bakışlar atıp şımarık şımarık sırıtmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Sanki rüyadaydım ve eğer öyleyse lütfen kayıtlara geçsin, kesinlikle uyanmak istemiyorum!

"Birileri çok mutlu anlaşılan," diyen Kağan, elimi bırakıp kolunu omzuma attı ve beni kendisine doğru çekip başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Aklından neler geçiyor merak ediyorum."

"Sen desem." Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Acayip mutluyum çünkü yanımdasın..." Çenesinin altına bir öpücük kondurdum. "Tekrar birlikte olduğumuza inanamıyorum."

"İnansan iyi olur, çünkü bundan sonra bu hiç değişmeyecek."

Kağan'ın ilgili tavırlarının arasında eriyip giderken neşeyle gülümsedim. Birlikte mutlu mutlu restorana girdik. İçerisi fazlasıyla kalabalıktı, okulun yarısından çoğu akşam yemeği için masaları doldurmuştu. Herkes neşeli bir şekilde üçerli dörderli gruplar halinde masalara oturmuş, akşam yemeklerinin keyfini çıkarıyorlardı. Etrafa konuşma seslerinin yanı sıra hafif bir yemek müziğiyle çatal bıçak sesleri hâkimdi. Arada sırada duyulan neşeli kahkahalar ortama canlı bir hava katıyordu.

Ağır ağır yürürken, "Kendini nasıl hissediyorsun, dünden sonra daha iyi misin?" diye sordu sağlığımı önemseyerek.

"İyiyim, beni düşünme," dedim tatlı tatlı. "Hafif bir ağırlık var üzerimde ama yemek yersem geçer herhalde."

"O zaman bir güzel karnını doyuralım."

"Süper olur, çok açım ve tabak tabak yemek için yalvarabilirim."

Tabaklarımızı tepeleme doldurup kendimize köşede, cam kenarında boş bir masa bulup oturduk. Kağan her şeyden fazlasıyla almam için ısrar etmişti, ben de almıştım. Yerime yerleşirken bakışlarımı etrafımda gezdirerek Cansu'ya bakındım ama görünürlerde yoktu.

"Cansu'yu ya da Emre'yi görebiliyor musun?" diye Kağan'a sordum, bir yandan da bardaklarımıza su dolduruyordum.

Kağan da başını çevirip çevresine baktı. "Hayır, göremiyorum."

"Biliyor musun sonunda barışmışlar." Sonradan aklıma gelince ekledim. "Ama zaten dün sen de görmüştün onları, hatırladın mı? Çok romantikti değil mi?"

Kağan önüne dönerken bakışlarından çözemediğim bir duygu geçti. Bir elini simsiyah dağınık saçlarından geçirip daha da dağıttı, bakışlarını benden çekti ve konuşmayarak sessiz kalmayı tercih etti.

"İkisi için de çok sevindim. Sonunda Emre'nin aklının başına gelmesi iyi oldu. Umarım bir kez daha hata yapmaz ve Cansu'nun kalbini kırmaz." Israrla Cansu ve Emre hakkında konuşmaya çalışıyordum ama Kağan pek oralı olmuyordu.

Konuyu kapatmak istercesine tabağımı işaret etti. "Yemeğini ye."

Pes ederek konuşmayı kestim. Çatalımı elime alarak tabağımdaki domatesli et sotemden hızla yemeye başladım. "Immm..." Harikaydı. "Hayatımın en güzel yemeği," diye inledim memnuniyetle. Bir yandan da patates kızartmamdan yemeyi ihmal etmedim. "Acayip güzel."

Kağan eğlenmişçesine gülümsedi. "Seni mutlu görmeye bayılıyorum," diyerek hayranlıkla beni izledi. "Gülümsemen çok şirin, özellikle de gülünce gamzelerin büyüleyici görünüyor." Bakışları derinleşti. "Bazen sadece seni izlemek istiyorum ve sırf benim için gülümse istiyorum."

Yanaklarım utançla yanarken, "Abartma," dedim.

Güldü. "Ciddiyim, gülüşün öyle güzel ki saatlerce sana bakabilirim. Hiç bıkmam."

"O halde muhtemelen aptal sarhoş hallerime de bayılmış

olmalısın," dedim ona sataşarak. "Hatırladığım kadarıyla her şey aşırı derece komikti, gülmekten kendimi alamıyordum."

Aptal davranışlarım zihnimde canlanınca yüzümü ekşittim. Keşke tüm geceyi toptan silip atabilseydim diye geçirdim aklımdan. Süper olurdu!

Kızarcasına kaşlarını çattı. "Hadi oradan," dedi beni tersleyerek. "Kesinlikle bir kez daha o kadar içmek yok ve bu kesin kural. Anlaştık mı?"

Başımı olumlu anlamda salladım. "Endişe etme aynı fikirdeyim, akşamdan kalma olmak cidden berbat bir durummuş. Tekrar tecrübe etmek istediğim bir şey değil."

Sakince cevap verdi. "Ne sanıyordun ki, o kadar abartırsan olacağı buydu. Ne kadar içtiğini tahmin bile edemiyorum."

Derince iç çektim. "Canım sıkılmıştı."

Dudaklarında belli belirsiz gizemli bir tebessüm oluştu. "Neden acaba?"

Dik dik suratına baktım. "Sen söyle."

Yüzünde küstah bir ifade belirdi. Cevap vermedi, sadece çarpık bir şekilde gülümsedi. Ağır ağır yemeğini yedi.

Konuşması için teşvik ettim. "Bir tahminin var gibi görünüyor."

Gözlerimi delip geçen mavi gözleri koyulaştı. "Kıskançlık sana fena halde yakışıyor," derken gülümsemesi büyüdü, keyifli bir hal aldı. "Böyle davranman hoşuma gitmeye başladı."

Gözlerimi devirip ona buz gibi bir bakış attım. "Gıcıksın," diye Kağan'ı azarlarken bakışlarım salonun girişine takıldı. Anında yüzümü memnuniyetsizce buruştururken

gözlerimi de nefretle kıstım, çünkü sevmediğin ot burnunun dibinde biter misali içeriye giren kişi Gül'dü!

Hay lanet!

Yanında Melis ve Ceren vardı. Dürüst olmak gerekirse yine her zamanki gibi çok güzel ve kusursuz görünüyordu. Üzerinde vücut hatlarını belirginleştiren, sırtı açık bluz, uzun bacaklarını sergileyen minicik bir etek vardı. Sarı saçları ışıl ışıl parlıyordu, dolgun dudakları ve siyah göz kaleminin yardımıyla da yeşil gözleri yüzünün güzelliğini ortaya çıkarıyordu. İçimde derin bir kıskançlık büyümeye başladı. Her saniye Gül'den daha çok nefret ederken ona kötü kötü bakarak yürüyüşünü takip ettim ve yemeğe inmeden önce neden odama uğrayıp üzerimi değiştirmedim, neden görünüşüme çekidüzen vermedim diye kendimi sorguladım.

Çok geçmeden Gül de beni fark etti. Gözlerini kısarak bana iğrenircesine kin dolu bir bakışla karşılık verdi. Ardından gözlerini benden ayırarak yavaşça karşıma kaydırdı ve Kağan'ı gördü. Kaşları sinirle çatıldı. Bizi birlikte görmeyi beklemiyordu anlaşılan. Onun adına, "Hay aksi," diye düşünerek içimden zafer kazanan bir tavırla kıs kıs güldüm.

Gül tekrar bana baktığında ellerini yumruk yaptığını gördüm. Kızgınlığını gösterircesine bakışları saf öfkeyle parladı ve dudakları tiksintiyle düz bir çizgi halini aldı. Kağan'ı tekrar kaybetmeye katlanamıyordu, yenilmeyi hazmedemiyordu ve tüm bunlara sebep olduğum için benden nefret ediyordu.

"Bak işte geldi sinsi cadı," dedim aksi bir sesle. "Yine gözlerini senden ayırmıyor."

Kağan şaşkınlıkla, "Kim?" diye sordu, bakışlarımı takip ederek Gül'ü gördü.

Hızlıca, "Sen bakma," diyerek Kağan'ın dikkatini tekrar üstüme çektim ancak ben gözlerimi Gül'den ayırmamıştım. "Gıcık oluyorum şu kıza, hiçbir fırsatı kaçırmadan sana yanaşması çok sinir bozucu. Şimdi bile masamıza gelip gelmemek için içsel bir mücadele verir gibi görünüyor." Başımı Kağan'a doğru çevirirken gözlerimi büyüttüm. "Tetikte bekleyen bir avcı gibi, korkunç! Hiçbir fırsatı kaçırmıyor parazit."

Beyaz dişlerini ortaya sererek keyifle güldü. "Belki de beni asla yalnız bırakmamalısın."

Gülüşüne eşlik ettim. "Hiç merak etme," diyerek onu onayladım. "Bundan sonraki planım bu olacak. Sevgilimi kimseye kaptırmam." Ciddileşerek iç çektim. "Ama gerçekten onu senin yanında görmeye dayanamıyorum. Buna dikkat et ne olur."

Kağan da ciddileşti. "Onunla ilgilenmiyorum Buket, endişen gereksiz."

Huysuzca surat astım. "Partideyken ilgileniyor gibiydin."

Gülmemeye çalışırcasına altdudağını dişlerinin arasına aldı. "Dikkatini çekeceğini biliyordum."

"Bravo planın işe yaradı," dedim alaycı bir şekilde. "Ama beni sarhoş etmeye de yaradı. Artık nasıl bir travma yaşadıysam ilk defa o kadar içtim biliyor musun?"

Kararlı bir sesle, "Ve son içişin olacak," dedi.

"Her neyse," diyerek konuyu yine Gül'e getirdim. "Artık sana ulaşmak istediğinde karşısında beni bulacak," dedim kesin bir dille. "Sen yasak bölgesin." Masanın üzerinden

uzanarak elini tuttum. Gül'e net bir şekilde Kağan'ın benim sevilim olduğunu göstermeye çalıştım, böylece artık onun etrafında dolaşmamasını umut ediyordum. Hatta sonsuza dek unutmasını diliyordum.

Kağan eğlenmişçesine kahkaha attı. "Şimdi de kendi bölgeni mi işaretliyorsun?"

"Evet, aynen öyle yapıyorum..." dedim meydan okuyarak. Ardından Gül'e bakıp onu sinir etmek için kibirli bir gülücük attım. Dudaklarımı kıpırdatmadan, "Bak yüzsüz cadı hâlâ bizi izliyor, başka işi yokmuş gibi çakıldı kaldı," diyerek Kağan'a bilgi verdim.

Gülüşünün arasından, "Boş ver onu şimdi," dedi. Kıskançlıklarımla bayağı bir eğleniyordu. "Akşam ne yapmak istersin bana onu söyle."

Bakışlarımı Gül'den çekip Kağan'a döndüm. "Sahile gidebiliriz. Şenlik ateşi yakılacağını söylemişlerdi. Bütün okul orada olacak, biz de katılabiliriz." Biraz sıcakladığım için uzun saçlarımı omuzlarımdan geriye iterek boynumu açığa çıkardım. "Cansu ve Emre de gelir belki, sonra da bir kafeye gideriz. Çift buluşması yaparız, harika olur. Tüm yaşananlardan sonra hepimize iyi gelir."

"Olur tabii, eğer istiyorsan..." Bir an duraksadı, bir gözünü kısarak bakışlarını şöyle bir üzerimde dolaştırdı ve kaşlarını çattı. "Ama önce elbiseni değiştir." Yüz ifadesi hoşnutsuzdu.

Başımı eğip kırış kırış duran beyaz elbiseme baktım. Gece boyunca gecelik misali üzerimde kaldığı için iyice sünmüş, sarkmış, saçma sapan bir hal almıştı. Neredeyse iç

çamaşırımın kenarları çıkmış ve bazı kısımları da belli oluyordu. Mahcup bir tavırla başımı kaldırdım.

"Kötü görünüyor değil mi, çok dikkat etmemiştim. Keşke yemeğe inmeden odama uğrayıp başka bir kıyafet giyseydim," diyerek hayıflandım.

Kağan rahatsız bir şekilde göğüs kısmımı işaret etti. "Fazla açık," dedi sert bir sesle.

Afalladım. "Ah," dedim şaşkınlıkla ve elbisemin derin yakasını biraz çekerek göğüs dekoltemi kapattım.

"Açık kıyafetler giyinmenden hoşlanmıyorum." Sesi kulağa tatsız geliyordu. "Bunu kaç kez daha söylemem gerekecek sana?"

Hemen savunmaya geçtim. "Ben fazla açık giyinmiyorum ki." Yani çoğunlukla.

Bana inanmayan bir bakış fırlattı. "Bebeğim Antalya'ya geldiğimden beri seni nerede görsem canımı sıkan kıyafetler giyinmiştin. Seni durdurmak için ne yapmam lazım, tüm kıyafetlerini yok mu etmeliyim?"

"Ya hayır, daha neler," dedim üzgünce. "Şakası bile korkunç."

Sertçe, "Şaka yapmıyorum," dedi açık açık. "Bu işi kolay ya da zor yoldan halledebiliriz, karar senin."

Kaşlarımı şaşkınlıkla yukarı kaldırdım. "Kağan böyle yapman çok mantıksız..."

"Ben ciddiyim ve bu konu tartışmaya açık değil."

"Ama ben zevkli olduğumu düşünüyorum ve elbise seçimlerimi seviyorum. Dolabım şahane ötesi kombinlerle dolu. Giymemek büyük haksızlık olur."

"O halde dolabını değiştirme zamanın gelmiş gibi görünüyor."

Surat astım."Fırsatım varken üzerimdeki elbisemin tadını çıkarayım bari."

Meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı. "Antalya'da olduğun süre boyunca tatili odanda geçirmek ister misin?"

Gözlerim inanmazlıkla büyüdü. "Şimdi de beni tehdit mi ediyorsun?"

Mavi gözleri fırtınalı bir bulut gibi karardı "Ben tehdit etmem," dedi sakince. "Biliyorsun."

Sızlandım. "Beni kısıtlaman hoş değil, böyle davranman hiç adil olmuyor."

Bakışlarında kararlığının keskin izleri göründü. "Bu konuyu daha önce konuşup hallettiğimizi sanıyordum. Yanılıyor muyum yoksa?" diye sordu kendinden emin bir sakinlikle.

Sorusuna cevap vermeyi reddederek su bardağıma uzandım, uzun bir yudum alarak geri bıraktım. Kazanamayacağım bir tartışmaya girmekten kaçınıyordum, belki daha sonra biraz daha ısrarcı davranarak seçimlerimde bana güvenmesini sağlayabilirdim. Ancak şu an hiç sırası değildi ve susmak en mantıklı yol gibi görünüyordu.

"Geçen gün sahilde beni öldürmek ister gibi görünüyordun, nedeni şimdi anlaşıldı. Sanırım bikinimi de sevmedin," dedim iğneleyici bir sesle.

"Nefret ettim," dedi yine sakince. "Bir daha giyemeyecek olman çok yazık." Ne kadar sakin görünse de kararan gözleri öfkesini belli ediyordu.

"Ama ben beyaz bikinimi seviyorum. Bana yakışıyor."

Hızla cevap verdi. "Evet, çok yakışmıştı, hem de fazlasıyla." Kaşlarını çattı. "Sorun da burada işte. Giymemen için bir sebep daha."

"Ah..." Utandığımı hissettim, yanaklarım yanmaya başlarken karnımda da garip kıpırtılar oluştu.

"Ciddiyim." Yüzünü memnuniyetsizce buruşturdu. "Tişörtümü çıkarıp sana giydirmemek için kendimi güçlükle tuttum."

Hayretle kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Bu... pek hoş olmayabilirdi."

Derince iç çekip içimi eriten bir şekilde uzun uzun gözlerimin içine baktı. "O gün plajda çok güzel görünüyordun. Nefes kesiciydin," dedi alçak sesle. "Bir yanım her şeyi siktir edip seninle konuşmak istedi, sana sarılmak, sana dokunmak, seni saatlerce öpmek istedi. Diğer yanım ise sana çok öfkeliydi, söylediğin sözler beni çok sinirlendirmişti, unutamıyordum. Özellikle şu sevgili zırvalığı beni delirtti."

Üzüntüyle başımı salladım. "Ve sen öfkeli yanına kulak verip gittin. Ardına bile bakmadan hızla uzaklaştın."

"Beni bunun için suçlayabilir misin?" Sesi yumuşak çıkmıştı ama yine de alttan alta sertliği sezebiliyordum.

Zayıf bir sesle cevap verdim. "Hayır," dedim yavaşça. "Senin için zor olmalı." Kendimi suçlu hissederek gözlerimi kaçırdım.

"Tahmin bile edemezsin."

Kaçamak bir bakış attım. "Kendini iyi hissettirir mi bilmiyorum ama şunu bilmeni istiyorum. Benim için de çok

zordu, yaptığım şeyleri isteyerek yapmadım Kağan. Sen üzüldükçe ben daha fazla üzüldüm."

Burnundan yavaşça nefes alıp aynı yavaşlıkla bıraktı. "Bebeğim sana inanıyorum, açıklama yapmana gerek yok," dedi beni rahatlatmak istercesine. "Artık bizim dışımızda hiçbir şey düşünmeni istemiyorum. Tamam mı?"

Minnettar olarak gülümsedim. "Tamam," dedim ve yemeğimi yemeye devam ettim

Yemekten sonra planladığımız gibi sahile ineceğimiz için fazla oyalanmadan birlikte yemek salonundan çıktık. Tabii çıkmadan önce Gül'e küçümseyen bir bakış fırlatmayı ihmal etmedim. O da nefretle gözlerini kısarak bana karşılık vermekte gecikmedi.

Kağan yine kıskançlık yaptığımı görünce keyifle gülmeye başladı ve sahiplenircesine elimi tutarak hafifçe sıktı. Dudaklarını kulağıma yapıştırarak, "Yaramazlık yapma," dedi alçak sesle.

Yakınlığı acayip hoşuma gittiği için neşeyle kıkırdadım. "Sadece veda ediyordum," dedim masumca.

"Acımasızsın bebeğim." Gülüşünün arasından elimin üzerine yumuşak bir öpücük kondurarak beni ödüllendirdi.

Odama çıkmak üzere asansörü beklediğimiz sırada sırtımı duvara yaslayıp Kağan'a tatlı tatlı baktım. Hemen önümde duruyordu ve o da güzel mavi gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

"Bana hazırlanmam için bir saat ver, senin için çok güzel olmak istiyorum."

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına itti. "Benim için her halinle güzelsin, çabalamana gerek yok." Eğilip dudaklarıma küçük bir öpücük koyup dudakları dudaklarımın üzerindeyken konuşmaya devam etti. "Zaten beni büyülüyorsun..." Altdudağımı hafifçe dişledi. "Öyle güzelsin ki kendin dışında her şeyi siliyorsun benim için," diyerek dudaklarımızı uzun bir öpücükle birleştirdi.

Talepkâr dudaklarının aynı anda hem sert hem de yumuşak baskısıyla dağıldım. Öpüşü çok şiddetliydi. Gittikçe büyüyen heyecanım nefesimi kesiyordu, bir yandan da iliklerime kadar işleyip damarlarımda dans ediyordu. Avucu yanağımdaydı, dokunuşu ateş gibiydi, bedenimi acımasızca titretiyordu. Dudakları hiç durmadan benimkileri işgal ederken vücudumdaki her hücreye hükmediyordu, heyecandan deliriyordum, bedenimle birlikte ruhum da heyecanla kasılıyordu. Mutluluğum devasa boyuttaydı ve ayaklarımı yerden keserek kuvvetli bir coşkuyla başımı döndürüyordu.

Geri çekildiğimde nefes nefeseydim. Hisler denizinde paramparça olurken Kağan'a âşık olduğuma bir kez daha emin oldum. Beni öpücükleriyle sahiplenmesi mükemmeldi ve sanki uzun zamandan beri nihayet nefes alabiliyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Beni heyecandan öldürüyorsun," diye itiraf ettim titrek bir sesle.

"Sense bana hayat veriyorsun." Dudakları çenemden kulağıma doğru küçük öpücükler bırakarak dolaştı. "Seni seviyorum." Bir eli ensemdeyken diğer elini belime koydu, hafifçe sıktıktan sonra, elini yavaşça bel kıvrımımda dolaştırarak arkaya doğru kaydırdı, yakıcı dokunuşlarla sırtımı okşadı.

"Sana doyamıyorum... Hep daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum... Tekrar tekrar seni öpmek istiyorum."

Sözleri beni kendimden geçirmeye yetti. Dudaklarımdan zayıf bir inleme kaçmasına engel olamadım. Adeta alev alev yanıyordum.

Kağan, "Sen benimsin," diyerek boynumu hafif ısırıklarla öpmeye başladı. "Sadece benim."

"Her zaman," diye karşılık verdim güçlükle çıkan sesimle.

Öpücüklerinin arasından konuşmaya devam etti. "Yaşama sebebimsin, asla sensiz olamam. Hayatımdaki en güzel şeysin."

İç çekerek sertçe altdudağımı dişledim. Kağan'ın ateşli öpücüklerinde kayboldum. Bütün duyularım canlanmıştı. Kalbim göğüskafesimi zorlarcasına çılgınca atıyordu. Tarifi imkânsız duygu yoğunluğu şiddetle kalbimi sarınca kesik kesik soluyarak yavaşça gözlerimi kapattım. Dünya benim için dönmeyi bırakmıştı sanki ve hayatta ihtiyacım olan tek şeyin Kağan olduğu gerçeğinden başka bir şey düşünemiyordum.

Asansörün geldiğini belli eden zil sesi aramızda yankılanınca öpüşmeyi kestik. Titreyerek elimi göğsüne koydum ve başımı omzuna yasladım. "Artık gerçekten gitmeliyim," diye mırıldandım boynuna doğru. Bir yandan da nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum.

Bir eli sırtımdan aşağı yukarı gezinirken bir eliyle çenemi tutup kaldırdı, yüzüne bakmamı sağladı. "Biraz daha kal desem?"

Yalandan kaşlarımı çattım. "Sahile ineceğiz diye anlaşmamış mıydık biz, bunun için de hazırlanmam gerek. Aklımı çeliyorsun ve yaptığın tam bir oyunbozanlık," deyip sızlandım. Hâlâ nefes nefeseydim.

Umursamazlıkla omuz silkti. "Elimde değil, içimden seni alıkoymak geçiyor. Bir yanım seni bırakmamak için fazla istekli."

Burnumu çenesine sürttüm. "Bu kulağa beni hiçbir zaman bırakmayacakmışsın gibi geliyor."

"Hoşuna gitmediğini söyleyemezsin." Bana öyle derin bakıyordu ki bakışlarındaki arzu beni eritti.

Gözlerinin içine baktım. "Çok ukalasın," derken eğlenerek güldüm. "Ancak beni durduramayacaksın."

Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı, çarpık bir şekilde gülümsedi. "Pekâlâ. Oldukça ikna edici olabilirim."

"Hiç şüphem yok ama işe yaramayacak," diye neşeyle karşılık verirken Kağan'ın yakınlığından uzaklaşarak geriledim. "Birazdan görüşürüz." Heyecanım az da olsa dinmişti.

"Beni fazla bekletme." Gözleri anlamlı bir ifadeyle parladı. "Bugüne kadar seni yeterince bekledim."

"Bunu aklımdan çıkarmam."

Kağan asansöre binmeden önce bana hızlı bir öpücük daha verdi ve yine heyecandan başımı döndürdü. Hem kalbimi hem ruhumu tamamen kendisiyle mühürledi. Kapılar aramızda kapanırken şımarıkça sırıttım ve sevgilime neşeyle el salladım.

"Görüşürüz."

Gizemli bir ifadeyle bir kaşını kaldırdı. "Acele et."

Kocaman gülümsedim. "Edeceğim."

Öyle mutluydum ki midemdeki kelebekler kıpır kıpır olup coşkuyla havalanırken ben de bulutların üzerinde uçuyor gibiydim.

Aşk diye düşündüm, sadece aşk...

29

Sırlar ortaya çıkıyor!

Başımın üstünde benimle dolaşan mutluluk bulutlarıyla birlikte odama giderken bir yandan da Cansu'yu merak ettiğimden dolayı telefonunu aradım. Güzel haberlerini almak için sabırsızlanıyordum. Emre ile aralarında neler geçtiğini merak ederken ikisi için de çok seviniyordum. Sonunda Emre'nin aklının başına gelmesi içimi rahatlatmıştı doğrusu. Fakat aramalarım boşa çıktı. Cansu telefona cevap vermedi, telefon sessizce çaldı, çaldı, çaldı ve geri kapandı. Ulaşamıyordum. Muhtemelen uyuyordur ve zil sesini duymuyordur diye düşünerek aramayı bıraktım, zaten odamıza gelmiştim. Yatağında değilse eğer bir de Emre'yi arayarak Cansu'ya ulaşmayı deneyebilirdim.

Kapıyı açıp içeriye adım attığım anda arkamdan gelen sesle irkilmem bir oldu. Odamın önünde hiç ummadığım kişiyi gördüğümde şaşkınlıkla kalakaldım.

"Bahadır?" dedim aynı şaşkınlıkla.

Ne işi vardı ki burada?

Yüzü ifadesiz, yeşil gözleri donuk bakıyordu. "Selam," dedi düz bir sesle.

"Selam," dedim garipseyerek. Bir şey mi oldu acaba?

"Konuşmamız gerek," diyerek yanımdan geçti, kapıyı ardına kadar açıp izinsizce odama girdi.

Şaşkınlığım artarken peşinden içeri girdim, onunla yalnız kalmayı hiç istemiyordum ama yapabileceğim hiçbir şey yok gibi görünüyordu.

Hızla bana döndü, kaşları çatılmıştı. "Az önce Kağan'la seni gördüm. Fazla samimiydiniz. Neler oluyor?" diye sordu sertçe.

Kayıtsız görünmeye gayret ederek omuz silktim. "Barıştık," dedim kısaca. Aramızda geçenleri anlatmama lüzum yoktu.

Gözlerini kıstı, bakışları ihanete uğramışçasına ölümcül bir ateşle yandı. "Barıştınız demek," dedi tehlikeli bir sakinlikle. "Tekrar birliktesiniz."

İçimi yavaşça endişe kaplasa da dik durdum. "Evet," dedim ortada olan gerçeği vurgulayarak.

Başını belli belirsiz salladı. "Bir bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi ağır ağır. Bakışları buz gibi soğuk ve zalimdi. "Önce bana geliyorsun, sana yardım etmemi istiyorsun. Sevgili rolü yapmamız için benimle konuşuyorsun, birlikte ne yapacağımıza karar veriyoruz ve sen bana şimdi hiçbir şey olmamış gibi barıştığınızı mı söylüyorsun?"

Ciddi görünmeye gayret ettim. "Bir anda oldu, böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim." Ne kadar kararlı olduğumu görmesi için çenemi inatla kaldırdım. "Ama pişman değilim, olayların böyle gelişmesi daha iyi."

Bir kaşını kaldırdı. "İyi oldu ha?" Ses tonunun altında patlamaya hazır bir öfkenin izleri vardı.

Kahretsin! Acaba gitmesini istesem sakince gider miydi?

Aniden öfkeyle patladı. "Sen beni aptal yerine mi koyuyorsun, benimle istediğin şekilde oynayabileceğini mi sanıyorsun?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Bahadır," dedim cılız bir sesle. "Amacım bu değildi, sadece... İşler biraz farklı gelişti... Sana anlatacaktım zaten... Söyleyecektim..."

Kaşlarını çattı. "Benimle girdiğin yoldan, benim iznim olmadan ayrılamazsın!" diye bağırdı hiddetlenerek.

Endişeyle yutkundum, sözleri beni tedirgin etmişti. "Ben..." Bir an ne diyeceğimi bilemedim. "Üzgünüm," dedim sakinleşmesini umarak. Gerçi faydası olacağını da sanmıyordum ya neyse.

Gözlerini kırpmadan dik dik bana baktı. "Kes!" dedi sertçe. "Sahte üzüntünü yemiyorum."

"Üzüntüm sahte değil, içten," dedim dargınca. "Biliyorum sana gelip yardım istedim, her şeyin sorumlusu benim, seni bu oyuna ben soktum ama..." Derince iç çektim. "Olmadı, yapamadım, vazgeçmem gerekti. Kızma bana."

"Vazgeçemezsin." Üzerinden buram buram öfke yayılıyordu. "Bana verdiğin sözden geri dönemezsin. Kimse dönemez."

Sıkıntıyla soludum. "Özür dilerim Bahadır, en başından sana hiç gelmemeliydim. Kağan'ı seviyorum ve onu daha fazla öfkelendirip üzmeyeceğim. Kararım kesin. Ben yokum artık, aramızda geçen konuşmaları unut."

Bana öyle kötü bir bakış attı ki, korkuyla yerimde sindim. "Öyle aptalsın ki," dedi iğrenircesine.

Hissettiğim yoğun huzursuzlukla yerimde kıpırdandım. Etrafımdaki hava ağırlaşmış gibi hissediyordum. Bana, beni öldürmek istermiş gibi baktıkça Bahadır'la yalnız kalma fikri gittikçe ödümü koparmaya başlamıştı. "Suçlamalarını dinlemek istemiyorum. Artık gitsen iyi olacak."

Omuzları gerildi, kaşları daha da çatıldı. Yüzü öfke ve nefretle alev alev yanıyordu. "Konuşmamız henüz bitmedi," dedi dişlerinin arasından.

Endişemi bastırarak mümkün olduğunca ifadesiz kalmaya çabaladım. "Benim için bitti, sana kendimi açıkça ifade ettiğimi düşünüyorum."

"Bana yanlış yaptın." Yeşil gözleri tehditkâr bir ifadeyle parladı. "Kimi karşına aldığından haberin yok."

Omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti indi. İçimi derin bir korku kaplayarak tüm bedenime yayıldı. "Lütfen gider misin," dedim kapıyı işaret ederek. "Rica ediyorum." Bir an evvel gitmesi için yalvarabilirdim.

Dudağının bir kenarı kötücül bir tebessümle hafifçe kıvrıldı. "Tabii," dedi sahte bir kibarlıkla.

Bahadır kapıya doğru yöneldiğinde az da olsa rahatladım, fakat tam yanımdan geçerken beni hızla yakalayıp kabaca kapıya ittiğinde rahatlamamın yerini korku aldı. Sırtım sertçe kapıya vurunca acıyla çığlık attım.

"Kes sesini!" dedi dişlerinin arasından tıslayarak.

"Ne yapıyorsun!" dedim dehşet içinde.

İfadesi ölümcül bir hal aldı. "Beni daha net anlamanı sağlıyorum."

Gözlerim panikle büyüdü. "Gitmek istiyorum," dedim cılız bir sesle. Elimi arkaya götürdüm, telaşla kapının kolunu bulup açmaya çalıştım. Nitekim az da olsa açmayı başardım.

Bahadır avucunu sertçe kapıya, başımın yanına koyarak kapıyı geri kapattı. "Hiç sanmıyorum," diyerek hissiz duran yüzünü bana yaklaştırdı. Vahşi bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Benden bu kadar çabuk kurtulabileceğini mi sanıyordun yavru kuş? Ya da beni sessizce gönderebileceğini mi düşündün?"

Ses tonu tüylerimi diken diken edecek kadar duygusuzdu. Nefesim boğazımda düğümlenirken nabzım kulaklarımda atmaya başladı, gözlerimde korku dolu yaşlar birikmişti ve gözyaşlarımın akmasına engel olamıyordum. Çoktan çaresizliğe kapılıp ağlamaya başlamıştım.

Başımı yana çevirerek insafsız bakışlarından kurtulmak istedim. "Bırak beni," dedim yalvaran bir fısıltıyla.

Boştaki eliyle çenemi sertçe tutarak tekrar kendine bakmamı sağladı. "Benimle konuşurken yüzüme bakacaksın," dedi buz gibi, soğuk bir sesle.

Ağlayışım şiddetlendi. "Bahadır, lütfen yapma," dedim yalvararak. "Canımı acıtıyorsun."

Gözleri zalimce parladı. "Ne hissettiğini önemsemiyorum."

Çaresizce yalvardım. "Ne olursun beni dinle, sakinleş, konuşalım, açıklamama izin ver."

"Artık çok geç," dedi usulca.

"Lütfen bırak beni. Ben kötü bir şey yapmadım."

"Benimle oynamamalıydın. Ateşin seni acımasızca yakacağını tahmin edemedin mi?" diye fısıldadı sesindeki tehlikeli tonla.

Onu sakinleştirmeye çalışarak aceleyle konuşmaya başladım. "Hayır. Seninle oynamadım, yemin ederim öyle değildi."

Öfkelenerek çenemdeki elini sıkılaştırdı. "Bundan sonra olacaklardan hiç hoşlanmayacaksın." Bakışlarını dudaklarıma indirdi ve başparmağını altdudağımın çizgisinde usulca gezdirdi. Kararan yeşil gözlerini dudaklarımdan ayırmadan alnını alnıma yasladı. Burnundan derin bir nefes alıp yavaşça bıraktıktan sonra, "Başın çok büyük belada," diye belirtti intikam vaat eden bir sesle.

Korkuyla yutkundum. Zavallı bir şekilde ağlarken yoğun bir titremenin bedenimi ele geçirmesine engel olamadım. Hissettiğim korkuyla kendimi kaybetmenin eşiğindeydim. Zihnim durmuştu, bedenim isyan edercesine tir tir titriyordu. Hiçbir şey düşünemiyordum. Hareket etmeye bile cesaretim yoktu. Nefes almaya dahi çekinerek gözlerimi, bir çift acımasız yeşil gözden ayıramıyordum.

Bahadır geri çekildiğinde dudaklarında ağır ağır tehlikeli bir gülümseme yayıldı. "Yaptıklarının bedelini ödeyeceksin yavru kuş," dedi zehir gibi alaycı bir tavırla. Ardından elini kapının koluna uzattı, ürkekçe yana doğru kaydım, delici gözlerini benden ayırmadan yavaşça dışarı çıktı.

Beni korkudan titrer halde odamda yalnız başıma bırakıp gitti.

Aceleyle kapıyı ardından kapattım, tamamen kapandığından emin oldum. Ciğerlerimden tüm hava çekilmiş gi-

biydi, dehşet içindeydim. Nefes alış verişim kesik kesikti. Kalbim gümbür gümbür çılgınca atıyor, tüm benliğim sarsıcı paniğin neden olduğu bir çöküntü yaşıyordu. Olanlara inanamıyordum ve endişeli gözlerimi kapıdan alamıyordum. Güçsüz bacaklarımı zorlayarak birkaç adım geriledim, bir süre sanki Bahadır her an geri gelecekmiş gibi korkuyla kapıya bakmayı sürdürdüm.

Ne kadar süre kapının önünde dikildim bilmiyorum ama bir süre sonra kalp atışlarımın yavaşladığını hissettim, korkum da azar azar dinmeye başladı. Derin, rahatlatıcı bir nefes çektim içime, elimin tersiyle yanaklarımdaki ıslaklıkları sildim ve duygularımı kontrol altına almaya çalışarak yatağıma geçip oturdum.

Aniden kapının açıldığını fark ettiğimde hızla ayağa kalktım. Kalp atışlarım tekrar hızlandı ve adrenalin damarlarımda dalgalandı. Bakışlarım telaşla odada dolanırken içimi yeniden panik kapladı. Banyoya doğru kaçıp kendimi içeri kilitlemeyi düşündüğüm sırada Cansu'nun bir hışımla odaya girdiğini gördüm. Ani bir rahatlamayla nefesimi bırakırken Cansu bir küfür savurarak kapıyı ardından gümbürtülü bir sesle sertçe kapattı.

"Şerefsiz!" diye bağırdı odanın içine öfkeyle. "Hayvan herif!"

Şaşkınlıkla kaşlarımı yukarı kaldırıp sessizce onu izledim. Odada bir ileri bir geri yürümeye başladı. Her adımı öfkesinin gölgesi gibi sertçe yeri dövüyordu. Ellerini iki yanında birer yumruk yapmış, hiddetle bir sıkıp bir açıyordu.

"Cansu," dedim tereddütle. "Neler oluyor, iyi misin?"

Yürümeyi bırakıp hızla bana döndü, ela gözleri öfkeyle cayır cayır yanıyordu. "Bok gibiyim!" dedi yüksek sesle. "Sinirliyim, üzgünüm, kırgınım, hazmedemiyorum! Tüm bu duyguları aynı anda yaşıyorum."

Çekinerek sordum. "Ne var, ne oldu, sorun nedir?"

Yüzünden acı dolu bir ifade geçti. Dişleri sıkılıydı. "Yine aynısını yaptı Buket," dedi sinirle. Ne yaşadıysa kabullenemiyor gibi görünüyordu. "Emre bir kez daha beni terk etti! Yine zavallı bir kız gibi ona inandım, yine aptal gibi beni kandırmasına izin verdim ve yine ortada bırakıldım." Sinirden titrediği için bir an duraksadı. "Kendime öyle çok kızıyorum ki! Ona güvenmemem gerektiğini bilmeliydim!" dedi dişlerinin arasından konuşarak.

İnanmazlıkla kaşlarımı çattım. Cansu'nun söylediklerini anlamaya çalışırken donakalmıştım. Gerçeğin ağırlığı çok fazlaydı, tüm yaşananların üstüne sonucun böyle olmasını aklım almıyordu. Partiyi düşündüm, Emre'nin, Cansu'nun peşinden koşmasını, sonra gitmesine engel oluşunu ve özlemle birbirlerine sarılmaları gözlerimin önünde canlandı. Mutlu bir son beklerken her şeyin yine altüst olduğunu öğrenmek zaten hassas olan duygularımın daha da dağılmasına sebep oldu. Kesin bir şekilde barıştıklarını düşünmüştüm, Cansu'nun da sandığı gibi yeniden birlikte olduklarını... Ama ne yazık ki Emre yine yapmıştı yapacağını, geçmişi tekrarlayarak aynı hatayı yinelemişti. Ona inanamıyordum, bir kez daha pislik gibi davranması ve Cansu'ya karşı acımasızlık etmesi kanımı dondurmaya yetmişti.

Cansu hırsını alamayıp bağırmaya devam ettiğinde düşüncelerimden sıyrıldım, dikkatimi ona verdim. "İnanamıyorum. Bir kez daha nasıl aynı şeyi yapabilir," dedim dalgın bir sesle.

"Adi herif benimle kafa buluyor resmen! Önce beni sevdiğini söylüyor, özür diliyor ardından da duygularımın içine ediyor!"

Emre'nin nasıl korkunç biri olduğuna emin olurken Cansu'yu dinlemeye devam ettim.

"Kendi kendime kararlar alıyorum, Emre'yi unutacağımı söylüyorum, bittiğini kabulleniyorum. Artık yoluma bakmam gerek diyorum, sonra birden çıkıyor karşıma yakınlığıyla kafamı karıştırıyor. Kapanan eski yaralarımı kanatıp yeniden açıyor sonra da beni perişan bir halde bırakıp umursamadan defolup gidiyor!" Öfkesini kontrol etmek istercesine gözlerini kapatıp uzunca derin bir soluk aldı, gözlerini açtığında yaşlarla dolmuştu. "Neden her defasında bana umut verip sonra da yarı yolda bırakıyor?" diye bana sorarken ses tonu ıstırapla titredi. "Suçum ne benim, sadece sevmek mi?"

Cansu'nun hali içimi acıtırken üzgünce iç çektim. Onu yatıştırmak istiyordum, sorularına bir cevap bulmak istiyordum ama ne diyeceğimi ne yapacağımı bilemiyordum. Ben de onun kadar Emre'ye öfkeliydim, içimde dinmeyecek derin bir hiddet vardı.

Emre'den nefret ediyordum!

Cansu'nun yanına gidip ona sıkıca sarıldım, elimden geldiğince destek olmaya çalıştım. Usul usul ağlamaya baş-

ladığında onu yatıştırmak için ellerimi nazik dokunuşlarla sırtında dolaştırdım.

"Emre'ye bunun hesabını soracağım," dedim alçak sesle. "Seni üzdüğüne pişman edeceğim onu." Geri çekilip yüzüne baktım, avuçlarımı yanaklarına koyarak başparmağımla gözyaşlarını şefkatle sildim. "Daha fazla seni mahvedemeyecek," dedim kesin bir dille. Ardından yatağına doğru yürüterek onu oturttum. Saçlarını okşayarak, "Ben birazdan döneceğim, burada kal olur mu? Her şeyi halledeceğim, o pislik bir daha asla seni üzemeyecek. Söz veriyorum. Bu kez yaptığı yanına kalmayacak," dedim ve Cansu'yu odada yalnız bırakarak bir hışımla asansöre doğru koştum.

Emre'nin odasının önüne vardığımda öfkeden nefes nefeseydim. Hiç vakit kaybetmeden bütün gücümle kapıyı yumruklayarak açmasını bekledim. "Emre!" diye bağırdım. "Aç kapıyı!"

Kapı açıldığında Emre'yi karşımda gördüğüm an elimi kaldırıp nefretle yanağına bir tokat patlattım. Yüzü hızla yana savrulurken kızgınlıkla konuştum. "Sen hayatımda tanıdığım en adi adamsın!"

Odadan aniden Kağan çıktı, göz göze geldiğimizde kaşlarını çattı, hızla üzerime geldi ve beni Emre'nin önünden çekerek kapıdan uzaklaştırdı. "Buket, sorun nedir?" dedi hafif bir şaşkınlıkla.

"Bırak, tutma beni," diyerek elini ittim. Öfkem giderek artıyordu. Yeniden Emre'ye vurmak için ona doğru atıldım fakat Kağan bana engel olup kollarını belime doladı, sırtımı göğsüne yaslayarak beni geriye çekti. "Gel buraya."

Kollarında çırpınıp ondan kurtulmak için mücadele etmeye başladım. "Kağan bırak beni."

Dudaklarını kulağıma yapıştırdı. "Bebeğim sakin ol," dedi yatıştırıcı bir sesle.

"Tamam, bırak," dedim sakin kalmaya gayret ederek.

"Rahat duracak mısın?" diye sorarken hiç de emin değildi.

Burnumdan soludum. "Evet, bırak." Hayır!

Kağan iç çekerek beni tutmayı bıraktı, ancak yanımdan ayrılmadı. Sanki her an müdahale etmeye hazırmış gibi yanımda bekliyordu.

Emre şaşkınlıkla bana bakarken yanağını ovaladı. "Buket derdin ne, neden bana vurdun?" diye sordu şaşkın şaşkın.

Hemen ardından Hakan ve Mert göründü, ikisinin de kafası karışmışa benziyordu. Aynen Kağan ve Emre'nin de olduğu gibi.

Hakan kaşlarını yukarı kaldırdı. "Neler oluyor?" diye sordu Kağan'a bakarak.

Kağan sakince cevap verdi. "Hiçbir fikrim yok."

Yüzümü tiksintiyle buruşturup dik dik Emre'ye baktım. "Cansu bir oyuncak değil!" diye bağırdım hiddetle. "İstediğin zaman oynayıp sıkılınca da bir kenara atamazsın!"

Tüm gözler Emre'ye döndü.

Emre kaşlarını çatarken yüz ifadesi karardı, suratının her bir noktası kasıldı. Benden böyle sözler duymayı beklemiyordu, hazırlıksız yakalanmıştı.

"Cansu'ya her zarar verdiğinde dönüşü olmayan bir şekilde biraz daha kırıyorsun, farkında değil misin!" dedim ona nefretle bakarken. "Güçlü bir kız olabilir ama herkes

gibi derinlerinde hassas, senin yüzünden inciniyor. Ona telafisi olmayacak büyüklükte zarar veriyorsun! Dur artık, anlıyor musun beni! Dur! Son ver insafsızca yaptıklarına, arkadaşımı incitmeyi bırak!"

Kağan kolunu omzuma atarak beni kendine doğru çekti. "Buket, sakinleş bebeğim," dedi yumuşak bir sesle. Kolunun altından kurtularak hırsla Emre'nin üzerine atıldım. Tüm kuvvetimle ellerimi omuzlarına vurarak onu sertçe ittim.

"Cansu'ya çektirdiğin acı yetmedi mi? Onu üzmekten, ağlatmaktan mutlu mu oluyorsun, gözyaşlarını görmek hoşuna mı gidiyor, seni hasta herif!"

Kağan sıkıntılı bir soluk vererek yine arkamdan geldi, kollarını belime dolayarak beni göğsüne çekti, geri geri yürüttü. "Bebeğim," dedi uyaran bir sesle. "Öfkene hâkim olman gerek."

Emre sinirle karışık inanmazlıkla konuştuğunda bakışlarımı ona çevirdim. "Beni nasıl bu şekilde suçlayabilirsin Buket?" diye sordu hayret edercesine. "Ben Cansu'nun döktüğü bir damla gözyaşı için kahroluyorum, her dakika karanlıktaymışım gibi yaşıyorum. Çektiğim acı dayanabileceğimden fazla... Sebep olduğum her şey için kendimden nefret ediyorum! Onu tüm bunlara bulaştırdığım için çok üzgünüm." Güçlükle yutkunup keder dolu bir sesle sözlerine devam etti. "Sana önceden de anlattım hissettiklerimi, neler yaşadığımı biliyorsun. Onu seviyorum. Dünyadaki her şeyden çok seviyorum."

Ondan iğrendiğimi gösteren bir bakış fırlattım. "Asla sana inanmamı bekleme. Eğer birini seviyorsan onu mutlu

etmek istersin, onun için her şeyin en iyisini dilersin. Ona değerli olduğunu hissettirirsin. Peki sen ne yapıyorsun?" diye sordum, ardından cevabı da kendim verdim. "Daima kötü davranıyorsun, içinde hiç merhamet yok, sürekli onun kalbini kırıyorsun sonra da korkakça kaçıyorsun!"

Çenesinde kaslar seğirdi. Öfkeden titriyordu. "Buket," dedi dişlerinin arasından tıslayarak. "Sus! Hiçbir şeyden haberin yok, ne hissettiğime dair bir halt bilmiyorsun! Ben her gün mahvoluyorum, her gün ölüyorum!"

"Bu yaptığın normal mi Emre, çok mantıksız davranıyorsun! Aptal bir ısrarla Cansu'yu kendinden uzaklaştırırken birden fikir değiştirip tekrar ona yaklaşıyorsun. Sonra yine terk ediyorsun! Daha ne kadar sürdüreceksin bu saçmalığı, onu tamamen bitirene kadar mı?"

Kağan araya girdi. "Bebeğim, bu meseleye karışma," dedi yumuşak bir sesle.

Hayretle ona döndüm. "Bana sakın Emre'yi savunduğunu söyleme Kağan," dedim içerlemiş bir tavırla.

İç çekerek şakağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Hayır, bu meseleyi yalnızca kendileri halletmeli diye düşünüyorum, aralarına girmesen daha doğru olur." Emre'ye öfkeli bir bakış fırlattı.

Başımı diğerlerine çevirdim. Mert şaşkın dururken, Hakan oldukça kızgın görünüyordu, olanları pek tasvip ediyormuş gibi değildi. Gerçek ortadaydı. Emre feci halde hatalıydı ve bu konuda yalnızdı, kimse onun tarafını tutmuyordu.

Gözlerimi tekrar Emre'ye diktim. "Dün Cansu'dan özür dilemenin amacı neydi, bana bunu açıkla, niye yalandan

umutlar verip kafasını karıştırıyorsun?" diye sordum, bunu gerçekten merak ediyordum.

Emre gergin bir tavırla elini saçlarından geçirip ensesinde tuttu, derin bir nefes çekti içine. Gözlerinde üzüntünün izleri belirirken fazlasıyla yorgun görünüyordu. "Dün bir hata yaptım, kendime engel olamadım. Onu çok özlemiştim," dedi yavaşça konuşarak. "Kontrolümü kaybettim, riske attım her şeyi ama bir daha tekrarlanmayacak."

İnanamayan gözlerle yüzüne baktım. "Demek kontrolünü kaybettin ve sana âşık olan bir kıza bir anda umut vermeye karar verdin." Hayretle başımı iki yana salladım. "Ne kadar kolay bir açıklaman var senin ya, aranızda geçenleri bu kadar basit mi sanıyorsun?"

Yüzünü ekşitti. "Böyle olmak zorunda," diye mırıldandı acı çeken bir sesle.

"Olmaz!" diye itiraz ettim. "Bir şeyler yaşayacaksın ve sonra da, 'Hadi bitti, eskiye dönelim,' diyeceksin öyle mi?" Ondan iğrenircesine tiksintiyle baktım. "Sen gerçekten adi herifin tekisin! Kalbin yok senin, taş kesilmiş!"

Sertçe yutkundu. Bakışlarını benden kaçırırken suçluluğu pişmanlıkla birleşti. "Buket git artık, yeter," dedi dayanamıyormuş gibi.

"Cansu'nun hayatına girdiğinden beri kıza yaşattığın tek şey acı, hissettirdiğin tek şey üzüntü! Sen onun gibi mükemmel birini hak etmiyorsun! O yalnızca seni sevmişti, sana âşık olmuştu! Ama sen öyle aşağılık birisin ki önce onu istediğin gibi kullandın, amacına ulaştıktan sonra da terk ettin!"

Emre sabırsızca soludu, elini sıkıntıyla yüzünde gezdirip tekrar bana baktı. Gözlerinde onu tüketen saf acı vardı. Ne diyeceğini ne yapacağını bilemiyor gibi bocalıyordu.

Hislerini umursamadım, öfkeyle sözlerime devam ettim. "Acımasızca Cansu'nun sana olan duygularını harcadın, onun hislerini önemsemeyerek masum güvenini iğrenç hırslarına feda ettin." İşaretparmağımı kaldırıp öfkeyle onu işaret ettim. "Sen korkunç bir yalancısın Emre! Cansu'yu gerçek olmayan, palavra dolu bir aşka inandırdın, sen ona ihanet ettin. O seni severken sen zalim yalanlarınla onu kandırıp hayatını sonsuza dek mahvettin."

"Ne?"

Duyduğumuz sesle hepimiz beklenmedik bir darbe almış gibi telaşa kapılarak işittiğimiz sese doğru döndük. Cansu kaskatı kesilmiş bir vaziyette birkaç metre ötemizde, merdiven aralığında duruyordu.

Ürkek adımlarla bize doğru yürüdü. "Ben bunca yıl yalandan bir aşka mı inandım?" diye sordu zayıf bir sesle.

Gözlerim endişeyle büyüdü, nefesimi tuttum. Hiç konuşmamış olmayı diliyordum. Kalbim deli gibi atmaya başlarken hissettiğim suçlulukla midemde düğümler oluştu.

Genişçe uzanan holde içimizi üşütüp buz kesen mezar gibi soğuk bir hava esti adeta. Üzerimize yoğun, rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

Cansu hüzün yüklü gözlerini gözlerime çevirdi. Sanki bana çaresizce bakıyor, duyduklarına inanmak istemiyormuşçasına umutsuzca yalvarıyordu, ardından yüzünün kederli bir ifadeyle asıldığını gördüm.

Ve o an içimde bir şeyler kırıldı. Arkadaşım için katlanılmaz bir üzüntü hissettim, aynı onun buğulu gözlerine yerleşen devasa üzüntü gibi kalbim de kederle ezildi, paramparça olup dağılıp gitti.

30

En kötüsü de ne biliyor musun, sen yalan söyledin, ben de hepsine inandım!

CANSU

Tüm gerçekler üstüme çullanırken şiddetli bir deprem gibi beni yıkmasına engel olamadım. Gerçek sandığım her şeyin aslında birer yalandan ibaret olduğunu bilmek ruhumu derin bir kederle sarmaya yetti. Hissettiğim üzüntü, içimde tarif edemeyeceğim derecede büyük bir boşluk hissi oluşturdu, her saniye biraz daha büyüyüp canımı yakarken içimi saf acıyla doldurmakta gecikmedi.

Zar zor sesimi bulup güçlükle konuştum. "Ben bunca yıl yalandan bir aşka mı inandım?" diye sordum zayıf bir sesle.

Zihnim gerçeği kavrayıp isyan ederken kalbim çaresizce her şeyi duymazdan geliyordu. Israrla inkâr etmeye çalışıyordum, çünkü beynimde yankılanan her bir cümle kalbime saplanmış bir bıçak gibi canımı yakarken beni de azar azar öldürüyordu ve buna katlanamıyordum.

Buket'in yüzü kasvetli bir edayla asıldı. "Cansu, çok üzgünüm. Bu şekilde duymanı hiç istemezdim. Çok özür dilerim."

Dünya aniden dönmeyi bıraktı. Bugüne kadar aslında bir hiçe inanmış olduğum gerçeğiyle baş edemiyordum. Tüm yaşadığım güzel anların bir kandırmaca olması, bir zamanlar inandığım, güvendiğim, sevdiğim kişinin aslında hiç var olmaması beni derinden sarsarken acımı da katbekat artırıyordu.

"Neden bana daha önce söylemedin?" diye sordum sessizce.

Pişmanlıkla boynunu eğdi. "Söyleyemedim."

"Demek sen de kandırdın beni, arkamdan iş çevirdin." Konuşmak çok zordu. Sanki haykıramadığım bir çığlık vardı boğazımı sıkıştıran.

"Hayır, sakın böyle düşünme. Amacım bu değildi," dedi inkâr ederek.

"Yaptığın bu oldu ama." Gözlerim yanıyordu.

Buket ağlamaya başladı. "Cansu, lütfen bana inan, seni korumak istediğim için söyleyemedim. Yalnızca seni düşündüm."

"Seninle bir daha konuşmak istemiyorum."

Gözleri korkuyla büyüdü. "Cansu... hayır... böyle söyleme..."

Boğazıma koca bir yumru yerleşti. "Artık arkadaş değiliz," dedim boğuk bir sesle.

Ağlayışı şiddetlendi, Kağan yanına gelerek Buket'i göğsüne doğru çekti, nazikçe sırtını okşarken kulağına bir şeyler söyleyerek onu teselli etmeye çalıştı. Buket, suçlulukla gölgelenen gözlerini benden alamadı, içli içli ağlarken vücudu sarsılıyordu, Kağan'ın desteği olmasa yere düşecek gibi perişan haldeydi.

Bakışlarım sonunda Emre'yi bulunca ona hayal kırıklığıyla baktım. Suçlulukla kahrolduğu belli olan gözlerine

hapsolup kaldım. Ama hiç etkilenmedim, ufacık da olsa bir tepki göstermedim. Üzüntüm öyle büyüktü ki ne öfkelenebiliyor ne de nefret edebiliyordum.

Emre bana doğru geldiğinde yerimde kıpırtısızca durdum. Gözleri dolu doluydu, bakışlarındaki üzüntü hissettiği acıyı yansıtıyordu, çok geçmeden yüzünde yoğun bir vicdan azabı belirdi. Pişmanlıktan ölüyordu, bunu görebiliyordum.

"Cansu beni dinle," dedi yalvararak. "Sana her şeyi anlatacağım. Lütfen yalnızca beni dinle."

Kalbim hissettiğim hayal kırıklığı ve üzüntüyle paramparça olurken nefes almak zorlaştı o an, sol yanımda açılan yara ihanetle nasıl yanıyorsa gözlerim de aynı duyguyla yanıyordu. Sonunda engel olamadığım gözyaşlarım içimdeki üzüntüyü söküp atmak istercesine yanaklarımdan usul usul süzülmeye başladı.

"Neden?" dedim incinmiş bir sesle. "Neden yaptın bunu bana?" Kandırılmışlık hissi beni içten içe bitiriyordu.

Telaşa kapılmışçasına konuşmaya başladı. "Çok özür dilerim, çok özür dilerim, yemin ederim çok pişmanım, bana inan ne olur." Telaşı arttı. "Anlatacağım sana her şeyi, yemin ediyorum hiçbir şey düşündüğün gibi değil." Sesindeki acı ölçülemeyecek kadar fazlaydı.

"En kötüsü de ne biliyor musun..." Duraksadım, kelimeler boğazımda düğümleniyordu. "Sen yalan söyledin, ben de hepsine inandım."

Yüzü acıyla çarpıldı, bakışları kederle ağırlaşırken gözlerinden fazlasıyla endişe okunuyordu. "Seni incittiğimi biliyo-

rum, kahretsin! İşleri fena batırdım ama seni sevdim yemin ederim seni çok sevdim, hâlâ da seviyorum. Ben sana âşık oldum Cansu," derken sesi duygu yoğunluğundan dolayı titredi.

Emre'nin üzerinden yayılan devasa pişmanlığı hissedebiliyordum, gözlerinde beliren kaygılı yalvarışı görebiliyordum. Ona inanmam için, onu affetmem için çaresizce çırpınıyordu.

Öfkeyle yumruklarımı sıktım. "Seni bir daha görmek istemiyorum," diye güçlükle karşılık verip arkamı ona döndüm, hüsran dolu adımlarla yürümeye başladım.

Başım dönmeye başlamıştı. Üzüntüm ihanet duygusuyla iç içe geçerek yüreğimin sızısını artırıyor ve kalbimi dikenli bir sarmaşık gibi sarıp sıkıştırıyordu. Kendimi toparlayamıyordum, acımı dindiremiyordum. Belki de hiç kendime gelemezdim, bugün burada kalbimin öldüğü gibi ben de içten içe ölmüştüm.

Emre peşimden geldi. Kolumu tutup beni kendine doğru çevirdi. "Cansu, dur bekle. Gitme," dedi yalvararak. "Seni seviyorum, yemin ederim bu gerçek. Seni çok seviyorum. Beni dinlemen lazım, konuşalım ne olursun, sana her şeyi anlatmama izin ver."

Öfkeyle kaşlarımı çattım. Hâlâ alçakça yalan söyleyebilmesi bana garip bir güç verdi ve elimi kaldırıp yüzüne sert bir tokat patlattım. "Yalancı!" diye bağırdım aniden gelen bir hiddetle. "Senden nefret ediyorum!"

Ağlayışım şiddetlenirken geriledim, derin derin dudaklarımdan dökülen hıçkırıklar boğazımı yakıyordu. Öyle güçlü ağlıyordum ki holde duyulan tek ses hıçkırıklarımdı. Çektiğim acı dayanılmaz bir seviyeye ulaşınca aniden nefesim

kesildi, soluk almakta zorlandığımda çaresizce elimi boynuma götürdüm. İhanet hissi boğazımı tıkamıştı adeta. Ciğerlerim iflas etmiş gibi geliyordu, nefes almak işkence gibiydi, kuvvetli bir acı içime yayılırken bir yandan da insafsızca boğuyordu beni.

Emre korku dolu bir sesle bana seslendi. "Cansu, neyin var, iyi misin," diyerek bana yardım etmeye çalıştı fakat beceriksizce onu itmeyi başardım. "Dokunma bana!"

Zemin ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissettiğimde titrediğimi fark ettim. Gözlerim kararmıştı. Ayakta durmakta zorlanıyordum, bacaklarım uyuşmuştu ve beni taşımakta güçlük çekiyordu. Etrafımdaki her şey önemini yitirmişti, hiçbir şeyi kavrayamıyordum, beynim her saniye acıyla bulanıklaşıyor, işittiğim sesler uzaktan bir uğultu gibi geliyordu.

İki el yanağımı kavrayarak yüzüne bakmamı sağladı. "Cansu," dedi endişeli bir şekilde fakat bir türlü odaklanamadığım için kim olduğunu çıkaramadım.

Her şeyden kurtulmak istercesine kendimi hissizliğe teslim etmiştim. Vücudum ağırlaşmıştı, bilincimi kaybetmek üzereydim. Ruhuma kadar sızan hayal kırıklığı ve ıstırap öyle fazlaydı ki artık taşıyamıyordum bu acıyı yüreğimde. İhanet kalbime çökmüş, ümitsizlikle ağırlaşmıştı adeta ve ben artık pes etmiştim.

"Cansu," dedi yine endişeli ses. "Bana bak, beni duyuyor musun?"

Zoraki bir nefes çektim içime. Görüşümü netleştirmeye gayret ederek gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp benimle konuşan yüze odaklanmaya çalıştım ve onu gördüm.

"Hakan?" diye fısıldadım usulca.

Belli belirsiz başını salladı. "Benim," dedi yumuşak bir sesle. "İyi misin, titriyorsun." Endişeli bakışları dikkatle yüzümde gezindi.

"İyi değilim," dedim çaresizce. "Hiç iyi değilim."

Kaşlarını çattı. Çenesi gerildi, dişlerini sıktığını görebiliyordum.

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatmaya devam ederken, "Lütfen beni buradan götür," dedim zar zor duyulan bir sesle.

Emre araya girerek yine benimle konuşmaya çalıştı. "Cansu..."

Hakan'ın bakışları öfkeyle kararardı. "Şimdi olmaz Emre, sonra," dedi alçak bir sesle.

Bu uyarı Emre'yi durdurmayınca Hakan beni arkasına iterek, bir duvar misali önümde durdu. "Sana olmaz dedim." Ses tonu itiraz kabul etmeyecek kadar kararlı ve sertti. "Bir kez daha onu üzmene izin vermeyeceğim. Bu sefer kenara çekilip izlememi bekleme benden."

Emre şaşkınlık ve kızgınlık arasında gidip gelirken tehdit edercesine Hakan'ın karşısına dikildi. "Karışma. Bu Cansu ile benim aramda."

Hakan tehlike ima eden bir şekilde gözlerini kıstı. "Artık değil."

Emre de öfkeyle gözlerini kıstı. "Senin ne düşündüğünü umursamıyorum. Çekil." Hakan'ın beni korumasına inanamıyor gibiydi.

"Umursamaya başlasan iyi edersin o halde."

Emre dişlerini gıcırdattı. "Önümden çekil Hakan," dedi uyarırcasına.

Hakan sertçe cevap verdi. "Hayır!"

Emre burnundan soluyarak bana doğru hamle yaptı. "Benimle gel." Kolumu tutup kendine doğru çektiğinde ufak bir çığlık attım. "Bırak beni!"

Hakan'ın kaşları daha da çatıldı. Derin bir nefes alıp yavaşça verdikten sonra, yumruğunu sıkarak güçlü bir darbeyle Emre'nin çenesine indirdi. Ardından tişörtünün yakasını yumruğunun içinde buruşturup bedenini geriye doğru öfkeyle savurdu. Korumacı tavrıyla beni tekrar yanına çekerek Emre'den uzaklaştırdı.

"Seninle hiçbir yere gelmiyor!" dedi Emre'ye saldırgan bir sesle.

Emre hızla toparlandı, kavgaya hazır bir şekilde yumruklarını sıkarak Hakan'ın üzerine yürüdü, fakat Kağan ve Mert hızla araya girerek kavga etmelerini engel oldular.

Kağan, Emre'yi zapt etmeye çalışırken Hakan'a döndü. "Cansu'yu götür buradan," dedi sertçe.

Emre öfkeyle bağırdı. "Hayır! Hiçbir yere gidemezler!"

Mert, "Emre dur, sakin ol," dedi kızgınlıkla.

"Bırak lan beni!" diye kükredi Emre. "Durdurun onları! Cansu beni dinlemek zorunda."

Kağan sertçe çıkıştı. "Yeter!"

Emre susmadı, haykırmayı sürdürdü. "Cansu, çok üzgünüm." Kederli gözlerini, çaresiz bir yakarışla gözlerime kilitledi. "Olanları geri alamam... ama bil ki böyle olmasını

istememiştim, yemin ederim sana. İstememiştim." Sesi panik doluydu.

Kağan ve Mert, Emre'yi güçlükle tutarken odasına doğru yöneldiler, Buket bir yandan ağlayıp bir yandan da kıpırtısızca beni izlerken ona bakmaktan kaçındım. Bir süre onunla konuşabileceğimi sanmıyordum.

Hakan karanlık bakışlarını Emre'den çekip bana çevirdi. Yüzü yumuşadı, bakışlarından anlayış ve kaygı dolu bir ifade geçti. Daha önce hiçbir zaman onda görmediğim hislerdi bunlar.

Gözlerimi Hakan'dan alamadığım gibi ağlayışımı da durduramıyordum, sanki sessiz sessiz bana yardım etmesi için yalvarıyordum. Beni bu acıdan kurtarmasını umut ediyordum.

Yine başım döndüğünde düşecek gibi oldum. Hakan hızla kolunu belime doladı, beni sıkıca tutarak dengemi sağlamama yardımcı oldu.

"İyi misin?"

Başımı iki yana salladım. "Canım çok acıyor, daha önce hiç böyle bir acı yaşamamıştım," diye mırıldanırken elimi göğsüme koydum. "Kahreden bir acı var burada. Hiç iyileşmeyecek gibi hissediyorum."

Gözlerine sıkıntılı bir gölge çökünce derince iç geçirdi. Ardından korumacı bir tavırla beni kendine doğru çekerek göğsüne yasladı. "İyileşecek, acın azalacak," derken sesi buruk gibiydi.

Başımı Hakan'ın boynuna gömüp hıçkırıklarla ağlamaya devam ettim. "Nefes alamıyorum, kendimi çok kötü hissediyorum. Ölüyorum..."

Bedeninin gerildiğini hissettim. "Sorun yok, yanındayım," dedi rahatlatıcı bir tavırla. "İyi olacaksın, söz veriyorum."

Her saniye içimde büyüyen kederle tir tir titrediğimde Hakan'ın kolları etrafımda sıkılaştı ve birlikte yürümeye başladık. Kederim çok yoğundu, bütün duygularımı körelterek hissettiğim tek duygu haline gelmeyi başarmıştı. İçime işleyen acının sancısı öyle derindi ki tüm bedenimi işgal edip bana gaddarca işkence edecek kadar baskındı.

Hakan'ın yatıştırıcı sesi düşüncelerimi böldüğünde titrek bir nefes çektim ciğerlerime.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Yok, hiçbir şeyin beni iyi edeceğini sanmıyorum," diye karşılık verdim bitkin bir şekilde.

Sıkıntılı bir soluk aldı."Ağlama artık, üzülme."

Gözyaşlarımla savaşarak gözlerimi kırpıştırdım. "Ama durduramıyorum..." Duygularım karmakarışık, fırtınalıydı.

"Bunun neye faydası olacak, hiçbir şeyi değiştirmez."

Halsizce cevap verdim. "Senin için önemi var mı?" Sesim boğuk çıkmıştı.

"Var," dedi usulca. "Ağladığını görmekten hoşlanmıyorum."

Yüreğim titreyerek burkuldu, ağlayışım daha da arttı. Kendimi bir hiçmişim gibi yapayalnız hissederken Hakan'ın bana elini uzatması ruhumda ufak bir umut ışığı yakmayı başarmıştı, bir daha asla hissedemeyeceğim güven duygusunu tekrar tadabilmek için tutundum o küçük ışığa. Hiç beklemediğim bir anda gelen yakınlığına minnettardım.

Birkaç dakika sessizce yürüdükten sonra zihnimde dönüp

duran nefretim dudaklarımdan döküldü. "Emre'den nefret ediyorum," diye kırgın biçimde fısıldadım.

Hakan gerildi, ancak cevap vermedi.

Kesik bir nefes aldım. "Hakan," dedim usulca. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

Hiç düşünmeden, "Elbette," dedi.

"Emre'yi benden uzak tutar mısın, beni ondan korur musun?"

Bir an için durdu. "İstediğin buysa eğer... Evet, yaparım."

İyice göğsüne sokuldum, Hakan'ın sunduğu güvene kendimi bıraktım. "Bana söz verir misin?"

"Söz veriyorum, ne zaman ihtiyacın olursa yanında olacağım."

Gözlerimi kapattım, rahatlamam gerekirken içimdeki hüsran büyüyordu. "Kalbim çok acıyor," diye mırıldandım içli içli ağlarken.

"Geçecek," dedi kulağıma fısıldayarak. "Hepsi geçecek."

Ona inanmak istedim.

Ama hiçbir zaman geçmeyeceğine emindim, ne şimdi ne de daha sonra.

31

Gerçek nefretin nasıl hissettirdiğini şimdi daha iyi anlıyorum.

Gece boyunca gözüme uyku girmemişti. Pişmanlığım suçlulukla birleşip beni kederle boğmaktan vazgeçmiyordu, bu kaldıramayacağım büyüklükte bir cezaydı sanki. Hem dün hem de bugün sabahtan beri defalarca Cansu'yu arayıp onunla konuşmaya çalışmıştım fakat bütün çabalarım boşa çıkmıştı, inatla benimle konuşmaktan kaçınıyor ve telefonlarıma cevap vermiyordu. Ona ihanet ettiğimi sanıyordu, oysaki tek amacım onu korumaktı, sadece gerçeğin çirkinliklerinden onu uzak tutmak istemiştim. Fakat şimdiye bakınca elimde kalan koca bir hiçti, arkadaşımı kaybetmiştim ve kaybım bana eziyet edercesine dört bir yandan saldırıp acı çektiriyordu, suçluluk hissimi körüklüyordu. Kendimi öyle kötü hissediyordum ki, tamamen her şeyi berbat etmişim gibi geliyordu.

Dün Cansu, Hakan ile gittiğinde geride bir enkaz bıraktığından haberi yoktu. Emre çıldırmıştı, daha önce onu hiç bu kadar üzgün ve kendine karşı öfkeli görmemiştim. Kağan ve

Mert onu zor zapt edebilmişlerdi, hali hiç iyi değildi, baştan aşağı kedere boğulmuştu. Cansu ne kadar yıkılıp mahvolduysa Emre bunun çok ötesinde daha fazla yıkılıp mahvolmuştu.

Telefonum çalınca belki Cansu'dan bir haber vardır diye hızla elime alıp cevapladım.

"Efendim."

"Buket, nerdesin?" diye sordu Gazel telaşla.

Garipsemiştim. "Oteldeyim," diye yanıt verdim. "Cansu'ya ulaşmaya çalışıyorum, çok kötü şeyler oldu Gazel. Seni ararsa bana mutlaka haber ver."

"Biliyorum," dediğinde şaşkınlıkla devam etmesini bekledim. "Cansu, biraz anlattı."

Aceleyle konuştum. "Şimdi nerede, seninle mi?"

"Bizim evde. Sabah annemle alışverişe çıktığımızda dışarıda karşılaştık, berbat haldeydi. Bize getirdik, sen de gelsen iyi olur. Gerçekten kötü durumda, onun için endişeleniyorum. Çok üzgün ve daha da kötüye gitmesinden korkuyorum."

"Tamam, birazdan sendeyim. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Hemen otelden çıktım, kısa bir süre sonra Gazel'in evine vardığımda kapının önünde içeri girmeyi beklerken bir an önce Cansu'yu görmek için sabırsızlanıyordum. Kapıyı bana Gazel'in annesi Berna Teyze açtı, sıcacık bir kucaklaşmanın ardından onunla konuştuğumuz sırada Gazel holde göründü, bakışlarımı ona çevirdim. Yüzünün asık olması beni endişelendirmişti.

"Nerede?" diye sordum aceleyle. "Gitti mi yoksa?"

"Hayır, gitmesine izin verir miyim hiç." Oturdukları odaya doğru beni yöneltti. "İçeride."

Odaya adım attığım an gözlerim Cansu'yu buldu. Bir köşede geniş bir yer kaplayan, iri, yumuşak görünen üç kişilik beyaz koltuklardan birindeydi, bacaklarını altına toplayıp bağdaş kurmuş oturuyordu. Yanakları solgun, yüzü kireç gibiydi. Saçlarını gelişigüzel tepesinde toplamıştı, düşünceli bir ifadeyle altdudağını kemirirken ela gözleri hafifçe kızarmış, üzüntüsünü ele verircesine buruktu. Boş bakışlarla dalgın dalgın yerdeki bir noktaya bakıyordu. Çektiği acının ağırlığı çok fazlaydı, geçmişte acımasızca söylenen yalanların onu ne kadar sarstığı, ruhunda ne derece derin izler bıraktığı açıkça belli oluyordu.

Kahrolmuştu, harap bir haldeydi.

Onun için öyle kaygılıydım ki başka bir şey düşünemiyordum. Yanına gidip ne hissettiğini anladığımı, bu sırrı sakladığım süre boyunca ne kadar perişan ve üzgün olduğumu anlatmak istiyordum.

Ufak adımlarla yürüdüm. Kısık sesle, "Cansu," dedim dikkatini çekmek için, ardından çekinerek karşısındaki koltuğa geçip oturdum.

Cansu beni fark ettiğinde kaşlarını çattı. Başını hızla Gazel'e çevirip kızgın bakışlarını ona yöneltti. "Neden çağırdın Buket'i?" diye sordu gücenmiş bir tavırla.

Gazel masum masum baktı. "İçine doğup gelmiş olabilir tatlışım, neden beni suçluyorsun, çok alındım şu an," dedi aynı masumlukla.

Cansu ona, "Hadi canım!" dercesine kötü bir bakış yolladığında Gazel tatlı tatlı gülümseyerek omuz silkti. "Senin için endişe ettim, kusura bakma ama Buket'e haber vermek zorundaydım." Koltuklardan birine oturdu. "Üzüntün o kadar büyük ki tüm evi ağlatmak üzeresin."

Cansu'nun gözlerinde keder dolandı. Fakat sessiz kaldı.

"Cansu, lütfen böyle yapma. Çok, çok, çok özür dilerim," dedim pişmanlıkla. "Gerçekten böyle olmasını istemezdim." Gözlerimin dolduğunu hissettim. "Ne olur affet beni."

Yüzünden acılı bir ifade geçti. "Seninle konuşmak istemiyorum, gitsen iyi olur," dedi mesafeli bir tavırla. Bana öyle üzgün ve ihanete uğramış gibi bakıyordu ki içim sızladı.

"Cansu lütfen beni dinle."

Dişlerini gıcırdattı. "Hayır. Sana hem kırgın hem de kızgınım. Seni kırmak istemiyorum, git lütfen."

Gazel sıkıntıyla soluyarak Cansu'ya döndü. "Canım sen nankör kedi falan mısın ha?" dedi azarlarcasına.

Cansu somurttu.

Gazel bana dönerek sözlerine devam etti. "Ya sana ne demeli Buket, bu kadar önemli bir şeyi nasıl saklarsın?"

Yanaklarım utançla kızardı. "Haklısın, çok pişmanım, keşke saklamasaydım," diye itiraf edip özür dileyen bakışlarımı Cansu'ya çevirdim. "Ne olursun konuşalım Cansu, aramızı düzeltelim. Seninle küs kalmaya dayanamıyorum."

Cansu dargınca yüzüme baktı. "Bunu bana yapmamalıydın, en başından söylemeliydin, bana anlatman gerekirdi," dedi beni suçlayarak.

"Anlatacaktım ama..." Boğazım düğümlenirken sustum. "Ne kadar geç haberin olursa o kadar iyi olurmuş gibi geldi."

"Yanılmışsın." Ses tonu hayal kırıklığının yoğunluğunu taşıyordu. "İyi olmadı."

"Çok üzgünüm yemin ederim, ölesiye üzgünüm," derken gözyaşlarımla savaşarak gözlerimi kırpıştırdım. "Her şeyi düzeltebilmeyi öyle çok isterdim ki. Ama elimden özür dilemekten başka bir şey gelmiyor, lütfen affet beni. Seni çok seviyorum." Ses tonum titremişti.

Cansu'nun yüz ifadesi yumuşadı. "Ben de seni seviyorum ancak..." Bir an duraksadı. "Senin bilip de bana söylememen gücüme gitti. Kalbimi kırdın, beni olanlardan habersiz bırakmana üzüldüm," dedi zayıf, dargın bir sesle.

"Hayır, hayır asla öyle düşünme ne olursun. Sadece iyiliğini istedim. Belki yanlış kararlar aldım ama tek dileğim senin kırılmamandı. Senin için endişelendiğimden dolayı söyleyemedim. Nasıl karşılayacağını bilemedim, çok üzülmenden korktum. Lütfen inan bana." Sustum, ağzımdan çıkan her kelime boğazıma takılmıştı.

İç geçirdi. "İnanıyorum..." Hüzünle gözlerimin içine baktı. "Bir daha aramızda sır olmayacak tamam mı?"

Hızla başımı salladım. "Kesinlikle olmayacak," dedim söz verircesine. "Barıştık mı?" diye sordum umutla.

Burukça tebessüm etti. "Barıştık, ama..." Durdu.

"Ama?" diye sordum, ne diyeceğini merakla beklerken.

"Bana bildiğin bütün her şeyi anlatmanı istiyorum." Ciddi bir ifadeyle beni izliyordu.

Derin bir nefes çektim ciğerlerime ve baştan sona geçmişte neler olduğunu detaylıca Cansu'ya anlattım.

Konuşmam bittiğinde Cansu'nun yüz hatları öfkeyle sertleşti. "Aşağılık adi herif! Onu asla affetmeyeceğim, asla!" dedi hiddetlenerek. "Bir de dünden beri özür dileyip duruyor! Umarım hissettiği pişmanlıkta boğulup geberir," dedi büyük bir kızgınlıkla.

Onun için yüreğim burkuldu. Gazel de kaygılı gözlerle ona bakıyordu.

Cansu öfkeyle yumruklarını sıktı. "Ondan nefret ediyorum," dedi kin dolu sesle. "Daha önce kimseden bu kadar çok nefret etmemiştim, gerçek nefretin nasıl hissettirdiğini şimdi daha iyi anlıyorum."

Tedirgin olarak yerimden kalktım. Cansu'nun yanına geçip oturdum ve elimi omzuna attım. Yanında olduğumu göstermek, güven vermek istedim. "Düşünme artık Emre'yi."

Dudakları titredi. "Benden umutlarımı çaldı, hayallerimi çaldı, masumiyetimi çaldı." Dalgın dalgın yerdeki bir noktaya bakıp usul usul ağlamaya başladı. Gözlerine şiddetli bir acı oturmuştu. "Bir daha hiç mutlu olamayacakmışım gibi hissediyorum, hiç gülemeyecekmişim gibi hissediyorum, yaşama sevincim elimden kayıp gitmiş gibi sanki..." derken her şeyden vazgeçmiş gibi konuşuyordu.

Yüreğim sızladı. Cansu'yu yatıştırmak için kolunu okşarken yaşadığı tarifsiz acıyı paylaştım, üzüntüsüne ortak olmaya çalıştım. "İyi olacaksın, biraz zaman alacak ama yine mutlu olacaksın," derken ben de ağlıyordum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

"Canım çok acıyor," dedi halsiz bir sesle.

Üzgünce soluklandım. "Biliyorum güzelim, biliyorum, ama sakın bırakma kendini," diye fısıldadım.

"Hiç geçmeyecekmiş gibi geliyor."

"Ama geçecek, her şey daha iyi olacak, yalnızca biraz çaba harcamamız gerekecek," diye teselli ettim elimden geldiğince.

"Hak etmedim bunu..." Titrekçe yutkundu. "Ben sadece onu sevmiştim," derken işkence çeker gibi sesi çatladı. "Onu gerçekten çok sevmiştim."

Gazel'in de gözleri dolarken Cansu'nun diğer yanına, koltuğun ucuna oturdu. Şefkatli dokunuşlarla sırtını okşadı. Ağlayışının arasından, "Canım benim, o senin sevgini hak etmiyor. Gözyaşlarını da hak etmiyor. Üzme kendini," dedi yumuşak bir sesle.

Cansu dalgınca konuşmaya devam etti. "Öfkeliyim... kalbim sızlıyor. Hangisi daha kötü bilmiyorum, gerçek olmayan bir aşka kapılmam mı yoksa bugüne kadar zavallı bir kız gibi bu aşka umutla tutunmam mı?" Sustu, konuşamayarak çenesini sıktı.

Cansu'yu kendime çekerek çenemi başının üstüne yasladım. "Yakında her şey düzelecek, acın azalacak..." dedim usulca.

Derince iç çekti. "Umarım... çünkü çok acıtıyor."

Bir süre sessizce üzüntümüzü paylaştık, Cansu'ya destek olduk, gözyaşlarımızla birlikte kalbini yaralayan tüm kötü hislerin de akıp gitmesini umduk. Saçlarını okşayarak dokunuşlarımla onu rahatlatmaya çalıştım. Onun için çok endi-

şeleniyordum, kendini bırakmasından korkuyordum. Tekrar toparlanması için gereken gücü bulmasını diliyordum, ihanetin acı izlerinin üzerinden silinmesi için dua ediyordum.

"Hep yanında olacağım, iyi olman için elimden gelen her şeyi yapacağım, söz veriyorum." Umutsuzluğa teslim olmasına asla izin vermeyecektim.

Cansu halsiz gözlerini bana çevirdi. "Daha fazla Antalya'da kalamam, tatile devam etmek istemiyorum. Eve döneceğim."

Anlayışla başımı salladım. "Tamam, döneriz. Ne zaman istersen ben hazırım."

"Hayır, sen kal," diyerek itiraz etti. "Benimle dönmene gerek yok."

"Olur mu öyle şey, imkânı yok seni yalnız bırakmam," diye karşılık verdim yumuşak bir sesle.

Gazel üzgün üzgün konuşarak araya girdi. "Ya hayır, ne olursunuz gitmeyin. Üzülürüm."

Cansu, Gazel'in bacağına elini koyup hafifçe sıktı. "İnan ki dayanamıyorum, Emre'yi görmeye katlanamam. Gitmem lazım." Başını bana çevirdi. "Ciddiyim Buket sen kal, okulla birlikte dönersin."

"Olmaz, seninle geleceğim." Beni anlamasını umarak Gazel'e baktım. "Üzülme, tekrar görüşeceğiz. Yaz tatilinde Ankara'ya gelirsin ya da biz İzmir'e geliriz," dedim hevesle.

Gazel'in gözlerinde anlayışlı bir bakış belirirken kabullenerek iç çekti. "Ben gelemezsem eğer siz mutlaka geleceksiniz tamam mı?"

Cansu ile birlikte cevap verdik. "Tamam."

"Söz mü?"

"Söz."

Gazel'in annesi Berna Teyze kapıda göründüğünde hepimiz ona döndük. Elinde koca bir tepsiyle odaya girdi, tepside üç tabak vardı ve içleri çikolatalı keklerle doluydu. "Tatlı ve kahve arasına ne dersiniz kızlar," diyerek odaya girdi neşeyle.

Gazel, kalkarak tepsiyi annesinden aldı, küçük orta sehpaya koydu. "Anneciğim sen mükemmelsin." Tabaklarımızı önümüze bıraktı. "Aşksın sen aşk!"

Berna Teyze gülümseyerek Cansu'ya baktı. "Tatlım nasıl oldun, Gazel kek sevdiğini söyleyince senin için pişirdim," dedi anaç bir sevecenlilikle. "Sabah beni korkuttun, şimdi iyisindir umarım?"

Cansu minnettar olarak başını öne doğru salladı. "İyiyim Berna Teyze, teşekkürler."

Işıl ışıl gülümseyen Berna Teyze, "Sevindim, siz keklerinizi yemeye başlayın ben de kahvelerinizi getireyim," deyip odadan çıktı, çok geçmeden kahvelerimizle geri döndü. Ardından odanın kapısında görünen Gazel'in babası Koray Amca gülümseyerek bize selam verdi. "İyi akşamlar hanımlar."

Gazel hemen fırladı, babasının boynuna sarıldı. "Babacığım!" deyip yanından ayrılmadan beni gösterdi. "Bak kim var burada."

"Merhaba Koray Amca, nasılsın?" dedim kibar bir tavırla.

"İyiyim canım, sen nasılsın? Uzun zaman oldu, her şey yolundadır umarım."

Güldüm. "İyiyim Koray Amca, tatil yapıyorum burada, her şey çok güzel."

"Baban nasıl, bir ara İzmir'deydi. Sık sık görüştük, ama sanırım şimdi Ankara'ya döndü."

Gülümsemem titredi. "Yok, hayır. Babam hâlâ İzmir'de."

Kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Ah öyle mi," derken şaşırdığı belli oluyordu. "Ben uzun zamandır göremiyorum kendisini. Yeni bir şirkete mi geçti?"

"Hayır, eski şirketinde."

Onur'un şirketinde diye içimden geçirirken bir anda içim buz kesti, kafam allak bullak olurcasına düşüncelerim birbirine girdi. Sonra aklıma babamı arayıp ulaşamadığım anlar geldi, ne zaman arasam telefonu hep kapalı oluyordu. Anında korku bir kramp gibi mideme girdi ve huzursuz edici bir şüphe bana saldırdı.

Babam neredeydi?

Kafa karışıklığım ve korkum yüzüme yansımış olacak ki Koray Amca beni rahatlatmak için gülümsedi. "İşleri yoğundur belki de. Görmemem normal."

Dalgın dalgın başımı salladım. "Evet, belki de."

Gazel neşeyle bu kez Cansu'yu gösterdi. "Babacığım, seni yeni en yakın arkadaşımla tanıştırayım. Cansu."

Koray Amca dikkatini benden çekerek Cansu'ya yöneltti. "Merhaba, hoş geldin," dedi gülümseyerek.

Cansu çekingen bir tavırla, "Merhaba," diye yanıt verdi.

Koray Amca ve Berna Teyze yanımızdan ayrılıp bizi baş başa bıraktıklarında telefonumu elime aldım. Gazel'in, şirinlikler yaparak Cansu'yu güldürme çabalarını izleyerek babamı aradım. Fakat yine aynı sesle karşılaştım, telefonu

kapalıydı. İyice endişeye kapılarak hızla mesaj kısmına girdim ve bu kez de anneme bir mesaj yazdım.

Anneciğim, babama ulaşamıyorum. Telefonu kapalı. Hattını mı değiştirdi?

Annemden cevap gelene kadar tedirginlikle dudaklarımı dişledim.

Hayır bir tanem. İşten dolayı kapatmış olmalı.

Cevap beni tatmin etmemişti.

Ama telefonu devamlı kapalı, hiçbir zaman ulaşamıyorum.

İçimde bir sıkıntı dolanıyordu.

Sana denk gelmemiştir tatlım. Biz her gün konuşuyoruz.

Mesajı okurken hiç de rahatlamadığımı hissettim. Hızla cevap yazdım.

Babama beni aramasını söyler misin?

Annemin cevabı hemen geldi.

Söylerim tatlım.

Gazel bana sataşınca başımı telefondan kaldırdım. "Telefonla kırıştırmayı bırak da bize dön yaramaz kız," dediğinde hafifçe tebessüm ederek telefonumu bir kenara bıraktım.

İçimdeki sıkıntıyı bastırmaya çalışarak Cansu'ya döndüm. Ufak yudumlarla kahvesini içiyordu. "Daha iyi misin?" diye sordum ilgiyle.

Yanında oturan Gazel, Cansu'ya cevap verme fırsatı bırakmadan söze karıştı. "İyi tabii ki, değil mi tontişim?" diye sorarken onu rahatlatmak için elini omzuna atıp nazikçe sıktı. "Bir an evvel unutacak o kötü kalpli garabet çocuğu."

Cansu derince iç çekti, yüzü asıktı ama neyse az önceki kadar üzgün görünmüyordu ve artık ağlamıyordu, ya da

delicesine öfkeli değildi. Geriye sadece hayal kırıklığı ve kabullenme kalmıştı.

"Gerçeği mi istiyorsunuz," dedi yılgın bir sesle. "Fena bir darbe alıp büyük, koca bir harabeye dönmüş gibi hissediyorum kendimi."

Gazel'e kısa bir bakış attığımda endişeli gözlerimiz buluştu. Cansu konuşmaya devam edince tekrar ona baktık.

"Benim için endişelenmeyin," diye mırıldandı halsizce.

Gazel gözlerini devirdi. "Bu kolaymış gibi sanki."

Cansu burukça tebessüm etti. "Toparlanacağım merak etmeyin, sadece şu an yorgun hissediyorum, bütün duygularım durulmuş gibi, fazlasıyla bitkinim. Hiçbir şey düşünmek istemiyorum, nefes almak bile yoruyor beni."

Gazel kocaman gülümsedi. "Toparlanacaksın tabii," dedi sözlerini destekleyerek.

Ben de gülümsedim. "Biz hep senin yanındayız, birlikte atlatacağız bugünleri. Eskisinden de iyi olacaksın, inanıyorum."

Gazel işaretparmağını ona doğru salladı. "Bana bak cadı, sen tanıdığım en sıkı kızsın." Ellerinin kaldırıp iki yanda tırnak işareti yaptı. "Beni döveceğini sandığımda gerçekten ödüm patlamıştı," diyerek şakalaştı, ardından ciddileşip devam etti. "Bunu da atlatacaksın, ben sana güveniyorum."

Kesin bir dille ekledim. "Geride bırakacaksın yaşananları, eskisiyle yenisiyle bugün buraya gömüp unutacaksın. Sürekli geçmişi düşünüp üzülmek hiçbir şeyi düzeltmez, ancak sana zarar verir. Seni içten, karşılıksız sevenlerin varlığına tutun. Sana değer verenleri yanına al, seni gerçekten önemseyenleri."

Gazel haylazca sırıttı. "Yani bizi," diye belirtti şeker şeker.

"Kesinlikle," dedi Cansu düşünceli bir sesle. "Her şeyi geride bırakmam gerekiyor... ve bırakacağım da. Kötü insanları hayatımdan uzak tutacağım. Yepyeni bir sayfa açacağım."

"Aynen öyle yapacaksın," dedim sözlerini onaylayarak. "Emre senden geçmişini aldı, geleceğini de almasına izin vermeyeceksin."

Cansu olumlu anlamda başını sallarken kararlıydı. "Beni daha fazla mahvedemeyecek," dedi kendinden emin bir sesle. "Emre'yi tamamıyla unutacağım. Onu hiç tanımamış gibi kalbimden de aklımdan da sileceğim."

Gazel neşeyle kıkırdadı. "Hah şöyle, işte bu bebeğim! Silkelen ve kendine gel." Başını eğip umutla Cansu'nun gözlerinin içine baktı. "Şimdi derin bir nefes al ve bana nasıl hissettiğini söyle."

Cansu hafifçe gülümsedi, Gazel'in dediğini yaptı. Burnundan derin bir nefes alıp yavaşça nefesini bıraktı. "Daha iyiyim. Sayenizde yenilenmiş gibiyim."

Gazel aniden Cansu'ya sarılıp sıkıca kucakladı. "Canım benim ya! Süpersin sen," deyip yanağını öpüp geri çekildi. "Oh be ferahladım vallahi."

Cansu ile birlikte Gazel'e bakarken hafifçe kıkırdadık.

Gazel bir kahkaha patlatıp ışıl ışıl gözlerle bize öpücük gönderdi. "Şimdi söyleyin bakalım, kim bir dilim daha kek ister?" Ayağa kalktığında Cansu onu geri yerine oturttu.

"Ben getiririm, siz oturun. Biraz hava almaya ihtiyacım var, belki bahçeye çıkarım."

Başımı salladım. "Tamam, kanka," deyip gülümsedim. Cansu giderken ayaklarımı altıma toplayıp koltukta Gazel'e döndüm. "Söyle bakalım, son zamanlarda ne işler çeviriyorsun sen?"

Gazel'in yanakları kızarırken anlamamazlıktan geldi. "Ne işi çevireceğim ki?" diye sordu masum masum. "Hiç mi hiç anlamadım şu an seni."

Güldüm. "Gazel," dedim iğnelercesine. "Seni çok iyi tanıyorum, son zamanlarda bir şeyin peşindesin sen."

"Ah." Elini ağzına götürüp kapattı. "Üstüme iyilik sağlık daha neler." Gülüşünü zor bastırıyordu.

Şüpheyle gözlerimi kıstım. "Sürekli ortadan kaybolup ne yapıyorsun?"

32

Görüşürüz ufaklık.

CANSU

Mutfağa girdiğimde Koray Amca'nın da içeride olduğunu fark ettim. Tezgâha yaslanmış, su içiyordu. Oldukça zarif ve güçlü, kendinden emin bir duruşu vardı. Beni görünce kibarca selam verip gülümsedi.

Biraz çekinmiştim. "Affedersiniz," dedim utanarak. "Sizi rahatsız etmek istemezdim, biraz çikolatalı kek alacaktım."

Gülümsemesi anlayışlı bir şekilde büyüdü. "Rahatsız etmedin, istediğini alabilirsin, ben de çıkıyordum. Rahatına bak sen."

Üzerimdeki gerginliği atıp tebessüm ettim. "Teşekkürler," dedim ve masaya yürüdüm.

"Rica ederim."

Tam yanından geçerken Koray Amca'nın gülüşü yavaşça dudaklarından silindi ve yüzü aniden öfkeli bir hal aldı. Kendimi biraz huzursuz hissetsem de kararan bakışlarını üstüme alınmayarak gözlerimi ondan çekip önüme çevirdim. Neden bilmiyorum ama ensemdeki tüyler diken diken olmuştu ve

bir an önce mutfaktan çıkmak için feci bir istek duymuştum. Omzumun üzerinden kaçamak bir bakış attığımda bir kez daha Koray Amca'nın öfkeli bakışlarıyla karşılaştım ve kek almaktan vazgeçerek elimdeki tabağı aceleyle masaya bıraktım. Belki daha sonra gelirdim, çünkü şu an mutfaktan gitmek en mantıklı hareket gibi görünüyordu.

Koray Amca aniden üzerime gelip omzumu tuttu, beni hızla kendisine doğru çevirip delirmiş gibi bir hışımla boynumda asılı olan kolyemi tutup çekti. Gözlerim şaşkınlıkla iri iri açıldı. Zinciri kopan kolyem avucunda sallanırken dehşete kapılarak geriledim. Neler olduğunu anlamakta güçlük çekiyordum. O kadar çok şaşırmış ve korkmuştum ki kaçmaya çalıştım, mutfaktan çıkmak için hızla kapıya doğru yöneldim. Fakat Koray Amca, ben kapıya ulaşamadan önümü keserek gitmeme engel oldu. Sonra da kapıyı ardından hızla kapattı.

Paniğe kapılarak birkaç adım daha geriledim. "Neler oluyor?" diye sordum kekeleyerek.

"Bunu nerden buldun?" Sıkıca elinde tuttuğu kolyemi sallayıp bana gösterdi. Gözlerindeki saldırgan öfkeyle bakışlarını yüzüme dikmişti. "Çaldın mı yoksa!" dedi sinirli bir fısıltıyla. O kadar kızgındı ki kendini kontrol etmek için yoğun çaba sarf ediyor gibi görünüyordu.

"Hayır, hayır çalmadım," dedim aceleyle konuşarak. "O benim kolyem." Gözlerini kırpmadan korkutucu bir şekilde bana bakarken kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Hissettiğim tedirginliği üzerimden atmak için kaçamak bir nefes alıp yavaşça verdim. Neden bana bu kadar kızmıştı, hiç anlayamıyordum ama aşırı derece ödümü kopardığı bir gerçekti.

"Yalan söyleme!" dedi sertçe. "Kimden çaldın bu kolyeyi, bana hemen söyleyeceksin! Aksi halde polise haber vereceğim. Onlar seni konuşturmasını bilirler."

Gözlerim büyüdü. "Yemin ederim çalmadım. Size doğruyu söylüyorum." Daha önce hiç hissetmediğim boğucu bir panik duygusu kalbimi sıkıştırdı.

"Sana inanmıyorum!"

"Çalmadım, gerçekten çalmadım."

Öfkeyle çenesini sıkarak dişlerinin arasından tısladı. "Bu kolyenin sende ne işi var!"

"Kolye anneme ait, bana verdi," dedim ürkekçe. Fakat öfkesi öyle fazlaydı ki beni hiç dinleyecek gibi değildi.

İfadesi karardı. "Demek hırsız olan annen!"

Midemde düğümler oluştu. "Hayır! Hayır! Annem hırsız değil! O kimsenin bir şeyini çalmaz!"

Bana nefret dolu bir bakış attı. Tavrı öyle tehditvariydi ki yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissettim. "İkinizi de polise teslim edeceğim." Cebinden telefonunu çıkardı.

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatmaya başladı. Delicesine korkuyordum. "Lütfen polisi aramayın," diye yalvardım hıçkırıklarımın arasından. "Biz hırsız değiliz, o kolye annemin..." Korku dolu bir hıçkırık daha döküldü dudaklarımdan. "Ben doğduğum gün babam anneme hediye etmiş kolyeyi... Kimseden çalmadım..."

Koray Amca aniden kaskatı kesildi, bakışlarını yavaşça telefondan alıp bana çevirdi. "Ne?" Yüzünde oluşan duygu karmaşasıyla bana bakakaldı.

Ağlayışım şiddetlendi. "Ne olursunuz, bana inanın. Ben yanlış bir şey yapmadım. O kolye benim." Nabzım gittikçe hızlanmıştı, nefes alıp verişim kesik kesikti ve endişeyle titriyordum. "Babamdan kalan tek şey o kolye, lütfen kolyemi geri verin."

Kaşlarını çattı. "Baban mı?" diye sordu yavaşça, titreyen bir sesle. Dehşete düşmüşçesine öylece kalıvermişti.

Hızla başımı salladım. Sonunda bana inanmış göründüğü için aceleyle açıklamaya başladım. "Evet, içine bakın. Annemle fotoğrafımız var. Kolye gerçekten benim, çalmadım, yalan söylemiyorum size."

"Fotoğraf mı?" dedi güçlükle.

"Evet. Bakabilirsiniz içine. Yemin ederim yalan değil bu söylediklerim, lütfen inanın."

Nefesi kesilmişçesine ela gözleri dehşetle büyüdü. Yüzünden binlerce duygunun izleri geçti: şaşkınlık, acı, suçluluk, pişmanlık, kaygı, özlem, hüzün, şefkat... Bütün duyguları aynı anda yaşıyor gibiydi. Sanki tümü bir yağmur olup hızla üzerine yağmıştı. Hafifçe tökezledi, dengesini kaybetmemek için yanında duran sandalyeyi sıkıca tutarak destek aldı.

"Sen..." Bir an duraksadı. "Sen ne diyorsun, bu nasıl olur?" Ses tonu boğuktu. Artık öfkeli değil de fena halde şaşkın ve meraklı görünüyordu.

"Açın kolyeyi," deyip onu teşvik ettim. "Kolyenin içinde doğduğum gün annemle benim çekilmiş fotoğrafımız var. Babam çekmiş, sonra da bu kolyeyi yaptırarak fotoğrafımızı koydurmuş."

Yalan söylemediğimi anlaması için her şeyi yapmaya hazırdım.

Elleri titreyerek kolyeyi açtı, içindeki resmi gördüğünde afallayarak güçlükle yutkundu. "Aman Allahım," diye fısıldadı sessizce.

Bir anlığına bakışlarını kolyeden kaldırıp bana baktı, gözlerinde inanamayan bir ifade vardı. Sonra yine bakışlarını kolyenin içindeki fotoğrafa indirdi. Dişlerini sıktığını gördüm, çenesi gerilmişti. Bir kez daha tökezlediğinde daha fazla ayakta duramayacağını anlamış olacak ki sandalyeyi çekip oturdu. Omuzlarını düşürdü, adeta üzgünce içine çöktü. Şaşkın ve üzgün görünüyordu. Kolyem hâlâ avuçlarının içindeydi, sanki çok narin canlı bir şeymiş gibi, incitmekten endişe edermiş gibi özenle tutuyordu ellerinde. Birkaç dakika sessizce orada oturup gözlerini ayırmadan uzun uzun sadece kolyeye baktı, ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

Belki de benimle ne yapacağını düşünüyordu? Acınası bir halde polise haber vermemesini umuyordum.

Korkum çok fazlaydı. Neler olduğunu anlamakta güçlük çekerken ürkek bakışlarımı Koray Amca'ya dikmiştim ve ondan gelecek herhangi bir hareketi çaresizce bekliyordum. Bana inanıp gitmeme izin vermesi için içimden dualar ediyordum. Beni tekrardan hırsızlıkla suçlamasından ödüm kopuyordu.

Derken derin bir nefes alarak başını bana çevirdi, sert bakışları artık yumuşaktı. Hatta şefkatli, sıcacık bir hal almıştı. Bana saatler gibi gelen bir süre boyunca gözleri üzerimde gezindi. Sanki bendeki her detaya dikkat ediyor, yüzümü zihnine kazımaya çalışıyordu.

"Adın neydi senin?" diye sordu yavaşça.

Yalvaran gözlerle baktım. "Lütfen beni polise vermeyin, ben kimseden bir şey çalmadım, öyle biri değilim ben. Ne olur inanın, size tüm gerçekleri anlattım. Resimde gördüğünüz kişi annem, o bebek de benim."

Sandalyesinden kalkıp bana doğru geldi, önümde durup hafifçe başını eğdi ve gözlerine yerleşen içten bakışla yüzüme baktı. "Sana inanıyorum ufaklık, korkmana gerek yok. Polise haber vermeyeceğim..." Canı yanıyormuş gibi yüzünü ekşitti. "Polisten bahsettiğim için üzgünüm, polis yok tamam mı, sakinleş."

Umutla sordum. "Gerçekten mi, polisi aramayacak mısınız?"

"Hiç kimseyi aramayacağım, korkma," dedi rahatlatıcı bir sesle. Ardından elimi tutup avucumu çevirdi ve kolyeyi elime bıraktı. "Kolyeni geri alabilirsin. Şimdi bana adını söyler misin?"

Omuzlarımı düşürdüm. "Cansu," diye fısıldadım.

Dişlerini sıktı. Gözlerinin hafifçe buğulandığını sandım ama tam da emin olamadım. "Cansu," diye ismimi tekrar etti. "Kaç yaşındasın Cansu, on sekiz mi?"

Başımı olumlu anlamda salladım. "Evet, on sekiz yaşındayım."

Göğsü hüzünlü bir nefesle yükseldi. Dudaklarında beni rahatlatan küçük bir gülümseme belirdi. Bir elini omzuma koydu, gönül almak isteyen bir tavırla hafifçe sıktı. "Az önceki çıkışım için affet beni olur mu, seni korkutmak istemezdim, gerçekten üzgünüm," derken pişmanlık dolu bir bakışla gözlerimin içine baktı.

Başımı yere eğip, "Önemli değil," diye mırıldandım.

Derince iç çekti. Elini omzumdan alıp avucunu yanağıma koyarak yüzümü kaldırdı ve tekrar ona bakmamı sağladı. "Özür dilerim Cansu," dedi boğuk bir sesle. "Her şey için özür dilerim." Şefkatli dokunuşlarla yanaklarımdaki ıslaklıkları sildi. "Seni ağlattığım için çok üzgünüm."

Ela renk gözleri çözemediğim bir hüzünle yüzümde gezinirken sebebini bilmediğim bir sıcaklık kalbimin etrafını sardı. Neden bilmiyorum ama kendimi güvende ve huzurlu hissediyordum, hatta sevgi dolu. İçten bakışları yüreğimi sımsıcak yapıyordu.

Rahatlayarak hafifçe gülümsedim. "Sanırım bir yanlış anlaşılma oldu," dedim çekingen bir tavırla.

Koray Amca da burukça gülüşüme eşlik etti. Bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları aralandı fakat her ne söyleyecekse bundan vazgeçip kaşlarını çatarak güçlükle yutkundu. Aklından ne geçiyorsa kafasında dönen düşüncelerle savaşıyora benziyordu.

"Evet, öyle oldu..." dedi dalgın bir sesle. "Kolyeyi..." Sustu, iç çekerek devam etti. "Kolyeyi Gazel'in sandım. Onun da böyle bir kolyesi vardı. Tepkim bu yüzdendi, affet beni olur mu ufaklık."

"Canınızı sıkmayın Koray Amca, unuttum gitti. Önemli değil."

Sırf bir yanlış anlamadan dolayı kendisini suçlamasını istemiyordum. Evet, acayip korkutmuştu beni ama bunun için üzülmesine gerek yoktu. Koray Amca'nın samimiyetine inanıyordum, nedense ona sebepsizce güveniyordum.

Saçlarımı şefkatle okşadı. Bakışları daha önce masaya bıraktığım boş tabağa kayınca, "Kek almaya gelmiştin değil mi, hadi sana kocaman bir dilim keselim." Sevecen bir ifadeyle göz kırptı.

Gülümsedim. "Olur. Çikolatalı keke bayılıyorum, pek hayır diyemem."

"Sana bir sır vereyim mi, ben de çikolatalı keke bayılırım." İçtenlikle gülümsüyordu.

Kekten büyük bir dilim keserken bana kaçamak bir bakış attı. "Cansucuğum, nerede yaşıyorsunuz?" diye sordu. Sıradan konulardan konuşmak ister gibi kayıtsız davranıyordu ama ses tonundaki bir şey sanki bu konu onun için çok önemliymiş gibiydi.

"Ankara'da annemle yaşıyorum, buraya okulla tatile geldik. Buket'le aynı okuldayız."

Düşünceli bir halde başını öne salladı. Tabağımı aldı, kestiği dilimi yavaşça tabağıma koyarken bir an tereddüt etti fakat sonra, "Peki ya baban, o nerede?" diye sordu dikkatli bir şekilde.

Üzgünce iç geçirdim. "Babam ben daha küçük bir kızken bizi terk etmiş, annemin söylediği bu kadar." Kırgın bir halde bakışlarımı masaya çevirdim. "Başka da bir şey söylemiyor, bu konu hakkında konuşmayı pek sevmez."

Koray Amca burnundan yüksek sesle nefes alıp yavaşça bıraktı. "Demek annen sana böyle anlattı." Aniden sinirlenmişti. Elinde tuttuğu bıçağı öyle sıkı tutuyordu ki eklem yerleri beyazlamıştı. Yüzünden öfkeli bir gölge geçti. Kızgınlığını hissedebiliyordum, her saniye katlanarak artıyordu.

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. "Koray Amca, elin kesilecek, dikkat et," diye uyardım endişeyle.

Gözlerimi yumruk yaptığı eline diktiğimi gören Koray Amca toparlanarak bıçağı masaya bıraktı. Dudaklarına zoraki bir gülümseme yerleştirerek elini omzuma koyup nazikçe sıktı. "Tabağındaki kek bitecek anlaştık mı ufaklık?" diye sordu bana takılarak. "Hatta biraz daha koyalım, ne dersin?" deyip tabağıma benim için bir dilim daha koydu.

Hafifçe gülümsedim. "Teşekkürler," dedim minnettar olarak.

"Başka bir şey daha ister misin, içecek mesela, her ne istiyorsan çekinmeden söyleyebilisin."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, kek yeterli. Sağ olun."

Bana uzun uzun baktı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Ben de."

"Ne zaman istersen tekrar gelebilirsin tamam mı, Gazel seni misafir etmekten mutlu olur. Tabii ben de seni yeniden görmeyi çok isterim."

Yanaklarım kızardı. Koray Amca çok iyi biriydi. Gazel'i çok seviyordum ama onu ilk defa böyle mükemmel bir babaya sahip olduğu için kıskandığımı hissettim. "Çok teşekkürler Koray Amca ama yarın Ankara'ya dönüyorum." Ses tonumun zayıf çıkmasına engel olamadım. "Tatile devam etmeyeceğim."

Gülüşü soldu. Meraklı bir ifadeyle, "Neden?" diye sordu. "Okulla geldiğini söylememiş miydin?"

"Şey..." Sustum, kısa bir an ne demeliyim diye düşündüm. "Sadece, eve dönmek istiyorum. Burada kalmaktan

sıkıldım," diyerek bahaneme inanmasını umdum, ona yalan söylemek beni rahatsız ediyordu.

"Yalnız mı döneceksin?" Fazlasıyla ilgiliydi.

"Buket'le döneceğiz, henüz bizimle ilgilenen Esma Hocamızla konuşmadık ama yarın tatili bitirmek istiyoruz."

"Bu kararın bir nedeni var mı?" Şüpheyle gözlerini kıstı. "Sen iyisin değil mi, bir sorun yok?" diye sordu endişeyle.

Huzursuzca kıpırdandım. "İyiyim, bir şeyim yok, her şey yolunda," dedim kendimi gülümsemeye zorlayarak.

Yüz ifademi inceledi. "Anladım," dedi ağır ağır, dalgınca. "Eğer herhangi bir şeye ihtiyacın varsa bana söyleyebilirsin Cansu. Her konuda sana yardım edeceğimi bilmeni istiyorum. Ne olursa olsun, hiç önemli değil, bana haber vermen yeterli."

Yutkundum, yalan söylediğim için kendimi berbat hissediyordum. "Teşekkürler Koray Amca... ama gitmemin bir nedeni yok, dediğim gibi sadece sıkıldım... Bir de annemi özledim."

Gülümsedi, endişesinin azaldığını görebiliyordum. "Tamam, ben yarın sizin için hocanızla konuşurum. Ardından iki kişilik uçak bileti ayarlayacağım size."

"Ha?" Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. "Hayır, Koray Amca hiç gerek yok. Size zahmet vermek istemem. Biz hallederiz." İlgisi beni acayip şaşırtmıştı, sanırım hâlâ beni korkuttuğu için suçluluk duyuyordu.

"Olmaz, güvenli bir şekilde eve dönmeni istiyorum. Yoksa aklım sende kalır..." Bir an duraksadı. "Yani sizde kalır. Sonuçta Buket ve sen, Gazel'in arkadaşısınız."

Kaşlarım hayretle yukarı kalktı. "Kabul edemem bunu Koray Amca, hele ki uçak bileti ayırtmanız, bu çok fazla. Gerçekten size yük olmak istemiyorum. Otobüsle döneriz biz."

İçtenlikle gülümsedi. "Sen düşünme bunları ufaklık, yarın halledeceğim ben her şeyi."

"Ama olmaz ki..."

Tatlı bir tavırla sözümü kesti. "İtiraz istemiyorum, bozuşuruz yoksa," dedi şakalaşarak.

Pes ederek gülümsedim, kazanamayacağım bir tartışmaydı anlaşılan. "Peki, çok teşekkürler Koray Amca. Yaptıklarınızın önemi çok büyük, minnettarım size."

Bir adım öne doğru geldi, sanki bana sarılmak ister gibi kolunu kaldırdı ama sonra vazgeçip sadece omzumu nazikçe sıkmakla yetindi. "Hiç önemi yok benim için." Yine uzun uzun hüzünlü bir biçimde yüzüme baktı.

Kapıyı işaret ettim. "Ben artık kızların yanına döneyim, beni merak etmesinler."

"Tamam." Sıcacık gülümsüyordu.

Sevecen bir şekilde el salladım. "İyi akşamlar."

Yüzü sevgiyle yumuşarken gözlerindeki şefkat büyüdü. "Güle güle ufaklık."

33

Ankara yıkılacak bebeğim!

Sabah odamızın kapısı kuvvetli darbelerle dövülürken uykumdan korkarak sıçradım. Cansu da gürültüyü duyunca -kapının vuruluşu duyulmayacak gibi değildi- yatağında doğrularak şaşkın gözlerle bana baktı. Kapı öyle güçlü vuruluyordu ki çıkan sesin tüm otel sakinlerini uyandırdığına emindim.

Cansu kafası karışmış bir halde, "Neler oluyor yahu?" diye mırıldandı uyku mahmurluğuyla.

Omuz silktim. "Ben bakayım," diyerek yatağımdan kalktım.

Cansu telaşla bağırdı. "Dur!"

Şaşkınca ona döndüm. "Ne oldu?"

"Ya Emre geldiyse, onunla konuşmak istemiyorum, ne olur açma kapıyı," dedi yalvarırcasına.

Tamam dercesine kapıya gittim. "Kim o?" diye sordum korkarak. Eğer Emre ise kesinlikle açmayacaktım hatta otelin güvenliğini arayıp onu buradan götürmelerini isteyecektim.

"Böööö!"

Garipseyerek omzumun üzerinden Cansu'ya baktım. O da kaşlarını kaldırarak aynı garipseyen ifadeyle bakışlarıma karşılık verdi.

Kapının ardından eğlenen bir kıkırtı yükseldi. "Benim ya kim olsun, açın kapıyı ağaç oldum burada, meyve vereceğim birazdan," diyen Gazel'in neşeli sesini duymamızla Cansu ile rahat bir nefes aldık.

Kapıyı açmamla Gazel heyecanlı bir şekilde hışımla odaya girdi. "Kızlar neler olduğuna hayatta inanamayacaksınız! Bu sabah bir şok dalgası yaşadım. Acayip bir şey oldu, yani öyle böyle değil! Bomba etkisine hazır olun!"

Esneyerek yatağıma geçip oturdum. Hâlâ uykum vardı. "Ne oldu?" diye sordum.

Yerinde sevinçle zıpladı. "Ankara'ya taşınıyoruz!"

İçim sıcacık bir sevinçle dolarken kocaman sırıttım. "Şaka yapıyorsun?" dedim hayretle.

Gözleri parladı. "Hayır, çok ciddiyim."

Heyecana kapılarak gidip Gazel'e sarıldım. "Bu harika bir haber! Çok sevindim."

Geri çekildiğinde sevimlice sırıttı. "Ben de, ben de! Havalara uçuyorum şu an!"

Cansu da yatağından kalkıp Gazel'in yanına geldi, tebrik edercesine sarıldı. "Ben de çok sevindim." Gülümsedi. Dünden beri ilk defa gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmıştı.

Merak ederek sordum. "Yalnız çok şaşırdım. Birden ne oldu da Ankara'ya taşınmaya karar verdiniz?"

"İnan ki ben daha çok şaşkınım. Hiç haberim yoktu, ne annemin ne de benim. Bize de büyük sürpriz oldu. Babam sabah kahvaltıda söyleyince öğrendik biz de."

Şaşkınlıkla güldüm. "Çok ilginç, peki Koray Amca neden böyle bir karar vermiş bir anda?"

"İş için gitmemiz gerekiyormuş. Babam Ankara'da kafe ve restorana çevirebileceği çok güzel mekânlar bulmuş, bu fırsatı kaçırmak istemediğini anlattı, mekânları değerlendirmenin akıllıca olacağını söyledi." Kayıtsızca omuz silkti. "Acele ettiğine göre bu işi gerçekten önemsiyor. İşleri yakından takip etmesi gerektiği için de Ankara'ya yerleşecekmişiz. Babamın açıklaması bu kadar."

Koray Amca'nın kafe ve restoran zincirleri vardı. Neşeyle gülümsedim. "İzmir ve İstanbul'dan sonra Ankara'ya da açılmak istiyordur belki," diyerek takıldım. "Bence bu süper oldu. Seninle tekrar aynı şehirde olmak müthiş olacak. Düşünsene, hiç ayrılmayacağız." Acayip mutlu olmuştum.

Gazel heyecanla ellerini birbirine vurdu. "Aynen öyle, annem düzenimizi bozacağımız için biraz üzgün ama ben çok mutluyum." Bir kolunu Cansu'nun omzuna diğer kolunu benim omzuma attı. "Ankara'da sizinle birlikte olabileceğim için öyle sevinçliyim ki kankalar, yerimde duramıyorum!" Neşeli bir kahkaha patlattı. "Ankara yıkılacak bebeğim!"

Hep birlikte kıkırdadık.

"Bu arada şekerler, babam aşağıda hocanızla konuşuyor, iki saat sonra uçağınız kalkacak. Babamla sizi havaalanına götürmek için geldik. Bavullarınız hazır değil mi?"

Cansu başını salladı. "Dün sizden dönünce toparlandık." Yüzünde minnettar bir ifade belirdi. "Gazel, hem sana hem de annenle babana teşekkür etmek istiyorum, her şey için sağ olun. Benimle ilgilendiniz, evinizde misafir ettiniz."

Gazel ışıl ışıl gülümseyip Cansu'nun yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. "Hiç önemli değil tatlım. Zaten an-

nem de babam da seni çok sevdi. Babam sürekli seninle ilgili sorular soruyor, seni gerçekten tanımak istiyor. Sanırım dün ne kadar üzgün olduğunu fark etti, bizim gibi o da senin için endişelendi."

Cansu hafifçe tebessüm etti. "Çok teşekkür ederim." Gözlerini bana kaydırıp tekrar Gazel'e baktı. "Siz de artık endişelenmeyin, iyiyim ben."

Yanına yanaştım. "İyisin tabii," dedim destekleyici bir sesle.

Gazel haylazca, "Kötü hissedecek bir durum yok ki, her şeyi unutmuştuk öyle değil mi, hafızamızın bir kısmını kaybetmiştik," deyip göz kırptı. "Hadi giyinin şekerler, aşağıya inmek için hazır bekleyelim. Babam işi bitince beni arayacak çünkü."

Yaklaşık yarım saat sonra odamızın kapısı tekrar vurulunca Cansu telaşla bana baktı. Emre ise açma demek istiyordu, usulca başımı sallayıp kapıya yöneldim. "Kim o?"

"Benim, Kağan."

Kızlara döndüm. "Kağan'mış, ben dışarıdayım. Koray Amca ararsa haber verirsiniz," deyip hole çıktım, kapıyı ardımdan kapattım.

Kendimi hızla Kağan'ın kollarına attım, kollarımı boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldım.

Kağan keyifle güldü. "Hey, birileri beni özlemiş anlaşılan," dedi şakalaşarak.

Geri çekilip gülümseyerek yüzüne baktım. "Sen özlemedin mi?" diye sordum masum bakışlarla.

Şakağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Seni özlemediğim bir an bile yok ki," diye açıkladığında midemdeki kelebekler kıpır kıpır oldu.

Gülümsemem genişledi. "Seni çok seviyorum," dedim içtenlikle. Sonra birazdan otelden ayrılacağımızı hatırlayınca gülümsemem yavaşça soldu. "Biz gidiyoruz," dedim ve geri çekilerek üzgünce yüzüne baktım.

Kaşlarını çattı. "Ne demek gidiyoruz?" diye sordu, hem şaşırmış hem de kızmıştı.

"Cansu burada daha fazla kalmak istemiyor, Ankara'ya dönüyoruz," diye açıkladım gönülsüz bir sesle.

Usulca başını öne doğru salladı. "Tamam, ben götürürüm sizi, arabayla döneriz."

"Cansu'nun bunu kabul edeceğini sanmıyorum, hem biz..."

Sertçe sözümü kesti. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin sizi ben götürüyorum," dedi itiraza izin vermeyen bir tavırla.

Nazikçe elini tuttum, hafifçe sıktım. "Aşkım sakin ol, uçakla gidiyoruz. Biletlerimiz alındı bile."

Kağan'ın dudağının bir kenarı yavaşça kıvrıldı. "Bana ilk defa aşkım dedin," diye belirtti keyifli bir sesle. "Hoşuma gitti."

Yanaklarım kızardı. "Öyleyse son olmayacak, söz veriyorum," diye fısıldadım muzipçe.

Gülüşü büyüdü, gözleri tutkuyla kararırken ellerini belime koyup beni hızla kendine çekti. Ağzımdan bir kıkırtı döküldü. Gözlerimiz birbirine hapsolurken avucunu yanağıma koyarak yüzümü yüzüne yaklaştırdı ve tutkulu bir şekilde beni öpmeye başladı. Dudaklarının her dokunuşu sahiplenici ve baştan

çıkarıcıydı. Gözlerimi kapatarak Kağan'ın beni eriten öpücüklerine aynı tutkuyla karşılık verdim. Nitekim heyecan kuvvetli bir darbeyle içime dolarken bütün bedenimi eriten sıcak bir dalga kanımda gezinmekte gecikmedi.

Kağan geri çekildiğinde derin derin gözlerimin içine baktı. "Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Birazdan," dedim isteksizce. Kağan'dan ayrılacağım için buruk hissediyordum.

Başımı tamam dercesine salladı. "Cansu nasıl oldu?"

İç çektim. "Üzgün, ama iyiye gidiyor. Daha da iyi olacak, her şeyi ardında bırakıp toparlanacak."

Kağan sıkıntılı bir şekilde soludu. Gözlerine acıma çöktü. "Emre'nin de durumu hiç iyi değil. Hatta berbat. Yolunu kaybetmiş gibi, çaresiz. Onu yalnızca bir defa böyle acı çekerken görmüştüm, geçen yıl Cansu'dan ayrılmak zorunda kaldığında."

"Tüm bunların sorumlusu o..." dedim Emre'yi suçlayarak. Sonra az biraz onun için de üzülerek ekledim. "Ne yapacak bundan sonra?"

"Bilmiyorum," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Ama Emre'nin mücadele edeceğine eminim, artık Cansu'yu hayatta yalnız bırakmaz."

"Boşuna uğraşmasın. Cansu onu asla affetmez. Ben de affetmeyeceğim."

Duygularım karmakarışıktı, Emre'ye ne kadar kızgın olsam da Kağan konuştukça Emre için de üzülmeye, endişelenmeye başlamıştım.

"Bebeğim, asla tek taraflı yargılama. Emre'ye öfkeli olmakta haklısınız ama onu dinlemeden suçlamayın. Ona bir açıklama şansı vermelisiniz, özellikle de Cansu."

Rahatsızlık hissettim. "Ne açıklayacak ki, her şey ortada işte."

"Bilmediğiniz başka şeyler var."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Ne gibi?"

"Bunları konuşmak bana düşmez," dedi. Konuyu kapatmak istediği belliydi.

Surat astım. "Ama az önce birazını söylemiş oldun, devamını da getir ne olursun," diyerek yalvardım.

Kayıtsız bir tavırla cevap verdi. "Sadece seni uyardım, gerçekleri bilmeden itham etme diye."

Kaşlarımı hafifçe çattım. "Ne düşüneceğimi bilemiyorum, öyle üzgünüm ki. Bir tarafta dostum, diğer tarafta sevdiğim bir arkadaşım var." Derince iç geçirdim. "Keşke bu şekilde olmasaydı."

"Düzelecektir," dedi kısaca. Sesi güçlü, kendinden emin çıkmıştı.

Umutla yüzüne baktım. "Böyle bir ihtimal var mı sence?"

Sakince omuz silkti. "Neden olmasın, artık Emre'nin vazgeçeceğini sanmıyorum. Her şeyi düzeltmenin bir yolunu bulacaktır illaki."

Dalgın dalgın başımı salladım. "Şimdi ne olacak peki?" Üzgünce gözlerinin içine baktım.

Yüz ifadesi yumuşadı. Beni göğsüne doğru çekip sıkıca sarıldı, çenesini başımın üstüne koyup, "Bekleyip göreceğiz," dedi rahatlatıcı bir sesle.

Sarılışına karşılık verdim. "Sen ne zaman Ankara'ya döneceksin?" Kağan'dan ayrı kalmaya gücüm yoktu artık.

"Bilmiyorum ama bir süre burada kalmam gerek, diğerleriyle Emre'yi yalnız bırakmak istemiyoruz. Desteğimize ihtiyacı var."

Aynen benim Cansu'ya destek olduğum gibi.

Anlayışla kabullendim. "Tamam aşkım. Ankara'da görüşürüz."

Bedenimi saran kolları etrafımda sıkılaştı. Saçlarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Görüşeceğiz bebeğim. En kısa zamanda yanına döneceğim."

Kağan'la vedalaştıktan sonra odaya geri girdim, Gazel telefonda konuşurken Cansu da bavullarımızı kapıya taşıyordu. Ona yardım ederek geride kalan bavullardan birini de ben elime aldım, kapının önüne taşıyıp bıraktım.

Gazel telefonla konuşmasını bitirip sıcacık bir gülüşle bize baktı. "Babam aşağıda bizi bekliyor, gitme vakti kızlar. Her şey tamam mı?"

İç çekerek Cansu'ya döndüm. "Hazır mısın?"

Yüz ifadesine üzüntü yerleşti. Odada gözlerini gezdirip burukça tebessüm etti. "Tatilimizi bu şekilde hayal etmemiştim, böyle biteceğini hiç düşünmezdim. Çok başka hayallerim vardı..." Ses tonu kırgınlığın izlerini taşıyordu.

Cansu'nun Antalya'ya gelmek için benden daha hevesli olduğu anları hatırladım, okulda tatil afişini gördüğünde acayip heyecanlanmış ve beni gezi için ikna etmeye çabalamıştı.

"Yine geleceğiz," dedim elimi omzuna koyarken. "Hayal ettiğimiz gibi bir tatil için, söz veriyorum," diyerek ona güvence verdim.

Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı, fazlasıyla yorgun, tükenmiş görünüyordu. Bavulunu eline alıp omuzlarını dikleştirdi. "Gitmeye hazırım."

İçtenlikle gülümsedim. "Tamam," diyerek kapıyı açtım, hep birlikte odadan çıktık.

Ve bütün kötü anıları geride bırakarak havaalanına gitmek üzere otelden ayrıldık.

34

Sürpriz!

Yolculuğumuz sorunsuz ve gayet sakin geçmişti. Cansu genelde uyumayı tercih ettiğinden dolayı pek sohbet etmeye fırsatımız olmamıştı, yemek arası dahi vermeden yalnızca uyumuştu. Ben de onu rahatsız etmemek adına kendimi müzik dinlemeye vermiştim. Onun için çok üzülüyordum ve eskisi gibi hayat dolu olması için dua ediyordum, umarım bir an evvel eski neşesine kavuşurdu. Mutlu olmayı hak ediyordu.

Ankara'ya indiğimizde Cansu fazlasıyla uyuşuk ve moralsizdi. Fakat bana çaktırmamak için elinden geleni yapıyordu, tabii başarılı olamıyordu.

Evinin önünde taksiden inerken onu durdurdum. "Seninle gelmemi ister misin?"

Burukça tebessüm etti. "Hayır, gerek yok. Düşünme sen beni."

"Emin misin?" Tedirginlikle altdudağımı dişledim. "Pek iyi görünmüyorsun."

Bana sıkıca sarılıp geri çekildi. "İyiyim ben sadece yol yorgunuyum. Sımsıcak köpüklü bir banyo yapıp uyuyacağım zaten, sonra konuşuruz."

İç geçirdim. "Tamam," dedim ama onun için kaygılanmaya devam ediyordum. "Sonra görüşürüz. Bir şeye ihtiyacın olursa mutlaka ara."

"Ararım kanka."

Eve vardığımda anneme sürpriz yapmak istediğim için kapıyı usulca açıp sessiz olmaya gayret ederek yavaşça içeri girdim. Bavulumu ve çantamı hole bırakıp ardımdan kapıyı usulca kapattım. Annem beni gördüğüne çok sevinecekti. Mutfaktan gelen hafif konuşma sesleri kulağıma çarpınca başımı o tarafa çevirdim ve kulak kesildim. Yalnız değildi, gülerek şen şakrak bir sesle biriyle konuşuyordu. Derinden gelen içten kahkahaları kapıya kadar ulaşıyordu. Belki de babam evdeydi. Bu düşünce beni heyecanlandırırken hızla mutfağa yöneldim, dudaklarımdaki gülümsemeyle kapıda kendimi gösterdim.

"Sürpriiiiiiiz!"

Annem beni görünce şaşkınlıkla dudakları aralandı. "Buket," dedi hem sevinmiş hem de şaşırmış bir sesle. "Dönmüşsün, canım benim. Gel buraya." Kollarını açarak sarılmak için ona doğru gitmemi bekledi.

Gülümsemem yavaşça soldu. Anneme cevap veremedim, çünkü bakışlarım mutfak masasında annemin yanında oturan Onur'a takılmıştı. Ben sürpriz yapmak için mutfağa adım atmıştım ama gerçek sürpriz bana yapılmış gibi kaskatı kesilmiştim. Çünkü bu oldukça kötü bir sürprizdi ve feci halde beni rahatsız etmeye yetmişti.

Gergin gergin karşımdaki manzarayı inceledim. Annemle Onur baş başa oturmuş, birlikte samimi bir havada kahvaltı yapıyorlardı. Onur, kendi evindeymiş gibi rahatça sandal-

yeye yayılmış bir yandan gazetesini okuyor bir yandan da kahvesini yudumluyordu. Annem de hoşgörülü tavırlarıyla Onur'a bu davranışlarını haklı gösteriyordu. Sanki bu onların rutiniymiş gibi ikisinin de yakın ve içten görünmeleri beni dehşete düşürmüştü.

Onur beni gördüğünde gözleri parladı, yavaşça gazetesini katlayarak masanın üstüne koydu, dudaklarına kibirli bir gülüş yayıldı.

"Merhaba Buket, tatildeymişsin sanırım ha, evine hoş geldin. Annen de seni ne kadar özlediğinden bahsediyordu."

Öfkeyle anneme döndüm. "Onun ne işi var burada?"

Kendimi ihanete uğramış gibi hissediyordum.

Annem kınayan gözlerini benimkilere dikerek masadan kalktı, yanıma geldi. "Bugün önemli bir toplantımız var. Onur Bey, beni evden almayı teklif etti, ben de bir kahve ikram ettim kendisine. Birazdan çıkacaktık biz de, tam vaktinde geldin." Kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldı. "Çok özledim seni, ama niçin erken bitirdin tatilini?" Geri çekildiğinde merakla yüzüme baktı. "Hem neden dün konuştuğumuzda bana haber vermedin tatlım. Gelip seni alabilirdim."

Sorularına aldırmadım. Öfkeli bakışlarımı Onur'dan ayırmıyordum. "Niye kendin gitmiyorsun ki toplantıya, birinin seni almasına ihtiyacın yok," dedim dik dik Onur'a bakmayı sürdürerek.

Annem saçlarımı okşadı. "Bir tanem tabii ki kendim gidebilirim, ama arabam serviste. Bence Onur Bey'e teşekkür etmeliyiz, kibar teklifi çok ince bir davranış," diye açıklama yaptı sabırla.

Hırsla anneme döndüm. "Bence çok gereksiz bir davranış olmuş!"

Annem bıkkınlıkla iç çekti. Başını Onur'a çevirerek özür dileyen bir bakış gönderdi. "Affedersin, yine aynı manzarayla karşılaştığın için üzgünüm. Buket bu aralar biraz hassas, mazur gör," dedi kısık sesle.

Kaşlarımı çattım. "Hassas falan değilim," diyerek homurdandım huysuzca.

İkisinin arasındaki yakınlığa inanamıyordum. Hangi ara bu kadar samimi olmuşlardı, anlam veremiyordum. Kâbus gibiydi resmen!

Onur nazik bir tebessümle yavaşça sandalyesinden kalktı. Üzerinde siyah renk, oldukça şık bir takım elbise vardı. Ceketinin önünü zarifçe iliklerken anlayışla konuştu. "Hiç önemli değil Sedacığım. Endişe etme, Buket'in asilikleri beni çok eğlendiriyor." Gözleri bana döndüğünde yüzüne alaycı bir gülümseme yerleşti, beni öfkeden delirten küstah bakışlarını üzerime kilitledi.

Suratına doğru dil çıkarmamak için kendimi zor tutuyordum!

Annem gülümsedi. "Aslında hiç böyle değildir, gayet sakin ve herkese karşı kibardır benim güzel kızım," diyerek saçlarımı okşadı.

Harika! Gerçekten süper! Olanlar yetmezmiş gibi bir de annemle Onur karşıma geçmiş benim hakkımda konuşuyorlardı!

Onur'a düşmanca bir bakış fırlattım. "Bence artık gitme vaktiniz geldi Onur Bey." Bey lafına özellikle vurgu yapmıştım. "Annemle yalnız kalmak istiyorum."

Onur alay edercesine tek kaşını kaldırdı. Eğlenmişçesine beni izliyordu. "Tabii anlıyorum seni Buketçiğim, ailene ne derece düşkün olduğunu tahmin edebiliyorum. Tatildeyken anneni çok özlemiş olmalısın."

Sözlerinin altında yatan ima çok bariz olan bir tehdit barındırıyordu. Gizliden gizliye sahte gülüşünün arkasından, beni daha fazla sinirlendirme aksi halde başına gelecekleri biliyorsun, mesajı veriyordu adeta.

Annem usanmış bir sesle araya girdi. "Buket," dedi uyarırcasına. "Haddini aşmaya başladın yine. Gerçekten yoruyorsun beni kızım. Hep aynı asi tavır, yeter ama artık. Üzülüyorum," dedi bezgince.

Onur ciddi bir ifadeyle gözlerimin içine dik dik baktı. "Annene hak veriyorum Buket, hem onu daha fazla üzmek istemezsin değil mi, ben seninle iyi anlaşmamamız için bir neden göremiyorum." Sesi fazlasıyla otoriterdi.

Ürpererek bakışlarımı Onur'dan kaçırdım. Ensemdeki tüyler diken diken olurken omurgamdan aşağı soğuk bir his yayıldı. "Anne," diyerek annemin dikkatini tekrar üzerime çektim. "Babamla konuştun mu, beni aramasını söyleyecektin ama hâlâ aramadı."

Annem bir an için durdu. "Evet, tabii. Konuştum. Seni en kısa zamanda arayacağını iletmemi istedi tatlım." Zoraki bir şekilde gülümsedi.

Onur'un dudakları kıvrıldı. Annem kaçamak bir bakışla gözucuyla Onur'a baktı. Aralarında benim anlamadığım bir bakışma geçti.

Aniden gerildiğimi hissettim. Duygularım endişe ile şüphe arasında gidip gelmeye başladı. Derin bir huzursuzluk içime yayılırken sebepsiz bir üzüntü çöktü üstüme.

Onur kibar bir tavırla anneme döndü. "Sedacığım artık çıkalım mı, toplantıya geç kalmak istemeyiz."

Annem gülümsedi, gözlerindeki içtenlikle başını olumlu anlamda salladı. "Tabii." Bana bir kez daha sıkıca sarılıp alnıma şefkatli bir öpücük kondurup geri çekildi. "Seni çok seviyorum bir tanem, akşama uzun uzun konuşuruz."

Somurttum. "Tamam. Görüşürüz," diye karşılık verdim sessizce.

Annemin arkasından bakarken memnuniyetsizce iç çekip omuzlarımı düşürdüm. Derinlerde bir yerlerde yüzeye çıkan yoğun üzüntü yüreğimi kasvetle sardı. İçimdeki huzursuzluk katbekat artarken ağlamamak için direndim ve elimden bir şey gelmediği için çaresizce kapıda dikilerek Onur ve annemin birlikte gidişini izledim.

35

Her zaman yanında olacağım!

Antalya tatilinin üstünden haftalar geçmişti, fakat buna rağmen yaşananlar sanki dün yaşanmışçasına netti ve üzücü ayrıntıları belirgindi. Anılar solup giden önemsiz izler gibi yavaş yavaş geride kalmak yerine bir çivi misali çakılıp kalmıştı zihnimize. Üzüntümüz hâlâ tazeydi, fazlasıyla kötü günler yaşamıştık ve hiçbir şey planladığımız gibi gitmemişti. Tatil için her birimizin farklı hayalleri, farklı umutları, farklı beklentileri vardı ama ne yazık ki her şey başta heyecanlı ve hızlı başlasa da sonrasında gereğinden zor ve yorucu bir hale dönüşmüştü.

Sonraki haftalar boyunca eski düzenimize kavuşmuştuk. Tatilimiz sona ermiş ve okul tekrar başlamıştı. Her birimiz kaldığımız yerden hayatlarımıza tutunmaya devam ediyorduk.

Kağan henüz Ankara'ya dönmemişti, diğerleriyle birlikte Antalya'da, Emre'nin yanındaydı. Şimdilik ara sıra telefonda konuşarak özlem gideriyorduk, ancak son konuşmamızda önümüzdeki günlerde döneceklerini haber verdiği

için acayip mutluydum. Heyecanla aşkıma kavuşacağım anı bekliyordum. Onu çok özlemiştim!

Emre, Kağan'dan öğrendiğim kadarıyla bitik haldeydi. İçin için pişmanlıktan ölüyordu. Bundan böyle tek bir amacı vardı. O da, Cansu'ya kendini affettirmek ve geçmişin açtığı acı yaraları gerçek hisleriyle kapatmaya çabalamaktı. Olması gereken de buydu, çünkü insafsızca Cansu'nun yüreğini kanatmıştı, şimdi ise akıllıca davranıp hatalarını telafi etme zamanıydı. Başarılı olur mu, emin değilim ama onu tanıyorum, ne kadar inatçı bir kişiliği olduğunu biliyorum. Ve bu da bana, hâlâ ikisi için bir umut olabileceğinin işaretini veriyordu.

Gazel, ailesiyle taşınma hazırlıkları için İzmir'e döndü. Birkaç güne Ankara'ya taşınmış olacaklar, her şeyleri hazır. Çocukluk arkadaşımın da burada, Ankara'da benimle birlikte yaşacak olması bana kendimi güvende hissettiriyor, beni rahatlatıyor, bir o kadar da mutlu ediyordu.

Cansu için işler pek yolunda gitmiyordu. Tüm konuşmalarımız boşa gitmişti sanki. Olanları ardında bırakacağına, unutacağına hatta yeni bir sayfa açacağına söz vermişti fakat hiçbir şey söylediği şekilde olmadı. Cansu, Ankara'ya döndüğümüzden beri ileriye yönelik bir gelişme göstermek yerine geriye dönük bir düşüş sergiliyordu. Bu capcanlı yeşil bir yaprağın ölmek üzere sararması gibiydi. Günden güne yanan bir mum misali azar azar eriyordu. İlk hafta kendini eve kapatarak ısrarla yalnız kalmayı tercih etmişti, her ne kadar sürekli evine gidip ona destek olmaya çalışsam da, yakınlığımın üzerinde hiçbir yararı olmuyordu. Beni yok sayıyordu, varlığıma aldırmadan yatağın içine gömülüp kur-

tuluşu uykuda buluyordu. Sanki damarlarında onu bitiren adı hayal kırıklığı ve ihanet olan bir zehir vardı ve bir türlü atamıyordu bu zehri içinden. Her gün hayat ışığı biraz daha sönüyordu, zaman geçtikçe enerjisi ruhundan parça parça çekiliyor ve merhametsizce omuzlarına çöken kedere direnemeyerek boynu biraz daha bükülüyordu.

Bir sonraki hafta okul başladığında ise Cansu yine hem kendini hem de hayatını önemsememeye devam etti. Hep yorgun ve bitkin bir hali vardı, ela gözleri parlaklığını yitirmiş yerine sonsuz bir durgunluk yerleşmişti. Davranışları fazlasıyla aldırmazlık yüklüydü. Çoğu kez ya okula hiç gelmiyor ya da derslere geç kalıyordu, bazen de erkenden sebepsizce okuldan ayrılıp eve gidiyordu.

Tıpkı şimdi olduğu gibi, yine derse geç kalmıştı.

Sınıfın kapısı tıklatılınca mesaj yazmayı bırakarak bakışlarımı telefondan kaldırdım.

Cansu telaşla kapıda göründü. "Girebilir miyim hocam?"

Tahtayı dolduran Refik Hoca ılımlı davranarak Cansu'ya içeri girmesi için işaret etti."Geç kızım ama bir daha olmasın."

"Olmayacak hocam," diye yanıt veren Cansu hızla yanıma gelip oturdu. Nefes nefeseydi.

"İyi misin," diye sordum. "Seni merak ettim." Telefonumu kaldırıp gösterirken içtenlikle gülümsedim. "Mesaj yazıyordum ben de sana."

"Uyandığımda hasta gibi hissediyordum, gelmeyecektim aslında ama annem zorla gönderdi."

Bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Yanakları çökmüş, gözlerinin altı gölgelenmişti. Adeta yüzünün rengi solmuştu.

Saçları tarak değmemişçesine gelişigüzel omuzlarına dökülüyordu. Kıyafetleri özensizdi ve yorgunluğu fazlasıyla üzerinden okunuyordu, harap bir hali vardı.

Üzüntüsünün azalacağı yerde artması beni kahrediyordu.

"Evet, oldukça solgun görünüyorsun," diye mırıldandım dalgın dalgın onu süzerken.

Omuzlarını düşürdü. "Kötü göründüğümden eminim," diye homurdanarak saçlarını düzeltti, bir eliyle tarayarak omzunun sağ tarafında topladı. "Aceleyle çıktım evden. Hiç özenemedim saçıma başıma."

Endişeyle iç çektim. "Bir süredir sürekli hastasın, yorgunsun, hep bitkin geliyorsun okula. Bana kızma ama ben psikolojik bir durum olduğunu düşünüyorum." Destek olurcasına elini tuttum ve çekinerek gözlerine baktım. "Doktora gidelim mi, ben seninle gelirim."

Bir an için gözlerinden tedirginlik geçti, ardından zoraki bir şekilde gülümsemeye çalıştı. "Doktorluk bir şeyim yok," diyerek başını iki yana salladı. "İyiyim ben, sadece uykum var."

Usanmışçasına nefesimi bıraktım. "Zaten sürekli uyuyorsun, hâlâ nasıl uykun olabilir ki. İyi değilsin işte Cansu, bunu inkâr etmek yerine çözüm yolu aramalıyız. Daha da kötüleşmenden korkuyorum."

Aniden yüzünü buruşturdu. Acı çekiyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Elini ağzına götürüp sıkıca kapattı. Gözleri de hafiften buğulanmıştı.

Endişeyle kaşlarımı çattım. "Ne oldu, ağrın mı var?" diye sordum telaşa kapılarak.

Boğuk bir sesle, "Hayır, bir şeyim yok," deyip hızla ayağa kalktı. "Benim çıkmam lazım," diyerek hocanın yanına gitti, izin istedikten sonra sınıftan çıktı.

Şaşkın şaşkın arkasından bakakaldım. Sonra da kendime hâkim olamadım ve ben de hocadan izin alarak Cansu'nun peşinden sınıftan çıktım. Hafif bir titremeyle merdivenlerden indiğini görünce ağladığını anladım, telaşa kapılarak hızla arkasından koştum, ikinci katın koridorunda kolundan tutarak onu durdurdum.

Yüzünü bana çevirdiğinde gerçekten de ağladığını gördüm. Gözyaşları oluk oluk yanaklarından aşağı iniyordu. Beni fark edince gözleri iri iri açıldı, şaşkınlıkla panik arasında gidip gelirken güçlükle yutkundu.

"Cansu, neyin var?" dedim yumuşak bir sesle. "Neden ağlıyorsun?"

Ağlayışı arttı, çaresizce bana bakarken gözlerinden katlanılmaz bir acı geçti. Aniden bana sımsıkı sarıldı ve başını boynuma gömerek hıçkırıklara boğuldu.

Kaskatı kesildim. "Cansu, ne oldu?" diye sordum güçlükle. Endişelenmeye başlamıştım artık.

Başını boynumdan kaldırmadı. "Dayanamıyorum artık, çok fazla geliyor her şey," diye karşılık verdi boğuk bir sesle.

Rahatlatıcı bir şekilde sırtını okşadım. "Tamam, canım. Ben yanındayım, sorun yok. Sakinleş."

Cansu hıçkırıklarla ağlamaya devam ediyordu. Benim de endişem aynı oranda artıyordu.

Kolumu beline dolayarak onu merdivenlere doğru yürüttüm, birlikte kantine gittik. Masalardan birine geçip yan yana oturduk.

"Cansu," dedim ihtiyatlı bir şekilde. "Neler oluyor, anlatmak ister misin?"

Elinin tersiyle yanaklarını sildi. Sanki içinde büyük bir dert saklıyormuşçasına derin bir nefes aldı, göğsü sıkıntıyla yükseldi. Dalgın dalgın yerdeki bir noktaya bakarken konuştu.

"Çok kötü bir şey oldu, çok kötü. Her şey üst üste geliyor. Taşıyamıyorum artık bu yükü, boğuluyorum. Tam iyi olmaya çalışıyorum, beni yaralayan anılarımdan kurtulmaya çalışıyorum ama sonra her şey yine tepetaklak oluyor. Ben ne kadar çırpınsam da her kapı yüzüme kapanıyor gibi hissediyorum."

Büyük bir üzüntü yüreğimi sardı. "Ne oldu?" diye sordum alçak sesle. Fazlasıyla korkmaya başlamıştım, Cansu'nun hali hiç iyi görünmüyordu.

Bana döndü, umutsuz bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Ne yapacağımı bilmiyorum, çok yalnızım, çaresizim. Yardıma ihtiyacım var Buket, bana yardım et ne olur," diyerek yalvardı.

İçim burkulurken boğazıma koca bir yumru oturdu. "Elbette ederim," derken ellerini tuttum. Ona güven verircesine güçlü bir şekilde yüzüne baktım. "Her ne olursa olsun sana yardım etmeye hazırım, anlat bana neler oluyor? Nedir seni bu hale getiren?"

"Ben..." deyip gergince iç çekti. Sanki çok önemli bir şeyler söyleyecekti de dudaklarından dökülemiyordu bir türlü bu sözler.

Canımı sıkan tedirginliği bastırmaya çalıştım. "Evet, sen? Devam et, seni dinliyorum," diyerek konuşmaya teşvik ettim.

"Antalya'dayken..." konuşamayarak tekrar ağlamaya başladı. "Nefret ediyorum kendimden!" Ellerini yüzüne kapatıp hıçkırıklara boğuldu.

Anlayışla, "Ağlama ne olur," deyip ellerini yüzünden indirdim. "Anlat bana Cansu, ne oldu Antalya'da?" Güç verircesine ellerini sıktım.

Ela gözlerinde yoğun bir tereddüt belirdi. "Sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum."

Korkum katlanarak arttı. "Endişeleniyorum iyice. Lütfen söyle artık... Neler oluyor?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra üzüntüyle başını önüne eğdi. "Antalya'dayken Emre ile barıştığımız akşam... Biz birlikte olduk." Sesi sonlara doğru bir fısıltı halini almıştı.

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. "Ah, peki," diyebildim sadece. Bu itirafa nasıl karşılık verebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi. "Buket..." Yanakları kızarırken ürkekçe gözlerime baktı. "Ben hamileyim," diye fısıldadı usulca.

Gözlerim ardına kadar açıldı. "Ne?"

"Birkaç tane test yaptım evde, hepsinde sonuç aynı. Hamileyim." Ses tonu panik doluydu.

Nefesim kesildi. "Aman Allahım," diye inledim. "Bu hiç iyi değil," dedim kendimi tutamayarak.

Bedeni gerildi. İyice ezilip büzülürken gözlerini benden kaçırdı, yere doğru baktı.

Kaygıyla altdudağımı dişledim. "Özür dilerim böyle tepki vermemeliydim... ama... ne yapacağımı ne diyeceğimi bilemedim." Kendime içten içe kızıyordum.

Derince iç çekti. "Sorun değil. Ben de ne yapacağımı bilmiyorum..." dedi yılgın bir sesle.

Kelimelerimi dikkatli seçmeye gayret ederek çekinerek sordum. "Emre'ye söylemeyi düşünüyor musun?"

"Hayır. Hiçbir zaman öğrenmeyecek."

"Bu çok önemli bir durum Cansu. Saklayamazsın, söylemen gerek," dedim yumuşak bir sesle.

Kaşlarını çattı. "Gerekmiyor," deyip kestirip attı.

"Cansu, böyle yapma," diye itiraz ettim üzgünce. "Bu konu onu da ilgilendiriyor. Hem Emre seni yalnız bırakmaz, sorumluluğunu üstlenecektir. Tüm bunlara tek başına katlanmak zorunda değilsin."

Yüzünden acı dolu bir ifade geçti. "Onun yardımını istemiyorum, beni mahvettikten sonra nasıl yardımını kabul edebilirim ki?" Başını olumsuzca iki yana salladı. "Artık hayatımın hiçbir yerinde ona yer yok. Bu benim meselem," dedi üzgünce ve elini karnına götürüp dalgın dalgın gezdirdi. "Sadece benim."

"Ama Cansu bu büyük bir sorumluluk, yalnız başına taşıyamazsın. Emre'nin bilmesi lazım. Bu konuyu kişisel hale getiremezsin" Israrımı sürdürdüm.

"Hayır, istemiyorum. Onun buna dahil olmasına izin vermeyeceğim."

Derince iç çektim, sanırım Cansu'yu kararından vazgeçiremeyecektim. "Tamam, sen nasıl istersen öyle olsun. Ben hep senin yanındayım. Neye ihtiyacın olursa bana söyleyebilirsin. Birlikte yaparız her şeyi, ne gerekiyorsa ben sana yardım edeceğim. Tek başına değilsin."

Minnettar bir şekilde yüzüme baktı. "Teşekkürler. Sana anlatmak iyi geldi, kaç gündür çok kötüyüm. Ne yapacağımı bilemedim, sürekli üzgünüm, hep ağlıyorum."

Kolumu omzuna atarak ona sarıldım. "Merak etme, beraber üstesinden geleceğiz. Üzülme artık."

Okul çıkışı Cansu'yu yalnız bırakmak istemediğimden dolayı önce onu yemek yemek için güzel bir kafeye götürdüm ardından da bizim eve gelmesi konusunda ısrar ettim. Hatta birkaç gün bizde kalmasını istiyordum çünkü gerçekten kötü bir haldeydi. Feci üzgün, solgun ve yaşamdan kopmuş görünüyordu, eski neşesine ve hayat dolu haline ne zaman kavuşacaktı çok merak ediyordum. Onu uzunca bir süre yalnız bırakmasam iyi olacaktı. Belli ki bu dönem onun için zor geçecekti, yanında kalıp onunla ilgilenecek birine ihtiyacı vardı. Fakat Cansu Muratlarla müzik provasına katılması gerektiğini söyleyerek teklifimi geri çevirdi. Anlayış gösterdim ama sık sık telefonla arayarak onu kontrol etmeye kararlıydım.

Akşamüzeri eve gittiğimde annemle kapının önünde karşılaştık. Yeni kuaförden çıktığını belli eden yapılı saçlarıyla kapının kilidi açıyordu.

"Anne," dedim ona doğru yürürken. "Saçların çok gü-

zel olmuş, akşam akşam bunu neye borçluyuz? Özel bir gün mü, kutlama falan mı yapacağız?" dedim takılarak.

Kapıyı açıp bana döndü. "Bu akşam iş yemeğim var tatlım." Sıcacık gülümsüyordu.

Eve girip kapıyı ardımdan kapattım. "Çok fazla katılmıyor musun bu iş yemeklerine?" diye sordum rahatsız olmuş bir sesle.

Çantasını ve ceketini vestiyere bırakırken, "Bebeğim işlerimiz çok yoğun ve ben de aynı anda birden çok projeyi yönettiğim için tüm yemeklere katılmam bekleniyor," diye açıklama yaptı.

Gözlerimi devirdim. "Pekâlâ, öyle olsun."

Annem başımı okşayıp alnıma bir öpücük kondurdu, geri çekilip yüzüme baktı. "Kıyafetlerimi değiştirip çıkacağım canım, belki geç gelebilirim bensiz idare edebilirsin değil mi?"

Başımı sallayarak onu onayladım. "Sorun değil."

Annem gülümseyerek yatak odasına gittiğinde ben de kendi odama gittim. Üzerimi değiştirip rahat bir şeyler giydim, annem evden çıktıktan sonra da Cansu'yu arayıp uzunca bir telefon konuşması yaparak zaman geçirmeyi planladım. Kendime mısır patlatıp yanına içecek alarak salona geçtim, kumandayı elime alıp koltuklardan birine kıvrıldım. Umarım televizyonda güzel bir film vardır, diye düşündüğüm sırada annem salonun girişinde göründü.

"Tatlım ben çıkıyorum."

Kaşlarımı yukarı kaldırarak dikkatle annemi süzdüm.

Üzerine derin yakalı, koyu yeşil renk, uzun kollu, kısa bir elbise giyinmişti. Boynunda zarif duran siyah bir kolye, ayaklarında uzun topuklu siyah renk stiletto ayakkabılar vardı. Eline de küçük taşlı bir çanta almıştı.

"İş yemeğine gitmek için fazla şık değil misin?" diye sordum şaşkınca.

Kıkırdadı. "Ben her zaman şıkım, hep modaya uygun giydiğimi söylemez misin?"

Güldüm. "Öyle ama..." Bakışlarımı tekrar vücuduna indirdim. "Bu kez biraz abartmışsın gibi geldi."

"Sözlerini iltifat olarak kabul edeceğim," dedi şen şakrak bir sesle. Fazlasıyla mutlu görünüyordu. "Görüşürüz tatlım, sen beni bekleme, uykun gelirse yat uyu."

"Tamam," dedim gülümseyerek. Ama içten içe garipsemeye başlamıştım bu durumu.

Annem gidince, içimde bir şüphe oluştu ve koltuktan kalkarak camın önüne geçip perdenin ardından gizlice dışarıya baktım. Annem apartmandan çıkınca evimizin önünde bekleyen siyah arabadan biri indi ve annemi karşılamak üzere bahçede dikildi. Annem, adamı görünce gülümsedi ve adımlarını hızlandırdı. Samimiyetle birbirlerine sarıldılar ve adam annemin dudaklarından öptü. Annem bir anlık telaşa kapılarak geri çekildi, biri gördü mü diye etrafına bakındı, ardından bakışlarını bizim kata çevirdi. Beni fark etmemesi için hızla geri çekildim. Sonra tekrar gizlice bakmayı sürdürdüm, birbirlerine sarılmış bir halde arabaya geçtiler sonra da araba çalışıp süratle sokaktan ayrıldı.

Öfke ve panik içimde yükselirken kaskatı kesilerek dışarıya bakakaldım. Kalbim göğüskafesimin içinde acıyla eziliyordu. Kalp atışlarım hızlandığında bacaklarım beni taşımakta zorlandı ve olduğum yere, dizlerimin üzerine yığıldım. Tarifi imkânsız bir üzüntü ruhumu parçalara ayırırken hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. O an zihnim isyan etti, boğuluyordum adeta, nefes alamıyordum.

Annem bana yalan söylemişti!

Annem babamı aldatıyordu!

Annem Onur Öztürk'le birlikteydi!

36

Ben senin bileğine dolanan zincirim!

Bütün gece ağlamıştım, saatlerce gözyaşı döküp babamı arayıp durmuştum. Onunla konuşmaya ihtiyacım vardı ama babama bir türlü ulaşamamıştım. Babam neredeydi, neden uzun zamandır ortada yoktu, neden bizi aramıyordu, niye telefonu daima kapalıydı... Canımı sıkan sorular art arda dizilip beni daha çok üzerken yapacak bir şeylerimin olmayışı beni fena halde geriyordu.

Annem gece oldukça geç bir saatte eve gelmişti, ona öyle öfkeliydim ki yüzünü dahi görmek istemiyordum. Onunla karşılaşmamak için sabah erkenden hazırlanıp okul için evden çıktım. Daha kimseler yokken sınıfa geçip tek başıma sırama otururak düşünceler denizinde kayboldum. Aklım sürekli dün gördüğüm sahneye kayıyordu, zihnimde tekrar tekrar annemle Onur'un yan yana samimi görüntüleri canlanıyordu.

Ne ara bu kadar yakınlaşmışlardı, ne ara annem babamı sevmekten vazgeçmişti?

Ders saati yaklaştıkça sınıf dolmaya başlamıştı ama kimseyi umursamıyordum, sanki dünya benim için durmuştu.

Yanımdan geçip selam verenlere, günaydın diyenlere dahi cevap verecek halim yoktu. Her şey bir anda önemini yitirmişti benim için. İyice daraldığımı hissedince çantamı koluma takarak sıramdan kalktım, derse girmeyecektim. Bu dağınık kafayla bir de ders çekemezdim. Sakin bir yere gidip yalnız kalarak düşünmeliydim, bundan sonra ne yapacağıma, en önemlisi de anneme karşı nasıl davranmam gerektiğine karar vermeliydim.

Tam kapıdan çıkarken Cansu ile karşı karşıya geldim. "Günaydın," dedi hafif bir tebessümle.

Düz bir sesle, "Günaydın," diye karşılık verdim.

Kaşlarını çattı. "Buket, iyi misin?" diye sordu. "Kötü görünüyorsun."

Gözlerim yanmaya başladığında birkaç kez kırpıştırarak kendimi sakin kalmaya zorladım. "Derse girmeyeceğim."

Şaşırmıştı. "Neden?"

Derince iç çektim. "Derse odaklanabilecek durumda değilim, yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Sorun nedir?" dedi endişeli bir sesle. "Kötü bir şey mi oldu?"

Başımı öne doğru salladım. Birlikte yürüyerek koridorun gizli bir köşesindeki pencere kenarına gittik. Camın önündeki alçak mermere oturduk. Zil çalsa da önemsemedik, herkes derse girerken biz koridorda baş başa kalarak konuştuk. Dün gördüğüm her şeyi Cansu'ya anlattım, içimdekileri dökerek tüm üzüntümü paylaştım.

"Yanlış anlamış olabilir misin acaba diyeceğim ama..." O da söylediğine pek inanmıyordu.

"Hayır, Cansu. Her şey apaçık ortada. Annem babamı aldatıyor. Kesin."

"Bence annenle konuşmalısın."

"Onu görmek istemiyorum." Başımı inanmazlıkla iki yana salladım. "Böyle bir şeyi nasıl bize yapar hâlâ aklım almıyor. Düşündükçe çıldıracak gibi oluyorum."

"Onur Öztürk gerçekten de pisliğin teki ha?"

Öfkeyle yumruklarımı sıktım. "Ondan nefret ediyorum! Hayatımı altüst etti!"

"Selam ezik kankalar."

Kulaklarımıza dolan tanıdık bir kızın sesiyle irkilerek hızla başımızı koridorun ucuna çevirdik ve rahat bir tavırla bize doğru yürüyen Gül'ü gördük. Yüzündeki alay midemi bulandırmıştı.

Cansu kızgınlıkla, "Git başımızdan," dedi tersleyerek.

Gül kollarını göğsünde kavuşturarak yüzsüzce karşımızda dikilmeye devam etti. "Hayır, kalacağım," dedi sakince.

Cansu'nun öfkesi arttı. "Yürü git dedim sana!"

Gül bana bakarak heyecanla kaşlarını kaldırdı. "Yoksa Kağan seni terk mi etti, bu yüzden mi ağlamak üzeresin? Lütfen öyle olduğunu söyle, günümü güzelleştir."

Nasıl da hevesliydi. Ne kadar kötü ve iğrenç biri olabileceğini bir kez daha kanıtlamıştı.

Oturduğum yerden ayağa kalktım. "Rahat bırak beni!" Cansu'ya döndüm. "Bahçeye çıkalım mı?"

"Olur," diyen Cansu da ayağa kalktı. Birlikte merdivenlere doğru yürümeye başladık.

Gül peşimizden gelmekte gecikmedi. Hızla bizi geçip önümüzde durdu. Uğursuz bakışlarını üzerimize dikti. "İkinizi de tekrar uyarıyorum. Sizinle işim henüz bitmedi," dedi dudaklarındaki insafsız gülümsemeyle. "Sakın unutmayın, ikinizin de sonu benim elimden olacak."

Kaşlarımı çattım. "Niye sürdürüyorsun bu düşmanlığı?" diye sordum bezgin bir sesle.

"Çünkü sizden nefret ediyorum!"

"Beni doğru düzgün tanımıyorsun, Cansu ise senin eski arkadaşın. Neden vazgeçmiyorsun artık, hâlâ niye bu kinin?"

"O asla benim arkadaşım olmadı. Sadece öyle sanmasına izin verdim." Gül'ün gözleri öfkeyle yanarken bakışlarını Cansu'ya çevirdi. "En çok da senden nefret ediyorum, çocukluğumuzdan beri de hep ettim! Her zaman!"

"Niye hiç şaşırmadım acaba!"

"Aptal iyi kalpli hallerinden gına geliyordu! Benim önümde duran koca bir engelden başka bir şey değildin!"

Cansu sinirle soludu. "Yazık! Kimse yokken ben yanındaydım. Başın derde girdiğinde yardım ettim, elimden geldiğince sana destek oldum. Karşılığı böyle mi olacaktı, ancak sen bu kadar rezil olabilirdin zaten."

Gül, Cansu'ya nefretini kusmaya devam etti. "Sen, sadece yalnız kalmamak için varlığına katlandığım biriydin," dedi iğrenircesine. "Seni asla sevmedim, yalnızca kullandım."

"Seni ikiyüzlü!"

Cansu öfkeyle Gül'ün üzerine atladığında telaşla gözlerim büyüdü. "Cansu, dur, yapma," diye ardından söylendim ama beni dinlemedi.

Gül merdivenlere doğru kaçmaya çalışınca Cansu peşinden koşup sarı saçlarına elini daldırdı ve koca bir yumruk yaparak başını geriye çekti. Nitekim ikisi büyük bir kavgaya girişmekte gecikmedi, birbirlerini itiyorlar, rasgele vuruyorlar, saçlarını çekiştiriyorlardı. Oldukça şiddetli bir şekilde birbirlerine zarar vermeye çalışmaları ödümü koparmaya yetmişti. Kendime gelerek hızla müdahale edip kavgayı ayırmaya çalıştım ama ikisinin de bana aldırdığı yoktu. Derken Gül, Cansu'nun yanağına bir tokat patlatmayı başardı. Cansu ise tokadın kızgınlığıyla bütün gücünü kullanarak Gül'ü duvara doğru itti, fakat Gül duvarı tutamayarak dengesini kaybedip merdiven aralığına doğru düştü. Hızla yuvarlanırken dudaklarından acı bir çığlık koptu. Merdivenlerin sonuna geldiğinde kafasını öyle sert bir biçimde duvara çarptı ki anında başının arkasından zemine koyu kırmızı bir kan yayılmaya başladı.

Cansu dehşete düşerek nefesini tuttu, geriye doğru tökezledi. "Ben ne yaptım?" diye fısıldadı çatlayan bir sesle.

Boğazımdan korku dolu bir inleme kaçtığında elimi tedirginlikle ağzıma götürdüm, olayların bu noktaya gelmiş olmasına inanamıyordum. Yerde kan içinde yatan Gül'e panikle bakarken bakışlarım okul binasının girişinde ifadesizce dikilen Bahadır'a kaydı ve tedirginliğim zirveye ulaştı.

Kahretsin! Ne zamandan beri oradaydı ve bizi izliyordu?

Bahadır gözlerini benden ayırmadan cebinden yavaşça telefonunu çıkarıp bize doğrulttu ve fotoğrafımızı çekti. Hayır!

O anda zil çalınca yüzümdeki tüm kan çekildi, korku boğazımı yakarken istemdışı bir şekilde hızla hareket ede-

rek Cansu'nun kolunu çekiştirdim ve onu tuvalete soktum. Kalan son gücümle ben de ardından içeri girip kapıyı sessizce kapattım. Başkalarının da bizi orada, Gül'ün yanında görmesinden ödüm kopmuştu. Birkaç saniye nefes almaya dahi korkarak bekledik, ardından koridorda telaşlı bağırışlar yükselince tuvaletten çıktık. Yavaş ve temkinli adımlarla kalabalığın arasına karıştığımızda ortalığın epey birbirine girdiğini gördük. Herkes merakla Gül'ün başına toplanmıştı, hocalar bir yandan sağlık durumunu kontrol edip bir yandan da ambulansı arıyorlardı.

Nabzını kontrol eden hocalardan biri, "Yaşıyor, kalp atışları normal," dedi. Bir başka hoca da ekledi. "Kafasındaki kanama da durdu. Birazdan ambulans gelir, açılın çocuklar. Başında durmayın."

Çok geçmeden müdür de geldi. "Nasıl olmuş olay, kavga mı çıkmış..." diye sorduğunda birkaç öğrenci hep bir ağızdan cevap verdi. "Kendi düşmüş galiba, dersten çıktığımızda kimse yoktu etrafta."

Rahat bir nefes alarak gözucuyla Cansu'ya baktım, yaşadığı şok nedeniyle tir tir titriyordu. Panikle büyüyen gözlerini Gül'e dikmiş, gözlerini ondan çekemeden korkuyla olanları izliyordu. Sanki hiçbir şey duymuyor, hiçbir şey görmüyordu.

"Gidelim," diyerek koluna girdim ve bahçeye çıkmak için onu kalabalığın arasından yürüttüm. Neyse ki bana karşı koymadan onu yürütmeme izin verdi.

Tam bahçeye çıkıyorduk ki Bahadır önümüzü kesti. Hesaplı bakışları bir süre aramızda gidip geldikten sonra göz-

lerini gözlerime kilitledi. "Sizi gördüm," dedi alçak sesle. Sonra bakışlarını Cansu'ya çevirdi. "Gül'ü sen ittin."

Cansu'nun rengi attı. Korkuyla ağlamaya başladığında onun yerine cevap verdim. "Bu sadece kazaydı, Cansu'nun hiçbir suçu yok. İsteyerek yapmadı."

Dudağının bir kenarı usulca, küstah bir ifadeyle kıvrıldı. "Bunu artık öğretmenlere anlatırsınız. Benim gördüğüm apaçık bir saldırıydı. Elimdeki fotoğraf da bunu doğruluyor." Gözleri acımasızca parlarken, "Okuldan atılma sebebi," diye hatırlattı. "Gül'ün haline bakılırsa durumu da ciddi. Şikâyet etmeleri kaçınılmaz. Polisler geldiğinde tanıklık etmek için orada olacağım."

Ciğerlerimdeki tüm hava çekildi. "Bahadır saçmalama, gördüklerin aramızda kalsın, çektiğin fotoğrafı sil lütfen," dedim endişeyle.

Karşılık olarak bana aşağılayan, umursamaz bir bakış atıp önümüzden çekildi. Kendini beğenmiş bir tavırla yanımızdan geçip okula girdi.

Cansu yanımda içli içli ağlarken kolumu beline dolayarak onu daha sıkı tuttum. "Cansu, ağlama ne olursun," diye fısıldarken bahçeye çıktık.

O kadar bunalmış o kadar dibe batmış gibi hissediyordum ki ben de neredeyse ağlamak üzereydim.

Cansu kendini hızla boş banklardan birine attı. Kesik kesik nefes alırken vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Kapana kısılmışçasına hızlıca konuşarak düşündüklerini ardı ardına sıraladı.

"Bittim ben, bittim. Okuldan atılacağım. Ya Gül'e bir şey olursa kendimi asla affetmem, ya gerçekten durumu çok ciddiyse. Ona resmen zarar verdim. Bahadır, polislere gördüklerini anlatırsa, fotoğrafı verirse Gül'ün ifadesini beklemeden beni anında tutuklayıp götürürler. Hapsederler. Gül kendine geldiğinde de bunu asla yanıma bırakmaz, benimle uğraşır. Yıllarca ceza bile alabilirim. Hayatım altüst olacak. Bittim, kesinlikle bittim ben," diye sonlandırdı sözlerini yoğun bir ümitsizlikle.

Gözlerime dolan yaşları bastırarak yanına oturdum. Sırtını okşadım. "Cansu, hayır. Bu sadece talihsiz bir kazaydı. Böyle olmasını istemezdin, suçlama kendini. Umutsuzluğa kapılma," diyerek onu yatıştırmaya çalıştım.

Gözyaşları yanaklarından dökülürken başını bana çevirdi, kederle yüzüme baktı. "Benim için bir kurtuluş yok artık, mahvoldum. Gerçekten sonum geldi. Bu olayı hayatta atlatamam, herkes beni suçlayacak." Sesinde daha önce hiç duymadığım bir çaresizlik vardı.

Onu sakinleştirmek için avuçlarımı yanaklarına koyup nazikçe gözyaşlarını silerek konuştum. "Beni dinle. Sorun yok, tamam mı sakinleş. Gül'e bir şey olmayacak," diye güvence verdim. Dikkatini tamamıyla üzerime çekmeyi amaçlayarak ciddi bir ifadeyle gözlerine baktım. "Hiçbir şey bitmedi. Seni koruyacağım. Söz veriyorum, Bahadır'ı durduracağım. Öğretmenlere de polise de bir şey anlatmasına izin vermeyeceğim. Gül'le de konuşacağım, onu ikna edeceğim. İnan bana."

Gözlerinde ufak bir umut ışığı yakaladım. "Yapabilir misin, gerçekten onları engelleyebilir misin?" diye sordu titrek bir sesle.

Başımı usulca salladım. "Senin için elimden ne geliyorsa yapacağım. Kimsenin seni incitmesine izin vermem." Ellerimi saçlarından geçirerek şefkatle arkaya doğru taradım. "Her zaman yanında olacağım. Sana söz veriyorum, kimse seni suçlamayacak, kimse sana zarar veremeyecek."

Son bir kez hıçkırıp ağlamayı kesti. "Çok korkuyorum," dedi dudakları titrerken.

Boğazım acıyla yandı. İçimden bir şeylerin kopup gittiğini hissettim. Cansu için kalbim hüzünle acıyordu. Ona sıkıca sarılarak rahatlatmaya çalıştım ve kendimden emin bir sesle kulağına fısıldadım.

"Güvendesin. Korkmana gerek yok, ben her şeyi yoluna koyacağım."

Cansu'yu sınıfa geri dönmeye ikna ettikten sonra Bahadır'ı bulmak için okulda dolaştım. Herkes derste olduğundan etraf oldukça sessiz ve bomboştu. Sonunda onu arka bahçeye doğru giderken gördüğümde hızımı artırarak bir yandan da arkasından bağırdım.

"Bahadır dur!"

Durmadı, aheste aheste yürümeye devam etti.

Ona ulaştığımda kolunu yakalayarak gitmesine mâni oldum. "Dur, bekle."

Başını yavaşça çevirerek yırtıcı bakışlarıyla yüzüme baktı. "Kolumu bırakmazsan canını yakmaktan çekinmem," dedi sakince fakat saldırgan tutumu beni tedirgin etmişti.

Ağzım aniden kurudu. "Tamam," diyerek elimi çektim ve önüne geçtim. "Özür dilerim. Sadece gitme."

Sözlerim işe yaradı, gitmekten vazgeçti. "Ne istiyorsun?" diye sordu sıkılmış bir tavırla.

Huzursuzluğumu gizlemeye çalıştım. "Konuşmak."

Başını hafifçe yana eğerek sakince karşılık verdi. "Konuş."

"Az önce orada gördüklerin bir kazaydı... Çektiğin fotoğrafı silmen gerek."

Sözümü kesti. "Gül'ün son durumunu merak ediyor musun?" Bana küçümseyen bir bakış attı.

İhtiyatlı bir sesle sordum. "Bir haber mi aldın?"

"Kafatası çatlamış. Hayati bir tehlikesi yokmuş ama yine de başına gelenler çok korkunç değil mi?" Sesinde sahte bir endişe vardı. "Benim tanıklığımla ve elimdeki delille ailesi şikâyetçi olduğunda Cansu'nun işi bitmiş olacak. Hem okuldan atılacak hem de en az birkaç yıl hapis cezası alacak. Sonuçta bile bile Gül'e zarar verdi, bana sorarsan çok saldırgandı. Kabul et, işler Cansu açısından pek iyi görünmüyor. O artık bir suçlu," derken dudakları kötücül bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Apaçık benimle oynuyordu!

Bir anda bütün bedenimin ürperdiğini hissettim ama bu duyguyu yok saymayı başardım. "Bahadır, bunu neden yapıyorsun. Neden bu kadar kötü davranıyorsun?"

Yeşil gözleri, yoğun bir kinle parladı. "Çünkü sen beni fena kızdırdın güzelim."

Sıkıntıyla iç çektim. "Yaşananlar ikimizin arasında geçen şeylerdi. Lütfen, Cansu'yu aramızdaki olaya karıştırma, ona bu kötülüğü yapma. Sil o fotoğrafı."

Dudaklarında varla yok arası bir tebessüm oluşurken gözleri koyulaştı. "Artık çok geç, karıştı bile."

"Bahadır lütfen, Cansu'nun bir suçu yok, bir anlık öfkeye kapıldı, isteyerek Gül'ü itmedi. Bunun yanlışlıkla olduğunu sen de biliyorsun. Eğer Gül, şikâyetçi olursa ikimiz kaza olduğunu anlatabiliriz, Cansu'yu kurtarabiliriz."

Kayıtsızca omuz silkti. "Neden onu kurtarmak gibi bir derdim olsun ki?"

Yutkundum. Bahadır'ın vicdanı olabileceğini düşünerek aptallık etmiştim.

"Yapma ne olursun. Senin sorunun benimle. Cansu'yla değil."

Dudağındaki hafif tebessüm kaybolurken yüzünde acımasız bir ifade belirdi. "Evet sorunum seninle... Ve başın ciddi belada."

Vücudumu korku dolu bir ürperti sardı. Korkumu belli etmemeye çalışarak, "Her şey için çok özür dilerim, seni kızdırmak istemezdim. Üzgünüm. Lütfen fikrini değiştir, Cansu'ya yardım et. Yalvarırım sana," dedim çaresizce.

Kaşlarını hafifçe çatarak ciddi bakışlarla bir süre beni izledi. "Aslında düşündüm de..." Gözleri tekinsiz bir ışıkla parladı. "Cansu'yu sen kurtarabilirsin."

Umutla sordum. "Nasıl?" Cansu'yu kurtarmak için her şeye razıydım.

"Eğer istersen hem ben sessiz kalırım hem de Gül'ü şikâyetinden vazgeçirebilirim."

Aceleyle cevap verdim. "Tamam, istiyorum." Kalbim hızla atmaya başladı. Bir kurtuluş yolu olması beni umutlandırmıştı.

Çarpık bir şekilde sırıttı. "O halde bir teklifim var."

"Dinliyorum."

Sırıtışı kurnaz bir hal aldı. "Şimdi anlaşmamız şu güzelim. Eğer gördüklerimi unutmamı ve Gül'ün Cansu'yu suçlamasını engellememi bekliyorsan karşılığında ben de senden bir iyilik isteyeceğim." Bütünüyle kendinden emin görünüyordu.

Umudum aniden solup gitti. "Şaka mı bu?" Sözleri beni şaşırtmıştı.

"Son derece ciddiyim." Yeşil gözlerinde alaycı bir ışık vardı. "Burada çok büyük bir olaydan bahsediyoruz, telafisi de aynı oranda büyük olmalı öyle değil mi?"

Kapkara bir dehşet üzerime çöktü. "Lütfen Bahadır bu kadar acımasız olma." Sesim cılız çıkmıştı.

Sıkılmış gibi yaparak nefesini bıraktı. "Tek anlaşma bu. Ben sizin suçunuzu saklayıp size yardım edeceğim sen de bana istediklerimi vereceksin. Kabul et ya da etme. Seçim senin."

Korkarak sordum. "Tam olarak ne isteyeceksin?" Belki suyuna gidebilirdim.

Büyük bir umursamazlıkla omzunu silkti. "Henüz karar vermedim. Ama karar verdiğimde sorgulamak yok, itiraz etmek yok." Dudağının bir kenarı zalimce kıvrıldı. "Özgür iradeni elinden alıyorum yavru kuş."

Hayretle dudaklarım aralandı. "Bahadır, bu saçmalık. İmkânı yok! Benden bu şekilde davranmamı bekleme. Olmaz."

Bir kaşını alay edercesine kaldırdı. "Cansu için değmez mi, dostunun hayatı için fedakârlık yapmaz mısın?" Hoşnutluğu yüzünden okunuyordu. Köşeye sıkışmamdan zevk alıyordu. "Ne kadar üzüleceğini, ceza alırsa ne hale geleceğini düşün. Okul hayatı bile bitebilir."

Sözlerinin altında ezildiğimi hissettim. Reddetmek istiyordum ama arkadaşıma olan sadakatim beni susturuyordu. Düşünebildiğim tek şey Cansu'ydu ve buraya gelmeden önce ona verdiğim sözlerdi. Ona, onu koruyacağıma ve her şeyi düzelteceğime dair söz vermiştim.

Bahadır'ın eğlenen sesi düşüncelerimi böldü. "Zaman aleyhine işliyor yavru kuş, acele etmelisin." Yanıma yanaştı, omuzlarıma düşen bir tutam saçımı parmaklarına dolayarak oynamaya başladı. "Merak etme tüm bunlar bizim küçük sırrımız olacak," dediğinde gözlerinden rahatsız edici bir uğursuzluk geçti. "Söz veriyorum. Sadece sen ve ben. Her şey bizim aramızda kalacak." Saçımı kulağımın ardına attı, elini geri çekerken parmak uçlarıyla hafifçe yanağımı okşadı. "Cansu'nun suçunu örtbas edebilirim. Size yardım edebilirim," dedi yumuşak, akıl çelici bir sesle.

Bahadır'dan korkuyordum, o insafsız ve fazlasıyla gaddar biriydi. Kurnazlıkla hareket ediyordu, tecrübeli bir avcı gibi beni her tarafı kapalı bir tuzağa çekmeyi başarmıştı. Beni öyle bir noktaya getirip çıkmaza sokmuştu ki şeytanla pazarlık etmekten başka çarem yoktu.

Gözlerimi kaçırdım, dalgın dalgın önüme baktım ve Cansu'yu düşündüm. Eski neşeli, güçlü ve asi Cansu canlandı zihnimde, sonra da ister istemez şimdiki harap, perişan haliyle kıyasladım. Aradaki fark öyle büyüktü ki içim burkularak yüreğim sıkışıyordu. Bu suç da üzerine yıkılırsa hayatı yerle bir olabilirdi. İşler daha da kötüye gitmeden duruma müdahale etmek zorundaydım. Bugüne kadar ne zaman ihtiyacım olsa Cansu hep yanımda yer almıştı, her zaman arkamı kollamıştı şimdi de sıra bendeydi. Bu defa ben onu koruyacaktım.

Gözlerimi yerden kaldırıp Bahadır'a çevirdim. Vereceğim cevabı beklerken dikkatle beni izliyordu. Bakışlarımı yakaladığı an dudakları vahşice kıvrıldı. Soğuk gülüşünü görünce içimin buz kesmesine engel olamadım.

"Tamam," dedim yavaşça, âciz bir sesle. "Kabul ediyorum. Yeter ki Cansu'ya yardım et, başına kötü bir şey gelmeden bu olay kapansın. Kimse onu suçlamasın."

Gülüşü tatminkâr bir şekilde büyüyüp tüm yüzüne yayıldı. "Doğru karar yavru kuş. Bundan sonrasını bana bırak, arkadaşın güvende."

İçimdeki feci endişe azalmak yerine daha da arttı ancak Bahadır'ın karşısında ifadesiz durmaya gayret ettim.

Ciddileşerek, "Şunu iyi anla, vazgeçmek yok," dedi bıçak kadar keskin bir sesle. "Bir kez daha benimle oyun oynarsan canını yakarım. Beni kızdırırsan eğer sonunu hazırlamış olursun." Gözleri kibirle yanarken ürkütücü bir tehditle birleşti. "Benden kaçabileceğini ya da kurtulabileceğini düşünme sakın, çünkü başaramazsın. En ufak bir denemende beni karşında bulursun ve işte o zaman çok sinirlenirim. Sana öyle şeyler yaparım ki ölmek için yalvarır hale gelirsin."

Hissettiğim korkudan yüzümdeki tüm kan çekildi. Göğsümde artan bir baskı oluşmuştu.

Bahadır tehditkârca dik dik gözlerimin içine baktı. "Böyle olmasını istemeyiz değil mi yavru kuş?"

Başımı iki yana sallamakla yetindim Ağzımı açıp konuşacak cesaretim yoktu.

"Söyle," dedi yavaşça. "Beni anladığını duymak istiyorum."

"Anladım," dedim güçsüz bir tonla. "Vazgeçmeyeceğim."

Gözleri parladı. "Güzel."

Memnuniyeti içimi ürpertti.

Bahadır'ın yeşil gözlerine yayılan tatminkâr ışık birkaç saniye içinde yerini acımasız bir parıltıya bıraktı. Yüz ifadesi sertleşirken gözlerini kısarak üzerime doğru yürüdü. Yırtıcı bakışlarına ürkekçe karşılık verirken birkaç adım gerilemek zorunda kaldım, gidecek bir yerim kalmayınca sırtım duvara dayandı. Hissettiğim korku bir sis gibi üzerime çöküp bedenimin her santimini sararken dehşet midemde düğümler oluşturdu. Kalbim her saniye daha da hızlı atmaya başladı, yaşadığım paniğin yoğunluğu beni nefessiz bırakıyordu.

Ellerini başımın iki yanına koyarak ciddi bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Şimdi beni iyi dinle yavru kuş. Bundan sonra ben, senin bileğine dolanan zincirim. Ne kadar şiddetli çekiştirirsen sonuçları da o kadar acı verici olur," dedi tehlike vaat eden bir sesle.

Korku son hamlesini yaparak keskin bir bıçak gibi yüreğime saplanınca çaresizce titredim. Bahadır, tanık olduğu olay nedeniyle beni avucunun içine hapsedip sonsuza dek boyun eğmem için dudaklarımı mühürlemeyi başarmıştı.

Artık ben bir mahkûmdum. Kaçışım yoktu, çıkışım yoktu, kurtuluşum yoktu. Hayatımın kontrolü başkasının eline geçmişti.

Yalnızca ona aittim.

Cehennem gibi acımasız bir adama.

DEVAM EDECEK...

MİHRİ MAVİ
SOSYOPAT PİSLİK
KARANLIK SIRLAR
MARTI

Psikopat serisi ile tanıdığınız Emre,
Cansu ve Hakan'ın hikâyesi raflarda!

KARANLIK SIRLARIN ÜZERİNE KURULU UMUTSUZ BIR AŞK HİKÂYESİ...

Cansu hiç beklemediği bir anda, kalbini Emre'ye kaptırırken olacaklardan habersizdi. Sadece âşık olduğunu düşündü ve umutsuz bir aşkın peşinden sürüklenmekte gecikmedi. Ama bilemezdi ki hiçbir şey göründüğü gibi değildi.

Emre ise hırsına yenik düşerek acımasız bir planın içinde buldu kendini. Zaman geçtikçe planları bozulurken Cansu'ya âşık olacağını hesaplayamadı. Fakat geçmişe dair yanlış kararlar almış olsa da hatalarının pişmanlığını çekerken aşkı için savaşmaya hazırdı.

Diğer tarafta da Cansu'nun merakını uyandırıp kafasını karıştıran Hakan vardı. Neden siyahın kasvetine boğulmuş gibi kalbi buz kesmişti? Ama Cansu'yu hiçbir şey durduramazdı, sorunları her ne ise Hakan'a yardım etmekte kararlıydı.

Bir yandan yeni yeni filizlenen bir aşk diğer taraftan geçmişin kirli sırları bu kitapta açığa çıkıyor. Yaşananların eksik parçaları tamamlanırken hiçbir sır sonsuza kadar saklı kalmıyor.

GEÇMİŞİN KAPILARINI ARALAMAYA HAZIR MISINIZ?